EPICLOVE

Diavolul, se îmbracă, întotdeauna, în negru,

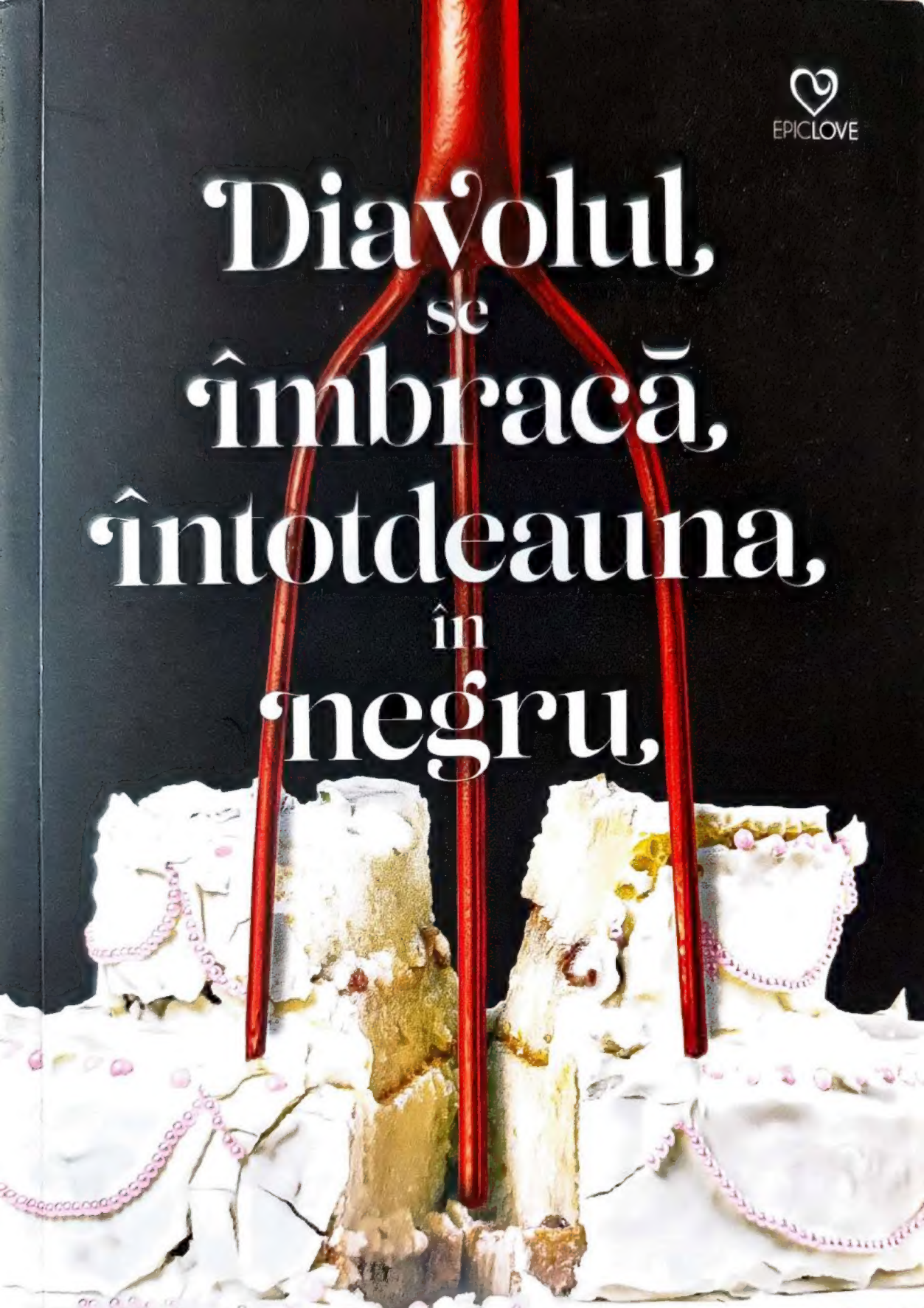

AUTOARE DE BESTSELLERE *USA TODAY*

L.J. SHEN

Diavolul, se îmbracă, întotdeauna, în negru,

DE ACEEAȘI AUTOARE:

– *Cum să furi o inimă cu un sărut*
– Seria „Păcătoșii din orașul Tuturor Sfinților”:
Vicious, Provocare, Ruckus, Scandalos
– *Jocul cu focul*
– *Midnight Blue*

L.J. SHEN

Diavolul, se îmbracă, întotdeauna, în negru,

Traducere din limba engleză și note de
MIHAELA IONCELESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2023

Redactor: Ioana Socolescu
Corector: Duşa Udrea-Boborel
DTP: Simona Bănică

The Devil Wears Black, L.J. Shen
Copyright 2021, The Devil Wears Black by L. J. Shen

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română
sunt rezervate Editurii EPICA

ISBN 978-606-9713-34-1
ISBN e-pub: 978-606-9713-35-8

Bucureşti, 2023

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO65 RNCB 0082 0005 0872 0001,
BCR Sucursala Unirea, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHEN, L.J.
Diavolul se îmbracă întotdeauna în negru / L.J.
Shen; trad. din lb. engleză şi note
de Mihaela Ioncelescu. - Bucureşti : Epica, 2023
ISBN 978-606-9713-34-1
I. Ioncelescu, Mihaela (trad. ; note)
821.111

Pentru Lin și Lilian.
Voi sunteți doamnele mele preferate de la clubul de lectură.

„Care sunt cele două lucruri pe care le au în comun
diavolul și negrul?
Sunt mereu întunecați și nu se demodează niciodată."
—Chase Black, COO-ul firmei Black & Co.

PLAYLIST

Trevor Daniel — *Falling*
Healy — *Reckless*
Kasabian — *Fire*
The Waterboys — *Fisherman's Blues*
MAX feat. Quinn XCII — *Love Me Less*
The Cars — *Drive*
The Rolling Stones — *Sympathy for the Devil*

CAPITOLUL 1

MADDIE

10 octombrie 1998

Dragă Maddie,

Ai cinci ani și îți place foarte mult galbenul. Ieri m-ai întrebat dacă te poți mărita cu această culoare. Sper că o vei purta mereu.

(Mai sper și că vei găsi un om cu care să te măriți; un bărbat ar fi un soț mai potrivit decât o culoare.)

Uite o informație interesantă: atunci când exploratorii spanioli au ajuns în cele două Americi, au crezut că floarea-soarelui e din aur.

Creierul uman e plin de imaginație.

Fii mereu creativă!

Cu drag,

Mama. x

◆ ◆ ◆

Mi se părea evident că eram în plin atac cerebral.

Toate indiciile trimiteau spre asta. Văzusem destule episoade din *Anatomia lui Grey* ca să-mi pot pune singură un diagnostic.

Stare de confuzie? Bifat.

Amorțeală generală? Bifat.

Durere bruscă de cap? Probleme de vedere? Mers îngreunat? Bifat, bifat, bifat.

Partea bună e că ieşeam la întâlniri cu un doctor. Tocmai mă întorceam la apartamentul meu când simptomele şi-au făcut apariţia. Bine că măcar puteam primi imediat asistenţă medicală, în caz de nevoie.

Mi-am îndesat mâinile în buzunarele sacoului galben — cu paiete şi buline roşii (unul dintre preferatele mele) —, mi-am îndreptat umerii şi m-am uitat chiorâş la silueta masivă aflată în capul scărilor clădirii în care locuiam cu chirie. În gând, i-am poruncit să dispară.

Însă a rămas pe loc. Strălucirea albăstruie a ecranului de telefon îi lumina faţa. Aerul văratic dansa în jurul lui, scăpărând asemenea focurilor de artificii. Fiecare fâşie de lumină arămie de pe stradă îi aureola profilul, ca şi cum tipul s-ar fi aflat pe o scenă, în atenţia tuturor spectatorilor. Am simţit cum mă inundă o panică incandescentă. Cunoşteam o singură persoană capabilă să facă întregul univers să se unduiască în jurul ei, asemenea dansatoarelor hawaiiene.

Cu părere de rău, am eliminat din lista mea varianta atacului cerebral.

Nu. N-ar îndrăzni să vină aici. Mai ales după cum m-am despărţit de el.

— Pe urmă micul meu pacient se apleacă spre mine şi spune: „Poţi să-ţi zic un secret?", iar eu fac: „Îm-hm". Credeam că vrea să povestească despre părinţii lui, care tocmai divorţează. Când colo, îmi spune doar atât: „Mi-am dat seama, în sfârşit, ce lucrează mami". Îl întreb despre ce-i vorba, iar el zice... N-o să-ţi vină să crezi, Maddie!

Ethan, tipul cu care ieşisem la întâlnire în seara asta, a ridicat o mână şi s-a îndoit de spate. Şi-a sprijinit cealaltă mână pe genunchi, cocoşându-se de râs.

— Mi-a zis: „Mi-a pus un iPad nou sub pernă în ziua când mi-a căzut prima dată un dinte. Mămica mea e Zâna Măseluță. Sunt cel mai norocos băiat din lume!".

Ethan și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în râs, fără să bage de seamă că eu trăiam o criză lăuntrică. Ethan era arătos. Părul, ochii și mocasinii lui aveau aproape aceeași nuanță maronie. Avea un trup atletic, ca de alergător, și purta o cravată cu imprimeu Scooby-Doo. E adevărat, Ethan nu era Doctorul McDreamy[1]. Mai degrabă l-aș fi numit Doctorul Cu-Picioarele-Pe-Pământ. În timpul cinei noastre cu specific etiopian, îmi spuse nu mai puțin de *douăsprezece* istorioare despre micii lui pacienți. Se prăpădise de râs de fiecare dată când îmi repetase comentariile lor istețe. Ethan Goodman era *exact* genul de bărbat de care aveam nevoie.

Bărbatul așezat pe treptele care duceau către apartamentul meu îmi dovedise acest fapt, printr-o lecție dureroasă.

— Da, copiii spun lucruri trăsnite, am comentat eu.

M-am jucat cu cercelul meu lung, în formă de floarea-soarelui, și am adăugat:

— Mi-e dor de inocența mea. Dacă aș putea păstra ceva din copilărie, aș alege inocența.

Omul de pe trepte s-a ridicat în picioare și s-a răsucit spre noi. Și-a desprins ochii din telefonul lui și i-a întâlnit imediat pe ai mei. Inima mea s-a dezumflat asemenea unui balon și a plutit haotic pentru câteva clipe, apoi s-a prăbușit asemenea unei bucăți de cauciuc dezumflat.

Era chiar *el*.

Înalt de aproape doi metri, irezistibil, plin de sex-appeal și nemilos. Purta o cămașă de un negru intens, cu mânecile suflecate până la coate, lăsând la vedere antebrațe vânjoase și străbătute de vene. Layla, prietena mea din copilărie, care acum îmi era vecină

[1] Porecla personajului Derek Shepard, din serialul nord-american *Anatomia lui Grey*.

de palier, spunea că tipul ăsta e întruchiparea lui Gaston[1]. După cum se exprimase ea, „arată bine, dar în același timp parcă te imploră să-i faci vânt de pe acoperiș".

Se încrunta. Părea nedumerit, ca și cum nici măcar el nu pricepea ce caută aici.

Păr negru, răvășit.

Ochi albaștri, migdalați, precum ai personajelor de *manga*.

Osatura unui zeu grec, care te îmbia s-o atingi. Unele femei ar fi fost în stare să ucidă numai ca să aibă ocazia să-l muște de bărbie.

Însă eu știam că omul ăsta nu era nici Domnul McDreamy, *nici* Domnul Cu-Picioarele-Pe-Pământ.

Chase Black era diavolul. Diavolul meu personal. Mereu îmbrăcat în negru, mereu cu o replică acidă pe buze. Avea intenții la fel de perverse precum rânjetul lui. Iar eu eram la polul opus. Mi se spunea Maddie Martira din motive bine întemeiate. Nu eram capabilă să mă port ca o ticăloasă nici dacă viața mea ar fi depins de asta. Din fericire pentru mine, nu depindea.

— Serios? a spus Ethan, aruncându-mi o privire entuziasmată. Dacă aș putea păstra ceva din copilăria mea, aș alege primul dinte de lapte care mi-a căzut. L-a înghițit câinele meu. În fine...

Mi-am răsucit iute capul spre partenerul meu.

— Firește, *întotdeauna* se întâmplă accidente atunci când ai câini. De pildă, unul dintre pacienții mei... Doamne! Stai să auzi povestea asta! Deci pacientul ăla a venit la clinica de pediatrie din cauza unei iritații ciudate...

— Ethan...

Am rămas nemișcată. Nu mă simțeam în stare să mă mai concentrez la încă o poveste drăgălașă. Poveștile pe care le spunea Ethan n-erau interesante. Dar acum dezastrul stătea — la propriu — în pragul ușii mele, gata să-mi facă viața praf și pulbere.

— Da, Maddie?

[1] Personaj negativ din filmul de desene animate *Frumoasa și bestia*.

— Îmi pare foarte rău că te-ntrerup. Mi-e puțin greață.

Nu era o minciună.

— Am putea încheia întâlnirea acum? am adăugat.

— Aoleu! Crezi că ți s-a făcut rău de la *tere siga*?

Ethan s-a încruntat ușor. Mi-a aruncat o privire ca de cățeluș, care mi-a frânt inima.

Slavă Domnului că era mult prea ocupat să-mi împuie capul cu povești despre pacienții lui! Nu-l observase pe bărbatul masiv care aștepta în pragul ușii mele.

— Nici pomeneală! De câteva ore nu sunt în apele mele. Cred că mă paște vreo răceală.

Am aruncat o privire furișă spre Chase, pe la spatele lui Ethan. Am înghițit în sec.

— Ești sigură c-o să fii bine dacă te las singură?

— Absolut! Răspunsul meu e pozitiv.

I-am netezit cravata cu Scooby-Doo și i-am zâmbit ușor.

— Îmi place atitudinea pozitivă, mi-a spus Ethan. Datorită ei, lumea e un loc mai bun.

Ochii lui s-au aprins. S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte. Ethan avea gropițe. Gropițele erau minunate. Și Ethan era minunat. Cu toate acestea, eram foarte nerăbdătoare să-mi iau rămas-bun de la el, ca să-l pot ucide pe musafirul meu nepoftit chiar aici, în public.

Chase Black îmi distrusese viața. Fusesem nevoită să fac ordine, de una singură, în dezastrul pe care-l lăsase în urmă.

Voi reveni în curând, cu mai multe detalii despre chestia asta.

Acum trebuia să-mi iau rămas-bun de la desăvârșitul Doctor Cu-Picioarele-Pe-Pământ. Datorită lui, evitasem la mustață un atac cerebral.

◆ ◆ ◆

În timp ce străbăteam distanța rămasă până la clădirea în care locuiam, inima mi se zbătea în piept asemenea unui pește pe uscat.

Îmi imaginam diverse feluri în care aveam să-l salut pe Chase. În toate variantele din mintea mea păream nonşalantă, mai înaltă cu zece centimetri şi purtam pantofi Louboutin, ca o adevărată femeie fatală, în loc de pantofii mei verzi, cu talpă plată.

Iată nişte posibile replici:

Ce amuzant! Nu-mi aduc aminte să fi uitat gunoiul. Dă-mi voie să te conduc înapoi la pubela ta, domnule Black!

O, vrei să-ţi ceri iertare? Poţi să-mi spui mai exact pentru ce? Pentru că m-ai înşelat, pentru umilinţa de-a fi nevoită să-mi fac un test de boli venerice, după ce m-ai înşelat, sau pur şi simplu pentru că mi-am pierdut timpul cu tine?

Te-ai rătăcit, scumpule? Vrei să te conduc până la bordelul pe care, cu siguranţă, îl cauţi?

Evident, Chase Black nu reuşea să scoată la iveală ce era mai bun în mine.

M-am oprit la trei paşi de el. Eram toată un ghem de emoţii. Uram fiorul de entuziasm ce-mi străbătea pieptul, fiindcă îmi aducea aminte de cât de proastă, de binevoitoare şi de supusă fusesem ca să-i fac pe plac.

— Madison!

Chase şi-a coborât bărbia şi m-a privit de sus. Sunase mai degrabă a ordin decât a salut. Încruntarea lui condescendentă nu mă îndemna la politeţe.

— Ce cauţi aici? am şuierat.

— Mă laşi să intru la tine?

Şi-a vârât telefonul în buzunarul pantalonilor. Direct şi la obiect. Nu-mi ceruse permisiunea de-a intra în casa mea. Nu spusese *Ce mai faci?* sau *Îmi pare rău că ţi-am frânt inima.* Nici măcar nu întrebase: *Ce mai face Daisy, căţeluşa Aussiedoodle*[1] *pe care ţi-am*

[1] Rasă canină hibridă, obţinută din încrucişarea rasei poodle cu rasa ciobănesc australian.

dat-o cadou de Crăciun, deși mi-ai spus de trei ori că ești alergică la câini?

Prietenii mei o porecliseră pe Daisy Assholedoodle[1] din cauză că îi plăcea să facă pipi în pantofii oamenilor.

Am strâns între degete reverele sacoului meu subțire, de vară. Eram furioasă pe mine însămi pentru că-mi tremurau mâinile.

I-am răspuns:

— N-am chef să te las să intri. Dacă încerci să le-o tragi tuturor femeilor din New York, să știi că ai greșit adresa. Poți să-mi tai numele de pe lista ta.

Căldura verii dogorea din asfalt. Îmi învăluia picioarele, asemenea unor fuioare de fum. Noaptea nu reușea să potolească arșița. Manhattanul era lipicios, plin de sudoare și de hormoni. Strada gemea de cupluri și de grupuri de turiști, de muncitori zgomotoși și de studenți puși pe rele. Nu-mi doream să ne dăm în spectacol, însă nu voiam nici ca tipul ăsta să intre în apartamentul meu. Știți expresia „Dacă oricine poate să-l aibă, atunci nu-l vreau"? Era valabilă și pentru corpul lui. După ce ne-am despărțit, am avut nevoie de săptămâni întregi ca să scot din așternuturile mele mirosul unic al lui Chase Blake. Se impregnase în ele. Mă urmărea peste tot, asemenea unui nor negru. Ochii încă mi se umpleau de lacrimi ori de câte ori mă gândeam la Chase.

— Uite, știu că ești supărată..., a început el pe un ton reținut și precaut, ca și cum încerca să negocieze cu o fiară sălbatică.

I-am tăiat vorba, surprinsă de propria-mi hotărâre.

— Supărată? Sunt supărată pentru că mi s-a stricat mașina de spălat. Sunt supărată pe Daisy, fiindcă mi-a ros ponchoul albastru, pe care l-am cumpărat iarna trecută. Sunt supărată pentru că trebuie să aștept sezonul următor ca să văd din nou emisiunea *The Masked Singer*.

---

[1] Joc de cuvinte. În argou, *asshole* se traduce prin „nesimțit", „nesuferit".

A deschis gura — fără îndoială, voia să mă contrazică —, dar am ridicat o palmă în aer, ca să mă lase să vorbesc.

— Ce mi-ai făcut tu nu m-a supărat, Chase. M-a *devastat*. Nu mă deranjează s-o recunosc acum, pentru că am trecut de mult peste sentimentele față de tine. Ba chiar pot să zic că am uitat cum e să stau întinsă *sub* tine.

Turuiam pe nerăsuflate, împroșcându-l cu un alt val de amărăciune:

— Nu, n-o să intri la mine! Indiferent ce ai de spus, o s-o spui aici!

Am arătat spre trotuarul de dedesubt.

Și-a trecut o mână prin părul lui mătăsos. Am simțit o strângere de inimă. Se uita la mine de parcă eram o bombă pe care trebuia s-o dezamorseze. Nu-mi dădeam seama dacă era enervat, plin de remușcări sau exasperat. Părea să simtă un amestec din toate trei. Niciodată nu-mi putusem da seama ce simte. Nici măcar atunci când făceam sex.

Mi-am încrucișat brațele la piept. Care era motivul acestei vizite? Nu mai primisem nicio veste de la el încă de la despărțirea noastră, în urmă cu șase luni. Însă aflasem de la Sven, șeful meu, despre femeile pe care Chase le adusese în penthouse-ul lui, după despărțire. Șeful meu și Chase locuiau în aceeași clădire extravagantă de pe Park Avenue. Se pare că Chase nu adormea singur cuc, după ce plângea cu sughițuri.

— *Te rog*.

A rostit cu greu cele două cuvinte, ca și cum ar fi mestecat pietriș. Chase Black nu era obișnuit să vorbească frumos atunci când voia să ceară ceva.

— E o chestie destul de personală, Madison. Nu vreau să asiste toată strada la discuția noastră.

Am scos cheile din poșetă și am urcat iritată treptele. El a rămas pe prima treaptă de jos, iar ochii lui îmi sfredeleau spinarea. Era

singura dată când mă privea altfel decât cu răceală, însă nici că mă sinchiseam. Am împins ușa de la intrare, ignorându-i rugămintea. Crezusem că mă voi simți extraordinar să-l trimit la plimbare, la fel cum procedase el cu mine. Nici urmă de triumf sau de satisfacție. În clipa aceasta sentimentele mele oscilau între suferință, mânie și confuzie. Tocmai când mă pregăteam să trec pragul apartamentului meu, cuvintele lui m-au făcut să mă opresc.

— Ești prea speriată ca să-mi oferi zece minute din timpul tău?

Sarcasmul din vocea lui s-a înfipt în mine ca un cuțit. Am încremenit. *Acum* îl recunoșteam: rece, calculat. Jucăuș, dar lipsit de milă.

— Dacă e adevărat că ai trecut de mult peste ce-ai simțit pentru mine și dacă nu ești deloc tentată să mai fii *sub* mine după ce ajungem în apartamentul tău, poți să te întorci la viața ta fericită, fără de Chase, după ce asculți ce am de spus, nu-i așa?

Speriată? Credea că sunt *speriată*? Se înșela. Devenisem complet imună la farmecul lui.

M-am răsucit pe călcâie și am afișat un zâmbet politicos.

— Nu ți se pare că ești cam încrezut?

— Numai atât cât să-ți atrag atenția, a răspuns sec.

Nu părea deloc că-și dorea să fie aici. *Și atunci, ce caută la mine?*

— Ai cinci minute la dispoziție. Ai face bine să te porți frumos, am spus, fluturându-mi poșeta în direcția lui.

A dus o mână la piept și a zis în bătaie de joc:

— Jur c-o să mă port frumos! Să n-am parte de viața mea!

— Cel puțin avem aceeași speranță, i-am zis.

A râs pe înfundate. Am urcat în grabă spre apartamentul meu de la etajul al doilea, fără să arunc nicio privire în spate. Încercam să-mi dau seama de ce venise aici. Poate că tocmai ieșise dintr-o clinică de recuperare, după ce încercase să se trateze de dependența de sex. Fuseserăm împreună doar șase luni, iar în tot timpul ăsta m-a umplut de zgârieturi pe spate de la atâta sex pe covorul aspru.

Nu mă plângeam, partidele noastre de sex erau trăsnet — Chase era ca un câine în călduri tot timpul.

Da, probabil că vizita lui făcea parte din faimosul proces de recuperare în doisprezece paşi, iar etapa asta presupunea să se împace cu cei pe care îi făcuse să sufere. Poate că avea de gând să-şi ceară iertare şi să plece. Amândoi am fi avut parte de un fel de împăcare. O experienţă cu adevărat purificatoare. Aşa, începutul relaţiei cu Ethan ar fi minunat.

Chase urca scările, în spatele meu.

— Mai că te-aud cum despici firul în patru, în mintea ta, a mormăit el.

Nu părea să regrete deloc ce-mi făcuse. Pur şi simplu vorbea ca un nesimţit, ca de obicei.

— Iar eu mai că-ţi simt ochii lipiţi de fundul meu, i-am întors-o imediat.

— Ai putea să simţi şi alte părţi din mine, dacă te-ar interesa.

Nu îl înjunghia, Maddie! Nu merită să intri la închisoare pentru el.

— Cine-i tipul? a adăugat Chase, după care a căscat.

În vorbele lui se ghicea întotdeauna ceva diabolic. Vorbea mereu în derâdere, dar cu o mină serioasă şi cu un strop de ironie menit să-ţi aducă aminte că el e mai grozav decât tine.

— Tip...? Uau!

Am scuturat din cap şi am pufnit de enervare. Ce tupeu să mă întrebe despre Ethan!

— Îl cheamă Tip-Uau? m-a luat Chase peste picior. E rapper cumva? Dacă da, zi-i că trebuie să-şi schimbe garderoba. Spune-i să vină la Black & Co.! Oferim o reducere promoţională de cinci-sprezece la sută pentru consiliere în materie de *styling*.

A izbucnit în râs. I-am arătat degetul mijlociu.

Ne-am oprit în faţa uşii mele. Proprietarul căruia îi plăteam chirie îşi împărţise apartamentul în două, transformându-l în garsoniere. Layla locuia vizavi de mine, într-una dintre garsoniere. Dintre noi

două, fusese prima care se mutase la New York, după absolvirea facultății. Când mi-a zis că garsoniera aflată pe același palier, față în față cu a ei, urma să fie disponibilă deoarece perechea care locuise acolo se mutase în Singapore, iar proprietarul prefera un locatar curat, care plătește chiria la timp, am profitat imediat de ocazie. Layla lucra ca învățătoare ziua și ca babysitter seara, ca să mai facă un ban în plus. Îmi era greu să mă gândesc la ea fără să mi-o imaginez ținând în brațe un bebeluș sau decupând litere și cifre, pentru orele de la școală, de a doua zi. În fiecare dimineață, Layla lipea pe ușa ei de la intrare o foaie de hârtie pe care scria „cuvântul zilei". Era o metodă grozavă de a-mi transmite ceva, chiar și atunci când nu ne vedeam în timpul zilei. De-a lungul anilor, am ajuns să îndrăgesc cuvintele ei zilnice. Mă însoțeau, ca un fel de mici semne. Preziceau cum avea să fie ziua mea. Astăzi, grăbită să ajung la serviciu, am uitat să verific care e cuvântul zilei.

Când am introdus cheia în yală, am aruncat o privire către ușa Laylei.

Pericol: expunere sau predispoziție la rănire, durere, supărare sau pierdere.

M-a cuprins o presimțire de rău augur. Îi simțeam apăsarea sâcâitoare.

— N-ai venit aici ca să-ți ceri iertare, nu-i așa? l-am întrebat pe Chase, fără să-mi iau ochii de la ușă.

— Să-mi cer iertare? Pentru ce naiba?

Respirația lui fierbinte mi-a atins ceafa și am simțit cum se înfioară firele minuscule de păr de acolo. Ăsta era Efectul Chase.

Am deschis ușa, lăsându-l pe Chase să intre în apartamentul meu. În spațiul meu. *În viața mea.*

Eram dureros de conștientă de faptul că, ultima dată când se năpustise în „regatul" meu, îl pârjolise din temelii.

CAPITOLUL 2

MADDIE

2 iulie 1999

Dragă Maddie,

Astăzi am pus la presat, în cărțile tale vechi, margaretele veștejite ale doamnei Hunnam. Ai spus că vrei să le oferi o înmormântare frumoasă, pentru că îți pare rău de ele. Empatia ta m-a emoționat. De-asta m-am întors cu spatele și am ieșit din cameră. Nu din cauză că era prea mult polen. Firește că nu. Doar lucrez într-o florărie, ce naiba!

Fapt divers: margaretele sunt simbolul purității, al noilor începuturi.

Sper că acum, când citești această scrisoare, ești la fel de milostivă și de bună la inimă și că îți amintești că fiecare zi e un nou început.

Cu dragoste,

Pentru totdeauna,

Mama. x

◆ ◆ ◆

Mi-am scos pantofii cu gesturi smucite. Daisy a sărit din pătuțul ei aflat pe pervaz, lângă flori, și a început să dea din coadă. În tot acest timp îmi lingea degetele de la picioare, în semn de bun-venit. Nu era un obicei delicat, însă măcar se număra printre obiceiurile ei mai puțin distructive.

Mi-am scos sacoul galben.

— Cărui fapt îi datorez neplăcerea acestei vizite, domnule Black?

— Avem o problemă.

Chase a mângâiat-o pe Daisy, apoi a înaintat agale în garsoniera mea. Părea nedrept și de-a dreptul pervers că irosisem atât de multe lacrimi și atâtea nopți nedormite ca să mă împac cu gândul că el n-avea să mai intre niciodată în bucătăria mea, iar acum... Ei bine, acum stătea din nou în bucătăria mea, cu o mină al naibii de relaxată. Ca și când nimic nu se schimbase. Însă nu era adevărat. *Eu* mă schimbasem.

Chase a deschis frigiderul, a scos o doză de cola dietetică — cola *mea* dietetică — și a desfăcut-o. S-a sprijinit de blatul de bucătărie și a sorbit din ea.

Mă zgâiam la Chase, întrebându-mă dacă nu cumva *el* era cel care suferea un atac cerebral. Și-a rotit privirea prin garsoniera mea mică și înghesuită. Cu siguranță, trecea în revistă schimbările pe care le făcusem de la ultima lui vizită încoace. Tapetul nou — cumpărat de la Anthropologie —, așternuturile noi și — mai puțin vizibilă, și totuși prezentă — rana proaspătă din inima mea, pe care tot el o crease. A aprins lumina și a fluierat ușurel.

În lumina necruțătoare a becurilor am observat că era ciufulit și nebărbierit. Avea ochii injectați și cămașa puțin șifonată. Tunsoarea lui scumpă avea mare nevoie de o împrospătare. Total atipic pentru Chase. De obicei, se mândrea cu faptul că e un destrăbălat chipeș și foarte îngrijit. Dar acum ai fi zis că lumea se hotărâse, în cele din urmă, să-și lase toată greutatea pe umerii lui.

— Se pare că familia mea a început să te simpatizeze, a recunoscut cu răceală, ca și cum acest fapt era la fel de improbabil precum apariția unui unicorn.

M-am apropiat de el cu pași apăsați și i-am smuls doza de cola din mână. Am sorbit din ea, pe urmă am pus-o pe blatul de bucătărie, între noi.

— Așa, și? am întrebat plină de nervi.

— Maică-mea vorbește întruna despre checul cu banane pe care ai promis să-l pregătești pentru ea, visul soră-mii e să devină prietena ta cea mai bună, iar tata jură că ești femeia visurilor oricărui bărbat.

— Și eu am o părere bună despre familia ta, am răspuns.

Era adevărat. Soții Black nu semănau deloc cu progenitura pe care o aduseseră pe lume. Erau drăguți, buni la suflet și primitori. Mereu zâmbitori. Și, pe deasupra, îmi ofereau un pahar cu vin de fiecare dată când îi vizitam.

— Dar nu și despre mine, mi-a completat el spusele.

Avea pe buze obișnuitul lui zâmbet senzual, care sugera că-i face plăcere să fie detestat. Ca și cum și-ar fi atins obiectivul. Ca și cum ar fi ajuns la un nivel nou, într-un joc video.

— Exact! Nu și despre tine. Să știi că n-o să obții nimic cu lingușeala.

— Nu încerc să obțin nimic de la tine, m-a asigurat el, umflându-și pieptul pe sub cămașă.

Mirosul lui — o aromă lemnoasă, bărbătească — mi-a pătruns în nări, făcându-mă să mă cutremur.

— Sau, cel puțin, nu încerc să obțin ce-ți închipui tu că vreau de la tine.

— Treci la subiect, Chase!

Am oftat. Voiam să plece odată, ca să mă cuibăresc sub plapumă și să mă uit în neștire la *Supernatural*. Singurul lucru care putea să îmi facă seara mai bună era o doză sănătoasă de Jensen Ackles[1], combinată cu o cantitate enormă de ciocolată și o sesiune de shopping pe internet. Și vin. Aș fi fost în stare să ucid pentru o sticlă de vin — preferabil, pe bărbatul din fața mea.

— Există o problemă, a spus el.

[1] Actor și regizor american cunoscut pentru rolul lui din *Supernatural*, un serial nord-american de televiziune.

Întotdeauna existau probleme atunci când era vorba despre el. L-am privit, așteptând să continue. În clipa următoare a făcut ceva foarte ciudat. Am avut senzația că... *a tresărit*! Marele Chase Black a tresărit!

— Am uitat să le spun alor mei că ne-am despărțit, a zis precaut.

Și-a întors privirea spre Daisy. Cățelușa mea călărea, cât se poate de veselă, piciorul canapelei.

— *Poftim?*

După ce am strâns din dinți pentru câteva secunde, i-am reamintit:

— Au trecut șase luni de la despărțirea noastră, Chase!

Plus trei zile. Plus douăzeci și una de ore. Nu că le-aș fi ținut socoteala...

— Ce *naiba* a fost în capul tău?

Și-a frecat obrajii nebărbieriți, fără să ridice privirea spre mine.

— M-am gândit c-o să-ți dai seama că ai reacționat exagerat și c-o să te întorci.

Dacă aș fi fost un personaj de desene animate, în clipa asta mi-ar fi căzut falca până la podea, limba mi s-ar fi desfășurat ca un covor roșu, care s-ar fi lovit de ușa de la intrare, prin care l-aș fi azvârlit pe Chase, lăsând în urmă o gaură în forma corpului său.

Mi-am apăsat ochii cu podul palmelor și am tras adânc aer în piept.

— Glumești. Spune-mi că glumești!

— N-am un simț al umorului atât de slab.

— Ei bine, sper că ai un simț *al direcției* bun, ca să te poți întoarce la familia ta și să le spui că noi doi am terminat-o pentru totdeauna.

M-am năpustit spre ușă, am deschis-o și i-am făcut semn să plece.

— N-am terminat, m-a anunțat el.

Chase a rămas sprijinit de blatul de bucătărie, cu mâinile în buzunare. Avea câteva posturi specifice lui, care îmi rămăseseră

întipărite pe retină şi pe care le păstram pentru zilele în care voiam să mă distrez cu vibratorul meu.

Chase sprijinindu-şi şoldul de un obiect.

Chase ţinându-se de pragul de sus al uşii, în vreme ce bicepşii şi tricepşii lui se încordează pe sub mânecile tricoului.

Chase stând cu o mână în buzunar şi dezbrăcându-mă încet din privire.

Aveam în minte un întreg catalog cu imagini ale fostului meu iubit, care mă ajutau să-mi ofer singură orgasme. Trebuie să recunosc: atinsesem un nivel nebănuit al penibilului.

— Acum câteva săptămâni am vrut să le spun că nu mai suntem împreună, însă tata mi-a luat-o înainte la capitolul veşti proaste.

— O, vai! I s-a stricat superiahtul?

Am dus o mână la piept, cu îngrijorare prefăcută. Ronan Black, proprietarul Black & Co., cel mai aglomerat magazin din Manhattan, ducea o viaţă de vis, plină de vacanţe, avioane particulare şi grandioase adunări de familie. Cu toate acestea, mi-a lăsat un gust amar să vorbesc ironic despre nişte oameni care mă primiseră în casa lor, cu braţele deschise.

— Tata are cancer de prostată, în stadiu terminal. I se răspândeşte în oase, în rinichi, în sânge. Nu şi-a făcut analizele la timp. Mama l-a implorat ani întregi să meargă la analize, dar probabil că i s-a părut o bătaie de cap. E incurabil. Mai are de trăit trei luni.

După o pauză, a adăugat:

— Cel mult trei luni.

Mi-a dat vestea pe un ton sec, cu chipul inexpresiv. Ochii lui erau în continuare fixaţi asupra lui Daisy. Căţeluşa nu mai călărea canapeaua. În schimb, se răsturnase cu burta în sus, la picioarele lui, cerşind să fie scărpinată. S-a lăsat pe vine şi a scărpinat-o absent, aşteptând să-mi revin după şocul pe care mi-l provocaseră veştile astea. Cuvintele lui au pătruns prin mine ca o otravă, împrăştiindu-se încet şi letal. M-au lovit profund, nimerind în bine cunoscutul

ghem de angoasă pe care îl păstram în adâncul ființei. Simțisem și altă dată această angoasă, din cauza mamei. Știam că Chase și tatăl lui erau apropiați. Mai știam și că Chase era un bărbat mândru și că n-ar fi cedat nervos niciodată, cu atât mai puțin în fața unei persoane care îl ura. Mi s-au înmuiat genunchii, iar aerul parcă refuza să pătrundă în plămânii mei.

Am rezistat tentației de a mă apropia de el și de a-l lua în brațe. Ar fi interpretat gestul meu drept milă, dar mie nu-mi era milă de el. Mă simțeam strivită. Când aveam șaisprezece ani, o pierdusem pe mama din cauza cancerului la sân, după ce se luptase îndelung cu boala. Știam prea bine că întotdeauna e mult prea devreme să-ți iei rămas-bun de la un părinte. Știam că a vedea cum o persoană pe care o iubești pierde bătălia cu propriul trup e la fel de dureros de parcă ți-ai smulge carnea de pe oase.

— Îmi pare atât de rău, Chase!

Cuvintele s-au rostogolit de pe buzele mele, stângace și parcă lipsite de greutate. Mi-am adus aminte cât de mult ura tata să i se spună asta. Îmi zicea: „Și ce dacă le pare rău? Regretele n-o vor ajuta pe Iris să se simtă mai bine". M-am gândit la scrisorile mamei. În fiecare dimineață citeam câte o scrisoare de la mama și beam o cafea tare. În dimineața asta citisem două scrisori. Presimțisem că ziua de azi avea să fie grea. Nu mă înșelasem.

Sper că ești la fel de milostivă și de bună la inimă.

Mă întrebam ce ar fi crezut ea despre porecla mea. Maddie Martira. Mereu pregătită să sară în ajutor.

Ochii întunecați ai lui Chase s-au dezlipit de Daisy și s-au pironit într-ai mei. Erau înspăimântător de goi.

— Mulțumesc, Madison!

— Dacă pot face ceva...

— Poți.

S-a îndreptat iute de spate și și-a scuturat de pe haine firele de păr de câine.

Îl priveam întrebător.

— De când tata ne-a dat vestea, ai mei sunt într-un hal fără de hal. Katie nu s-a mai dus la serviciu. Mama nu mai cobora din pat, iar tata alerga de colo-colo şi încerca să-i consoleze pe toţi, în loc să aibă grijă de el. Ca s-o zic pe şleau, a fost de tot rahatul. Şi „spectacolul" nu s-a terminat.

Ştiam că Lori Black se mai luptase cu depresia. Nu o aflasem de la Chase, ci dintr-un interviu pe care Lori îl acordase revistei *Vogue*, în urmă cu câţiva ani. În material, discutase cu sinceritate despre perioadele ei întunecate şi promovase organizaţiile non-profit pentru care făcea voluntariat. Katie, sora lui Chase, era directorul de marketing al firmei Black & Co. şi avea o dependenţă de cumpărături. Situaţia era serioasă. Katie suferea de atacuri de panică severe. Crizele ei veneau la pachet cu sesiuni de cumpărături menite să înăbuşe ceea ce îi provoca agitaţie. Cheltuielile făcute din impuls o ajutau să se simtă ceva mai bine, dar după aceea trecea prin perioade în care se detesta. Era ca şi cum ar fi mâncat pe fond emoţional, numai că, în cazul ei, era vorba despre consumul de haine de designer. Primise diagnosticul în urma unei asemenea perioade. Acum şase ani, după ce prietenul ei se despărţise de ea, trecuse printr-o frenezie a cumpărăturilor. Cheltuise 250.000 de dolari în mai puţin de patruzeci şi opt de ore, golind trei carduri de credit. Chase o găsise plângând în dressingul ei, îngropată sub un munte de haine şi de cutii de pantofi, cu o sticlă de şampanie în mână.

Probabil că Chase mi-a ghicit gândurile. A vorbit mai departe, susţinându-mi privirea.

— Dacă mă gândesc prin ce a trecut mama mai demult, n-ar fi exagerat să cred că se-ndreaptă spre o depresie. Când m-am dus să văd cum se simte Katie, nici n-am putut să deschid uşa din cauza pachetelor comandate de pe Amazon. Îmi era milă de ea.

— *Chase...*, am zis cu voce stinsă.

Iar mie îmi era milă de mine.

Chipul lui era lipsit de expresie, iar tonul — reținut.

— A trebuit să improvizez. Prin urmare, am făcut și eu un anunț.

A luat doza de cola aflată între noi și a sorbit din ea, fără să-și ia ochii de la mine. S-a lăsat liniștea. Inima mea o luase la goană, ca un hamster pe rotița din cușca lui. Vârfurile degetelor mă furnicau. Panica mă sugruma.

— Le-am spus că ne-am logodit, Madison.

N-am scos o vorbă.

Am luat doza de cola dietetică și am azvârlit-o în perete. Spuma cafenie a împroșcat zugrăveala, ca un fel de pictură avangardistă. Cine naiba face așa ceva?! Ce fel de om își anunță familia că s-a logodit cu fosta lui iubită, pe care a înșelat-o? Și acum ticălosul ăsta venise aici, fără cea mai mică urmă de părere de rău, și-mi spunea toate astea așa, într-o doară!

— Nenorocitule...

S-a apropiat de mine, făcându-mi semn să tac.

— N-am terminat. Se pare că anunțul logodnei a fost exact ce le trebuia. Pentru ai mei, familia e sfântă. Mama a primit un motiv de entuziasm, iar tata și-a luat puțin gândul de la boala lui. Deci tu și cu mine vom avea o petrecere de logodnă în Hamptons, în weekendul ăsta.

— O petrecere de logodnă? am repetat năucită.

Mă simțeam de parcă aveam rău de mare. Pământul părea că se legăna în același ritm cu bătăile inimii mele.

Chase a încuviințat scurt.

— Da. Firește, va trebui să fim prezenți amândoi.

— Chase, aiurezi, am rostit încet, simțind că mi se învârte capul. Răspunsul la întrebarea ta e „nu".

— Nu?

Un alt cuvânt cu care nu era obișnuit.

— Exact! N-o să fac asta.

— De ce? s-a mirat Chase.

Părea sincer derutat. Mi-am dat seama că, în ciuda faptului că avea treizeci și doi de ani, Chase nu prea avea experiență în materie de respingeri. Era chipeș, deștept și atât de bogat, încât n-ar fi putut să-și cheltuie toții banii nici dacă și-ar fi dedicat întreaga viață acestui scop. În plus, avea un „pedigree" de invidiat. Dacă nu l-ai fi cunoscut, ai fi putut crede că tipul ăsta e prea bun ca să fie adevărat. Dar după ce îl cunoșteai, îți dădeai seama că-ți face rău până și să respiri în preajma lui.

— De ce nu? Pentru că n-am de gând să sărbătoresc o logodnă falsă și să amăgesc zeci de oameni. Și pentru că a-ți face o favoare e la coada listei de lucruri pe care le am de făcut; e undeva între a-mi smulge părul din cap fir cu fir și a mă lua la bătaie în metrou, cu un Moș Crăciun beat.

Încă țineam deschisă ușa de la intrare. Tremuram. Nu mă puteam împiedica să mă gândesc la Ronan Black, la lovitura pe care o suferiseră Katie și Lori, la scrisoarea mamei, în care îmi spunea să fiu mereu milostivă. Cu siguranță, nu se referea la genul ăsta de situații.

— O să te concediez, a declarat el dintr-o suflare.

— O să te dau în judecată, am ripostat cu nonșalanță prefăcută.

De fapt, amenințarea lui mă neliniștea mai mult decât lăsam să se vadă.

Îmi plăcea slujba mea. În plus, el știa al naibii de bine că trăiam de la un salariu la altul și că n-aș fi supraviețuit în șomaj nici măcar câteva zile.

Nu e de mirare că numele lui de familie era Black. Inima lui chiar era neagră.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Ești strâmtorată cu banii, domnișoară Goldbloom?

— Știi răspunsul.

Am strâns din dinți. Să închiriezi un apartament în Manhattan, oricât de mic ar fi fost, costa o avere.

— Perfect! Dacă-mi faci favoarea de-a veni cu mine la petrecere, o să te plătesc pentru timpul şi efortul tău.

Într-o clipită, atitudinea lui se schimbase radical. Acum o făcea pe amabilul.

— Bani mânjiţi cu sânge, am spus.

A ridicat din umeri. Părea că atitudinea mea îl plictisea.

Pulsul îmi zvâcnea în pleoape.

— Te oferi să mă plăteşti pentru compania mea? Să ştii că există un cuvânt pentru asta. Prostituţie.

— Nu te plătesc ca să te culci cu mine.

— Nici nu trebuie. Ca o proastă ce sunt, deja m-am culcat cu tine, gratis.

— Atunci nu te-ai plâns. Uite, Mad...

— *Chase!*

Uram că folosise numele de alint pe care tot el mi-l dăduse — nu Maddie, nu Mads, ci Mad —, dar şi faptul că, auzindu-l, simţisem fiori în piept.

— Haide, Mad! Amândoi ştim că o să mă ajuţi.

Vorbea cu exasperarea voalată a adultului care îi explică unui copil mic de ce trebuie să înghită un medicament.

— Scuteşte-ne pe amândoi de dansul ăsta absurd! E târziu, mâine am şedinţă de consiliu şi sunt sigur că mori de nerăbdare să le povesteşti prietenelor tale despre întâlnirea ta cu Scooby-Dull[1].

— Serios? Ştim amândoi? l-am maimuţărit.

În clipa asta îl detestam aşa de mult, că aş fi fost în stare să-i dau foc.

Nici măcar nu i-am mai reproşat răutatea pe care o spusese la adresa lui Ethan. Chase se purta ca de obicei, doborându-şi propriul record în materie de ticăloşie.

---

[1] Joc de cuvinte pornind de la numele personajului de desene animate Scooby-Doo. *Dull* se traduce prin „plictisitor".

— Da. Pentru că tu ești Maddie Martira și pentru că așa e corect să procedezi. Ești altruistă, amabilă și miloasă.

A enumerat toate aceste trăsături ca și cum pentru el nu erau pozitive. Ochii lui au rătăcit dinspre chipul meu spre peretele din spate, pe care fixasem în piuneze zeci de bucățele de materiale delicate: șifon, mătase, organza. Materiale albe și crem provenite din toată lumea, alături de rochii de mireasă schițate în creion.

Am scuturat din cap. Știam la ce se gândea.

— Nu-ți face griji, Casanova! Nu m-aș mărita niciodată cu tine.

— Ce veste bună!

— Serios? Adineauri mi-ai cerut să fiu logodnica ta.

— *Falsă* logodnică. Nu e ca și cum ți-aș cere mâna.

— Și atunci, *ce* îmi ceri?

— Amabilitatea de a nu-i frânge inima tatălui meu.

— Chase...

— Mad, dacă nu vii, o să-l *doboare*.

Și-a răsfirat prin păr degetele tremurătoare.

— Situația o s-o ia la vale, iar eu nu voi permite să se întâmple asta.

Am scuturat din cap.

Mi-a susținut privirea. Niciun mușchi nu i se clintea pe chip.

— Nu te vreau înapoi, Maddison, mi-a zis Chase.

Vorbele astea au tăiat în mine ca în carne vie, lăsându-mă să sângerez de moarte.

Bănuiam de mult că Chase nu mă dorise niciodată cu adevărat, nici măcar când fuseserăm împreună. Pentru el, eram un fel de minge antistres. Ceva cu care se juca absent, în vreme ce gândurile lui hoinăreau în altă parte. Mi-am amintit că mă simțeam complet invizibilă atunci când se uita la mine. Pufnea disprețuitor când îmi vedea rochiile excentrice, aruncându-mi priviri chiorâșe, care mă făceau să mă simt tot atât de atrăgătoare precum o maimuță la circ.

— Nu vreau ca tata să plece pe lumea cealaltă când aici totul e haos. Mama. Katie. Eu. Toți avem problemele noastre. E prea mult. Înțelegi, nu?

Mama.

Paturile de spital.

Scrisorile împrăștiate.

Inima mea pustie și îndurerată, care nu s-a vindecat niciodată cu adevărat după ce am pierdut-o pe mama.

Am simțit că hotărârea mea cedează încetul cu încetul, până când, în cele din urmă, stratul de gheață în care mă înfășurasem atunci când l-am primit pe Chase în apartamentul meu s-a prăbușit cu o bufnitură surdă, ca atunci când un războinic se dezbracă de armură. Chase își amintea de discuțiile noastre. Îi povestisem că mama a murit în aceeași lună în care tata a declarat falimentul firmei lor — Florile aurii ale lui Iris —, iar eu ratasem un semestru. Mama părăsise lumea asta fiind necăjită și îngrijorată pentru cei pe care îi iubea.

Faptul că nu putuse muri împăcată mă măcina.

Nu mai conta că absolvisem cu brio liceul și că obținusem chiar și o bursă parțială la facultate, nu conta nici că tata se pusese iar pe picioare, iar florăria noastră prosperase. Întotdeauna am avut senzația că Iris Goldbloom a rămas suspendată, ca într-un purgatoriu, în acea perioadă foarte dificilă din viața noastră, și că avea să aștepte o veșnicie să vadă dacă reușeam s-o scoatem la capăt.

Oricât de mult îl detestam pe Chase Black pentru ce-mi făcuse, nu voiam să produc încă un dezastru în familia Black, anulând petrecerea de logodnă. Însă nu voiam nici să joc după regulile lui.

— Unde crede familia ta că am fost în ultimele șase luni? Nu li s-a părut ciudat că nu m-au mai văzut?

Chase a ridicat din umeri, netulburat.

— Conduc o companie mai bogată decât multe țări, deci sunt foarte ocupat. Le-am spus că ne întâlnim seara.

— Și te-au crezut?

A schițat un rânjet nesuferit. Firește că îl crezuseră. Chase avea capacitatea uimitoare de a-i face pe ceilalți să înghită minciunile pe care le născocea.

— Bine, am mormăit. Și ce se întâmplă când o să ne „despărțim", în cele din urmă?

— Lasă asta în seama mea.

— Ești sigur că te-ai gândit bine?

Era un plan oribil. Ar fi fost un subiect perfect pentru comediile romantice difuzate pe canalele cu filme siropoase. Dar știam că Chase era un om serios, deci nu încercase să facă o glumă.

A dat aprobator din cap.

— Dacă ne „despărțim", mama și soră-mea vor fi dezamăgite, dar nu distruse. Tata vrea să fiu fericit. Iar eu vreau ca *el* să fie fericit. Cu orice preț.

Nu îl puteam contrazice. Sincer vorbind, singurul lucru cu care Chase mă avea la mână era empatia mea față de situația în care se afla.

I-am zis:

— O să vin cu tine în weekend, însă asta va fi tot.

Am ridicat degetul arătător, în semn de avertisment.

— Un singur weekend, Chase! După aia poți să le spui că sunt prea ocupată ca să-i vizitez. Și, orice s-ar întâmpla, toată faza asta cu logodna trebuie să rămână secretă. Nu vreau să-mi aud vorbe la serviciu. Apropo: după ce anulăm așa-zisa noastră logodnă, îmi păstrez locul de muncă.

— Da. Pe cuvânt de cercetaș!

Însă Chase a ridicat doar un deget[1]. Pe cel mijlociu.

Am mijit ochii la el.

— Chase, tu n-ai fost niciodată cercetaș.

[1] Cercetașii jură ținând trei degete în aer. Cele trei degete simbolizează părțile jurământului Cercetașilor: datoria față de Dumnezeu și față de țară, datoria față de ceilalți și datoria către propria persoană.

— Iar tu n-ai fost muşcată de fund niciodată. Când zici „pe cuvânt de cercetaş", e doar o figură de stil. Ia stai!

Un rânjet i s-a lăţit pe toată faţa.

— De fapt, *ai fost* muşcată de fund.

Faţa şi gâtul mi s-au înroşit. Chase avea dreptate.

I-am arătat uşa.

— Afară!

Chase a băgat o mână în buzunar. Când a scos o cutie mică, acoperită cu catifea, purtând inscripţia „Bijuteria Black & Co.", şi mi-a aruncat-o în palmă, teama mi s-a încolăcit în jurul gâtului.

— Vin să te iau vineri, la şase. E obligatoriu să iei cu tine haine de drumeţie. Hainele acceptabile şi de bun-simţ sunt opţionale, dar aş aprecia al naibii de mult dacă le-ai purta.

— Te urăsc!

Cuvintele astea mi-au ars gâtlejul.

Am strâns între degete cutiuţa.

Îl uram. Îl uram din toate puterile. Acceptasem propunerea lui de dragul lui Ronan, al lui Lori şi al lui Katie, nu pentru el. Într-un fel, gândul ăsta făcea să pară că decizia mea era mai suportabilă.

Mi-a zâmbit cu milă.

— Eşti un copil bun, Mad.

Copil. Îmi vorbea de sus, ca de obicei. Să-l ia naiba!

Chase s-a îndreptat spre uşă. S-a oprit la câţiva centimetri de mine. A privit doza de suc de pe podea şi s-a încruntat.

— Ar trebui să cureţi.

A arătat spre peretele stropit cu cola. Apoi a ridicat mâna şi mi-a frecat fruntea cu degetul lui mare, chiar în locul unde Ethan mă sărutase. Chase a şters atingerea lui de pe trupul meu.

— Nu dă bine să fii neglijentă, mai ales când eşti logodnica lui Chase Black.

CAPITOLUL 3

Maddie

10 august 2002

Dragă Maddie,

Fapt divers: lăcrămioarele au o semnificație biblică. Ele au țâșnit din ochii Evei atunci când a fost alungată din grădina raiului. Sunt considerate cele mai frumoase și mai greu de găsit flori din natură. Lăcrămioarele sunt preferatele mireselor din familiile regale!

În plus, sunt otrăvitoare.

Nu toate lucrurile frumoase îți fac bine. Îmi pare rău că tu și Ryan v-ați despărțit. Dacă te consolează cu ceva, să știi că el nu a fost niciodată alesul tău. Meriți tot ce e mai bun pe lume. Nu te mulțumi niciodată cu mai puțin!

Cu dragoste (și puțină ușurare),

Mama. x

◆ ◆ ◆

Mi-am planificat nunta încă de pe vremea când aveam cinci ani.

Tata adora să povestească o întâmplare: cu o zi înainte să încep clasa întâi, alergasem pe aleea casei noastre, fugărindu-l pe Jacob Kelly. Țineam în mână un buchet de flori smulse din grădină, cu

tot cu rădăcini și pământ, și îi strigam să se întoarcă și să se însoare cu mine. În cele din urmă, după ce l-am „mituit" cu diverse lucruri, mi-am atins scopul. Jacob păruse îngrozit. Prietenele mele, Layla și Tara, oficiaseră conștiincioase ceremonia de nuntă. Jacob refuzase să sărute mireasa. Alesese să ne petrecem luna de miere aruncând conuri de brad după veveriţele care alergau pe lângă gardul din spate și plângându-se că nu mai rămăsese nicio bucăţică din faimoasa tartă cu cireșe a mamei.

Nu m-am oprit la căsătoria cu Jacob Kelly. Nici nu împlinisem unsprezece ani, că deja mă măritasem cu Taylor Kirschner, Milo Lopez, Aston Giudice, Josh Payne și Luis Hough. Cu toţii locuiau acum în același oraș din Pennsylvania în care crescusem și îmi trimiteau felicitări de Crăciun în care mă tachinau că am rămas celibatară.

Nu mă dădeam în vânt după povești de dragoste. Interesul meu faţă de băieţi era stârnit pe atunci de curiozitatea legată de ce anume îi făcea să fie murdari, nepoliticoși și amatori de glume proaste. Dar partea cu nunta îmi plăcea la nebunie. Emoţiile pe care le simţi, atmosfera de sărbătoare, oaspeţii, tortul și florile. Și, mai presus de toate, *rochia de mireasă.*

Falsele mele căsătorii îmi oferiseră ocazii de-a purta rochia albă și bufantă pe care mi-o dăruise verișoara mea, Coraline, când se măritase. La nunta ei, fusesem fata care ducea florile. Vreo cinci ani m-am chinuit să încap în rochia aceea, până când a devenit limpede că o adolescentă nu putea să se îndese în ea; nici măcar o adolescentă absurd de scundă, ca mine.

De atunci, am rămas obsedată de rochiile de mireasă. „Fanatică" ar fi un cuvânt mai potrivit. Îi imploram pe părinţii mei să mă ia cu ei la nunţi. Am mers până într-acolo încât mă furișam la ceremoniile străinilor, în biserica din apropiere, numai ca să pot admira rochiile de mireasă. Obsesia mea era stimulată și de faptul

că mama era florăreasă și, de multe ori, îmi dădea voie s-o însoțesc când livra aranjamentele florale de nuntă la restaurante.

Să devin designer de rochii de mireasă a părut mai degrabă o chemare, nicidecum o carieră pe care o alegi. În ziua nunții ești cea mai frumoasă ființă. De fapt, e singura zi din viață în care, indiferent ce alegi să porți — oricât de scump, de extravagant sau de luxos ar fi —, alegerea ta e corectă. Oamenii mă tot întrebau dacă nu mi se pare sufocant să mă limitez la designul unui singur tip de ținută. Sincer, nu înțelegeam de ce designerii aleg să creeze haine obișnuite, de zi cu zi. Să creez rochii de mireasă era ca și cum mi s-ar fi permis să mănânc desert la micul-dejun, la prânz și la cină. Era ca și cum aș fi primit deodată toate cadourile de Crăciun.

Poate că de aceea eram mereu ultima care pleca de la serviciu.

Însă nu și în vinerea aceasta.

De data asta, chiar aveam planuri.

— Am plecat. Weekend plăcut tuturor!

M-am încălțat cu sandalele mele roz-aprins și am stins veioza care îmi lumina masa de lucru de la studioul Croquis.

Colțul meu de studio era micul meu paradis, conceput așa încât să-mi satisfacă nevoile profesionale: masa mea de desen avea tăvițe argintii, pline cu creioane, cu radiere în forme amuzante, ascuțitori, pensule și mine de cărbune. Îmi făcusem un obicei din a avea o vază cu flori proaspete pe birou în fiecare săptămână. Era ca și cum aș fi avut-o pe mama lângă mine.

Am mângâiat aranjamentul floral din vaza mea — un amestec de lavandă și boboci albi — și l-am udat înainte de a pleca în weekend.

Am clătinat din deget spre flori, în chip de atenționare.

— Să fiți cuminți! Domnișoara Magda o să aibă grijă de voi cât sunt plecată. Nu vă uitați așa la mine! Mă întorc luni.

Cine a spus că florile nu au chip cu siguranță nu le-a văzut cum arată când se ofilesc. De obicei, îmi luam florile acasă și le

aşezam pe pervaz, ca să vadă şi ele lumea şi să se bucure de razele soarelui, lângă Daisy. Însă în weekendul ăsta urma să mă duc în Hamptons, împreună cu Satana, iar Daisy avea să doarmă acasă la Layla.

— Vorbeşti din nou cu plantele. Ce tare! Exact asta fac oamenii întregi la cap.

Replica a răsunat din celălalt capăt al atelierului. Vorbise Nina, colega mea. Era de vârsta mea, şi totuşi încă stagiară. Avea un corp perfect, ca al unui top-model. Suplă, cu nasul cârn şi cu un ten ca de păpuşă. Singura ei trăsătură negativă era că mă antipatiza fără motiv — poate în afară de faptul că respir. Nina mă poreclise „Tocătoarea de oxigen".

A fluturat expeditiv din mână, cu ochii lipiţi în continuare de ecran.

— Haide, fă paşi! Dacă plantele tale o să facă pipi, o să le schimb scutecele. Dispari din faţa ochilor mei!

I-am întors spatele şi m-am îndreptat spre lifturi. Acolo, m-am izbit de Sven. Şi-a pus o mână în şold şi s-a aplecat spre mine, atingându-mi nasul cu vârful arătătorului. Şeful — şi, într-un fel, amicul — meu avea puţin peste patruzeci de ani şi se îmbrăca în negru din cap până-n picioare. Avea părul atât de blond, încât părea alb, iar ochii lui aveau o nuanţă atât de deschisă, încât ai fi crezut că sunt transparenţi. Purta întotdeauna luciu de buze şi mergea unduindu-şi şoldurile. În calitate de şef de departament al firmei Croquis, o companie producătoare de rochii de mireasă, el lua deciziile la nivel înalt şi participa la şedinţele comitetului executiv. Croquis încheiase un parteneriat cu firma Black & Co., pentru vânzarea hainelor de mireasă exclusiv în magazinele Black & Co. După ce am absolvit Facultatea de Arte, Sven m-a luat sub aripa lui. Mi-a oferit un internship la Croquis, care mai apoi s-a transformat într-un post cu normă întreagă. Iar acum, patru ani mai târziu, nu puteam concepe să lucrez pentru altcineva.

— Încotro? a întrebat șeful meu, înclinându-și capul.

Mi-am petrecut pe umăr cureaua genții în stil poștaș și am pășit spre lifturi.

— Acasă. Unde altundeva?

— Slavă Domnului că ești mai pricepută la design decât la minciuni!

Sven m-a urmat. Din cauza accentului suedez, pronunța cuvintele apăsând pe ultima silabă. Iar accentul lui străin își făcea apariția numai când era entuziasmat sau beat.

A adăugat:

— Tu nu pleci niciodată la timp de la muncă. Ce se-ntâmplă?

Am făcut ochii mari. Oare Chase își dăduse drumul la gură? Sven îl cunoștea pe Chase și se întâlneau deseori la ședințe. Îl credeam capabil să-i zică lui Sven despre planul cu logodna falsă. Îl credeam capabil de *orice*, în afară de declanșarea unui al treilea război mondial. Chase n-ar fi suportat un asemenea angajament de durată. Un război poate dura luni, ba chiar ani întregi. Or, el nu avea rezistența necesară pentru a duce un război până la capăt.

M-am oprit în dreptul unui lift, am apăsat butonul și mi-am îndesat în gură două bucăți de gumă de mestecat.

— Sven, nu se-ntâmplă nimic. De ce întrebi?

Fără să mă scape din ochi, și-a înclinat capul într-o parte, ca și cum, dacă mă fixa îndeajuns de mult cu privirea, secretul meu ar fi ieșit la iveală de unul singur.

— Te simți bine, Maddie?

Mi-a scăpat un hohot de râs ascuțit. Sven și cu mine eram apropiați, însă păstram limitele conduitei profesionale. Îmi plăcea să cred că, dacă n-ar fi fost șeful meu, probabil am fi fost cei mai buni prieteni. Însă înțelegeam amândoi că, momentan, trebuia să respectăm anumite limite și că nu puteam discuta despre unele lucruri.

— Mă simt mai bine ca oricând, am declarat eu.

Ajutor! Să mă scoată careva de aici!

S-a auzit sunetul ce anunța sosirea liftului. Sven s-a strecurat în fața mea, blocându-mi calea.

— Are legătură cu... *el*?

Aproape că mi-a picat fața.

— „El" n-are decât să ardă de viu! am șuierat. N-aș irosi nici măcar un scuipat ca să sting focul! Nu-mi vine să cred că ai pomenit de el.

Dacă aș fi primit o monedă de fiecare dată când Sven mă găsise plângând, din cauza lui Chase, în chicinetă, la masa mea de lucru, la toaletă sau oriunde altundeva la serviciu, n-ar mai fi trebuit să lucrez în viața mea, fiindcă aș fi fost bogată. Acum nici măcar nu știam de ce plânsesem atâta. În cele șase luni de relație cu Chase, mă întâlnisem doar de câteva ori cu familia lui. Nici măcar nu făcusem cunoștință cu „frate-vărul" lui și cu soția acestuia, de care Chase era apropiat. El nu-mi cunoscuse familia. Îi știa doar pe Layla și, bineînțeles, pe Sven. Între mine și Chase nu existase o relație serioasă.

— Ce cuvinte aspre! m-a ironizat Sven. Ce-a făcut bietul băiat? Sunteți împreună numai de vreo trei săptămâni. Cum îl cheamă, de fapt? Henry? Eric? Parcă avea un nume tipic american, nu?

Ethan. Firește că Sven se referise la Ethan. Inima mea și-a încetinit bătăile. Criza a fost evitată.

N-am apucat să pășesc în lift, pentru că ușile s-au închis. I-am aruncat lui Sven o căutătură urâtă și am apăsat din nou butonul, sperând să rețin liftul. Ascensorul a început să coboare. *La naiba!*

— Răbdarea e o virtute, am comentat eu.

Sven mi-a aranjat gulerul bluzei cu imprimeu.

— Sau un semn clar că tipul tău e homosexual. Îți spun din proprie experiență, dragă. Am avut o iubită pe toată durata liceului. O chema Vera. Virginitatea ei a rămas intactă până când

a plecat la facultate, în State. Probabil că acolo a făcut-o praf împreună cu o mulțime de studenți, ca să se revanșeze.

Mi-am înmuiat degetul în gură și am șters o urmă de cafea din colțul gurii lui Sven.

— Biata Vera! am căinat-o.

Sven mi-a dat mâna la o parte.

— Vrei să zici bietul de *mine*! Eram atât de ocupat încercând să fiu bărbatul care credeam că părinții mei își doresc să fiu, încât și eu am irosit mulți ani în care aș fi putut să mă destrăbălez. Nu permite să ți se întâmple și ție asta, Maddie! Destrăbălează-te, așa cum toți ne-am dori să facem!

— Cred că-ți proiectezi dorințele asupra mea, i-am spus, cu o strâmbătură.

— N-ai priceput ce vreau să zic, a ripostat el, dându-mi un bobârnac. Au trecut multe luni de când te-ai despărțit de Chase. A venit vremea să mergi mai departe. Să mergi *cu adevărat* mai departe.

— Am făcut-o. Adică chiar asta fac.

Am apăsat butonul liftului de trei ori.

— A, uite! Am primit un mesaj de la Layla.

Sven a ridicat telefonul în dreptul ochilor mei. Am uitat să menționez că, de vreme ce Sven și cu mine nu puteam fi cei mai buni prieteni, prietena *mea* cea mai bună se hotărâse să devină și prietena *lui* cea mai bună. Chestia asta îmi dădea peste cap echilibrul dintre viața profesională și personală. Aș minți să spun că nu mă deranja uneori. De exemplu, chiar acum.

— Hai să-ți citesc mesajul: „Spune-i angajatei tale să se bucure de weekend! Silește-o să se distreze! Să facă greșeli. Să se culce cu bărbatul visurilor ei".

— Eu nu..., am îngăimat.

Sven nu m-a lăsat să termin. S-a răsucit pe călcâie și a fluturat din mână, în chip de rămas-bun. A intrat cu pas săltat în studio și s-a aplecat peste umărul Ninei, uitându-se la ce lucra colegă-mea.

Uşile liftului s-au deschis. Am păşit înăuntru, clătinând din cap.

◆ ◆ ◆

Cu treizeci de minute înainte de ora la care Chase trebuia să vină să mă ia cu maşina, am bătut la uşa Laylei. A deschis, şi-a dat după ureche o şuviţă de păr vopsit în verde-smarald. Ţinea în braţe un copil de vreo patru ani care ţipa din toate puterile. Layla era voluptuoasă, cu forme. Avea o garderobă de invidiat, alcătuită din rochii boho-chic, fuste vaporoase şi pulovere cu umerii căzuţi. Nu părea deranjată de faptul că micuţul din braţele ei era cât pe ce să-i spargă timpanele. Se vede treaba că era plătită destul încât să merite osteneala.

— Hei! A venit Maddie Martira! a ciripit ea încântată, îmbrăţişându-mă cu mâna rămasă liberă.

Încă purtam hainele de serviciu. O bluză albastră, cu imprimeu cu cireşe, asortată cu o fustă-creion gri şi cu o pereche de sandale roz, cu talpă plată.

— La ora asta n-ar trebui să fii deja împreună cu fostul tău iubit?

— Am venit doar ca să-ţi aduc cheile.

Era o minciună sfruntată. Layla avea o cheie de rezervă de la garsoniera mea, în caz de urgenţă. Pur şi simplu voiam să stau de vorbă cu ea înainte să plec.

— Mulţumesc că ai grijă de Daisy! De obicei o scot la plimbare de trei ori pe zi, pentru cel puţin douăzeci de minute. Îi place în Parcul Abingdon Square. Adoră să alerge după un veveriţoi pe nume Frank şi să-i necăjească pe ceilalţi câini din parc. Ai grijă să nu fugă în stradă! În punga cu mâncare e o cană gradată. Îi dai o porţie dimineaţa şi una seara. Vitaminele ei sunt lângă sertarul cu ustensile de bucătărie, într-un pachet galben. Nu te agita să-i schimbi apa prea des. Oricum o să bea din vasul de toaletă. A, să nu uit! Nu lăsa nimic comestibil pe blatul de bucătărie! O să găsească ea o cale să-l mănânce.

— Daisy se poartă ca mine, după ce mi-am petrecut toată noaptea în oraș, a zâmbit Layla. Vasăzică aleargă după Frank? E serioasă treaba între ei?

— Din păcate pentru el, da, am spus, strâmbându-mă.

Daisy adora veverița aia.

— Când o să-și dea seama că am plecat, s-ar putea ca Daisy să facă pipi în pantofii tăi, de ciudă.

— Isuse! Câinele tău e mai rău decât un copil. Fostul tău iubit s-a asigurat că-ți oferă un cadou de despărțire pe care n-o să-l uiți niciodată.

Am ridicat din umeri.

— Tot e mai bine decât să-mi fi dat C-H-L-A-M-Y-D-I-A.

— Știu și eu să zic pe litere..., s-a băgat copilul în vorbă, după care a scos limba.

Amândouă l-am privit neîncrezătoare.

— Mersi, Layla! Îți rămân datoare.

— Nicio problemă.

Copilul o trăgea acum de păr și o striga pe maică-sa.

— Alo, Maddie Martira, ești pe recepție? Te-am întrebat dacă Sven ți-a citit mesajul meu, a zis Layla, ignorând ființa agitată din brațele ei.

Uram porecla asta, precum și faptul că demonstram la nesfârșit că o meritam: nu refuzam pe nimeni atunci când mi se cerea o favoare. Dovada numărul 1: în weekendul ăsta urma să particip la petrecerea mea de logodnă, falsă, în Hamptons.

I-am zâmbit.

— Da, te ascult. Îmi pare rău, m-am luat cu gândurile. Sven mi-a citit mesajul tău. Ești nebună.

— Iar *tu* arăți de parcă ai primit pedeapsa cu moartea, m-a luat Layla peste picior.

— Așa mă și simt.

— Îmi pare rău, draga mea. Știu că e devastator atunci când un multimilionar superb și de familie bună te ia pe sus, într-un weekend, în Hamptons, după ce ți-a pus pe deget un inel de patru sute cincizeci de mii de dolari. Dar vei supraviețui.

Insist asupra faptului că nu eu fusesem cea care se interesase despre costul inelului. Layla o făcuse, când Chase venise cu propunerea lui absurdă. După ce plecase Chase de la mine de-acasă, o chemasem la o întrunire de urgență, în timpul căreia Layla s-a uitat pe site-ul firmei Black & Co. Jewelry și a ajuns la concluzia că inelul de logodnă pe care-l primisem era în ediție limitată și nu se mai găsea la vânzare.

— Știi ce înseamnă că ți-a dat inelul ăla, declarase ea.

Jucase din sprâncene, după care își turnase o dușcă de vodcă în pahar, apoi adăugase niște suc Capri Sun. Îi închisesem gura pe loc:

— Da, știu ce înseamnă. Chase vrea să se asigure că familia lui crede că logodna e adevărată. Asta-i tot.

Iar acum, în pragul garsonierei Laylei, încercam să temperez optimismul prietenei mele cu o doză zdravănă de realitate:

— Prefer să mă gândesc la călătoria asta așa: mă răpește un trădător, un mincinos și un arogant. Un om de ra...

Am aruncat o privire către copil. Micuțul tăcuse, iar acum aștepta, cu ochii mari, să-mi termin propoziția. Mi-am dres glasul și m-am corectat:

— Am vrut să zic „o rață".

— A zis un cuvânt urât, m-a acuzat copilul, îndreptând spre mine un deget grăsuț.

— Nu-i adevărat! Am spus „rață".

Mă contraziceam cu un copil de patru ani! Dacă ne-ar fi văzut, Ethan ar fi făcut infarct.

Băiețelul și-a răsfrânt buza de jos, dus pe gânduri, apoi a adăugat:

— Aha... Îmi plac rațele.

— Ei bine, Timothy, nouă nu ne place rața *asta*, i-a spus Layla, mângâindu-l pe cap. Poți să-mi promiți ceva, Maddie?

— Chiar trebuie?

— Încearcă să profiți la maximum! În loc să te gândești cu *cine* o să-ți petreci timpul, gândește-te *cum* o să-ți petreci timpul: într-o vilă de o sută cincizeci de milioane de dolari, aflată pe Aleea Miliardarilor; o să mănânci delicatese la petrecerea de logodnă și vei bea un vin care costă mai mult decât chiria ta pe o lună. Ia cu tine caietul de schițe! Ia o pauză de la viața de oraș! Stai și tu cu burta la soare!

Layla avea dreptate. Dacă tot urma să particip la petrecerea mea de logodnă falsă, împreună cu bărbatul coșmarurilor mele, plănuiam s-o fac în stil mare. Eu și Chase petrecuserăm împreună Crăciunul la casa lui din Hamptons, înainte să ne despărțim. Era genul de casă pe care o vezi doar la HGTV sau în postările de pe Instagram. Fobia Laylei față de atașamentul emoțional era bi-ne-cunoscută. Pentru ea nu ar fi fost o problemă să-și petreacă timpul cu un bărbat care i-a frânt inima, pentru că ea nu se alegea niciodată cu inima frântă.

— Știi ceva, Layla? Ai dreptate. Chiar așa o să fac. Bate palma, Timothy!

Cu un zâmbet larg, am întins o palmă către băiat. S-a uitat lung la mine, fără să facă niciun gest.

— Mami mi-a zis să nu las străinii să mă atingă, fin'că aș putea fi răpit.

Dacă răpitorul a auzit cât de tare poți să urli, cu siguranță n-o să te răpească.

— Deci a rămas stabilit, a zis prietena mea. O să te distrezi, n-o să despici firul în patru în fiecare moment și o să-ți permiți luxul unei tăvăleli ocazionale, fără să te atașezi de partenerul tău de așternut.

Layla mi-a trântit uşa în nas. N-am mai apucat să mă plâng de weekendul care se apropia. Am observat cuvântul zilei ales de Layla. Ca de obicei, fusese scris pe o foaie de hârtie şi lipit pe uşa ei.

Zi de naştere: aniversarea zilei în care o persoană s-a născut, tratată în mod obişnuit ca o ocazie de a sărbători şi de a oferi daruri.

Chase mă înşelase chiar de ziua lui.

Şi uite-aşa, dispoziţia mea a redevenit sumbră.

◆ ◆ ◆

Chase a întârziat cinci minute. Intenţionat, fără îndoială. Punctualitatea fusese mereu una dintre calităţile lui. Dar, dacă actul de-a mă scoate din sărite ar fi fost un sport olimpic, atunci el ar fi avut deja o mulţime de medalii de aur.

A parcat neregulamentar în faţa clădirii mele, blocând traficul cu nonşalanţa unui om căruia nu-i pasă deloc de părerea celorlalţi. A coborât, a ocolit maşina şi, fără să scoată o vorbă, mi-a smuls valiza din mână şi a azvârlit-o în portbagaj. Oamenii claxonau, îi făceau gesturi obscene şi îi aruncau înjurături. A urcat iar în maşină şi şi-a pus centura, fără nicio grabă. Privirea mea a rămas lipită de trotuarul fierbinte. Încercam să mă împac cu gândul că urma să-mi petrec timpul cu el. A coborât geamul din dreptul pasagerului şi mi-a oferit zâmbetul acela forţat-politicos pe care îl păstra pentru angajaţii lui şi care te făcea să te simţi foarte aiurea.

— Ai emoţii, *iubire*?

A pronunţat cuvântul *iubire* de parcă ar fi fost o înjurătură.

Mi-am zis că manevrele lui psihologice n-aveau nicio importanţă. Cei care contau cu adevărat erau Ronan Black, sora şi mama lui Chase. Inimile lor şi conştiinţa mea erau lucrurile cu adevărat importante.

— Normal că am emoţii! am răspuns sarcastic. N-aş vrea ca falsele mele rude să creadă că viitoarea lor falsă noră nu e aşa de fermecătoare cum au crezut la început.

— Ai auzit vreodată expresia „prefă-te până îți iese"?

— Sunt convinsă că femeile din viața ta o cunosc foarte bine, i-am trântit-o.

A zâmbit strâmb și mi-a zis:

— O fi fost falsă relația noastră, dar orgasmele au fost cât se poate de reale.

În spatele nostru, claxoanele răsunau fără încetare. Sunetul a început să capete ecou în capul meu. Voiam ca Chase să știe că, deși mă învoisem să-l ajut, n-aveam de gând să fiu una dintre femeile care acceptau să-i facă toate moșturile.

— Mad, dacă nu vrei să mă vezi încăierându-mă cu șoferii ăștia, ai face bine să urci în mașină.

— Sună tentant să te văd bătut.

Chase a zâmbit cu aroganță, fără să acorde atenție haosului din spatele lui. Tot mai mulți șoferi ne claxonau. Nu-mi stătea în fire să-i las pe oameni să aștepte, însă în acest caz era mult mai important să-mi exprim punctul de vedere decât să fiu politicoasă. Chase trebuia să știe că vorbeam serios.

— Dacă te simți prea agitată când ajungem în Hamptons, imaginează-ți-i pe-ai mei în pielea goală! m-a sfătuit.

— Bine.

Mi-am lăsat privirea să coboare de-a lungul corpului său, până la prohab.

— Ți-e frig, domnule Black? Pare că „dotările" tale s-au sfrijit.

A izbucnit în râs.

— Înainte parcă nu erai atât de îndrăzneață.

— Iar tu parcă nu erai atât de insuportabil.

Nu mă înșelam. În timpul relației noastre păruse mult mai politicos și mai reținut, iar eu... Ei bine, nu prea fusesem *eu însămi*.

Am urcat în mașină. Am hotărât să mă uit pe geam tot drumul, să urmăresc cum zgârie-norii din Manhattan trec încet pe lângă noi. Peisajul se schimba des. Pe măsură ce ne îndepărtam de oraș,

a ieșit la suprafață panica pe care, în timpul săptămânii, reușisem cumva s-o îndes sub o mulțime de liste cu activități de făcut. Cum aveam să ascund repulsia pe care o simțeam pentru bărbatul ăsta? Nu puteam să-l sărut sau să-l țin de mână. Isuse! Deodată, mi-am dat seama că trebuia să împart o cameră cu el. Nu îmi convenea deloc.

Îmi fusese destul de greu să-i explic lui Ethan situația asta. La câteva zile după ce acceptasem să iau parte la mascarada lui Chase, stabilisem o întâlnire cu Ethan. Îi explicasem tot, inclusiv faptul că Chase mă înșelase și că tatăl lui era pe moarte, plus propria mea experiență cu pierderea unui părinte. Apoi îi spusesem și despre porecla pe care mi-o inventaseră Sven și Layla. *Maddie Martira.*

— Ești sigur că nu te deranjează c-o să merg cu el? îl întrebasem pe Ethan pentru a mia oară, după o porție de *xiao long bao* și câteva beri chinezești.

Voiam să fiu cu băgare de seamă. Îmi dădeam seama cât de nebunesc părea totul. Eu și Ethan nu stabiliserăm că vom avea o relație exclusivă. Ne întâlneam din când în când, însă deocamdată nu făcuserăm sex și nici nu etichetaserăm relația noastră în vreun fel. Împărtășiserăm câteva săruturi stângace. Nimic mai mult. Aș fi vrut să pună piciorul în prag și să-mi spună că nu-i convine planul lui Chase. Ar fi fost un moment perfect să se impună. Însă Ethan, care vedea mereu partea bună a tuturor, se mulțumise să dea aprobator din cap. Apoi pescuise o găluște cu bețișoarele și o vârâse în gură.

— Dacă sunt sigur? Normal! Mă simt onorat să fiu împreună cu un om ca tine. Singurul lucru pe care îl va demonstra weekendul vostru în Hamptons va fi faptul că tu — gesticulase spre mine cu bețișoarele — ești o persoană extraordinară. Chase Black a fost un fraier că te-a înșelat. Și cu toate astea, tu îl scoți din încurcătură. Ești fantastică.

Îl privisem în continuare, așteptând să aud și partea mai puțin plăcută.

Roșu la față, Ethan își frecase ceafa și completase:

— În plus, nu avem o relație exclusivă. Noi n-am făcut... Știi tu.

Știam, într-adevăr.

— Deci — continuase el — nu-i ca și cum am dreptul să... Vreau să spun că n-am nimic împotrivă. Vorbesc serios.

Din cine știe ce motiv, reacția lui mă neliniștea. Mi-ar fi plăcut să fie măcar puțin deranjat de gândul că îmi petreceam weekendul împreună cu fostul meu iubit. Dar atitudinea asta era complet irațională, de vreme ce nu eram deloc posesivă în ceea ce îl privește. Pe deasupra, avea dreptate: noi doi nu aveam o relație în sensul real al cuvântului.

Acum, în mașină, Chase parcă mi-a citit gândurile.

— Tipul ăsta are un nume?

Întrebarea lui m-a smuls din reverie. Ne apropiam de un ambuteiaj. Părea că toată lumea se îndrepta spre Hamptons. O mulțime de camionete, de mașini Toyota Prius și de decapotabile așteptau într-o coloană nesfârșită.

— Nu începe! l-am repezit.

— Ce țâfnoasă ești! De fapt, și eu aș fi țâfnos dacă partenera mea ar fi atât de nătângă încât să mă trimită în Hamptons, pentru un weekend, cu o persoană cu care m-am mai culcat și care mi-a provocat trei orgasme, unul după altul, în mai puțin de douăzeci de minute.

M-am uitat urât la el.

— Ce încrezut ești!

Mă simțisem oarecum ușurată după despărțirea de Chase. După șase luni de relație, încă mă simțeam agitată și mă temeam că vorbesc aiurea în prezența lui. Vocea mea se pițigăia mereu atunci când el era în preajma mea. Îmi alegeam cuvintele — ba chiar și *gândurile* — cu grijă. Încercam să fiu femeia pe care îmi

închipuiam că și-o dorea *marele* Chase Black. Trăisem cu senzația că tipul ăsta nu era de nasul meu. Mă străduisem să nu greșesc. Pe tot parcursul relației noastre, mă simțisem mai prejos decât el. Mai puțin atrăgătoare, mai puțin stilată, mai puțin inteligentă. Acum îmi era mult mai ușor să-l urăsc decât să încerc să-mi croiesc drum până la inima lui, așa cum făcusem pe vremea când eram împreună.

Chase a revenit la subiectul care îl interesa:

— Deci cum îl cheamă?

— Ți se pare că e treaba ta?

Am început să-mi cojesc oja de pe unghii, ca să am mâinile ocupate și să nu-l strâng de gât.

— E treaba mea cu cine se culcă logodnica mea, a spus el direct.

Am tras de pielița unei unghii până când am rupt-o.

— *Falsă* logodnică, l-am corectat.

— Oi fi tu *falsă* logodnică, dar ești o pacoste *adevărată*.

— Doamne, Chase! Cum de nu te-ai însurat încă? Ești cel mai fermecător bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— *Aleg* să fiu burlac, a ripostat, zâmbind cu superioritate. La fel cum tu alegi să te cuplezi cu te miri cine, numai ca să poți zice că ai un iubit.

Au! O tăcere stânjenitoare s-a așternut în mașină. Nu mă deranja să ne tachinăm, însă în momentul în care începeam să spunem adevărul, deja devenea prea mult. Acum, adevărul nu era faptul că mă întâlneam cu „te miri cine"; probabil că Chase era convins de propriile cuvinte. M-am hotărât să-i fac jocul. Doar nu aveam nimic de ascuns. Pe deasupra, eram mândră de Ethan.

— Îl cheamă Ethan. Ethan Goodman[1].

— Un om bun, a zis Chase, fluierând ușor.

— Bravo, Chase! Nu credeam că ai cuvintele astea în vocabular. Cum ți s-a părut când le-ai pronunțat?

[1] *Goodman* (în engl., în orig.) — „om bun".

— Mi s-a părut ca și cum aș avea vreo doi-trei copii, o ipotecă pusă pe o casă din Westchester pe care o urăsc și o criză a vârstei mijlocii care mă face să abuzez de alcool, la patruzeci de ani.

Ochii lui erau în continuare fixați asupra șoselei.

— Ce lucrează Ethan Goodman?

Am ales să răspund vag. Simțeam că-mi ard obrajii.

— E doctor.

— Hmm... Nu cred că-i chirurg estetician, fiindcă profesia asta e prea sexy. De fapt, e imposibil ca Goodman să fie chirurg, indiferent de care soi. Nu pare să aibă mână sigură. Aș zice că e dentist.

A tăcut pentru câteva clipe, încruntat.

— Nu, nici varianta asta nu-i bună, fiindcă stomatologia e chiar profitabilă. M-am răzgândit. Ethan Goodman e pediatru.

Și-a răsucit capul spre mine și mi-a aruncat un rânjet atât de răutăcios, încât aveam senzația că-mi arde pielea.

— O spui ca și când ar fi ceva de rău, i-am reproșat. Ethan salvează vieți.

— Da, într-un cabinet particular.

Din nou, Chase a nimerit varianta corectă:

— Ocupația lui e să completeze grafice de creștere, cu un scris de mână pe care nimeni nu-l înțelege, și să examineze funduri de bebeluși pline de iritații. Lasă-mă să ghicesc: a făcut voluntariat pe undeva, ca să ajute lumea și ca să capete o nouă perspectivă asupra vieții. A fost plecat în America de Sud? Poate în Asia? Nu...

A făcut o pauză. Rânjea atât de larg, încât mă simțeam tentată să-i dau un pumn în gură.

Chase a completat:

— A fost în Africa. E hotărât să bifeze toate clișeele.

Obrajii mei erau înfierbântați. Mă simțeam pe cale să explodez.

— Mda, inclusiv clișeul de a salva vieți și de a-i ajuta pe alții. E un om bun.

— Evident! O spune și numele lui. Iar tu ești aici pentru că Ethan, omul cel bun, se cam teme să-și ia un angajament emoțional față de tine.

— Poftim?

— Din ce alt motiv ar fi de acord cu aranjamentul nostru? Vrea să vadă ce-o să se întâmple între noi doi.

Am ripostat:

— *Noi doi* nu suntem împreună. Ethan și cu mine ne-am cunoscut pe un site de matrimoniale. Se cheamă CelibatariSerioși.com.

— Chiar dacă l-ai fi cunoscut pe MăCăsătorescCuOricinePentruSexOral.com, aș fi crezut același lucru. Goodman îți este la fel de devotat pe cât îmi ești tu de devotată. Dar vrei să forțezi relația voastră, în ciuda faptului că între voi nu există niciun pic de atracție, pentru că nu vrei să rămâi singură. Na c-am spus-o! O să-mi mulțumești mai târziu.

— Uite cine vorbește! am bombănit, continuând să-mi cojesc oja de pe unghii.

Era un obicei urât, de care încercam să scap, dar acum aveam mare chef să umplu prețioasa lui Tesla cu bucățele uscate de ojă roz.

— Pot să fac și altele, nu numai să vorbesc, a mormăit el, sugestiv.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să taci odată, o să te refuz.

M-am răsucit din nou spre geamul din dreptul meu. Am încercat să-mi potolesc bătăile inimii. Credeam — sau cel puțin speram — că discuția noastră se terminase. Dar...

— Sper că n-o să te deranjeze să faci sex în poziția misionarului, timp de cincizeci de ani, cu lumina stinsă, să mănânci fulgi de ovăz în fiecare dimineață și să-ți botezi animalele de companie cu numele unor vedete de televiziune vulgare, pe care copiii tăi le idolatrizează.

Chase insista să mă chinuie. Îmi venea să sar pe geamul mașinii, însă mă temeam că, dacă muream, Chase ar fi făcut tot felul de lucruri necurate cu trupul meu.

Am dus o mână la piept, prefăcându-mă șocată.

— Chiar așa! Ce oroare să trăiești o viață bună și liniștită împreună cu un bărbat de treabă, cu animalele tale de companie și cu copiii tăi!

Mi-a aruncat o privire piezișă.

— Sarcasmul ți se potrivește.

Trebuia să urmeze o înțepătură. Așa cum mă așteptam, Chase m-a luat imediat peste picior:

— Din păcate, e singurul lucru care ți se potrivește și care nu te face să arăți ridicol.

— Tu chiar nu poți să taci? E suficient de nasol că m-ai obligat să vin cu tine. Nu mai face comentarii tâmpite despre hainele mele și nu-mi mai analiza relația cu Ethan! Nu-mi doresc decât un iubit de treabă și normal.

Îmi venea greu să recunosc chiar și față de mine însămi: acum, după comentariul deplasat al lui Chase, eram și mai agitată din cauza perspectivei de a face sex cu Ethan. Până acum, Chase nu se înșelase deloc în privința lui.

Mi-am zis: *Nu! Ethan nu are îndoieli în privința relației noastre.* Ieșeam la întâlniri de trei săptămâni, și totuși nu făcuserăm sex. Era limpede că își dorea o relație serioasă.

Cu colțul ochiului, l-am văzut pe Chase clătinând din cap. A chicotit.

— Tu nu vrei ce vor oamenii normali, Mad.

— Habar n-ai ce-mi doresc eu!

Din nou, tăcere. Fir-ar al dracului! De ce aveam o slăbiciune pentru oamenii pe care abia dacă-i cunoșteam? De ce crezusem că e o idee bună să merg la ai lui, în weekendul ăsta? Adevărul e că nu puteam refuza să fac mici gesturi de bunătate. Era una dintre

trăsăturile pe care le moștenisem de la mama. De-asta nu îi întorceam replica Ninei, care mă repezea în fiecare zi, la serviciu. Aveam mereu în poșetă o bucățică de ciocolată, în cazul în care cineva leșina în metrou și ar fi avut nevoie de zahăr, ca să le crească glicemia.

— Te previn prietenește: trebuie să te prefaci că mă placi, a spus Chase din senin.

Am închis ochii și am inspirat adânc pe nări.

— Știu.

— Și s-o faci *convingător*.

— Pot fi convingătoare.

— Asta-i discutabil. S-ar putea să fie nevoie și să ne atingem. Mângâieri ușoare, în zone... neutre ale corpului și așa mai departe.

În continuare, ochii lui erau ațintiți asupra șoselei.

Am izbucnit:

— Ai luat-o razna?

— Da. Drept dovadă, te-am luat cu mine, la ai mei. Va trebui să ne prefacem că suntem un cuplu de îndrăgostiți.

— Bine. Acum, *te rog mult*, poți să taci? m-am răstit. Îți fac o favoare enormă. Nu mă face să-mi pară rău!

Mă apropiam periculos de mult de clipa în care aveam să cedez.

Obrajii îmi ardeau, aveam ochii înlăcrimați. Mă simțeam ca și cum cineva mă pocnise în nas.

Spre surprinderea mea, a tăcut.

Am trecut în viteză pe lângă Long Island. Bâzâitul abia auzit al mașinii Tesla era singurul zgomot de fond. Am închis ochii.

Îmi doream un armistițiu. Îmi doream ca Chase să mă lase să-mi adun rămășițele respectului de sine și gândurile. Îmi doream un semn care să-mi arate că făceam ceea ce trebuie, nu ceva care avea să ne distrugă atât pe mine, cât și pe familia lui.

Mai presus de toate, îmi doream să fug departe, într-un loc unde ghearele lui Chase nu-mi puteau înșfăca din nou inima.

Vedeți voi, aveam un secret pe care nu-l împărtășisem nimănui. Nici măcar Laylei.

Uneori, noaptea, simțeam cum ghearele lui Chase, ascuțite ca niște cuțite, încercau să-mi pătrundă iar în suflet. Încă nu-l uitasem cu adevărat. Nu credeam că e vorba despre dragoste. La urma urmei, nu-mi plăcea personalitatea lui Chase.

Bărbatul ăsta mă obseda.

Mă acaparase cu totul.

Mă subjugase.

Cu toate astea, știam că Ethan cel cuminte și *dorky*[1] avea să fie mai blând cu inima mea decât Chase cel năbădăios și destrăbălat.

[1] În original, *dorky* poate avea multe sensuri, printre care: „stângace", „lipsit de simțul modei", „persoană enervantă, însă într-un mod adorabil".

CAPITOLUL 4

Chase

Vreți să știți care a fost primul lucru pe care l-am observat la Madison Goldbloom atunci când am văzut-o pentru întâia dată, în liftul Casei Croquis? Minunații ei ochi căprui.

Recunosc: am mințit. De fapt, sânii ei mi-au atras atenția. N-aveți decât să credeți ce vreți despre mine.

Pentru oricine altcineva, probabil că erau niște sâni obișnuiți, destul de frumoși. Fuseseră ascunși, cu bună-cuviință, sub un pulover alb, pe gât. Un pulover destul de kitchos, fiindcă avea un imprimeu cu buze rujate. Însă acei sâni erau atât de semeți și de rotunzi, încât nu m-am putut abține să mă gândesc că s-ar fi potrivit perfect în palmele mele.

Dar, ca să-mi pot testa teoria, mai întâi a trebuit s-o invit la cină. De vreme ce pornirile mele biologice mă îndemnau s-o cuceresc, în aceeași seară am dus-o pe Madison la unul dintre cele mai luxoase restaurante din Manhattan, unde am făcut risipă de bani și de complimente, anume ca să pot verifica teoria mea despre raportul palmă–sân.

Madison era micuță de înălțime. Mie îmi convenea de minune, dat fiind că nu sufeream oamenii și, prin urmare, cu cât dimensiunea lor era mai redusă, cu atât mai bine. Din nefericire, la început

Madison m-a păcălit. O fi fost ea minionă, însă compensa la capitolul entuziasm. Era îndrăzneață, generoasă și se emoționa când vorbea despre lucrurile care o pasionau. Se topea atunci când vedea un bebeluș, mângâia cățeii de pe stradă și se uita în ochii străinilor, la metrou. Era atât de energică și de plină de viață, încât nu mă simțeam în largul meu cu ea. Stilul ei de a fi nu mi se potrivea deloc.

Cât despre hainele ei... îmi venea s-o dezbrac. Pornirea mea n-avea nicio legătură cu sexul. Madison pur și simplu se îmbrăca în haine oribile.

Între noi n-ar fi trebuit să existe doar o aventură. Nu crezusem că „aventura" noastră avea să depășească o săptămână. De obicei, termenul de expirare al relațiilor mele era destul de scurt. În cei treizeci și unu de ani de viață ai mei, înainte de-a o întâlni pe Maddie, avusesem o singură iubită. Povestea aceea a avut un deznodământ care mi-a întărit convingerea că oamenii sunt supuși greșelii și imprevizibili și că, deși nu pot fi evitați, e mai bine să-i ții la distanță.

După care și-a făcut apariția Madison Goldbloom și... *pac!* S-a materializat iubita cu numărul doi. Ca să fiu cinstit, Mad n-a câștigat titlul ăsta. L-a *furat*.

Mad și cu mine am ieșit în oraș în seara în care ne-am cunoscut (regula care împiedica întâlnirile romantice între angajați nu se aplica, de vreme ce noi doi nu lucram în aceeași companie). Avea ochi foarte mari, verde-căprui, spuziți cu puncte maro și aurii. Părul ei tuns scurt o făcea să semene cu o Daisy Buchanan[1] capabilă să-ți fure inima, dacă nu ești atent. Buzele ei erau atât de pline și de cărnoase, încât mai că aveam erecție ori de câte ori le deschidea.

Madison vorbea *al naibii de mult*.

[1] Personaj din romanul *Marele Gatsby*, de F. Scott Fitzgerald.

În seara în care am ieşit împreună prima dată, am făcut sex cu ea. Şi am continuat să ne trimitem mesaje. Mi-a spus că nu obişnuia să se culce cu un tip încă de la prima întâlnire şi că şi-ar dori s-o luăm mai încet. Firește că replica asta mi-a stârnit aproape instantaneu cheful de-a mă culca din nou cu ea. Şi chiar asta am făcut. A treia oară când am făcut schimb de mesaje, a renunțat la toate regulile ei şi a început să joace după ale mele. Cât ai clipi, stabiliserăm o rutină foarte plăcută: mai întâi luam cina, apoi urma sexul. Înțelegerea se materializa des în timpul săptămânii. Acum, când mă uit în urmă, aş zice că se întâmpla *prea* des. De vină erau sânii ei şi faptul că sub hainele acelea absolut oribile (da, trebuie să subliniez cât de urâte erau), purta cămăşuțe sexy şi lenjerie asortată.

Poate că nu am fost chiar lipsit de vină atunci când am stabilit ritmul aventurii noastre prelungite. La un moment dat, am făcut o greşeală crucială. Era mai simplu ca Madison să aibă acces la apartamentul meu. Era convenabil s-o am mereu la dispoziția mea, plus că, dat fiind că n-avea cheie, întotdeauna mă bătea la cap să-i deschid atunci când venea la mine. Nu a fost vorba despre implicare emoțională atunci când am luat decizia de a-i oferi lui Madison o cheie. La urma urmei, menajera şi secretara mea aveau, la rândul lor, câte o cheie, şi totuşi nu aveam de gând să le cer de soție. De fapt, schimbam secretarele la fel de des cum îmi schimbam boxerii.

Uneori o invitam pe Madison la cinematograf, fiindcă îmi doream cu adevărat să văd un anumit film. E vina mea că sunt fan Guillermo del Toro şi Quentin Tarantino? Nu ne sărutam în sala de cinematograf şi nici nu împărțeam popcornul. La prima noastră ieşire la cinema, Mad a răsturnat o pungă de M&M în găletuşa ei cu popcorn. Ar fi trebuit să fie primul indiciu că femeia asta fusese crescută de sălbatici.

Mi-au trebuit cinci luni să-mi dau seama că eram într-o relație. Mad a fost cea care mi-a atras atenția asupra acestui fapt. A făcut-o

într-o manieră șireată și adorabilă. Cam ca un ursuleț de pluș care duce un satâr în lăbuță. A spus că tatăl ei avea să vină în vizită peste două săptămâni și m-a întrebat dacă vreau să-l cunosc.

— De ce aș vrea să-l cunosc? o întrebasem relaxat.

Chiar așa! De ce naiba mi-aș fi dorit așa ceva? În acel moment, răspunsul ei m-a făcut să mă înec cu o înghițitură de whisky. Aceeași marcă de whisky *single malt* pe care îl băusem la petrecerea unor prieteni, unde eu și Madison merseserăm împreună. Dar *nu* pentru că eram un cuplu, ci pentru că ar fi fost mai puțină bătaie de cap să o duc la ea acasă și apoi să mă-ntorc la mine, după ce ne întorceam de la petrecere.

După cum spuneam, răspunsul ei venise prompt:

— Păi, pentru că ești iubitul meu.

Și fluturase din gene, cu nevinovăție.

Imediat după invitația ei de-a face cunoștință cu taică-său, am realizat că nu mă mai culcasem cu nicio altă femeie de când o cunoscusem pe Madison și că nici măcar nu-mi doream (vaginul ei magic era de vină!). Am mai avut și alte revelații: vorbeam des la telefon cu Madison, chiar și atunci când nu aveam să ne spunem mare lucru; făceam sex foarte des; în plus, presupuneam automat că planurile mele de weekend o includeau și pe ea.

Toate acestea, laolaltă cu faptul că o dusesem la părinții mei, de Crăciun, mi-au dat de înțeles că situația începea să devină serioasă și că nu mai semăna cu o simplă aventură.

Întreaga mea filosofie de viață fusese dată peste cap. Devenisem inaccesibil altor femei și aveam o iubită — două lucruri care îmi promisesem că nu se vor repeta. Așa că m-am străduit s-o înlătur pe Madison Goldbloom din viața mea. M-am descotorosit de ea fără menajamente, odată pentru totdeauna.

Crezusem că între noi totul se terminase.

Definitiv.

Chiar voiam s-o rup definitiv cu mica și guraliva mașinărie de sex care purta pantofi oribili și considera că e adorabil și deloc deplasat să porți jupoane atunci când ai douăzeci și șase de ani.

După aceea tata mi-a dat lovitura cu cancerul. Prin urmare, acum îmi petreceam iar timpul împreună cu Madison. Și făceam tocmai ce jurasem că n-aveam să mai fac niciodată.

— Ai venit! a exclamat mama, bătând în parbriz.

Mi-am parcat Tesla în fața vilei din Hamptons. Madison s-a trezit brusc din picoteală. Și-a atins bărbia, să verifice dacă salivase în somn, și s-a îndreptat de spate, aranjându-și bentița cu perle.

În loc să-i las câteva secunde ca să se pregătească, am făcut ceea ce numai un mare nemernic poate: am deschis repede portiera și am ieșit ca s-o îmbrățișez pe mama.

— Cum a fost traficul?

Unghiile cu manichiură *french* ale mamei mi s-au înfipt în umeri. Mi-a acoperit obrajii de sărutări. Arunca priviri nerăbdătoare spre mașină. Tremura de un entuziasm abia stăpânit.

I-am răspuns:

— A fost suportabil.

— Sper că pe Madison n-a deranjat-o aglomerația.

— Madison adoră ambuteiajele. Sunt hobbyul ei favorit.

Iar al doilea ei hobby preferat este să prindă bărbați nevinovați în capcana unei relații.

Adică Madison nu merita să aibă de-a face cu neplăcerile banale, cum ar fi traficul de pe șosele? Uite ce se întâmplă când nu aduci nicio femeie acasă! Era prima așa-zisă „parteneră" pe care o invitasem la ai mei, iar părinții mei se purtau cu ea de parcă ar fi fost Isus reîntors pe pământ.

Am deschis portiera din dreptul lui Madison și am ajutat-o să iasă din mașină; de fapt, tot ce-am făcut a fost s-o arunc în gheara realității. Și-a netezit fusta-creion și a încercat să coboare cât mai grațios.

Mama a placat-o pe Madison ca un fundaș din liga profesionistă. Mai c-a lipit-o de mașină. Spre meritul ei, Mad și-a jucat aproape convingător rolul de logodnică fericită. Vreau să spun că s-a purtat bizar, însă nu mai bizar decât de obicei. După ce au țipat amândouă de bucurie că se revedeau, mama a examinat din toate unghiurile inelul de logodnă, exclamând necontenit, de parcă vedea un diamant pentru prima dată în viață. Era o bijuterie frumoasă, din colecția exclusivistă a magazinului Black & Co. Le cerusem să-mi dea cel mai scump inel pe care îl aveau. Voiam o bijuterie care să transmită că logodnicul e bogat, dar, în același timp, că nu știe mare lucru despre viitoarea lui mireasă. Inelul ăsta era perfect pentru amândoi.

— Va fi un eveniment mai restrâns, Madison. Sper că nu te deranjează. N-am avut mult timp să ne pregătim, de când Ronan...

Vocea mamei s-a frânt. Jenată de propria reacție, i-a cerut iertare lui Madison.

Falsa mea logodnică a scuturat energic din cap.

— Nu, nu! Înțeleg perfect. Faptul că ați organizat un eveniment, deși sunteți în situația asta, este...

S-a uitat împrejur.

— ... cu adevărat minunat.

— Nu-ți face griji! i-a spus mama. O să fii frumoasa balului.

Am bătut ușurel umărul lui Madison și am privit-o cu multă căldură. Mă uitasem la câteva filme siropoase, ca să pot imita comportamentul unui logodnic îndrăgostit până peste cap. Mă uitasem la ele în timp ce alergam pe bandă. Exercițiul fizic a fost unicul motiv pentru care n-am adormit din cauza supradozei de dulcegării.

— Ce amabil ești! mi-a zis „logodnica" mea.

Madison mi-a strâns mâna cu putere, probabil sperând să-mi rupă câteva oase. Mi-am înghițit rânjetul.

Mi-am reținut rânjetul.

— Nimic nu e prea bun pentru tine, draga mea.

— Hai, Chase, încetează! *Vorbesc serios*, a insistat ea.

Bucuroasă, mama se uita când la mine, când la ea.

— Ce drăguți sunteți, porumbeilor!

Cu toate că Madison nu a dat cu bâta-n baltă, așa încât să strice planul nostru, interpretarea ei în rolul logodnicei iubitoare nu era tocmai demnă de Oscar. Își înclina capul de fiecare dată când i se adresa o întrebare la care era nevoită să răspundă cu o minciună. Obrajii ei erau roșii ca sfecla. Aveam senzația că o să-i explodeze capul. Și se uita la mine cu un entuziasm fals și politicos, de parcă aș fi fost o statuetă făcută din macaroane, de un copil neatent.

— Katie abia așteaptă să te vadă, i-a zis mama lui Mad. Nu cred că l-ai cunoscut pe Julian, fratele mai mare al lui Chase, și nici pe soția lui, Amber. N-au fost aici de Crăciun. Au petrecut sărbătorile împreună cu familia lui Amber, în Wisconsin, a continuat să trăncănească mama, înșfăcând-o pe Madison de mână și conducând-o în casă. Fiica lor, Clementine, e o dulceață!

— Sună delicios, a chițăit Mad, fără să-mi arunce nici măcar o privire.

Sună delicios. Chiar spusese asta?! Și când mă gândeam că i-o trăsesem acestei femei! Unde naiba îmi fusese capul?

Doi angajați în uniformă au apărut la intrare și au venit în grabă, ca să ia bagajul lui Madison. I-am îndrumat spre camera pe care urma s-o împărțim. Da, s-o *împărțim*! Mă uitam la mașinuța de golf parcată lângă Tesla mea. Am cântărit în minte dacă era cazul să mă duc direct pe terenul de golf, ca să întrerup partida lui tata cu Julian, după care m-am răzgândit. Nu eram un adolescent isteric, care își dorea cu disperare să fie acceptat de ceilalți. În plus, trebuia să mai lucrez la rolul lui Madison. Să o pregătesc înainte de a se întâlni cu restul clanului Black.

Tata avea straniul talent de a vedea dincolo de orice încercare de păcăleală și de a interpreta cu precizie dinamicile interpersonale. Îl credeam capabil să anuleze logodna, dacă băga de seamă că

viitoarea mea mireasă avea chef să mă ucidă cu un cuțit de friptură. Am hotărât că povestea aia mizerabilă cu Julian putea să mai aștepte. Nu aveam chef să ne încăierăm de față cu tata.

Fără tragere de inimă, m-am îndreptat spre camera noastră. Se afla în aripa de est a reședinței — cea rezervată pentru familia apropiată. Julian și familia lui locuiau în aripa de vest. Motivul pe care îl invocase era că aveau nevoie de mai mult spațiu. În urmă cu trei ani, aș fi crezut minciuna asta. Însă nu și acum. Acum, Julian îmi părea tot mai mult un străin.

Am găsit-o pe Madison discutând cu mama și cu Katie, în camera noastră. Probabil că Amber făcea o baie cu spumă undeva prin vilă, încercând cel mai recent moft în materie de *skincare* — sânge de koala, rahat de țestoasă sau orice își punea ea pe față ca să pară mai tânără. În clipa asta, maică-mea și soră-mea luau pe rând mâna lui Madison într-ale lor, exclamând încântate la vederea inelului de logodnă. Mi-am dres glasul și am intrat în cameră, apoi am cuprins umerii lui Mad cu un braț.

Gestul nu mi se părea familiar și nici plăcut. Nu-l mai făcusem niciodată, nici măcar atunci când fuseserăm împreună. Madison avea umeri firavi și mici. Până acum, nu băgasem de seamă acest detaliu. Nu mi se părea înțelept să-mi sprijin toată greutatea brațului pe femeia asta. Mi se părea un mister cum de putusem sta deasupra ei, în pat, de câteva ori pe săptămână. Părea atât de fragilă în momentul ăsta! Am decis să nu-mi sprijin complet brațul pe umerii ei. Mâna mea a rămas în aer, la un centimetru de corpul ei.

Mad era așa de micuță, încât nu putea fi considerată o persoană întreagă.

Aveam doar o *jumătate* de fostă iubită.

Recunoaște că ai avut o iubită, rahat în mărime naturală ce ești!

— Tocmai o întrebam pe Maddie cum se face că n-am mai văzut-o de atâta timp, mi-a spus Katie.

Soră-mea s-a întors cu fața spre mine, jucându-se cu perlele de la gât. Era înaltă, cu păr negru, lung și cu un trup subțiratic. Îi plăcea să poarte rochii elegante. Era genul de persoană destul de șiștearsă, care vrea să ocupe cât mai puțin spațiu posibil. Era chiar opusul lui Madison cea minionă și guralivă.

— Vrei să spui că o trăgeați de limbă, am corectat-o pe soră-mea.

Nu voiam ca falsa mea logodnică să fie iscodită prea mult. Se pricepea să mintă tot atât de mult pe cât se pricepea la modă. Katie a bătut în retragere, vizibil jignită de remarca mea sarcastică. Instantaneu, m-am simțit ca un ticălos. În ciuda aversiunii mele față de relațiile romantice, de obicei mă purtam cu bun-simț cu membrii familiei mele.

— Mersi, Chase! Pot să-mi port singură de grijă, a spus Madison, cu un zâmbet reținut.

Având în vedere că te vezi cu dobitocul ăla asexual, chiar că va trebui să-ți „porți singură de grijă".

— Ai dreptate, iubito. Din proprie experiență, știu cât de bine te pricepi să-ți porți singură de grijă.

Am ridicat sugestiv dintr-o sprânceană. Mă referam la puzderia de jucării sexuale pe care le găsisem odată într-un sertar din bucătăria ei, în timp ce căutam o linguriță pentru cafea. Îmi aduc aminte cum se justificase Mad: „Pur și simplu îmi organizez eficient spațiul! Doar locuiesc într-o garsonieră!".

După cum am bănuit că avea să se întâmple, Madison s-a făcut stacojie la față.

— Păi, da, a comentat ea. E important să ai grijă de propria persoană.

A ridicat privirea în tavan. Probabil se străduia să nu explodeze de rușine.

— Că bine zici! a suspinat Katie, care nu pricepuse aluzia noastră. De când am aflat despre boala tatei, mă gândesc să merg din nou la terapie.

Mad și-a întors iar privirea spre Katie, iar expresia îngrozită de pe chipul ei s-a preschimbat într-una plină de tristețe.

— O, draga mea! a exclamat ea, atingând brațul surorii mele. Fă orice e necesar ca să te simți cât mai bine! Să mergi la psihoterapie este o idee foarte bună.

— Ai fost vreodată la terapie în timp ce mama ta...? Sau după...? a întrebat Katie.

Soră-mea era cu câțiva ani mai mare decât Madison, și totuși de zece ori mai naivă. Explicația e faptul că crescuse în puf și că nu fusese niciodată nevoită să se confrunte cu greutățile vieții.

Mad i-a răspuns:

— Nu. N-am avut bani ca să merg la terapie.

Madison și-a încrețit nasul, iar Katie s-a holbat cu groază la ea. Mda. Uita că ședințele de psihoterapie sunt un lux pe care nu toată lumea și-l permite.

Mad a adăugat:

— Dar l-am avut alături pe tata. Și am o familie foarte mare, așa că...

A ridicat din umeri.

A urmat o tăcere plină de stânjeneală. Katie probabil simțea că moare de jenă, mie îmi venea să strâng pe cineva de gât, iar Madison... Cine naiba știa ce simțea ea în clipa asta?

— Ei bine, a intervenit mama cu un zâmbet vesel, vă lăsăm să vă instalați, porumbeilor. O să luăm o gustare pe la ora zece. O să mâncăm și o să stăm la povești. Ne-ar face plăcere să veniți și voi, dacă nu sunteți prea obosiți.

Mama a mai strâns o dată mâna lui Madison. A târât-o pe soră-mea afară din cameră și a închis ușa în urmă.

Mi-am luat repede brațul de pe umerii lui Madison. S-a răsucit spre mine și m-a călcat pe picior cu toată puterea. Abia după câteva secunde mi-am dat seama că piciorul ei îl apăsa pe al meu. Mad era ușoară ca o pană. În mare, greutatea ei era alcătuită din

hainele și accesoriile pe care le purta. Probabil că le găsise într-un coș cu articole la reducere, în vreun magazin de duzină.

Și-a fluturat amenințător arătătorul pe la nasul meu.

— *Nu* o să dormim în aceeași cameră, a rostit ea apăsat.

Mi-am desfăcut cravata și am intrat în dressing. Era plin cu haine pentru toate anotimpurile. Știam că Mad avea să vină după mine.

— Mai gândește-te, Madison! Se pare că vom sta în aceeași cameră.

— Casa asta are vreo trei sute de camere.

Stătea în spatele meu, agitându-și brațele.

— Are douăsprezece, am corectat-o.

Am deschis sertarul în care țineam ceasurile de mână. *Rolex sau Cartier?* Cel mai înțelept ar fi fost să-l aleg pe cel mai ușor, în caz că trebuia să-mi țin iar brațul pe după umerii ei. De față cu tatăl meu, era nevoie să mă prefac c-o îndrăgesc și, din păcate, atingerile erau obligatorii pentru ca prefăcătoria să aibă succes. Dacă tata ar fi fost măcar pe jumătate la fel de fericit precum erau mama și Katie fiindcă Mad venise aici, locul meu în rai ar fi fost asigurat.

Doamne, sper că la gustare vor servi și alcool!

— Deci aș putea dormi în altă parte, mi-a zis ea.

Madison și-a sprijinit un șold de rafturile de lângă mine. Talie îngustă. Șolduri late. Nu disproporționate, precum cele etalate de clanul Kardashian — familia aia de clone —, în reality-show-ul lor de televiziune. Era delicios de feminină. Toată ființa ei era delicată, mică și cu rotunjimi. Mă întrebam dacă Doctorul Prea-Bun-Ca-Să-Fie-Adevărat aprecia aceste lucruri.

— De ce ar dormi doi porumbei în camere separate? am întrebat.

Am închis sertarul și am început să mă dezbrac. Dacă goliciunea mea parțială o jignea, n-avea decât să-mi întoarcă spatele. Mă mai văzuse gol în nenumărate alte ocazii.

— Dintr-o mulțime de motive, a spus ea cu răsuflarea tăiată, pocnind din degete. Celibatul, de exemplu. Hai să zicem că mă păstrez pentru după căsătorie.

— Iubito, când am stat aici, de Crăciun, ai țipat de plăcere în cămară, în jacuzzi, în trei dintre dormitoare *și* în piscină. Virtutea ta nu și-ar mai găsi drumul înapoi spre tine nici măcar cu o hartă, un compas și un GPS.

— Vrei să spui că ai tăi ne-au auzit?

A căscat ochii. S-a îmbujorat din nou. Trebuie să recunosc că era drăguță când roșea. Avea obrajii ca două mere. Din păcate, avea și puterea de-a mă păcăli să intru într-o relație cu ea.

— Da, familia mea ne-a auzit. Până și locuitorii din Maine ne-au auzit.

— Isuse Hristoase!

— Exact! Am sărbătorit împreună ziua de naștere a lui Isus Hristos, iar eu am fost cel care a făcut treaba murdară.

— Atunci nu te-ai plâns.

— Ar fi fost cam greu să mă plâng. Gura mea avea altele de făcut. Între picioarele tale.

M-a plesnit peste pieptul dezgolit, pe urmă a început să se plimbe de colo-colo. Și-a întrepătruns degetele la ceafă. Eu am continuat să mă dezbrac, asigurându-mă că-mi încordez fiecare mușchi. Da, eram vanitos.

Falsa mea logodnică a scuturat din cap. S-a oprit în loc, după care a arătat spre podea.

— N-o să împart patul cu tine. N-ai decât să te culci pe covor.

— Poate n-ai aflat, Mad: e posibil ca doi oameni să doarmă împreună în același pat fără să facă sex. Au mai existat asemenea cazuri în istorie.

— Nu și dacă e vorba despre tine.

Mi-a aruncat o privire urâcioasă, ignorând faptul că eram aproape dezbrăcat. Avea dreptate. Nu eram obișnuit ca ea să tragă sforile sau să mă refuze. Pe vremea când eram împreună, Madison se lăsa purtată de val și dansa așa cum îi cântam eu.

Acum situația se schimbase, iar eu nu știam cum să procedez.

Mă pregăteam s-o contrazic din nou, însă în clipa următoare și-a desfăcut valiza și a început să-și scoată hainele. Au aterizat toate pe podea, într-o grămadă de materiale pestrițe. Din punctul meu de vedere, erau numai bune de pus pe foc.

— N-o să mă faci să-mi schimb părerea, Chase, așa că îți sugerez să te faci comod pe podea, cu o pernă și o pătură. Dacă nu-mi respecți limitele, plec acasă imediat.

— Cu ce mașină o să pleci, mai exact?

— Cu un Uber, dacă e nevoie. Nu mă pune la încercare, Chase! Nu sunt prizoniera ta.

Am bombănit:

— Nici eu n-am fost prizonierul tău.

A ridicat brusc fruntea spre mine.

— Poftim?

Am schimbat repede subiectul.

— Ce amuzantă ești! Nu știam că-ți place așa ceva.

— Ce anume să-mi placă?

— Să respecți limitele.

— Când n-am respectat *eu* limitele *tale*?

Avea ochii atât de mari, încât mă puteam vedea oglindit cu totul în ei.

Atunci când m-ai transformat în iubitul tău fără să-mi dau acordul.

Suna ca replica unui laș. Aș fi putut rupe oricând relația cu Madison. Eu alesesem să n-o fac. Alesesem talentul ei culinar, partidele excelente de sex și confortul de-a șterge din telefon aplicațiile de agățat, în defavoarea principiilor mele.

Și, de asemenea, tot eu alesesem să stric totul.

Crezusem că, dacă o înșelam, avea să plece, după care urma să se întoarcă la un moment dat (toate femeile se întorceau), iar pe urmă relația dintre noi ar fi fost mult mai lejeră, fără obligații. Nu eram chiar atât de nesimțit; aș fi mutat-o într-un apartament mai drăguț, i-aș fi cumpărat lucruri frumoase. Pur și simplu nu voiam să mă așez la casa mea. Era ca un fel de resemnare. *Resemnare.* Cuvântul ăsta mă enerva. Te resemnezi să ai o mașină urâtă, atunci când știi că e destul de sigură pentru familia ta. Te resemnezi să ai o întâlnire plictisitoare, atunci când știi că te poți culca cu fata respectivă, în aceeași seară. Dar *nu* te resemnezi atunci când vine vorba despre toată viața ta!

Problema a fost că Mad nu s-a întors deloc la mine. Se enervase la culme, se despărțise de mine și plecase definitiv. Ba chiar îmi trimisese un „cadou" de ziua mea: un pachet cu părul năpârlit de Daisy și cea mai recentă factură de la veterinar (să se consemneze că am fost cumsecade și am plătit-o). Nu puteam uita ce-mi scrisese în biletul care însoțise factura.

Chase,

Am sterilizat-o pe Daisy. Nimic din ce vine din partea ta n-ar trebui să se reproducă. Poți plăti factura cu prima ocazie.

Madison

Înapoi la realitate, în camera noastră comună, am simțit cum mi se încleștează maxilarul. I-am răspuns lui Madison printre dinți.

— Foarte bine! Dacă ești atât de îngrijorată c-o să-ți atingi fundul de boașele mele, o să dorm pe covor.

— Mulțumesc!

Buzele ei au zvâcnit. Se străduia să-și rețină zâmbetul. Oare de ce se amuza? Mi-am dat seama că urechile îmi ardeau. Am rezistat tentației de-a le atinge. Imposibil să mă fi înroșit! Eu nu roșeam niciodată.

Mi-am aruncat un prosop pe umăr.

— Nu te mai uita la mine! m-am răstit la ea.

— Iar tu nu te mai umfla la mine!

Continua să-şi scoată rochiile oribile din valiză. Îşi muşca buzele ca să nu zâmbească. Să mă umflu la ea?! Oare înnebunise?

Mi-am coborât privirea.

Aoleu!

M-am întors cu spatele la ea şi mi-am aranjat penisul, pe deasupra boxerilor mei Armani. Am înjurat în gând.

Madison a suspinat în spatele meu.

— Ştiu la ce te gândeşti, Chase. De-aia reacţionează aşa corpul tău.

— Du-te şi fă-te prezentabilă! i-am zis.

M-am grăbit să intru în baie, ca să nu mă pomenesc că am iar vreo reacţie tipic feminină. De pildă, să mă îmbujorez sau să leşin naibii în braţele ei!

Am atenţionat-o:

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu porţi nimic cu imprimeuri!

◆ ◆ ◆

Evident, purta imprimeuri din cap până-n picioare.

Pantofii ei negri aveau un model alcătuit din cruciuliţe albe, rochia ei era înflorată, iar pe cap purta o bentiţă în carouri. Îşi aranjase părul în felul acela care îmi plăcea mult. Bretonul era perfect drept, iar restul părului ei scurt îi încadra obrajii şi gâtul.

Stilul ei de-a se îmbrăca mi-a adus aminte de apartamentul lui Mad: o îngrămădeală multicoloră, pestriţă, care arăta de parcă acolo ar fi explodat o *piñata*, plină de mobilă la mâna a doua şi de alegeri proaste. N-aş fi putut spune că aduna obiecte într-un mod patologic, însă apartamentul ei nu arăta prea bine. E posibil ca Madison Goldbloom să fie cea mai sentimentală persoană de pe

pământ. Aduna de toate, inclusiv ghivece de flori, stofe, schițe, cărți poștale, invitații de nuntă, elastice de păr, suvenire din excursii. Avea o figurină în formă de pudel, confecționată în întregime din capace de sticle de vin, ba chiar și o statuetă din teracotă cu Prince.

Dezordine. Dezordine peste tot.

Nu înțelegeam ce mă atrăgea la femeia asta. Avea talentul de a agresa cu hainele ei ochii tuturor oamenilor pe o rază de trei kilometri. Concepea rochii de mireasă pentru o companie exclusivistă, de succes. Știam că rochiile lor se vindeau ca pâinea caldă. Tocmai de-asta încheiasem un parteneriat cu ei. Sven spunea că Mad e cea mai valoroasă dintre angajații lui. Când eu și Mad fuseserăm un cuplu, nu pusesem această afirmație sub semnul întrebării.

Ar fi trebuit s-o fac.

Mad a coborât scara. Noi stăteam așezați la masă, în living. Angajații au început să ne servească imediat ce ea s-a așezat pe scaunul de lângă mine. Le-a zâmbit tuturor și le-a făcut cu mâna.

— Îmi pare rău pentru întârziere. Nu mi-am dat seama că mă așteptați.

Madison era delicată și timidă în fața lumii și, în același timp, o veritabilă nimfomană în dormitor. Am tras cu piciorul scaunul ei mai aproape de mine în așa fel încât să ni se atingă brațele și picioarele. Picioarele de lemn ale scaunului au scârțâit pe marmură, iar asta a provocat chicotele tuturor.

Înduioșată, Katie a dus o mână la piept.

— Deja îi e dor de tine. Ce drăguț!

Vocea soră-mii era răgușită de emoție. Madison a lăsat să-i scape un hohot isteric. Am scrâșnit din dinți.

N-o da în bară, Goldbloom!

— Purcel rumenit pe grătar, plăcintă cu șuncă, salată de varză cu lapte bătut, ceapă rumenită pe grisine, a enumerat una dintre ospătărițe, arătând spre felurile de mâncare de pe masă.

Gustarea de la ora zece era un festin în toată puterea cuvântului. Părinții mei nu se puteau abține.

Mă irita gândul că trebuia să le spun mamei și lui Katie că eu și Madison nu eram împreună. Adevărat, n-aș fi adus vorba despre asta decât după ce tata...

Nu eram în stare să duc propoziția asta până la capăt.

Tata era pe moarte, iar eu nu puteam face nimic ca să-l ajut. Mă obișnuisem să-mi rezolv problemele aruncând cu bani în dreapta și-n stânga. Mă înfuria gândul că eram neajutorat în fața unei situații atât de grave, care avea să-mi schimbe radical viața.

Madison zâmbea și încuviința politicos ori de câte ori era nevoie. S-a aplecat să discute cu tata. Taică-miu se așezase în capul mesei lungi. Trupul lui părea împuținat.

— Mulțumesc că m-ați invitat, domnule Black! i-a zis ea.

— Păi, da, nu știu cât timp mai am la dispoziție ca să te cunosc.

I-a adresat unul dintre rarele lui zâmbete sincere. Madison a înghițit în sec.

— Probabil că tu și Chase sunteți foarte îndrăgostiți. Căsătoria e o decizie importantă, iar voi sunteți împreună de mai puțin de un an. Amândoi sunteți ocupați cu munca, deci noi n-am apucat să te cunoaștem așa cum trebuie.

Începea să-mi pară rău pentru Madison. Familia mea o tot trăgea de limbă.

— Vreau să vă spun cât de rău îmi pare că... ei bine, că..., a îngăimat Mad.

— Că mor? i-a încheiat tata fraza, cu voce seacă. Da, draga mea, nici eu nu sunt încântat.

Mad s-a îmbujorat. Și-a coborât privirea în poală.

— Îmi pare rău! Uneori nu găsesc cuvintele potrivite.

— Nu e vina ta.

Cu mișcări lente și măsurate, tata a sorbit din paharul lui cu whisky. Tata era versiunea mea mai vârstnică: păr cărunt și des, corp masiv și ochi de un albastru ca gheața.

— Mă îndoiesc că se pricepe cineva să discute cu un muribund despre starea lui, a adăugat tata. Bine că Chase are pe cine să se sprijine. Să știi că nu-i așa de dur precum pare.

Tata și-a arcuit o sprânceană.

Am intervenit:

— Pe deasupra, Chase e aici — am arătat spre mine, știind că iritarea mea îl va amuza — și participă la conversație.

„Logodnica" mea i-a zis:

— Credeți-mă, știu că Chase poate fi uneori vulnerabil.

Madison m-a mângâiat pe umăr, continuând să-i zâmbească tatei. Unu la zero pentru echipa adversă !

Am zâmbit cu bunăvoință și am contrazis-o:

— „Vulnerabil" e cam mult spus.

— Atunci, „delicat" ar fi un cuvânt mai potrivit?

Madison s-a întors spre mine, cu un zâmbet strălucitor. Clipea cu nevinovăție.

Doi la zero.

Julian s-a băgat în discuție:

— Cuvântul pe care-l cauți e „sensibil".

Julian a plescăit și a zâmbit cu toată gura.

— Mă bucur să te cunosc! Mă cheamă Julian.

A întins o mână pe deasupra mesei, iar Mad a strâns-o. Am simțit că mă lovește subit nevoia de a răsturna masa.

— Sensibil...

Mad a rostit cuvântul ca și cum încerca să-l cântărească. I-a zâmbit vărului meu.

— Îmi place. Cuvântul ăsta nu i se potrivește deloc lui Chase.

Katie, mama, tata, Julian și Amber au izbucnit în hohote de râs. Păream o familie atât de normală, încât nici măcar nu m-am

enervat din cauză că Madison se distra pe seama mea sau din cauză că Julian exista. De când aflaserăm despre boala tatei, era pentru prima dată când norul cel negru se mai risipise puțin. Totodată, era pentru prima dată, după ani întregi, când îl vedeam pe Julian mulțumit.

În afară de Amber, toată lumea a început să mănânce. Pentru ea, a bea alcool în loc să mănânce era la ordinea zilei. Mad s-a făcut mică pe scaunul ei și a dat peste cap paharul cu șampanie de parcă ar fi fost plin cu apă. La început, nu i-am acordat atenție. Îmi era foame. Nu mai mâncasem nimic de la micul-dejun încoace. Însă după ce s-au scurs zece minute și am văzut că nu-și pusese nimic în farfurie, m-am enervat.

— Ce s-a întâmplat? i-am șuierat.

Mâncarea era excelentă. O pregătise un chef cu stele Michelin, nicidecum un *sous-chef* nenorocit, venit tocmai din Brooklyn, ca să câștige un ban în plus, la final de săptămână.

— Nimic, a spus ea.

Stomacul ei a început să chiorăie.

Parcă intestinele ei încercau să se ia la trântă cu restul corpului.

M-am aplecat spre ea. I-am atins urechea cu buzele, în așa fel încât să pară că purtam o discuție intimă.

— Nu știi să minți, iar eu n-am deloc răbdare. Zi care-i faza, Madison!

A roșit și mi-a șoptit:

— Habar n-am ce sunt mâncărurile pe care le-a numit chelnerița. Pe unele nici măcar nu le recunosc. Chase, plăcinta cu șuncă sună a chestie care ar trebui declarată ilegală.

Am strâns din buze ca să nu izbucnesc în râs. I-am luat farfuria și am umplut-o cu mâncare. Știam că, făcând gestul ăsta, primeam bile albe din partea alor mei. Mama era toată numai un zâmbet. Am pus farfuria în fața lui Madison și am surâs într-un fel care

speram să pară plin de căldură (sursa mea de inspirație era personajul lui Jesse Metcalfe, în filmul *Dragostea pe primul loc*).

— Mâncarea asta o să-ți placă...

Nu spune „draga mea"! Nu transforma discuția asta într-un clișeu!

— ... iubito.

Iubito? Ce cretin sunt!

— De unde știi c-o să-mi placă...

A ezitat, conștientă că toate privirile erau ațintite asupra ei.

— ... *dragule?*

De râs, Amber aproape că s-a înecat cu vinul ei.

— Fiindcă îți cunosc gusturile, i-am răspuns.

— Mă îndoiesc că le cunoști.

— Ai încredere în mine! am mârâit, cu un zâmbet fals.

— *Niciodată!* mi-a șoptit Madison.

Cu toate acestea, a luat furculița și a înfipt-o într-o varză de Bruxelles sotată, cu pesmet, ierburi aromate și smântână. După a treia înghițitură, și-a dat ochii peste cap. Sunetul pe care l-a scos mi-a provocat o mică erecție.

— Mâncarea asta e divină, a suspinat ea.

Mi-ar fi plăcut să o trag pentru o vreme în lumea mea întunecată, după care s-o trimit înapoi în existența ei luminoasă.

— Madison, povestește-ne! a susurat Amber, trecându-și o unghie lungă și ascuțită de-a lungul paharului de șampanie, cu un gest provocator și totodată comic.

M-am pregătit sufletește pentru ce avea să zică. Amber era cea mai periculoasă ființă de la masa asta.

— Cum te-a cerut în căsătorie Chase al nostru?

Chase *al nostru*. Ca și când aș fi fost o nenorocită de vază.

Amber avea unghii false lungi, ca de vrăjitoare, extensii de păr cât pentru trei peruci, gene false și un decolteu care nu lăsa loc de imaginație. Îngâmfarea o învăluia asemenea unui nor de parfum. Era de vârsta mea — treizeci și doi de ani —, iar hobbyurile ei se

limitau la chirurgia plastică, urmarea celei mai recente mode în materie de sport sau de dietă și certurile în public cu soțul ei. Julian i-a cuprins umerii cu brațul și a jucat din sprâncene, parcă pentru a spune că urma un spectacol pe cinste.

Pregătește-te pentru o reprezentație demnă de Oscar, vere!

— Cum m-a cerut în căsătorie? a repetat Mad, cu zâmbetul mai încremenit decât fruntea botoxată a lui Amber.

Probabil că Madison avea să inventeze ceva mai romantic decât povestea adevăratei noastre întâlniri. Într-o dimineață, păşiserăm amândoi în liftul pe care îl împart Black & Co. și Croquis. În loc să-mi continui drumul până la ultimul etaj al clădirii — adică la etajul unde erau birourile conducerii —, intrasem odată cu ea în studioul magazinului Croquis, mă aplecasem peste masa ei de lucru și o întrebasem ce trebuia să fac ca să mă strecor în chiloții ei. Mă rog, m-am exprimat ceva mai civilizat.

Madison a dat peste cap al doilea pahar de șampanie. L-a pus pe masă și a privit-o pe Amber.

— Cererea lui Chase a fost foarte romantică, a zis falsa mea logodnică.

Oare s-a îmbătat? Aveam nevoie să fie cât de trează posibil, fiindcă se juca cu focul. Pur și simplu se purta ca Noua Maddie: avea să mă facă din nou de rahat.

— Serios? s-a mirat Julian, plin de scepticism.

Nu-mi plăcea cum o privea. Ca să fiu sincer, nu-mi plăcea de el în general, însă îmi repugna de-a dreptul felul în care se uita la Madison. Ochii lui s-au întunecat. Nu sunt genul de bărbat posesiv, însă chiar urma să-l pocnesc în mutră dacă se mai holba la Madison de parcă nu știa dacă voia să facă sex cu ea, să-și bată joc de abilitățile ei sociale rudimentare sau să le facă pe amândouă.

Mad și-a muşcat buza de jos și mi-a aruncat o privire pe furiș.

La dracu'!

— Da, i-a răspuns Mad. Eram amândoi pe promenada din Brooklyn Heights și ne bucuram de priveliștea romantică...

Amber i-a retezat vorbele, ridicând o sprânceană conturată impecabil:

— Chase a fost în Brooklyn?

Toată lumea știa că tot ce se află la sud de East Village și la nord de Washington Heights nu exista pentru mine.

Madison a scos un sunet aprobator și a luat încă o gură de șampanie. Parcă ar fi fost un animal prins în capcană, încolțit și speriat. Dacă îi săream în ajutor, ar fi părut suspect. Mă simțeam ca o țestoasă-mamă uitându-se cum puii ei se împleticesc spre ocean, știind că foarte puțini aveau șanse de supraviețuire.

În clipa următoare, s-a petrecut un miracol. Madison și-a dres glasul, și-a îndreptat spatele și a continuat să povestească.

— Mă sprijineam de balustradă și mă bucuram de priveliște. Brusc, Chase a îngenuncheat în fața mea, transpirat tot. Era atât de agitat, încât am crezut că are o cădere nervoasă. În momentul următor, mi-a spus cel mai încântător lucru din lume. Îți mai amintești ce mi-ai spus, dragule?

S-a întors spre mine, clipind cu nevinovăție. I-am zâmbit scurt. Probabil își dorea o declarație siropoasă, cum ar fi: *Ești iubirea vieții mele, soarele și stelele de pe cerul meu, iar eu nu pot trăi fără tine și, sincer să fiu, nici n-aș avea motiv să trăiesc fără tine.* Sau vreo altă replică asemănătoare, care îmi făcea greață.

I-am luat mâna, am dus-o la buze și am atins-o ușor cu gura. Pielea de pe brațele ei s-a înfiorat, iar eu am zâmbit. Între noi încă era atât de multă tensiune sexuală, încât am fi putut arunca în aer toată vila.

I-am răspuns:

— Bineînțeles că-mi amintesc. Ți-am spus că ai o mustață de mușchi, după care ți-am curățat fețișoara drăgălașă.

Lui Mad i-a pierit zâmbetul, iar Amber a chicotit. Katie și părinții mei au zâmbit. Julian a mijit ochii, uitându-se când la mine, când la Mad.

— Continuă! a îndemnat-o el, după care și-a sprijinit bărbia în pumn, pregătit să asculte restul poveștii.

Julian era cu zece ani mai mare decât mine. Înalt, plin de colaci de grăsime. Avea o chelie lucioasă, care îți stârnea cheful s-o freci ca pe lampa lui Aladdin, ca să vezi dacă nu cumva o să-i iasă un duh din ureche.

Mad s-a uitat la noi. Probabil simțea că voiam să dau de pământ cu Julian.

— Chase m-a ajutat să-mi șterg... ăă... mustața de muștar, după care mi-a spus că la început a vrut să aștepte ceva mai mult înainte să mă ceară de soție — la urma urmei, un an nu e o perioadă chiar așa de lungă pentru o relație —, însă a zis că mă iubește prea mult. A zis că eu sunt lumea lui. Cred că a folosit cuvântul *obsedat*. A început să zică o mulțime de dulcegării. Sincer vorbind, a fost puțin jenant.

Și-a apăsat piciorul pe al meu, pe sub masă, parcă provocându-mă s-o contrazic.

— S-a descătușat cu totul. Ba chiar a început să plângă.

— Chase a plâns?!

Amber și-a încrețit nasul, afișând o expresie oripilată. Madison întrecuse orice limită, iar eu ardeam de nerăbdare s-o târăsc înapoi în camera noastră și s-o bat la fund pentru toate minciunile pe care le îndruga.

Am încercat să dreg busuiocul:

— Ei, n-aș spune că am plâns, dar...

Madison s-a întors spre mine, m-a bătut ușurel pe braț și mi-a aruncat o privire triumfătoare. Nu puteam să contest în public povestea ei despre cererea în căsătorie, fiindcă trebuia să părem un

cuplu foarte îndrăgostit. Chiar și așa, aveam de gând să mă răzbun pentru „isprava" ei.

— Oricum, a fost emoționant, am conchis, luând o gură de whisky. Să știi că lăcrimam din cauza rochiei tale, iubito. Avea carouri maro și verzi și buline albastre. Era greu s-o privești.

— Dar o plăcere s-o scoți, presupun, a comentat Julian.

Pe buze îi juca un zâmbet rece. Voia să mă provoace.

Tata și-a lăsat tacâmurile în farfurie, după care și-a dres glasul, cu subînțeles. Julian și-a ridicat privirea și a fluturat din mână, ca și când voia să alunge stânjeneala celor de la masă. Uneori, plăcerea lui de-a mă scoate din sărite era mai puternică decât obligația de a se purta ca un om decent, în compania altora.

— Am fost necioplit. Îmi cer iertare, Madison! Am vrut să-l iau peste picior pe Chase, dar am exagerat.

— Te rog, spune-mi Maddie! l-a invitat ea.

Trebuia să-i amintesc lui Julian că plănuiam să-l arunc pe fereastră dacă avea de gând s-o hărțuiască sexual pe falsa mea logodnică.

— Maddie — a zis tata, sprijinindu-se de spătar —, trebuie să recunosc că noi am avut îndoieli cu privire la relația voastră, fiindcă nu te-am mai văzut de la Crăciun. Am crezut că Chase s-a speriat și a rupt relația, a spus tata, fixându-mă cu privirea.

— Chase nu e deloc speriat, i-a zis ea.

Madison i-a dăruit tatei un zâmbet larg și m-a ciupit de obraz. Doamne, cât mă bucuram că totul avea să se termine peste două zile! Din cauza ei, mă gândeam dacă ar fi bine să mă apuc de băut la modul serios.

— E cel mai tare bărbat pe care l-am cunoscut, a adăugat ea.

Cuvintele i-au scăpat pe negândite. Mi-am întors privirea spre ea, cu un zâmbet îngâmfat. Obrajii ei s-au colorat în roz. Gâtul și urechile ei au căpătat repede aceeași culoare.

— Îți mulțumesc că te măriți cu sălbaticul ăsta! i-a zis tata, cu un zâmbet.

— Îmi eşti dator, a glumit ea.

Toată lumea a izbucnit în râs. *Din nou.*

Apoi conversaţia s-a îndreptat într-o direcţie plăcută. S-au servit şi celelalte feluri de mâncare. O jumătate de oră mai târziu, Katie s-a încruntat şi a întrebat:

— Unde-i Clementine?

A înfipt o scobitoare într-o zmeură care plutea în apa ei minerală şi a vârât-o în gură. Am sperat că lipsa alcoolului din paharul ei era un semn că-şi lua din nou medicamentele. Era un pas înainte. Anxietatea lui Katie o împiedica să se concentreze la viaţa ei. Deşi se pricepea de minune la marketing, ştiam că tot ce-şi dorea era să întâlnească un bărbat de treabă şi să se aşeze la casa ei. Însă nu putea reuşi aşa ceva câtă vreme avea psihicul fragil.

Amber şi-a scuturat părul blond-platinat şi m-a privit.

— E sus. Doarme. Nici măcar nu l-a văzut pe unchiul ei preferat.

— O să mă vadă mâine, am spus scurt.

— Îţi mulţumesc că-ţi faci timp s-o vezi! Ştiu că eşti foarte ocupat.

Replica ei mustea de sarcasm. Am ridicat paharul, prefăcându-mă că vreau să toastez.

— Fac orice pentru nepoata mea.

Şi nimic pentru părinţii ei.

Mama s-a răsucit spre falsa mea logodnică.

— Maddie, ai chef să joci Monopoly cu noi, după masă? E o tradiţie a femeilor din familia Black. De fiecare dată când venim în Hamptons, jucăm Monopoly.

— Serios? a întrebat Mad. Nu-mi aduc aminte să fi jucat de Crăciun.

Nu-ţi aduci aminte pentru că mama a inventat pe loc tradiţia asta.

Familia mea era înnebunită după femeia asta, iar eu nu pricepeam de ce.

— Atunci n-am jucat pentru că am vrut să vă lăsăm pe tine și pe Chase să... ăă... petreceți timp în doi, ca proaspăt cuplu.

M-a alarmat faptul că mama era mai interesată de Maddie decât eram eu interesat de bursa de valori. Poate că îi făcea plăcere gândul că n-aveam să mor singur. În afară de Cea Al Cărei Nume Nu Trebuie Rostit, Madison era singura femeie pe care o adusesem acasă, la ai mei.

— Mi-ar plăcea foarte mult să joc Monopoly! a exclamat Mad, însuflețită.

Nu mă îndoiam că entuziasmul ei era sincer. Știam că ar fi preferat să facă baie în ulei încins mai degrabă decât să petreacă un minut împreună cu mine.

Katie și mama au schimbat o privire, ca atunci când se uitau la *Mândrie și prejudecată*, iar Colin Firth — în rolul domnului Darcy — spunea ceva fermecător.

Am înfipt înverșunat cuțitul în friptură. Simțeam apropierea unui dezastru iminent.

Mad își înfigea în familia Black rădăcinile colorate, cu imprimeuri insuportabile. Părinții mei și sora mea o adorau.

Spre deosebire de mine. Eu eram singurul din familia Black care rămânea imun la farmecele ei. La zâmbetele ei. La inima ei.

Mi-am jurat că aveam să fiu imun în continuare.

CAPITOLUL 5

MADDIE

1 martie 2001

Dragă Maddie,

Azi n-a fost o zi bună. Știu că te-ai supărat când ți-am spus că nu ne putem permite să plătim pentru excursia școlii voastre la Statuia Libertății. Tatăl tău și cu mine avem probleme cu banii. Nu e un secret, însă mi-aș fi dorit să fie. Mi-aș fi dorit să te ținem departe de această realitate și să avem destui bani pentru toate lucrurile pe care dorești să le faci.

Vreau să-ți dăruiesc foarte multe, însă nu pot. Tratamentul meu e tot mai costisitor. Iar de când tatăl tău a fost nevoit să angajeze un asistent care să administreze magazinul, câtă vreme eu sunt sub tratament sau în recuperare, lucrurile pe care înainte ni se părea normal să le avem acum ni se par un lux.

Nu faptul că ai fost tristă din cauza excursiei mi-a frânt inima, ci că ai încercat să ascunzi de noi cum te simți. Când ai ieșit din camera ta, aveai nasul și ochii roșii, însă ai zâmbit ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic rău.

Fapt divers: în India, iasomia este numită „regina-nopții" datorită parfumului puternic pe care îl emană după apusul soarelui.

Ți-am lăsat câteva flori de iasomie în camera ta. E felul meu de a-ți cere iertare. Nu uita să ai grijă de ele! Poți afla cât de devotat și de responsabil este un om după felul în care își îngrijește florile.

Îți mulțumesc că ai grijă de noi, chiar și atunci când noi nu putem avea grijă de tine în toate privințele!

Cu dragoste,

Mama. x

◆ ◆ ◆

— Ca să fiu sinceră, am crezut că nu ne prea simpatizezi, a zis Katie.

Și-a mutat pionul pe tabla de Monopoly, cu sprâncenele încruntate de concentrare. Livingul era scăldat în lumina aurie a după-amiezii. Covoarele, șemineul demn de fotografii Pinterest și cuverturile crem cu albastru mă făceau să mă simt ca într-un film cu Jennifer Aniston, în care totul arată mereu perfect.

În ultimele două ore, Katie cumpărase toate cele patru căi ferate ale mele de pe tabla de Monopoly și acum se pregătea să achiziționeze trei case din grupul celor de culoare portocalie. Ne bătea pe mine și pe Lori: mai aveam doar niște șoproane amărâte, în părțile rău-famate ale orașului. Eu și Lori împărțeam o sticlă de vin și bârfeam familia regală britanică. Am descoperit că eu și Lori aveam în comun o adevărată obsesie față de membrii familiei Windsor. Discutaserăm o oră întreagă despre rochia de mireasă a lui Kate Middleton, apoi trecuserăm la subiectul foarte serios al tiarei pe care Meghan Markle o purtase la propria nuntă.

Mi-am lipit paharul cu vin de obrazul încins, bucurându-mă de senzația de răcoare. Probabil că vorbeam împleticit. Nu fusese o idee inspirată să beau patru pahare de șampanie și unul de vin aproape pe nemâncate, însă alcoolul era necesar, având în vedere că eram nevoită să îndur prezența lui Chase. Omul ăsta mă călca pe nervi.

— Glumeşti? am exclamat. Vă ador. Ronan se îmbracă impecabil, Lori e mama pe care mi-aş fi dorit s-o am, iar tu, Katie, eşti...

Am tăcut câteva secunde. Mă durea să ştiu că ei îşi închipuiau că nu mai venisem pe aici din cauza *lor*. Uram faptul că Chase le ascunsese adevărul despre despărţirea noastră, transformându-mă pe mine în personaj negativ.

— Katie, cu siguranţă, am putea fi prietene foarte bune. Când ne-am cunoscut de Crăciun, mi-am rupt rochia, din greşeală. M-ai trimis imediat la tine în cameră şi mi-ai dat ceva să mă schimb.

Îmi dăduse „ceva" de la Prada, mai exact. Îi înapoiasem fără tragere de inimă rochia — fiindcă era superbă şi-mi era greu să mă despart de ea —, însoţită de un bilet de mulţumire.

— Eşti minunată, Katie! Cu adevărat minunată.

M-am aplecat spre ea şi mi-am pus palma pe braţul ei. Prin aburii alcoolului, nu îmi dădeam seama dacă momentul era unul tandru sau ciudat.

M-a privit.

— Serios, Maddie? M-am gândit că, poate, din cauza mea nu mai vii pe aici.

— De ce din cauza ta? am întrebat-o, cu ochii mari de uimire.

— Nu ştiu, a răspuns Katie aşa de timid, încât părea un copil.

Vocea i s-a frânt.

Am sughiţat şi am completat:

— Nu! Eşti perfectă. Te iubesc!

Oare tocmai îi declarasem iubire unei persoane oarecum străine? Era timpul să mă retrag, înainte ca Maddie Martira să se transforme în Maddie Ciudata şi să leşine pe tabla de Monopoly.

Vedeam ca prin ceaţă, iar micile piese jucau dinaintea ochilor mei, ca şi cum se fugăreau. Am sughiţat din nou.

— Ar fi bine să merg la culcare. Cine a câştigat? am întrebat, aruncând o privire spre tabla de joc. Eu?

— De fapt, îmi eşti datoare cu două mii de dolari şi cu o casă pe Tennessee Avenue, a râs Katie, apoi a început să strângă piesele de pe tabla de joc.

Am căscat. Ochii mi s-au închis o clipă, de ajuns ca să trag un pui de somn foarte scurt. Mi-am dat seama că eram varză. Nicidecum o logodnică isteaţă şi responsabilă, aşa cum îşi dorea Chase să par. Să-l ia naiba! Nu îi datoram nimic. Mă bucuram că familia lui se distra.

— Sper că-ţi plac casele renovate şi că accepţi cupoane, Katie. Sunt complet falită, am pufnit eu.

— Nu-i nimic, Maddie. E doar un joc.

Katie a strâns tabla de joc şi a aşezat-o în cutie, fredonând. Era atât de plăcută şi de blândă! Exact opusul fratelui ei mai mare. Înainte să se nască, Chase adunase pentru sine toate trăsăturile neplăcute din genele lor.

Am chicotit.

— Mda, sunt falită şi în viaţa reală, nu numai într-un joc de Monopoly.

E timpul să mergi la culcare, Domnişoară Zăpăcită.

M-am ridicat de pe scaun, cu picioare nesigure. Genunchii mei erau moi ca jeleul, iar în spatele ochilor simţeam o presiune ciudată. Gândul că trebuia să stau în aceeaşi cameră cu Chase îmi provoca o reacţie alergică. Am încercat să amân întâlnirea noastră cât de mult am putut, sperând — *rugându-mă*, de fapt — c-o să adoarmă înainte să intru în cameră.

— Dar n-o să mai fii falită mult timp, a râs Lori.

Am râs şi eu. Dar apoi m-am încruntat.

— Stai! Ce vrei să spui?

— Ei bine — Lori a ridicat dintr-un umăr şi a cules o scamă inexistentă de pe pantalonii ei —, o să te măriţi cu Chase, draga mea. Iar Chase este... bine înzestrat.

Katie s-a înecat cu sucul ei. Am apelat la ultima mea fărâmă de autocontrol ca să nu izbucnesc în râs.

— Of, Lori! am exclamat Nici nu-ți imaginezi cât de înzestrat e Chase.

Katie nu s-a mai putut abține și a izbucnit în hohote. Priveliștea era de milioane. Femeia asta frumoasă, suplă și brunetă nu s-a mai înfrânat. Am zâmbit și eu. Oare când se distrase Katie cu adevărat ultima oară? M-am opus tentației de-a o invita în oraș, într-o seară, împreună cu mine și cu Layla. Maddie Martira trebuia să dispară în weekendul acesta, așa încât situația să nu se complice și mai mult.

Lori nu se înșela. Chase chiar era multimilionar. Își putea permite WC-uri din aur și avioane particulare. Filosofia după care se ghida putea fi rezumată prin fraza asta: „Hai să ardem banii, ca să vedem dacă așa ne simțim și mai bogați". Un nivel de bogăție înfricoșător și istovitor, care părea intangibil pentru oamenii ca mine.

Mi-am dat seama că, atunci când fuseserăm împreună, niciodată nu luasem în considerare banii lui Chase. Bogăția lui era în planul secund al relației noastre, asemenea unei piese masive de mobilier pe care învățasem s-o ignor, cu toate că făcea parte din fundal. Când Chase mă întrebase ce cadou vreau de Crăciun, îi spusesem că am nevoie de o pernă electrică. Așa ceva costa douăzeci și cinci de dolari dacă o cumpărai de pe Amazon. Chase se amuzase de răspunsul meu și îmi cumpărase, drept cadou, o pereche de cercei de 10.000 de dolari. Nu înțelegea de ce nu mă entuziasmase cadoul lui. Problema era că rămăsesem falită după Crăciun și, chiar dacă aveam contul bancar aproape gol, chiar avusesem nevoie de perna aceea electrică.

Nu voiam un obiect costisitor și inutil.

Comentariul lui Lori m-a smuls din amețeală. Am dat aprobator din cap și mi-am intrat iar în rolul de logodnică fericită.

— O, da. Sigur. Însă voi fi foarte responsabilă cu banii lui. Vreau să spun cu banilor *noștri*. Cu banii, în general.

Taci, taci, taci!

— Nu sunt foarte cheltuitoare.

Dorind cu disperare să schimb subiectul, am bătut din palme și am întrebat:

— Apropo, unde-i Amber? Vreau neapărat s-o cunosc.

De fapt, n-aveam chef s-o cunosc, însă mi s-a părut că era politicos să zic asta.

Katie și Lori au schimbat o privire. Eram beată, dar nu și proastă. Îmi dădeam seama că ele comunicau din priviri la fel cum comunicau tata cu mama, pe vremea când mama încă trăia: pentru a lua o hotărâre despre care eu nu trebuia să știu.

— Amber e obosită, a spus Katie.

— Cred că o paște o răceală, a îngăimat Lori.

Aha!

Așadar Amber mă detesta. Din punctul meu de vedere, nu avea motiv.

— Ce neplăcut! am comentat eu.

— Foarte neplăcut, a murmurat Lori, pe un ton care transmitea exact contrariul.

În clipa asta, mi-am amintit că Lori și Amber nu prea comunicaseră la masă. Pe de altă parte, Amber fusese ocupată fie să-și butoneze telefonul, fie să se uite lung la mine și la Chase, parcă așteptând ca unul dintre noi să explodeze.

Le-am pupat pe obraz pe Lori și pe Katie în semn de rămas-bun și am ieșit din cameră. Mi-am promis să nu mă gândesc prea mult la reacția lui Amber față de mine. Nu făcusem nimic rău.

În afară de faptul că minți întreaga familie Black, mi-a șoptit o voce lăuntrică. Însă Amber nu era la curent cu planul nostru, nu-i așa? Dar, pe de altă parte, mi-am amintit că nu păruse convinsă de povestea mea despre cererea în căsătorie din Brooklyn. Și soțul ei,

Julian, păruse sceptic. Mă îngrijora gândul că era posibil s-o fi dat în bară. Dacă Ronan afla că eu și Chase mințeam, ar fi fost devastat, iar eu m-aș fi simțit oribil.

Am urcat desculță scările. Covorul moale era minunat la atingere. În jur, totul era în nuanțe de crem, bleumarin și bleu. Accente rustice, mobilier masiv și lambriuri vopsite în alb. Mi se părea aproape ireal. Aveam senzația că mă strecurasem în locul acesta fără să am dreptul de-a fi aici. Într-un fel, era adevărat.

Am ajuns la etajul al doilea ținându-mă strâns de balustradă. Capul îmi vuia din pricina alcoolului. Am trecut cu pași împleticiți pe lângă ușile de pe coridor. Una dintre ele — o ușă dublă — era întredeschisă.

Un glas agresiv, profund și grav, s-a strecurat de dinăuntru.

— În niciun caz!

Am încremenit. Era vocea a lui Chase. Părea gata să ucidă persoana care se afla cu el, în încăperea aceea. Nu voiam să fiu de față la o asemenea scenă.

Pleacă! N-ai ce să vezi aici. Nu-i treaba ta. Nu te amesteca!

M-am uitat la ecranul telefonului, ca să văd cât e ceasul. Unu dimineața. De ce naiba era Chase treaz și cu cine se certa? Nu mi-am putut stăpâni curiozitatea. M-am sprijinit de zid, ținându-mi răsuflarea. Speram să nu fiu surprinsă trăgând cu urechea.

— Ba da, dacă trebuie, a rostit batjocoritor Julian.

I-am recunoscut glasul cu o urmă de accent scoțian. Familia lui Ronan Black se trăgea din Edinburgh. Julian, fiul surorii lui Ronan, venise aici tocmai din Scoția, pe vremea când avea doar șase ani, ca să locuiască împreună cu familia. Părinții lui muriseră într-un accident de mașină, de Crăciun. Lori și Ronan spuseseră odată, într-un interviu, că Julian era cel mai frumos dar de Crăciun pe care îl primiseră vreodată. În prima lună a relației noastre, pe vremea când eram obsedată de Chase, citisem informațiile astea pe pagina de Wikipedia a familiei Black. Julian și Chase

crescuseră ca frații și, potrivit paginii Wikipedia, erau apropiați. Bănuiesc că cine scrisese așa ceva fusese sub influența drogurilor. Chase rareori pomenise despre vărul lui și nu ne făcuse cunoștință niciodată. În plus, acum, când Julian se afla aici, el și Chase se purtau ca doi dușmani de moarte.

— Nu-mi confunda devotamentul față de tata cu slăbiciunea! Pe mine mă interesează sănătatea și confortul lui. Dacă i se întâmplă ceva...

Chase nu și-a încheiat propoziția.

Trăgeam cu ochiul prin ușa întredeschisă. Amândoi stăteau în capătul întunecat al bibliotecii. Era o încăpere minunată, cu rafturi până în tavan, pline de mii de cărți aranjate după culoarea cotorului. Chase stătea aplecat peste un birou masiv, cu mâinile sprijinite pe tăblia din lemn. Julian se afla în fața lui. Era înalt, dar nu la fel de înalt precum Chase. Umbra falsului meu logodnic cădea asupra lui Julian, asemenea umbrei unui castel întunecat.

Exasperat, Julian a ridicat brațele în aer.

— În orice caz, ceva tot *o să se întâmple*. Ronan e pe moarte, iar tu nu ești pregătit să-i iei locul. Ai treizeci și doi de ani și abia ai ieșit din scutecele corporatiste. O să-i sperii pe acționari și îi vei alunga pe investitori.

— Eu sunt directorul de operațiuni! a tunat Chase.

Era prima dată când îl auzeam răstindu-se. De obicei, Chase era înfricoșător de calm și stăpân pe situație.

— Ești un hoț nenorocit! a ripostat Julian. Ai demonstrat-o în urmă cu trei ani. Să nu crezi c-am uitat.

Oare ce se întâmplase în urmă cu trei ani? Firește, nu puteam să intru și să întreb.

— Tata m-a ales pe mine. Pe tine te-a pus director al departamentului informatic. Acceptă situația! a strigat Chase, încruntat.

— A *greșit*, a zis Julian, impasibil.

— Ai tupeu, nu glumă! Îmi spui tâmpeniile astea tocmai înaintea petrecerii de logodnă?!

Chase s-a lăsat pe spate, a deschis un sertar și a scos un trabuc. În loc să-l aprindă, l-a rupt în două și a început să mărunțească tutunul între degete.

Se străduia să nu se piardă cu firea.

Julian s-a așezat pe un fotoliu, picior peste picior.

— Că tot veni vorba: imediat ce am cunoscut-o pe micuța domnișoară Louisa Clark, mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă.

— Cine naiba e Louisa Clark[1]? s-a încruntat Chase.

— Un personaj din filmul *Înainte să te cunosc*. L-am văzut împreună cu Amber. A plâns în hohote.

— Și eu aș plânge, dac-aș fi nevoit să mi-o trag cu tine așa de des, a bombănit Chase. Încotro bați cu asta?

— Logodnica ta e o Louisa Clark. Doar nu te aștepți să credem că te însori cu această... această...

— *Această?*

Chase a încetat să strivească tutunul între degete. S-a uitat amenințător la Julian, provocându-l să-și termine propoziția. Am înghițit în sec. Inima mea se zbătea deznădăjduită. Nu voiam să aud ce avea să urmeze, însă nu eram în stare să mă urnesc.

— Ei, hai! a pufnit Julian. Înainte să fim dușmani, am fost frați. Te cunosc bine. Tipa asta excentrică, cu fițe de artistă, neconvențională, și totuși profundă nu e genul tău. Ție îți plac femeile anorexice și lipsite de personalitate. Genul tău de femei poartă haine de designer și nu se îmbată la reuniunile de familie. Pentru mine ești o carte deschisă, Chase. Vrei să-i demonstrezi lui Ronan că ești potrivit pentru postul de director general, că ești gata să te așezi la casa ta, să ai copii și tot tacâmul. Și c-o să faci toate astea cu o fată normală, obișnuită. Deci așa ești acum, frățioare? Cu picioarele pe pământ? De încredere? Un tip de treabă?

[1] Personaj feminin principal din romanul *Înainte să te cunosc*, de Jojo Moyes.

Julian și-a dat capul pe spate și a început să râdă. S-a ridicat în picioare.

— Eu nu cred nici în logodna ta subită, nici în așa-zisa ta relație. Tot ce vrei să faci e să te lupți pentru fotoliul de CEO și să te răzbuni pe mine, demonstrând că ești mare și tare. N-ai decât să te joci de-a căsnicia cu o tipă de nota șase, dar eu, unul, nu cred c-o să te însori cu una mai prejos de zece.

Sunt o tipă de nota șase?! Îmi venea să vomit. Voiam să-l plesnesc pe Julian. Cum îndrăznea să-mi dea mie o notă? Și cum îndrăznea Chase să stea cu mâinile în sân și să asculte mizeria asta? Doar eram falsa lui logodnică. De fapt, hai s-o zicem p-aia dreaptă! Eram fosta lui iubită. Nu trebuia să-i permită lui Julian să vorbească așa despre mine.

Chase a zâmbit amuzat.

— Crezi că vreau să devin CEO ca să mă răzbun pe tine?

— Din ce alt motiv ai face toate astea, Chase? Când ai absolvit facultatea, nu-ți păsa de postul ăsta.

— Să te ia dracu', Julian!

— Sper să te ia pe tine primul.

Chase a afișat un zâmbet glacial.

— Deocamdată, postul de CEO nu e liber, așa că va trebui să stai la locul tău și să te uiți cum se transformă mai departe logodna mea așa-zis falsă.

Să se transforme *în ce*?

Îi spusesem clar lui Chase că această mascaradă avea să fie o reprezentație unică. N-aveam de gând să joc mai departe rolul logodnicei credincioase, ca și cum toată povestea asta ar fi fost o comedie romantică. Știa prea bine că deja îmi forțase limitele fiindcă mă adusese pe nepusă masă la Hamptons.

Chase mai știe ceva: tu ești Maddie Martira și ești în stare să mergi până-n pânzele albe ca să le faci pe plac celorlalți, indiferent despre cine este vorba sau ce părere ai despre ei.

Mi-am dat seama că Chase se îndrepta spre ușă. Am țâșnit spre camera noastră. Odată ajunsă înăuntru, am răsturnat o vază, în graba mea de a închide ușa. Ca să nu fiu prinsă asupra faptului, am lăsat cioburile împrăștiate pe podea și am intrat în baie. Am încuiat ușa și m-am rezemat de ea, răsuflând din greu.

Câteva clipe mai târziu, am auzit cum se deschide ușa. Chase a pășit cu scrâșnet pe cioburile vazei. Fusese plină cu flori de iasomie. Parfumul lor plutea în aer, umplându-l cu o dulceață greoaie. Îmi părea rău de florile acelea, zdrobite sub tălpile lui Chase. Odată, și inima mea trăise o experiență asemănătoare.

— Madison!

Vocea lui era pătrunzătoare.

M-am strâmbat. Nu-mi păsa ce credea el despre mine, însă mă deranja faptul că toată lumea știa că mă îmbătasem în seara asta și că, pe deasupra, Julian i-o aruncase în față.

— Știu că ești acolo.

Vocea lui s-a auzit mai aproape, mai amenințătoare. Cina mi-a urcat brusc în gât. M-am repezit la vasul de toaletă, am ridicat iute capacul și m-am aplecat. Corpul mi se scutura de convulsii, în vreme ce stomacul meu dădea afară puținul pe care îl mâncasem la cină.

Chase a scuturat clanța.

— Ar fi trebui să angajez o studentă ca să facă treaba asta, a bombănit el, dincolo de ușă. Bețivii veseli sunt mai amuzanți decât bețivii triști.

N-ai cum să fii un bețiv vesel când un nesimțit ca tine e prin preajmă.

Am icnit din nou. Lacrimile îmi curgeau pe obraji.

A doua zi dimineață, la ora zece, ar fi trebuit să fim treji și pregătiți pentru o drumeție în familie. Mă îndoiam că aș fi fost în stare să mă dau jos din pat. Nici nu eram sigură că urma să supraviețuiesc până dimineață.

— Madison!

— Lasă-mă-n pace!

Voiam să mă spăl pe dinți. Am reușit să mă ridic până la nivelul chiuvetei, după care m-am prăbușit la loc pe podea. Presiunea pe care o simțeam în cap nu mă lăsa să deschid ochii. Cuvintele lui Julian mi se învârteau în minte, asemenea hainelor într-o mașină de spălat. Îmi dăduse nota șase. Se pare că, în opinia lui, eram dureros de banală.

Chase a forțat ușa. Smulsă din balamale, a zburat la podea, prăbușindu-se cu zgomot. Din fericire, baia asta era mai spațioasă decât garsoniera mea, așa că ușa a aterizat la mai bine de un metru de mine. Am ridicat privirea spre Chase, cu gura căscată.

Ticălosul a dărâmat ușa.

— Ești... ești un prost...

Am mijit ochii la el, încercând să-mi găsesc cuvintele. Din câțiva pași a fost lângă mine, m-a ridicat și m-a proptit lângă chiuvetă. A deschis robinetul și a început să mă spele pe față, trecându-și palma mare peste nasul și gura mea. Mă ținea de mijloc, ca să nu mă prăbușesc.

— Termină ce voiai să spui, Mad! Pun pariu că e ceva amuzant.

A scos periuța mea de dinți din etuiul ei argintiu și a pus pastă de dinți pe ea.

— Încrezut... arogant... egoist...

— Nu, nu! Dacă folosești sinonime, trișezi.

— Ticălosule! am strigat.

— Așa mai vii de-acasă!

Mi-a vârât periuța în gură și a început să mă spele pe dinți, frecând minuțios.

— Ce alte adjective mai ai pentru mine? m-a întrebat.

— Prost...

— Ai mai spus „prost".

— OK. Tâmpit...

Mi-a retezat din scurt şuvoiul de insulte:

— Ce-ar fi să continuăm discuţia asta mâine-dimineaţă? Îţi promit că mă voi simţi foarte insultat şi că voi plânge în pernă.

A clătit periuţa şi a umplut un pahar cu apă, ca să-mi clătesc gura.

Eram mult prea dezorientată ca să mă simt impresionată că avea grijă de mine. În cele şase luni de relaţie, avusesem grijă să nu vadă laturile mele mai puţin feminine. Mă spălasem pe dinţi înainte ca el să se trezească, folosisem toaleta doar cu duşul pornit, pentru ca iubitul meu să nu audă nimic şi mă prefăcusem că menstruaţia nu există. Ce ironie! Acum îl lăsam să spele urmele de vomă din gura mea, în timp ce purtam inelul lui pe deget. Viaţa avea un simţ al umorului foarte ciudat.

Mi-am clătit gura cu apă şi am scuipat-o în chiuvetă. L-am privit cu coada ochiului.

— Nu eşti şeful meu!

— Şi, la dracu', bine că nu! Eşti de coşmar.

Nici măcar nu s-a uitat la mine. A luat gentuţa mea roz pentru cosmetice, a scos din ea două şerveţele demachiante şi a început să-mi şteargă ochii. Probabil îşi făcea griji că aveam să-i păteze aşternuturile de 5.000 de dolari cu rimelul meu ieftin.

— Iar tu eşti un tiran, am bolborosit eu.

Chase a chicotit. După ce a aruncat şerveţelele murdare în coşul de gunoi, m-a luat în braţe, ca pe o mireasă în noaptea nunţii, şi m-a dus în dormitor. Încercam să inventez insulte cât mai creative. Refuzam să cedez ispitei de a-i înlănţui gâtul cu braţele mele. Deşi simţeam că răsuflarea mea încă avea miros de vomă, nu-mi păsa.

— Nici măcar nu eşti aşa de atrăgător, am mormăit în clipa în care m-a pus pe pat.

Mi-a scos pantofii, după care a desfăcut fermoarul fustei-creion şi a scos-o de pe mine. Ce bine era să scap de hainele mele de serviciu! Oricum, mă mai văzuse dezbrăcată. Pe deasupra, nu se

punea problema că am fi vrut să ne seducem reciproc. Eu eram pe jumătate leșinată, plus că Chase nu-mi luase apărarea în fața lui Julian. Prin urmare, recunoscuse — chiar dacă indirect — că sunt o femeie mediocră.

În plus, îl uram din toată inima.

Am înșirat și alte defecte:

— Ești rece, sarcastic și n-ai niciun pic de empatie. Să nu-ți închipui că, fiindcă mă ajuți acum, înseamnă c-am uitat cine ești: diavolul în persoană. Nu ești deloc vreun Făt-Frumos. În primul rând, ești necioplit. Și nu-ți stă în fire să salvezi prințesele aflate la ananghie. Ai fi în stare să trimiți pe cineva să le salveze în locul tău. Ca să nu mai zic că ai arăta ridicol călare pe un cal.

Aproape că-mi părea rău că nu mai vomitam. Ar fi fost de preferat, în comparație cu ce debitam în timp ce încercam să-l insult pe Chase. Nu erau decât replici de mâna a doua.

— Cer permisiunea să-ți scot sutienul, a spus Chase, cu voce îngroșată.

— Ai permisiunea mea, am pufnit.

Mi-a desfăcut sutienul cu o singură mână, iar cu cealaltă a scos la iveală, din sertarul noptierei, o bluză de trening cu inscripția „Yale". S-a oprit și s-a holbat la sânii mei pentru câteva secunde.

— Fă-le o poză, Chase! Așa, o să-i poți vedea oricând.

Mi-a pus bluza de trening, înghițind în sec. Materialul era călduros, moale, plăcut la atingere. Avea mirosul lui Chase.

— Până la urmă, ce fel de nume e Chase Black? am adăugat, fornăind dizgrațios. Pare inventat.

— Numele meu e la fel de adevărat ca mahmureala pe care o s-o ai mâine-dimineață. Uite! Bea!

A desfăcut capacul unei sticle cu apă plată și mi-a întins-o. Și-a suflecat până la coate mânecile negre ale cămășii, lăsând la vedere antebrațele musculoase.

— O să-ți aduc niște ibuprofen.

— Stai! am strigat.

S-a oprit, dar nu s-a răsucit spre mine. Mușchii lui se conturau ademenitor pe sub cămașă. Îmi era ciudă că nu făcuserăm schimb de poze nud, pe vremea când eram împreună.

— Adună florile de iasomie și pune-le într-o vază cu apă proaspătă! i-am zis. Nu merită să moară, am murmurat. Te rog.

A mormăit și a scuturat din cap, parcă vrând să spună că îl exasperam.

Am adormit imediat ce am înghițit cele două pastile de ibuprofen pe care mi le-a adus Chase.

A doua zi, m-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare. Ceasul de pe noptieră arăta ora unsprezece. Minunat! Weekendul abia începuse, iar eu deja eșuasem lamentabil în a-mi îndeplini obligațiile de logodnică fermecătoare. În primul rând, mă îmbătasem; în al doilea rând, ratasem drumeția familiei Black.

Nu era nimeni în cameră. Pe măsuță aștepta o tavă cu șuncă, ouă, pâine proaspăt prăjită, unt și o cană cu cafea aburindă. Mai era și o vază plină cu flori de iasomie, pe comoda de lângă ușă. O pătură frumos împăturită și o pernă înfoiată erau așezate una peste alta, pe podea.

Pe noptiera din dreptul meu mă aștepta un bilet.

M.,

Am plecat în drumeție. Florile de iasomie sunt în viață. Cred că și tu ești la fel. Ți-am adus micul-dejun, ca să te dregi după mahmureală.

P.S. Arăt fantastic călare. Serios!

C.

◆ ◆ ◆

Mi-am petrecut restul weekendului făcând eforturi ca să intru iar în grațiile familiei Black.

La prânz, am discutat civilizat și pe urmă am ajutat-o pe Lori să coasă o bucată din rochia ei vintage preferată, care se deșirase. Apoi mi-am suflecat mânecile și am copt biscuiți, flecărind cu patiserul familiei (care familie nu are un patiser pe statul de plată, nu?) și râzând împreună cu Katie, care asista de pe margine la activitatea asta. S-a așezat pe blatul de bucătărie și mi-a povestit despre semimaratonul pentru care se antrena.

— E singurul lucru care mă face să mă simt împlinită. Tata mi-a oferit o slujbă și a cheltuit o groază de bani pe educația mea. Dar de alergat, nimeni nu poate să alerge în locul meu. Doar eu.

Când familia a început degustarea de vinuri, am ales să stau deoparte. Văzusem ce ravagii face alcoolul în corpul meu. În plus, mă temeam că până și mirosul de alcool avea să-mi răscolească stomacul. M-am dus pe plaja Foster Memorial și am stat acolo pentru un timp. Am desenat apusul de soare, în vreme ce apele oceanului se izbeau de țărm, mângâindu-mi degetele de la picioare. Aerul era sărat și proaspăt. Am simțit o strângere de inimă. Mamei i-ar fi plăcut la nebunie plaja asta.

Telefonul meu a bâzâit. Primisem un mesaj.

Layla: Deeeeeci?

Maddie: Deeeeeci ce?

Layla: Ce se întâmplă pe acolo? Apropo, cred că Sven s-a prins de ce faci. Știe că familia Black e în Hamptons weekendul ăsta. A trecut adineauri pe la apartamentul tău și a trebuit să-i spun că ești plecată. E cazul să-mi fac griji c-o să frângi inima lui Ethan?

Maddie: Nu. Chase se poartă la fel de scârbos ca de obicei.

Layla: Îmi închipui. Dar tot îți stârnește cheful să-i faci copii, nu?

Maddie: 1. Nu-mi vine să cred că ai voie să lucrezi cu copiii! 2. Ți-am mai spus: Chase e un mincinos, m-a înșelat. N-am de gând să mă culc cu el.

Layla: Am senzaţia că încerci să te convingi singură.

Layla: Şi încă ceva: am fost aleasă profesoara lunii, în iulie. HA!

Maddie: Ai fost numită profesoara lunii în vacanţa de vară, adică atunci când copiii nu merg la şcoală?

Layla: Pa, nesuferito! Salută din partea mea pânza de păianjen din vaginul tău!

Tot stând pe plajă, am pierdut noţiunea timpului. Odată ce m-am întors la vila familiei Black, am constatat că uşa băii noastre private fusese pusă la loc în balamale. Chase făcuse duş, se îmbrăcase, iar acum arăta de milioane. Era pregătit pentru cină. Reuşisem să-l evit întreaga zi pentru că petrecusem timpul împreună cu familia lui. Refuzam să-i mulţumesc pentru că avusese grijă de mine aseară. Motivul refuzului meu era că mă înşelase şi că, în continuare, tot ticălos era. Aşadar, am decis să ignor mai departe fapta lui bună. Chase a întrebat dacă poate conta pe mine să nu vomit la masă. I-am arătat degetul mijlociu şi m-am îndreptat spre baia încă plină de aburi. El a coborât la parter, ca să stea cu tatăl şi cu nepoata lui. Am aruncat trei bombiţe de baie în apa fierbinte. Am rămas în cadă până când pielea mea a căpătat o nuanţă vineţie şi pielea mi s-a stafidit, după care mi-am ales ţinuta de seară: o rochie neagră, care avea cusute pe umeri nişte imitaţii de urechi de pisică. Am asortat-o cu un puloveraş portocaliu şi cu pantofi albaştri cu toc.

Nu am băut nicio picătură de alcool la cină şi am ignorat politicos privirile nimicitoare pe care mi le arunca Amber. Frumuseţea ei artificială şi faptul că soţul ei mă considera o femeie cu înfăţişare mediocră mă afectaseră neaşteptat de mult. Din fericire, fiica ei, Clementine, care părea să aibă în jur de nouă ani, s-a dovedit a fi o bucurie. M-am înţeles bine cu micuţa roşcată încă din prima clipă. Am dezbătut care sunt cele mai frumoase rochii de prinţese (a Cenuşăresei şi a lui Belle, evident!), apoi despre supereroinele

noastre preferate. În privința asta, nu ne-am mai pus de acord. Clementine a declarat că Femeia Fantastică e alegerea ei, în vreme ce am ales-o pe Hermione Granger. Asta a stârnit o discuție în contradictoriu pe tema dacă Hermione e sau nu o supereroină.

Clementine era minunată. Sociabilă, inteligentă și plină de umor. Pe deasupra, nu semăna deloc cu tatăl ei sumbru și nici cu mama ei superbă. Era o ființă originală, cu pistrui pe nas și cu dinți inegali.

Am mers devreme la culcare, așa încât să nu fiu silită să port vreo discuție cu falsul meu logodnic. În dimineața următoare m-am bucurat să constat că mă trezisem complet odihnită și să văd că, din nou, Chase dormea pe podea. I-am privit fruntea încruntată, dunga groasă a sprâncenelor împreunate. O izbucnire nedorită de căldură mi s-a cuibărit în piept.

Diabolic de chipeș.

M-am întors cu spatele la el și am adormit din nou. Dar, înainte de asta, i-am scris un bilet și l-am lăsat pe noptieră.

C.,

Mulțumesc că m-ai spălat pe dinți vineri seară!

Data viitoare, încearcă să nu folosești toată apa caldă.

P.S. Tot sunt de părere că arăți ridicol călare.

M.

CAPITOLUL 6

Chase

Madison făcea duș. Am mototolit biletul pe care mi-l scrisese și l-am aruncat la coșul de gunoi. Am scris la repezeală un răspuns, înainte ca ea să iasă din baie.

M.,

Observ că nu ai zis nimic despre florile de iasomie. Nu-i de mirare că ne-am despărțit. Mereu ai fost nerecunoscătoare (de exemplu, n-ai apreciat cerceii pe care ți i-am dat de Crăciun).

P.S. Vrei să pariem că arăt bestial călare?

C.

Îmi venea greu să mă obișnuiesc cu gândul că fosta mea iubită ascultătoare și timidă se transformase într-o războinică aprigă, care nu înghițea mizerii din partea nimănui.

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Intră!

Am lăsat pixul jos. Îl așteptam pe tata. Nu avuseserăm timp să discutăm între patru ochi. Mă întrebam dacă simțise tensiunea dintre mine și Julian. În ultimii trei ani, de când tata anunțase că voi fi numit director de operațiuni al firmei Black & Co. — adică al doilea cel mai important om în firmă, după el —, puține reuniuni de familie duraseră un weekend întreg. Tata îi oferise lui Julian

postul de director al departamentului informatic, iar mesajul era limpede: eu eram cel care avea să moştenească fotoliul de director general, după ce tata se pensiona.

De atunci, Julian era mereu nemulţumit. Crezuse că, fiind „fiul" mai mare, el avea să fie succesorul firesc. Dar în ultima vreme nu se mai comporta ca un fiu. Lipsise de la majoritatea reuniunilor noastre de familie. Fusesem surprins că de data asta venise în Hamptons. Pe de altă parte, firește că venise; voia s-o vadă pe Madison, să afle cu ce fel de femeie hotărâsem să mă căsătoresc.

Am ridicat privirea spre uşa deschisă. Am văzut-o pe Amber.

Nenorocita de Amber!

Purta o pereche de pantaloni din piele extrem de mulați și o bluză pe care „uitase", să o încheie în dreptul bustului său generos, mărit prin metode chirurgicale. Părul ei vopsit blond era proaspăt coafat. Se machiase. Am dat din cap, în semn de salut, și am continuat să îndes hainele lui Mad în valiza ei. Irresponsabilitatea falsei mele logodnice mă scotea din minți. Calitățile ei organizatorice erau total inexistente. Nu te puteai aștepta să fie gata la timp. Eu voiam să plecăm înainte ca șoselele să se aglomereze. Încă un motiv pentru care nu ne potriveam deloc.

Şi mai exista un motiv. Unul care m-ar fi împiedicat să trec la fapte, în eventualitatea în care aș fi fost tentat să i-o trag din nou lui Madison: când se îmbăta, era *îngrozitoare*. Genul de om cu care ţi-e jenă să te asocieze lumea.

Eram mândru de mine pentru că mă purtasem frumos și o ajutasem când fusese cât pe ce să leşine. Firește, trebuise s-o ajut. Era falsa mea logodnică. S-o expediez în altă cameră şi s-o las să se descurce singură ar fi fost aiurea, chiar şi după standardele mele.

— Eşti singur? a întrebat Amber.

Şi-a încrucișat brațele la piept, ca să-şi scoată şi mai mult sânii în evidență.

Câtă eleganță!

— Madison e în duș, am răspuns, fără să ridic privirea.

A interpretat răspunsul meu drept o invitație. A intrat și s-a așezat pe marginea patului. Am continuat să îndes hainele în valiza desfăcută. Cine naiba confecționează ținutele astea ciudate, pe care Madison le cumpăra cu atâta entuziasm? Aș fi vrut să citesc etichetele, însă toate fuseseră tăiate.

Amber s-a înclinat spre mine, apăsându-și brațele pe sâni. Chiar nu îmi doream să explodeze chestiile alea siliconate.

— Clementine vrea să-și ia rămas-bun de la tine, mi-a zis Amber.

— O să trec pe la ea înainte să plec.

Voiam să-i vorbesc dur, însă nu m-am putut abține: vocea mea a sunat blând când am vorbit despre fetiță.

Amber a pus o mână pe brațul meu. Dacă își închipuia că așa îmi putea distrage atenția, se înșela amarnic.

— Trebuie să discutăm despre ea.

— Despre Mucișor sau despre Madison?

— Nu-i mai spune așa! a pufnit Amber.

— Ar fi fost bine dacă ai fi botezat-o altfel, am răspuns sec.

Îmi displăcea faptul că Julian și Amber aleseseră pentru fiica lor un nume fără niciun potențial la capitolul porecle. „Clemmy" suna de parcă vorbeam despre chlamydia, iar „Tinny" evoca numele unei conserve de mici dimensiuni. Drept urmare, îi spuneam Mucișor, deși zilele în care nasul îi curgea permanent trecuseră de mult. După ce a născut, Amber m-a întrebat ce părere am despre numele Clementine. I-am spus că nu-mi place. Eram sigur că tocmai de-asta a ales s-o boteze așa.

Amber m-a săgetat cu privirea.

— Bine. Văd c-o faci pe dificilul. Să începem cu logodnica ta. Relația voastră e pe bune?

Am închis fermoarul valizei lui Mad, fără să scot o vorbă. Ce fel de întrebare era asta?

— Tipa e cam excentrică, a completat Amber.

Şi-a luat palma de pe braţul meu. Absentă, a început să schiţeze cercuri cu unghiile, pe coapsa ei.

— Eu şi Madison ne potrivim.

Fals! Amândoi ştiam asta. Pe vremea când eram împreună, nici nu-mi pusesem problema dacă ne potrivim sau nu, pentru că nu era genul de persoană cu care să fiu. De fapt, nici nu doream să fiu cu cineva. Ar fi trebuit să fie doar o aventură. Julian şi Amber scoseseră în evidenţă că Madison nu era genul meu. Trebuie să recunosc că nu se înşelau. Voiam ca femeile cu care mă cuplam să fie la fel ca designul apartamentului meu: nepractice, obscen de costisitoare, fără personalitate şi înlocuite cât mai des.

— În privinţa lui Clementine...

Amber a încetat să deseneze cercuri pe coapsă. Şi-a înfipt unghiile în materialul pantalonului. Era agitată.

— Nu! am izbucnit, ridicând privirea spre Amber.

S-a crispat, de parcă aş fi plesnit-o.

— Am mai discutat despre asta. Mi-am exprimat foarte clar condiţiile. Fie le accepţi, fie taci.

— Astea sunt singurele mele opţiuni? m-a întrebat.

— Nu. E un *ultimatum*. Singurul pe care o să ţi-l dau.

Privirea mea a zburat spre uşa închisă a băii. Madison a închis robinetul, iar uşa din sticlă a duşului s-a deschis cu un scârţâit. Nu voiam ca Madison să audă discuţia noastră idioată.

— Crezi că aş minţi în privinţa asta? s-a indignat Amber.

Ochii ei de culoarea smaraldului au scăpărat. A avut îndrăzneala să ducă o mână la gât şi să pretindă că suspină.

— Cred că ai face orice — în afară de-a o vinde pe Clementine unui circ — ca să obţii ce doreşti, i-am răspuns.

S-a ridicat în picioare, cu pumnii încleştaţi, pregătită să adauge ceva. O altă minciună, probabil. Uşa de la baie s-a deschis uşor. Privirile noastre s-au îndreptat într-acolo.

— Afară! am mârâit la Amber.

— Dar...

— *Ieși afară acum!*

Amber a pășit spre mine. Chipul ei era atât de aproape de al meu, că puteam să-i număr pistruii, pe sub kilogramul de fond de ten pe care și-l aplicase. Sânii ei mi-au atins pieptul. Erau nefiresc de tari. Nu semănau deloc cu sânii mici și moi ai lui Mad.

Nu te mai gândi că i-ai văzut sânii vineri seară, când ai îmbrăcat-o cu bluza ta de trening!

Ups! Prea târziu.

— Noi doi n-am terminat-o, Chase. N-o s-o terminăm niciodată.

Tata mi-a spus odată: „Dacă vrei să cunoști cu adevărat o persoană, enerveaz-o. Reacția ei o să-ți arate ce fel de caracter are". Amber se străduia din răsputeri să mă scoată din sărite. Însă nu știa că nu-mi păsa de ea nici cât negru sub unghie.

— N-o să se *termine* nimic, fiindcă între noi n-a *început* nimic, i-am trântit-o, zâmbind batjocoritor.

S-a îndreptat în viteză spre ușa dormitorului și mi-a trântit-o în nas, ca să facă o scenă. Voia ca Madison să știe că venise aici, să întrebe ce se întâmplă, să sădească sămânța nesiguranței în mintea „logodnicei" mele. O clipă mai târziu, Madison a deschis ușa de la baie. Purta halat și își usca șuvițele scurte cu prosopul.

Ciudată sincronizare! Am privit-o bănuitor.

— Mi s-a părut c-am auzit ușa.

Și-a înclinat capul într-o parte, lăsând prosopul să cadă pe podea. S-a îndreptat spre pat, a deschis valiza și — n-o să vă vină să credeți! — a început să *despacheteze* tot ce împachetasem până acum. A scos o rochie, a cântărit-o din ochi, după care a aruncat-o peste umăr și a căutat altceva de îmbrăcat.

— Ce naiba faci?

Întrebarea mea transmitea mai degrabă uimire decât furie. Comportamentul ei ciudat mă lua întotdeauna prin surprindere.

— Caut ceva de îmbrăcat, a ciripit ea. Ce altceva aș putea face așa, îmbrăcată în halat și proaspăt ieșită din cadă?

Să mi-o sugi. Asta ai putea să faci.

— Deci? a continuat Madison. Cine a fost aici? Te-am auzit vorbind cu cineva.

— A fost Amber, am mormăit.

Privirea mea înfometată urmărea conturul trupului ei, care se ghicea pe sub halatul de baie.

Mă enerva faptul că voiam să i-o trag zdravăn. (Lui Madison, nu lui Amber. Pe Amber n-aș fi atins-o nici dacă asta ar fi garantat pacea mondială).

— Am impresia că sunteți apropiați, a spus Madison, continuând să scotocească printre haine.

Tonul ei era neutru.

— Impresia ta e greșită, i-am întors-o.

— Dar aveți atât de multe în comun!

— Amândoi respirăm. E singurul lucru pe care-l avem în comun.

— Și amândoi sunteți insuportabil de înverșunați.

A urmat o clipă de tăcere. N-avea sens să-i explic lui Madison cât de diferiți eram eu și Amber.

— Apropo, cu plăcere! am mormăit.

— De ce zici „cu plăcere"? Pentru că mi-ai umblat prin lucruri fără permisiunea mea? Ce generos ești!

S-a întors spre mine, afișând o expresie dulce și zâmbitoare.

Am mijit ochii la ea. Speram ca excitarea mea să nu se transforme într-o erecție în toată puterea cuvântului.

— Parcă nu erai atât de arțăgoasă când primeai regulat o doză de vitamina Chase.

Madison se schimbase radical din clipa în care aterizasem la ușa ei și îi cerusem să mă însoțească în Hamptons. Această nouă versiune era Madison cea *reală*. Mă irita gândul că nu reușisem s-o cunosc cu adevărat.

Mă irita că, în realitate, era amuzantă.

Și sarcastică.

Și iritantă într-un fel inexplicabil de atrăgător.

Însă, mai presus de toate, mă scotea din sărite faptul că mă *mințise* în legătură cu adevărata ei personalitate.

— Pe atunci voiam să te impresionez, Chase. Vremea aia s-a dus de mult. Iar tu ai distrus totul între noi. Să nu uiți asta, Chase!

Am zâmbit amar, apoi am coborât la parter. Mi-am dat seama că nu puteam s-o îmblânzesc. Se schimbase. Era mai puternică.

Și peste doar câteva ceasuri nu aveam s-o mai văd niciodată.

◆ ◆ ◆

Ne aflam în hol. Angajații ne duceau valizele până la Tesla mea. Chiar acum, Julian a făcut prima mutare. O anticipasem tot weekendul, încercând să înțeleg ce plănuia și de ce venise aici. Prezența lor nu mă deranja chiar așa de mult. Julian și Amber erau niște catastrofe ambulante, însă îmi convenea să petrec mai mult timp cu Clementine.

Mi s-a părut o prostie remarca lui Julian, cum că Madison ar fi de nota șase. Merita cu vârf și îndesat un doisprezece, chiar și în zilele ei cele mai proaste. Nu era doar de o frumusețe naturală, ci și sexy într-un fel în care doar femeile care nu se străduiesc să fie sexy pot fi. De fapt, pe Julian îl deranja că Madison era indiferentă la banii din contul lui bancar și la costumele lui Armani. Mad era ceea ce el numea o „postfeministă". O fată pusă pe treabă și hotărâtă, care își croia propriul drum în lume. Spre deosebire de mentalitatea ei, a lui Julian era „lasă-l pe valet să se ocupe de chestia asta". Firește că ăștia doi se potriveau ca nuca-n perete. Însă, dacă Julian își închipuia c-o să-mi ies din pepeni pentru că el o considera de nota șase, îl aștepta o surpriză. Refuzam să-i permit să mă enerveze.

Când eram copil, iar Julian se întorcea de la internat sau de la facultate, jucam șah. Niciunul dintre noi nu era pasionat de acest joc, însă între noi existase mereu o rivalitate ascunsă. Ne luam la întrecere din orice. De la rezultatele sportive — amândoi fuseserăm membri în echipele de canotaj, la liceu și la facultate — până la cine reușea să se îndoape cu cât mai mult curcan, de Ziua Recunoștinței. În ciuda acestui fapt, eu și Julian eram apropiați. Vorbeam des la telefon când el era plecat. Ori de câte ori venea acasă, petreceam mult timp împreună, cu toate că ne despărțea o diferență de vârstă de un deceniu. Jucam șah în moduri superbizare. De pildă, lăsam tabla de joc în living și mutam piesele treptat, pe toată durata zilei. Astfel, șahul devenea și mai provocator, pentru că trebuia să ne reamintim dispunerea pieselor pe tablă. Nu se rătăcea nicio regină, niciun rege, niciun nebun sau pion. Amândoi urmăream jocul cu ochi de vultur.

Era o lecție de reziliență, de planificare și de răbdare. Chiar și în ziua de azi, ori de câte ori eram amândoi în casa părinților noștri, eu și Julian jucam șah.

De cele mai multe ori, câștigam.

Julian nu se lăsa învins fără să lupte.

Dar acum nu mai eram apropiați. Bănuiam că nici el, nici eu nu aveam să respectăm regulile nescrise ale acestui joc nou.

— Maddie, Chase, așteptați!

Julian a bătut de două ori din palme, ca și cum am fi fost servitorii lui. Madison s-a oprit prima, iar eu am fost nevoit s-o imit.

Părinții mei și Katie s-au strâns în jurul nostru. Tata o ținea în brațe pe Clementine. O iubea mai presus de orice pe lume. La nouă ani, Clementine era aproape preadolescentă, și totuși el încă o ducea în brațe, de parcă ar fi fost un copil mic.

Așa era tata. Avea talentul de a fi cel mai bun tată, cel mai bun bunic din lume — plus cel mai bun soț, cel puțin din punctul meu de vedere — și, în același timp, un profesionist *nemilos* când

venea vorba despre afaceri. Ne întâlneam săptămânal ca să bem bere, să ne uităm la meciuri de fotbal și să-i bârfim pe rivalii noștri de afaceri. Apoi, seara, o scotea pe mama în oraș, iar după ce se întorceau acasă, îi citea. Dimineața o ducea pe Clementine la grădina zoologică, iar seara cumpăra și lichida firma unui rival. Era un om cu adevărat complex. Pentru o vreme, am fost convins că îi voi călca pe urme.

Omul de afaceri perfect.

Soțul perfect.

Desăvârșit în toate privințele.

Însă apoi s-a întâmplat ceva care a schimbat radical tot ce credeam despre familia mea. Despre femei.

Mi-am dat seama că mă străduiam anormal de mult să-l fac fericit pe tata. Nu eram idiot. Doar în comediile romantice se prefface lumea că se logodește. Ca să înțelegeți de ce pusesem la cale această înșelătorie, trebuie să aveți în vedere ceva important: în familia Black nu existau compromisurile care există de obicei în toate familiile, uzura fizică și psihică de a fi cu toții laolaltă, în timpul vacanțelor de vară, de iarnă și a sărbătorilor de Crăciun. Nici urmă de tensiune, amărăciune ascunsă, puncte sensibile pe care cei apropiați apasă atunci când vor să te facă să-ți ieși din pepeni. În general, familia mea era impecabilă, fără fisuri. Fără certuri. Fără ostilitate între frați. Fără infidelități, probleme financiare sau trecuturi dubioase. De-a lungul timpului, înțelesesem ceva: aproape fiecare familie din lume e nevoită să suporte trăsăturilor nesuferite ale anumitor membri. Asta nu era valabil și în familia mea. Nu eram nevoit să-mi *tolerez* familia. De fapt, o *veneram*.

Mă rog, îi veneram pe majoritatea membrilor ei.

Mad s-a răsucit pe călcâie. L-a privit pe Julian, afișând un zâmbet răbdător. Nu avea încredere în el, însă nici nu voia să pară nepoliticoasă.

— Da, Julian?

— Tocmai mi-a trecut prin minte ceva...

Julian s-a apropiat de noi. A rotit whiskyul din paharul lui.

— Care minte? am comentat sec.

Toată lumea a chicotit neliniştită.

Julian a continuat:

— Madison, n-am avut ocazia să te cunoaştem aşa cum trebuie. Vineri ai fost... *indispusă.*

A rostit cuvântul de parcă Madison ar fi vomitat în văzul tuturor, la cină.

— Iar sâmbătă n-ai venit cu noi în drumeţie şi n-ai fost nici la degustarea de vinuri. Eşti o femeie greu de înţeles, nu-i aşa? a rânjit el.

Madison a deschis gura ca să răspundă, însă el a continuat să vorbească, de parcă nu dădea doi bani pe ce avea ea de spus.

— N-am reuşit să te *cunosc* cu adevărat, deşi în curând vei face parte din clanul Black. Vei fi cumnata mea.

Am cuprins umerii lui Madison cu un braţ şi am intervenit:

— Nu chiar cumnată. Nu suntem fraţi, Julian. E un amănunt de care uiţi numai atunci când îţi convine.

— Chase! a exclamat mama, mustrător.

Tata s-a încruntat la noi.

Julian a ţâţâit în semn de reproş.

— Nu vă scandalizaţi pentru mine, dragilor! Chase pur şi simplu se poartă ca un frate mai mic şi năbădăios. Revenind la subiect: Amber şi cu mine am fi încântaţi să vă invităm — împreună cu Ronan, Lori şi Katie, bineînţeles — la o cină festivă de logodnă. Vinerea asta vă convine? Sau poate că Maddie va fi din nou ocupată în următoarele şase luni?

Ce dobitoc!

Gambitul damei. Începuse metaforicul nostru joc de şah cu o deschidere clasică: se prefăcea că sacrifică un pion. În cazul de faţă, pe Madison. Până acum o secundă, ea fusese pionul de sacrificiu

pentru mine, însă, în clipa în care Julian şi-a început demonstraţia, ea a devenit regina. Cea mai importantă piesă din jocul meu.

Am zâmbit. L-am bătut pe umăr pe Julian.

— Ce propunere încântătoare! Acceptăm.

Am simţit cum umerii lui Madison s-au încordat sub braţul meu. Mi-a aruncat o privire uimită. N-am băgat-o în seamă. L-am întrebat pe Julian:

— Ce să aducem?

— Chec cu banane, făcut de Maddie, a sugerat Katie.

Soră-mea nu mai pusese în gură o prăjitură de cel puţin cinci ani. Prin urmare, nu pricepeam de ce voia să aducem desert.

Soră-mea a lămurit repede misterul:

— Ieri, Maddie ne-a povestit că face un chec cu banane bestial.

— De-a dreptul uimitor! a comentat Amber, dându-şi ochii peste cap.

Mad nu spunea nimic. Probabil se străduia să-şi ţină firea şi să nu mă strângă de gât.

În clipa în care am urcat în maşină şi ne-am pus centurile de siguranţă, şi-a dat drumul la gură. Semăna cu o ciocănitoare: cât se poate de enervantă şi hotărâtă să-mi provoace o durere de cap. Adevărata Maddie îmi plăcea chiar mai puţin decât vechea Maddie, care încercase mereu să-mi facă pe plac. Din păcate, trebuia să mă obişnuiesc cu Adevărata Maddie. Familia mea era încântată de ea. Pe deasupra, se părea că noul scop în viaţă al lui Julian era să dea în vileag că aveam o relaţie falsă.

— N-o să merg cu tine.

— Ba o să mergi.

Mă mândream cu talentul meu de negociator. Ştiam că nu aş fi ajuns nicăieri dacă începeam negocierile de pe o poziţie agresivă. Cu toate astea, când venea vorba despre Madison Goldbloom, pur şi simplu nu mă puteam abţine. Reuşea să scoată din mine tot ce e mai rău. Eram pregătit să mă iau la harţă cu ea.

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Chase, ți-am spus c-o să te ajut o singură dată.

— Dacă mă ajuți și de data asta, o să-ți plătesc chiria pe douăsprezece luni, dintr-un foc.

— Ești surd?

Degetele mele s-au încleștat pe volan.

Poate că tu *ești surdă. M-am oferit să-ți plătesc nenorocita de chirie ca să faci ceva pentru care majoritatea femeilor și-ar vinde un rinichi.*

Am avut inspirația de a păstra gândul acesta doar pentru mine.

— Vrei un apartament mai mare? am întrebat, dispus să mă dau peste cap ca să obțin ce-mi doream.

Nu-mi mai făceam griji despre ce ar fi putut bănui tata. El părea să creadă că Madison și cu mine eram un cuplu. Însă eram în stare să-l ucid pe Julian, dacă mă dădea de gol. Și nu era doar o vorbă în vânt.

— În clădirea în care locuiesc e un apartament neocupat. Are trei dormitoare, două băi, o priveliște bestială. Prietenul tău, care lucrează la Croquis, locuiește în aceeași clădire, nu? Îl cheamă Steve.

— Sven, a mormăit ea. E șeful meu.

Știam cine e Sven. Doar făceam afaceri împreună. Voiam să-i prezint lui Madison situația în mod favorabil, să-i sugerez că ar fi plăcut să locuiască lângă o persoană cu care se înțelegea bine.

Am continuat:

— Tu și Sven ați fi vecini. Iar lui Daisy i-ar plăcea acolo. Ar avea o grămadă de mobilă pe care s-o zgârie.

Și, după cum se vede treaba, eu eram pregătit să arunc pe fereastră 750.000 de dolari, doar pentru plăcerea de-a o scoate la o nouă întâlnire.

— Daisy e mulţumită să călărească ghivecele mele de un dolar, ca să-şi satisfacă nevoile, a răspuns Madison senină, după care şi-a scos oglinda de poşetă şi a început să se dea cu luciu de buze.

Îmi plăcea că nu îşi picta faţa atât de mult încât să nu mai semene cu ea însăşi. De obicei, purta doar ruj şi rimel.

— Atunci ce vrei în schimb, Mad? Vrei bani? Prestigiu? Acţiuni la Black & Co.?

Deci aşa... Eram cel mai prost negociator din istoria negocierilor. Dacă profesorii mei de la Yale m-ar fi auzit, mi-ar fi confiscat diploma, m-ar fi îmbrâncit într-un colţ şi m-ar fi bătut la fund cu ea. Conduceam încet, ca să prelungesc negocierea noastră. Dacă niciuna dintre propunerile mele nu o îndupleca, eram dispus s-o răpesc.

A scuturat din cap. Se uita pe geam. Mă intriga şi mă înfuria în aceeaşi măsură. Uluitoarea ei simplitate lăuntrică — de pildă, nu făcea un anumit lucru pur şi simplu pentru că nu i se părea corect — era plăcută şi frustrantă deopotrivă. Descoperisem de-a lungul timpului că toată lumea are un preţ şi că nu se sfieşte să-l comunice. Însă nu şi Madison.

Am decis să încerc o nouă manevră.

— Ce vrei să fac ca să vii cu mine?

Mingea era în terenul ei. Pentru prima dată în viaţa mea, eram la mâna altcuiva. *Uram* chestia asta. Şi totul se întâmpla din cauză că idiotul de frate-miu (mă rog, vărul meu, dacă e să fim corecţi) se bucura la culme când mă vedea dând greş. Toţi membrii familiei mele acceptaseră automat că eu şi Madison aveam o relaţie. Katie mă întrebase cine avea să organizeze petrecerea burlăciţelor, pentru Madison. Voia să-şi ducă viitoarea cumnată la Saint Barts, pentru numele lui Dumnezeu!

Julian nu înţelesese. Nu dădeam doi bani pe postul de director general. Şi oricum locul meu ca succesor al tatei era asigurat. Pentru prima dată în viaţă, făceam ceva dintr-un motiv cu totul lipsit

de egoism. Cel care a zis că e mai plăcut să oferi decât să primești e nebun; eu, unul, nu mă distram absolut deloc făcând muncă de caritate.

Totuși, dacă tata descoperea că îl mințisem în privința lui Madison, ar fi fost distrus, iar eu nu eram dispus să-mi asum acest risc.

Gânditoare, Madison și-a bătut ușurel buzele cu degetele.

— Adică ai face *orice*?

Ia te uită! În cele din urmă, descoperisem ceva care îi plăcea mai mult decât să-i fac sex oral în timp ce ea stătea întinsă pe insula mea de bucătărie: să mă calce pe nervi.

Am încuviințat din cap.

— Chase, nu uita! Indiferent ce îmi dai în schimb, o să merg la *o singură* cină împreună cu tine, m-a avertizat ea.

— Vai, sunt devastat! am spus batjocoritor. Zi ce vrei, Mad!

Și-a mușcat buza de jos, adâncită în gânduri. Oare ce avea să-mi ceară? Mad era o femeie imprevizibilă. Drept dovadă, preferase să primească de Crăciun o pernă electrică, în locul unei perechi de cercei de la Tiffany & Co.

Brusc, Madison a pocnit din degete.

— Am găsit! Vreau să dorm mai mult dimineața. Dar, de când mi-ai dăruit-o pe Daisy — draga de ea! —, trebuie s-o scot la plimbare în fiecare dimineață, la șase. Dacă trec chiar și câteva minute după ora șase, începe să zgârie la ușă, latră și face pipi în pantofii mei. Dacă merg cu tine la cina lui frati-tu, vreau s-o plimbi pe Daisy în fiecare dimineață, pentru o săptămână. Inclusiv în weekend.

Ideea ei mi se părea absurdă.

— Locuiesc în Park Avenue, iar tu locuiești tocmai în Greenwich! am ripostat.

— Și ce dacă?

A închis oglinda cu un pocnet şi a pus-o înapoi în poşetă. Oprisem la culoarea roşie a unui semafor. Ne-am înfruntat din priviri. Am scrâşnit din dinţi.

Sunetul unui claxon m-a readus la realitate.

— OK, am bombănit. Ne-am înţeles. Aşa o să facem.

Speram ca vena pe care o simţeam pulsându-mi pe frunte să nu plesnească, mânjind cu sânge tapiţeria din piele.

A râs încântată. Vocea ei profundă şi sexy a umplut interiorul maşinii. M-am pomenit cu un început de erecţie.

— Doamne! a exclamat Madison. Nu-mi vine să cred că noi doi am fost împreună.

Iar mie nu-mi vine să cred că ai ales s-o plimb pe Daisy, în loc să accepţi să te muţi într-un apartament nou-nouţ, în Park Avenue.

— Ai dreptate. Nu ştiu ce-a fost în capul nostru, am spus solemn.

Am corectat-o în gând: *Noi doi nu am fost împreună.* Tu *ai fost împreună* cu mine, *iar eu nu mi-am dat seama. Dacă nu m-aş fi trezit la timp, probabil că acum am fi căsătoriţi, iar tu ai fi deja însărcinată.*

Am început să-mi imaginez cum ar fi să fac sex cu o Madison însărcinată. Semierecţia mea s-a transformat într-o erecţie în toată regula.

— De fapt, între noi totul s-a rezumat la sex, nu-i aşa? a murmurat ea, sprijinindu-şi capul de spătarul scaunului. Şi la filme. Şi la cine luate împreună. Noi doi nu prea am stat de vorbă cât am fost împreună.

Avea dreptate. Discutaserăm foarte puţin în lunile acelea. Madison păruse intimidată de mine. Nu mă deranjasem să-i zic că nu era cazul să se simtă aşa. Faptul că se simţea copleşită de mine îmi convenea de minune.

— Dacă te consolează cu ceva, să ştii că regula mea de-a fi distant emoţional li se aplică tuturor, nu doar iubitelor mele.

— Nu mă consolează deloc. În lunile cât am fost împreună, aveam senzația că mă consideri proastă, m-a acuzat ea.

Am scuturat din cap.

— Nu te consideram proastă. Nici foarte inteligentă, dar cu siguranță nu proastă.

Se zice că adevărul te eliberează. Și atunci, de ce mă simțeam ca prins în capcană?

— Uau! a exclamat Madison. Parc-ai fi geamănul malefic al domnului Darcy[1], dar fără farmecul lui.

— Adică sunt un nesimțit?

— Cam așa ceva.

Am parcat neregulamentar în fața clădirii ei. Pediatrul ăla stătea cocoșat, așezat pe treptele de la intrare. Rotulele, urechile lui și mărul lui Adam păreau disproporționat de mari, în comparație cu restul corpului. Era deșirat, ca un adolescent în plină creștere. Purta ochelari și avea o mutră de om inteligent, aspecte care bănuiesc că erau atractive pentru femei precum Madison. Își sprijinea bărbia în pumn și citea o vechitură de carte, făcută ferfeniță. O carte adevărată, cu pagini și cu tot tacâmul. Pun pariu că mergea personal la supermarket pentru cumpărături și își ridica singur mâncarea comandată la pachet, în loc să comande prin Uber Eats. Ăsta era genul de tip cu care umbla Madison acum!

Aș fi pus pariu că-i scria scrisori de dragoste în care nu amintea de sânii sau de fundul ei. *Un imbecil!*

Madison s-a uitat la el, apoi la mine. Oare cum îl chema? Îmi aminteam că avea un nume la fel de banal ca persoana lui. Brian? Conrad? Semăna cu un Justin. Care rimează cu *cretin*.

— Ethan e aici, a anunțat ea. Trebuie să-i spun c-o să merg la cina aia tâmpită. Mai ai adresa mea de e-mail, nu? Trimite-mi toate informațiile pe e-mail!

[1] Personajul masculin principal din celebrul roman *Mândrie și prejudecată*, de Jane Austen.

A coborât din mașină fără să-mi arunce nici măcar o privire. Am scos valizele ei din Tesla mea, de parcă aș fi fost un nenorocit de hamal. Ca să-mi păstrez restul de mândrie care-mi mai rămăsese, le-am azvârlit pe trotuar. Nu m-am oferit să i le duc până la ușă. Să i le care Domnul Doctor!

Am dat ocol mașinii și am urcat din nou la volan. În timp ce se apropia de Ethan, m-am uitat lung la fundul ei, care se legăna pe sub rochia aia ridicolă. L-a îmbrățișat și l-a sărutat pe obraz. *Pe obraz!* O senzație plăcută mi-a înflorit în piept când mi-am dat seama că, probabil, nu făcuseră sex. *Încă.*

Am inspirat adânc și am trimis către univers o mică rugăciune ca Ethan să nu i-o tragă logodnicei mele false în noaptea asta, pe urmă am privit în jos, pregătit să-mi scot telefonul din buzunar.

Pe scaunul pasagerului era lipit un bilet. Aceeași hârtie albă, autoadezivă, cu numele meu de familie tipărit în partea de sus. O luase din Hamptons și o pusese în mașina mea, fără să bag de seamă. Ce vicleană!

C.,

Ai salvat florile de iasomie pentru că sunt ființe vii, nu pentru că te-am rugat eu.

Pe deasupra: Ne-am despărțit pentru că ești un ticălos care minte și înșală.

P.S. Care-i faza cu Julian?

P.P.S. Miroși ciudat. Ar cam trebui să verifici dacă nu cumva ai vreo boală cu transmitere sexuală.

M.

CAPITOLUL 7

MADDIE

3 iunie 1999

Dragă Maddie,

Informația zilei: macii au înflorit puzderie pe câmpurile de luptă, zdrobiți de bocanci, de tancuri și de Primul Război Mondial. În Marea Britanie, macii sunt un simbol al aducerii-aminte.

Florile astea sunt puternice, încăpățânate și imposibil de distrus. Fii un mac! Mereu!

Cu drag,

Mama. x

◆ ◆ ◆

Dimineața asta a fost minunată. M-am trezit la ora opt și jumătate, fără niciun ajutor din partea ceasului deșteptător. Layla îl lăsase pe Chase să intre la mine în garsonieră. Eu dormeam buștean, iar ea tocmai își lua rămas-bun de la una dintre numeroasele ei aventuri de-o noapte. Prin SMS-uri, i-am povestit prietenei mele despre micul meu aranjament cu Chase. Chase a scos-o pe Daisy la o plimbare lungă. Încă eram în lumea viselor când a adus-o înapoi. M-am trezit când Chase deschidea ușa, înjurând în

barbă și plângându-se că Daisy tot încerca să-i călărească un picior. I-a pus de mâncare în bol și a certat-o pentru că a băut din vasul de toaletă. Am zâmbit și m-am întins în pat, gândindu-mă la neplăcerile pe care plimbarea prin cartierul meu i le provocase. Când am deschis frigiderul, ca să iau sucul de portocale, am găsit un bilet lipit de ușă.

M.,

Nu tot ce-i viu merită să fie salvat. De pildă, vărul meu, Julian. De fapt, mi-e un fel de frate. Nu mă întreba cum anume ne înrudim. Răspunsul se schimbă de la o zi la alta.

Precizarea 1: Să presupunem că te-am înșelat. Nici tu nu ai fost foarte sinceră. Mi-ai dezvăluit personalitatea ta, însă foarte diluată, iar asta m-a făcut să cred că ești întreagă la cap. DEȘI NU EȘTI.

Precizarea 2: Da, majusculele de mai sus sunt necesare.

Precizarea 3: Ți-am răspuns mai sus care-i faza cu Julian.

P.S. Ți-am lăsat aici o fotografie cu mine călare, când am șase ani. Eram absolut adorabil.

P.P.S. Am observat că Nathan n-a dormit la tine. E încă virgin? ☹

C.

De pe bilețelul autoadeziv s-a desprins ceva: o fotografie. Am luat-o și m-am uitat la ea. Chase, copil și fără doi dinți din față, zâmbea spre obiectiv, călare pe un ponei. Avea bretonul tuns îngrijit și un zâmbet strălucitor, care te lăsa cu gura căscată. Fără tragere de inimă, am recunoscut în sinea mea că avea dreptate. Îi stătea bine călare.

Stai puțin! Scrisese *să presupunem că te-am înșelat.* Cum adică „să presupunem"? Chiar mă înșelase. Îl văzusem cu ochii mei... oarecum. În fine, nu prea lăsase loc de interpretări. În orice caz, n-aveam de gând să abordez iar subiectul ăsta. Acum eram împreună cu Ethan. Ethan cel dulce, minunat și de încredere.

Am simțit ceva rece și ud pe degetele de la picioare. Când am coborât privirea, mi-am dat seama că turnam sucul de portocale

într-un pahar deja plin, care acum dădea pe dinafară. Am sărit cât colo. Am șters sucul vărsat pe picioarele mele, apoi m-am apucat să scriu un răspuns pentru Chase.

C.,

Florile simbolizează viața. Nu m-aș încrede niciodată într-o persoană care nu are grijă de florile ei.

În plus, admit faptul că arătai drăguț călare. Dar asta a fost odată, (foarte) demult.

P.S. Te rog, nu-mi atinge lucrurile (pixuri, bilete autoadezive, VALIZĂ etc.)!

P.P.S. Îl cheamă Ethan, nu Nathan. De fapt, am făcut sex cu el toată noaptea. A trebuit să plece fiindcă avea o urgență.

M.

Da, am mințit. În realitate, nici nu era mare scofală că eu și Ethan nu împărțiserăm așternutul. Numai cei din Manhattan considerau de la sine înțeles că orice persoană care are peste douăzeci și doi de ani trebuie să facă sex cu partenerul după trei întâlniri. Din acest punct de vedere, îmi era dor de Pennsylvania, unde lumea nu avea astfel de standarde.

Aveam de gând să-i fac încă o favoare lui Chase, să-i înapoiez inelul și să-mi iau rămas-bun.

De data aceasta, pentru totdeauna.

Fără negocieri.

Fără inimi zdrobite.

◆ ◆ ◆

M-am întâlnit cu Ethan la un nou restaurant cu specific italian, în aceeași seară. A întârziat douăzeci de minute. Lăsând deoparte toate defectele lui Chase (și avea nenumărate; aș putea scrie o carte lungă cât *Război și pace* doar despre ele), el punea preț pe timpul celorlalți și nu mă lăsa să aștept. În rarele ocazii când întârzia, întotdeauna îmi trimitea un mesaj cu o explicație rezonabilă.

Dar Chase nu-și câștigă existența salvând viața copiilor, m-am mustrat singură. *Nu fi așa de dură cu Ethan!*

Cât timp îl așteptam, am citit un articol despre o femeie care crease o rochie pentru viitoarea ei nuntă, folosind hârtie igienică și materiale reciclabile, pentru că nu avea bani să cumpere sau să închirieze o rochie de mireasă. Maddie Martira și-a făcut simțită prezența numaidecât. Am găsit pagina de Facebook a femeii și i-am scris un mesaj: i-am cerut adresa și am întrebat-o ce mărime poartă la rochie. Câteva rochii de mireasă zăceau prin garsoniera mea, rămase de pe vremea când fusesem studentă la Design. Mă puteam lipsi de ele. I-am scris și Laylei un mesaj scurt, ca să-i mulțumesc pentru că-l lăsase pe Chase să intre la mine, azi-dimineață. I-am trimis o fotografie a restaurantului italian în care mă aflam, cu textul *Poate că momentul perfect va fi diseară,* însoțit de un emoticon care făcea cu ochiul. Nu pot să zic că gândul de-a face sex cu Ethan mă dădea pe spate, însă încercam să mă entuziasmez. Răspunsul Laylei a venit în câteva secunde.

Layla: Nimic nu e mai romantic decât pâinea cu usturoi și un bărbat care întârzie douăzeci de minute.

Maddie: Fii fericită pentru mine!

Layla: Sunt sinceră cu tine. Sinceritatea e o calitate importantă pentru un prieten bun.

Maddie: Ethan ar putea fi alesul.

Layla: Îți țin pumnii. Dar, scumpo, nu ieși cu el numai pentru că ți-e teamă de toți bărbații din lume care seamănă cu Chase!

Mă irita gândul că Layla și Chase ziceau același lucru despre Ethan, însă am ales să-l ignor.

În sfârșit, a ajuns și Ethan, răvășit, puțin cam asudat și cu părul vâlvoi. Purta haine casual — o pereche de jeanși și un tricou decolorat —, nicidecum uniforma lui de doctor. M-a sărutat pe obraz.

Respirația lui mirosea neobișnuit de dulce. S-a așezat pe scaunul din fața mea, agitându-se de parcă ar fi uitat ceva.

— Ei bine? Cum a fost?

Trecuse direct la subiectul Chase. Aseară, Ethan venise pe la mine ca să mă salute și să-mi aducă o carte pe care mă prefăcusem că vreau s-o citesc. Era despre bolile infecțioase la copiii preșcolari. Mi-a trecut prin minte că făceam aceeași greșeală pe care o făcusem în relația cu Chase: pretindeam că sunt altcineva, în încercarea de a părea mai atrăgătoare în ochii tipului cu care mă întâlneam. Nu îi prezentam o personalitate foarte diferită de personalitatea mea adevărată, însă o mai șlefuiam puțin.

Cuvintele pe care mi le spusese Chase pe drumul de întoarcere din Hamptons atinseseră o coardă sensibilă din sufletul meu: azi-dimineață mi-am dat seama nu voiam să citesc o carte cu subiect medical numai ca să-l fac fericit pe Ethan. Chase era de părere că îl păcălisem când fuseserăm împreună. Cu toate că nu prea îl aveam la inimă, îi înțelegeam punctul de vedere. M-am hotărât să fiu complet sinceră cu Ethan, așa încât acea situație să nu se repete. Voiam să-i arăt cine sunt cu adevărat.

— Vrei să știi cum a fost în Hamptons? l-am întrebat.

Am luat paharul cu apă și l-am dat peste cap, ca să mai trag de timp.

— A fost ciudat, așa cum mă așteptam. M-am îmbătat la cina în familie. Chase a dormit pe podea. În fiecare secundă când familia lui nu ne vedea, ne certam. Una peste alta, păream mai degrabă în pragul divorțului, nu niște logodnici fericiți.

Etan a luat o chiflă din coșul cu pâine și a început să ciugulească din ea.

— Biata de tine!

— Apoi fratele sau vărul lui — nu sunt sigură ce fel de rude sunt; din punct de vedere biologic, sunt veri, însă au fost crescuți ca frați — ne-a invitat... Nu, mai bine zis ne-a *provocat* să mergem

la cină, acasă la el, ca să sărbătorim logodna noastră. E un fel de rivalitate bizară între el și Chase. A trebuit să accept.

Am tăcut, așteptând cu nerăbdare reacția lui. A pus chifla înapoi pe masă, după care a ridicat privirea spre mine. Mi-a zâmbit binevoitor.

— Sigur că da. La urma urmei, relația noastră e în continuare una relaxată, nu-i așa?

Am încuviințat:

— Da. Sigur! Relaxată. Așa vezi tu relația dintre noi?

— Deocamdată, da.

Începeam să urăsc din toată inima cuvântul „relaxat". Brusc, mi-a venit o idee.

— Ethan, n-ai venit aici direct de la serviciu, așa-i?

Ethan a scuturat din cap. A întins mâna după o altă chiflă. Era rândul lui să tragă de timp. Nu mi-am desprins privirea de fața lui. În cele din urmă, a fost nevoit să completeze răspunsul lui laconic.

— N-am venit de la muncă. Am fost... acasă la o prietenă.

Părea stânjenit.

— Faci duș acasă la prietena ta? am întrebat, ridicând din sprâncene.

— E o prietenă specială, s-a justificat el, lăsând bărbia în piept și îmbujorându-se.

Am rămas cu gura căscată. Deci făcea sex cu altcineva?

— Înțeleg.

La drept vorbind, nu înțelegeam nimic. Mă simțeam păcălită și iritată, însă, în mod surprinzător, mărturisirea lui Ethan nu stârnea emoții puternice în mine.

— Nu am o relație serioasă cu ea. Vreau să fiu sincer cu tine, mai ales că fostul tău iubit nu prea obișnuia să fie. O s-o rup cu Natalie imediat ce relația noastră va fi mai stabilă. Însă m-am gândit

că, de vreme ce noi doi încă n-am făcut sex, iar tu ești ocupată cu logodna ta falsă...

Vocea lui Ethan s-a stins. Avea vârfurile urechilor atât de roșii, încât aproape că străluceau.

Am decis să nu mă agit prea mult. Ethan nu era Chase. Nu-mi dăduse de înțeles că avem o relație exclusivă, după care se culcase cu altă femeie. Nu-mi dăduse cheile de la apartamentul lui, nu mă invitase la petreceri și nici nu-mi făcuse cadou un cățel. Relația noastră era abia la început. Ne sărutaserăm doar de câteva ori. La urma urmei, aveam dreptul să mă enervez? Îmi petrecusem weekendul purtând inelul de logodnă și bluza de trening a fostului meu iubit. Adevărat, nu făcuserăm sex, însă nici nu se poate spune că mă purtasem ca o iubită perfectă.

Repet: faptul că Ethan se culcase cu o altă femeie în seara asta nu mă deranja suficient de mult încât să-i fac morală, chiar dacă aveam senzația că tocmai asta ar fi trebuit să fac.

Chelnerița a venit să ne ia comanda. Imediat ce a plecat, m-am lăsat pe spate în scaun. L-am privit pe Ethan cu un amestec de uimire și confuzie. Următoarele cuvinte pur și simplu s-au rostogolit de pe buzele mele:

— Unde vrei să locuiești când o să te faci mare?

Era foarte ciudat să-i pun o asemenea întrebare, la trei săptămâni după ce începuserăm să ieșim împreună. Însă mă îngrijora gândul că Chase avea dreptate în privința lui: poate că Ethan era tot ceea ce *credeam* că-mi doresc de la un bărbat, nicidecum ceea ce îmi *doream* cu adevărat. Nu voiam să-l jignesc pe Ethan și nici să ajungem amândoi într-o relație care era condamnată încă de la bun început.

— Dar deja *sunt* mare, a răspuns Ethan, nedumerit.

A mai luat o chiflă.

— Știi ce vreau să zic: atunci când vei avea o familie.

— Aha, a îngăimat, privind distrat în jur.

Spune că vrei să locuiești în Brooklyn! Sau în Hempstead! La naiba! Până și Long Island ar fi un răspuns bun.

— Cred că mi-ar plăcea să locuiesc în Westchester. E un cartier cu școli bune, e curat, sigur...

Plictisitor. Dar, la urma urmei, și ce dacă? După ce aveau copii, mulți dintre tinerii care locuiau în New York se mutau în Westchester. De exemplu, Monica și Chandler, din *Prietenii tăi*, s-au mutat acolo.

Am auzit vocea Laylei în mintea mea: *Da, dar tu ești o Rachel, nu o Monica.*

Vocea lui Chase m-a tachinat: *În plus*, Prietenii tăi *e un serial, nu e viața reală.*

— Pot să te mai întreb ceva? i-am zis.

Ethan a sorbit din paharul lui cu vin și a dat aprobator din cap. Nu prea înțelegea jocul ăsta. Nici eu nu-l înțelegeam. Încercam să-mi dau seama dacă Chase chiar îl citise atât de bine pe Ethan.

— Poți să mă întrebi orice, *milady*.

— Ce ai mâncat azi la micul-dejun?

— Ouă cu pâine prăjită, a spus Ethan dintr-o suflare.

Am răsuflat ușurată, ca și cum tocmai primisem dovada că Chase se înșelase. Ethan nu mâncase fulgi de ovăz. Poate că Ethan ura fulgii de ovăz.

— E rândul meu, a spus el. De ce ai nevoie ca să-ți începi bine ziua?

Răspuns: cafea, gogoși și să stau de vorbă cu tata, la telefon. În general, să aud bârfele din micul oraș în care locuia. Era cât pe ce să răspund *jogging, un baton de müsli și un* podcast *despre schimbările climatice*, însă apoi mi-am adus aminte că mi-am promis să fiu sinceră de data asta. Așa că i-am dat răspunsul adevărat.

Ethan a strâmbat din nas.

— Ce e?

Mă pregăteam sufletește să fiu dezamăgită.

— Păi... mie nu-mi plac bârfele. Și nici nu beau cafea, fiindcă mă apucă tremuratul.

— Aha... Bine.

În prezent, puteam să spun că prin vene îmi curgea sânge amestecat cu cofeină. Beam cola dietetică, băuturi energizante și cafea. Dar n-avea nicio importanță că lui nu-i plăcea cafeaua. Nu era musai ca eu și Ethan să fim compatibili în *toate*.

Am zâmbit și l-am întrebat:

— Care-i canalul tău de televiziune preferat? Răspundem amândoi odată, după ce numărăm până la trei!

— Unu...

— Doi...

— Trei!

Am răspuns în același timp: eu am zis HBO; el, National Geographic.

Am râs amândoi, scuturând din cap.

— Care-i mirosul tău preferat?

Chelnerița ne-a adus comanda: paste pentru el și pizza pentru mine. Porția lui era plină de legume, fructe de mare și ciuperci exotice. Pizza mea avea salam, șuncă și multă brânză. Am numărat din nou până la trei și am răspuns. Eu am zis că-mi place cum miros cățelușii. El a spus că adoră mirosul de vanilie.

Plictisitor!

Am continuat cu același gen de întrebări, amuzându-ne de cât de diferiți eram. De fapt, discuția noastră a reușit să risipească stinghereala de la început. În afară de faptul că știam că se culcase cu altcineva, cu numai câteva ore înainte, iar eu urma să ies la o a doua întâlnire cu fostul meu iubit, aș fi spus că seara aceasta ne apropiase.

Ethan m-a condus acasă, iar eu am avut inspirația să nu-l sărut pe gură când ne-am luat rămas-bun. El m-a sărutat pe obraz, zâmbind timid. A coborât privirea în pământ.

— Te-aș invita să urci la mine, dar..., am spus, în același timp în care a început și el să vorbească.

— Chestia aia cu Natalie...

Am tăcut amândoi.

— Spune tu primul!

Obrajii mei ardeau.

Ethan a început să-mi explice:

— Natalie tocmai s-a despărțit de cineva — a fost o relație de lungă durată —, iar noi doi ne cuplăm când suntem amândoi fără partener. Sunt foarte interesat de tine. Nu sunt genul de bărbat care se culcă cu cine apucă. Sincer să fiu, am vrut să-mi demonstrez că nu mă deranjează să ieși cu fostul tău iubit.

Și-a masat tâmplele.

— Și, în general, nu mă deranjează.

— Înțeleg, am murmurat.

Dar, într-un fel, nu înțelegeam. Îmi doream ca Ethan să-mi fi spus adevărul, ca să nu compromitem amândoi începutul relației noastre. Însă nu aveam cale de întoarcere. Un Cupidon orb și beat trăsese o săgeată la întâmplare.

— Poate c-ar fi bine să nu facem sex până când nu se termină totul cu Chase, am sugerat eu. Îmi dau seama că te simți ciudat. Ai impresia că nu mă dedic în întregime relației noastre.

Ethan a încuviințat din cap.

— OK. Iar eu promit să închei chestia cu Natalie după ce te întâlnești ultima dată cu Chase. Te vezi cu el vineri, nu?

— Da. Pentru a doua și ultima dată.

Am deschis ușa clădirii și am închis-o în urma mea. Cu un suspin, mi-am lipit spatele de ea. Telefonul mi-a bâzâit în poșetă. Credeam că Ethan încerca să îndulcească situația scriindu-mi ceva drăguț sau jucăuș.

Număr necunoscut: Nu uita să aduci checul cu banane vineri! Apropo, sunt Chase.

Maddie: De unde știi că ți-am șters numărul din agendă?

Număr necunoscut: Când se face frig afară, amintirea fostului tău iubit parcă devine mai ademenitoare. Îmi pari genul de tipă care preferă să nu se lase ademenită.

Maddie: Iar tu pari un idiot încrezut.

Număr necunoscut: Așa o fi, dar important e că tocmai ai recunoscut că mi-ai șters numărul din agenda telefonului.

Maddie: Pot să întreb ceva?

Număr necunoscut: Răspuns: are optsprezece centimetri.

Maddie: Foarte amuzant!

Maddie: Unde vrei să locuiești când te „așezi la casa ta"?

Număr necunoscut: Niciodată n-o să mă „așez la casa mea".

Maddie: Fă-mi pe plac și răspunde, nesimțitule!

Număr necunoscut: Bine. O să locuiesc în Manhattan. Tu?

Am deschis ușa garsonierei mele. Daisy a sărit entuziasmată pe picioarele mele, îndesându-mi în mână mingea ei de tenis. Am aruncat o privire spre ceasul agățat deasupra frigiderului. Era aproape unsprezece noaptea. Peste șapte ore, Chase avea să fie aici, ca s-o scoată la plimbare. Gândul că avea să fie prezent în locuința mea îmi făcea capul să se învârtă. I-am adăugat numărul în lista mea de contacte, dar, firește, numai din rațiuni practice! Plănuiam să-l șterg din nou sâmbătă, după ce aveam să luăm cina la Julian.

Maddie: Nu știu. Poate c-o să mă mut în Brooklyn. Ce-ai mâncat azi la micul-dejun?

Chase: O tipă. Cred că o cheamă Tiffany.

Maddie: Dumnezeule! Ce enervant ești!

Chase: Calmează-te. Am mâncat un shake cu proteine.

Maddie: Care-i canalul tău TV preferat?

Chase: Chiar mă-ntrebi așa ceva?! Există alt răspuns corect în afară de HBO?

Maddie: De ce ai nevoie ca să-ți începi bine ziua?

Chase: De tine, călare pe mine.

Maddie: Mersi!
Chase: De ce? Pentru că ţi-am zugrăvit o scenă superbă?
Maddie: Pentru că mi-ai amintit de ce ne-am despărţit.
Chase: Cu plăcere! Te ajut cu asta oricând.
Maddie: 👆

N-ar fi trebuit să adorm zâmbind, însă exact asta s-a întâmplat.

Chase Black era diavolul în carne şi oase. O creatură sinistră şi rece, care reuşise cumva să-şi croiască drum pe sub pielea mea. Însă, indiferent cum era el, când mă aflam în preajma lui mă simţeam plină de viaţă.

◆ ◆ ◆

Marţi dimineaţă, când m-am trezit, nu aveam niciun bileţel din partea lui Chase. Având în vedere că îi cerusem foarte clar să nu îmi mai atingă lucrurile, ar fi trebuit să fiu mulţumită. Dar când am aruncat o privire către uşa frigiderului, am constatat cu nemulţumire că era cu desăvârşire goală.

Nu avea importanţă. Faptul că nu primisem niciun bileţel de la Chase însemna că nu mai trebuia să mă ostenesc să le arunc. Mi-am zis c-ar fi bine să gătesc ceva dulce, pe care să i-l duc lui Ethan, la cabinet. (Nu voiam să mă răzbun pe Chase, fiindcă nu îmi lăsase niciun bilet. Nici pomeneală! Pur şi simplu voiam să fiu amabilă cu Ethan.)

Dar miercuri totul s-a schimbat. Cu două zile înainte de cina festivă în cinstea logodnei noastre, am găsit o mulţime de bileţele negre lipite de frigiderul meu. Nu bileţelele mele turcoaz pe care le ţineam în bucătărie, ca să scriu liste de cumpărături. Ticălosul îşi adusese propriile bilete autoadezive. Deci de-asta nu-mi scrisese nimic marţi. Probabil că-i ceruse asistentei personale să-i cumpere obiectele de papetărie necesare pentru a continua cearta noastră în scris. Maiestatea Sa nu ar fi coborât în niciun caz din

Olimp, ca să intre într-un magazin de papetărie. Folosise un pix cu pastă aurie. Avea multe de spus, așa că umpluse mai multe bilețele, pe care le lipise unele sub altele.

M.,

Cum o să te îmbraci vineri? Trebuie să ne asortăm ținutele. Mă îndoiesc că am ceva de îmbrăcat violet cu verde și cu imprimeu cu purcelușI zâmbitori. N-am nici pălării cu paiete și pene, cu pampoane, nici papion.

N-am nimic de îmbrăcat care să fie absolut grotesc.

P.S. Daisy e obsedată de veverița aia. Mă tem că vor crea împreună o subspecie nouă. Veve-câine. Sau Veveri-cățel.

P.P.S. Ce vrăjeală! Ce urgență avea pediatrul? Își programase un transplant de testosteron?

C.

M-am repezit la coșul de gunoi, ca să caut ultimele bilete pe care le schimbaserăm. Voiam să-mi dau seama despre ce era vorba în post-post-scriptumul lui. Coșul de gunoi era plin-ochi. M-am uitat îngrozită la el. Am răsturnat conținutul pe podea și am strâns din pleoape, încercând să respir doar pe gură.

Gunoiul s-a împrăștiat pe jos. Răscoleam prin el, în timp ce Daisy adulmeca plină de interes coji de banană și ambalaje de brânză. Am găsit cele mai recente bilețele de la Chase. Le-am netezit și le-am citit. În ele, Chase mă tachina, spunând că Ethan e încă virgin. Iar eu i-am răspuns că făcusem sex cu Ethan în seara în care mă întorsesem din Hamptons. Evident că nu mă crezuse.

M-am uitat la Daisy. Cățeluşa lingea de zor interiorul unei caserole în care fusese salată cu pui, scoțând niște sunete dezgustătoare.

— Nimeni nu trebuie să afle despre chestia asta, Daisy. Nimeni!

A lătrat scurt drept răspuns. Am luat un pix și am început să scriu. Apăsam pe hârtie cu atâta putere, încât literele s-au imprimat și pe celelalte bilețele.

C.,

Încă nu m-am gândit cum o să mă îmbrac la cină. Dar acum, că m-ai întrebat, sigur că o să iau rochia mea cu paiete violet, plus sacoul din catifea verde, și o să le asortez cu o pereche de pantofi maro. Fără purcelușii zâmbitori, însă cred că am ceva imprimat cu mutra lui Michael Scott[1].

P.S. Ethan e mai bărbat decât vei fi tu vreodată. E sincer, loial și DRĂGUȚ.

P.P.S. Pe veveriței îl cheamă Frank. Lasă-i în pace! Sunt o pereche anapoda, dar se potrivesc.

P.P.P.S. Mai am suspect de puțin suc de portocale. Te rog să nu mănânci / bei nimic de la mine, în timp ce îți îndeplinești partea de înțelegere în ceea ce o privește pe Daisy!

M.

Joi a fost liniște. *Nu* am analizat absența unor bilețelele noi în timp ce călătoream cu metroul, spre serviciu. Nu-mi păsa. Vorbesc serios: nu-mi păsa. Poate că Chase uitase să-și aducă bilețelele negre, pixul cu pastă aurie sau ambele.

Prin urmare, nu se gândea des la conversația noastră purtată în scris.

Foarte bine!

Ziua s-a scurs dureros de încet. Am făcut schimb de mesaje cu Ethan. Nu ne puteam vedea în restul săptămânii. El se antrena pentru un semimaraton — același semimaraton în scopuri caritabile la care Katie îmi spusese că va participa —, iar eu trebuia să mă trezesc foarte devreme. Sven mi-a spus că n-am fost bună de nimic în ziua aia. Aș fi vrut să cred că explicația era faptul că n-aveam să-l văd pe Ethan, însă, în realitate, Chase era cel care îmi distrăgea atenția de la muncă. Imediat ce Sven a plecat de la birou, Nina m-a acuzat că mă transform într-una dintre plantele mele.

Pasămite, la fel ca florile mele, eram „o explozie de culoare și de ineficiență".

[1] Personaj din serialul de comedie *The Office*.

Am stabilit să termin acasă schița rochiei la care lucram, fiindcă trebuia să o predau a doua zi.

Vineri, pe frigider mă aștepta un alt bilețel.

M.,

Lui Daisy nu îi place mâncarea pe care i-o cumperi tu. I-am adus ceva nou. Vânzătorul a spus că e echivalentul caviarului pentru câini. Am lăsat punga pe masă.

Azi-dimineață Daisy a încercat să-l călărească și pe Frank. Îți proiectezi cumva fanteziile sexuale asupra bietului câine?

P.S. Având în vedere ce-ți place să porți, nu-mi vine să cred că te plătim ca să desenezi haine!

P.P.S. Referitor la sucul de portocale, recunosc că am băut din el, însă numai pentru că îmi era sete și pentru că singura chestie de băut pe care o ai în casă e apa de la robinet. Nu prea ești ospitalieră. Nu așa se poartă fetele de la țară, din Sud.

Am luat telefonul și i-am răspuns printr-un mesaj. În mod normal, eram cu totul împotriva oricărei forme de comunicare cu el, însă corpul meu tremura de mânie. Ce tupeu avea tipul ăsta!

Maddie: Sunt din Pennsylvania, NU din Sud, domnule Satana McDiavol.

Chase: Pennsylvania = Sud. Adică la sud de New York. Mai învață niște geografie, Goldbloom! Cunoașterea înseamnă putere.

Maddie: DE CE EȘTI ATÂT DE ENERVANT???

Chase: Văd c-ai scris cu majuscule. Frustrarea ta sexuală reprimată o să te ucidă într-o bună zi.

Maddie: Perfect! Mai bine moartă decât să-mi petrec ziua cu tine.

Chase: Dacă încerci să mă jignești, să știi că ai reușit.

Maddie: Serios?

Chase: Nu.

Maddie: Știi, când ai venit la mine să mă rogi să te-ajut, am crezut că vrei să-ți ceri iertare, ca parte a recuperării tale pentru dependența ta de sex.

Chase: Dacă aș fi dependent de sex, nu m-aș trata.

Maddie: Amintește-mi, te rog: de ce am acceptat să te ajut?

Chase: Pentru că ești un om bun.

Maddie: Și de ce-mi accepți ajutorul?

Chase: Pentru că *eu* nu sunt un om bun.

Chase: Nu uita să aduci checul cu banane!

Chase: Ieri te-ai culcat cu pediatrul?

Chase: Nu-mi răspunzi, deci n-ați făcut sex. Știam eu! Ne vedem diseară.

Am rezistat tentației de-a azvârli telefonul în perete. Aveam senzația că, dacă aș fi căpătat obiceiul de a sparge obiecte ori de câte ori Chase mă scotea din sărite, n-ar mai fi rămas nimic întreg în apartamentul meu, nici măcar pereții. În schimb, am luat punga cu mâncare pentru Daisy și am răsturnat conținutul în bolul ei. A hăpăit-o cu atâta viteză, încât a fost cât pe ce să-mi devoreze și mâna.

Mi-am spus că totul avea să se termine în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Mi-am spus că nu-mi păsa.

Apoi m-am gândit că Chase ar putea avea dreptate întrucâtva. Poate că aveam nevoie de sex ca să mă calmez. Trecuseră șase luni de când nu mai făcusem sex. I-am trimis un mesaj lui Ethan.

Maddie: Dacă n-o să fii foarte obosit după maratonul tău, hai să ne vedem la mine, sâmbătă.

Ethan: Vrei să zici semimaraton.

Serios?! Atât reținuse el din mesajul meu? Telefonul meu a prins din nou viață, câteva secunde mai târziu.

Ethan: Și o să prestez cum se cuvine în pat, chiar și după semimaraton. Rămâne stabilit. Pup.

CAPITOLUL 8

Chase

— Spune-mi tot! i-am cerut. Cum se simte taică-miu?

Am ocolit un puști pe un scuter. Mergeam alături de Grant. Mă îndreptam spre apartamentul lui Madison. Grent Gerwig era prietenul meu cel mai bun încă de când aveam patru ani. Acum era un oncolog renumit și foarte arătos. În plus, avea o clinică particulară în cartierul Upper East Side. Era unul dintre oamenii ăia nesuferiți despre care citești în ziare că au descoperit, din întâmplare, leacul pentru o boală incurabilă, în timp ce stăteau într-un bar, unde mâncau alune stătute și așteptau o tipă pe care au cunoscut-o pe Tinder. Grant era incredibil de inteligent. Făceam jogging împreună în fiecare dimineață. Ori de câte ori eram amândoi în New York, în weekend, ieșeam la un pahar împreună, indiferent cât de aglomerat era programul nostru. Când am aflat despre boala lui taică-miu, l-am târât — la propriu — pe tata la clinica lui Grant, ca să cerem o a doua părere. Tata ținuse morțiș să-mi aducă aminte că fusese nevoit să-l șteargă la fund pe Grant, când aveam cinci ani, atunci când prietenul meu cel mai bun făcuse pe el de frică, în timp ce ne uitam la un film de groază. Taică-miu îmi spusese: „Pur și simplu nu-mi place să primesc un diagnostic

medical de la un om pe care l-am cunoscut înainte ca respectivul să fi învățat să folosească olița".

În orice caz, atât tânărul Grant, cât și doctorul vârstnic, pe care îl consultase tata prima oară, aveau aceeași părere. Cancerul tatei era mult prea avansat. Incurabil. Cu toate acestea, mă simțeam mai puțin neajutorat știind că tata era tratat de cel mai bun prieten al meu.

— Doar știi că nu pot discuta detaliile astea cu tine, mi-a răspuns el.

Grant și-a vârât o mână în buzunarul pantalonilor lui kaki, iar cu cealaltă mână l-a dirijat pe puștiul de pe scuter, așa încât să nu se izbească de un copac. Mama copilului i-a mulțumit și a alergat după băiat.

Strada boemă și pestriță pe care locuia Mad suferea din cauza marii probleme a țării noastre și, totodată, inamicul numărul unu al New Yorkului: turiștii care se opresc în mijlocul străzii, ca să facă o nenorocită de poză. Peste tot erau oameni. Își făceau selfie-uri în fața unui magazin vintage de dulciuri, așteptau la rând ca să intre într-un bar pentru gay, răsfoiau cărți înșirate pe un stand, în fața unui anticariat. Fragilitatea vieții nu se resimțea pe strada aceasta vie și plină de culoare.

Mă scotea din minți gândul că puștiul ăla care mergea pe trotuar, purtând rucsac din nailon și hanorac inscripționat cu numele Anti Social Social Club, femeia între două vârste, care plimba câini îmbrăcată într-o rochie de plajă, ba chiar și cei patru câini pe care încerca să-i stăpânească aveau să trăiască mai mult decât taică-miu. Tata era bărbatul care înființase firma Black & Co. Omul care crease mii de locuri de muncă și care răspundea de o treime din industria textilă din New York. Cel care contribuise la bugetul Statelor Unite, care venise constant la turneele mele de canotaj, care îl ajutase pe Julian să-și transforme casa de vară din Nantucket într-o monstruozitate prietenoasă cu mediul. Tata era

cel care asistase la toate spectacolele de teatru din liceu ale lui Katie. *Fir-ar al dracului!* Viața e nedreaptă.

Grant s-a uitat în ochii mei. Ceva mai târziu avea o întâlnire cu o tipă. Stabiliserăm să bem o bere înainte.

— Chase, ai auzit ce-am spus adineauri despre relația de confidențialitate dintre doctor și pacient?

Am mormăit și am lovit cu piciorul un sac de gunoi plin, lăsat la colțul străzii. Deja mă irita gândul că diseară trebuia să-l împart pe tata cu Julian, cu Amber și cu Madison. Deși lucram împreună cu tata, în același birou, săptămâna asta îl vizitasem în fiecare zi. Părea că starea lui se înrăutățea tot mai mult, iar o parte dintre angajați începuseră deja să comenteze.

— Are dureri mari, i-am zis lui Grant.

Am rostit cuvintele cu greu, de parcă *și eu* aveam dureri.

— Spune-i să mă sune. Putem să-i dăm medicamente pentru durere.

— Taică-miu e încăpățânat ca un catâr.

— Evident, nu-i o trăsătură pe care ai moștenit-o.

Grant a zâmbit în colțul gurii.

Ne-am oprit în fața unei clădiri din cărămidă. Bănuitori, ne-am privit și am ridicat din sprâncene.

— Ne vedem mâine, la golf, a spus Grant.

— Da. Așa rămâne.

Am urcat câteva trepte. Le-a urcat și Grant. Ne-am oprit din nou. Ne-am uitat lung unul la celălalt.

— Ai să-mi spui ceva? am întrebat nerăbdător.

Oare Madison se hotărâse să iasă la întâlniri cu toți medicii din New York?

Ușa de la intrare s-a deschis larg. Layla, prietena lui Madison (care era și mai nebună decât Mad), s-a năpustit afară. Avea părul vopsit în verde.

— Grant! Ai venit!

I-a cuprins gâtul cu brațele. E o modalitate cam neobișnuită de a saluta un bărbat, dacă Layla nu intenționa să facă sex cu el în următoarele ore. Sau nu cumva...?

Poate că Grant s-a cuplat cu Layla acum câteva săptămâni și nu a vrut să-mi spună pentru că eram întors pe dos și încercam să mă împac cu situația tatei.

— Bună, Layla! am spus scurt.

— Salut, Prințe al Întunericului! De dragul prietenei mele, mă rog să te porți frumos diseară.

— Nici măcar Dumnezeu nu-mi poate zădărnici planurile abjecte. Oricum, îți mulțumesc că m-ai cadorisit cu titlul ăsta regal. Văd că te întâlnești cu prietenul meu cel mai bun, am comentat, cântărindu-i pe amândoi din priviri.

— Nu ieșim împreună. Doar mă culc cu el, m-a corectat ea.

Grant mi-a aruncat un zâmbet jenat și s-a justificat:

— Nu aveai o stare potrivită ca să vorbim despre subiectul ăsta. Așa cum a spus Layla, a impus niște reguli destul de stricte. Avem o relație relaxată. N-o să afecteze viața ta și nici pe a lui Maddie.

Nu aveam chef să discut despre mizeria asta. Mi-am dat ochii peste cap și am intrat pe ușă. Când eu și Madison ne despărțiserăm, Grant se numărase printre cei care dăduseră vina pe mine pentru ruperea relației. Deși i-am interzis lui Grant să țină legătura cu Maddie, nu m-aș fi mirat ca ea să fi jucat rolul peștitoarei pentru Grant și Layla. Uite o altă trăsătură de-a lui Maddie Martira pe care o detestam: își băga nasul în treburile altora și încerca să combine oamenii între ei, să le facă rost de mobilă, în caz că aveau nevoie, sau să-i implice în diverse activități de socializare.

Mă irita la culme faptul că îi combinase pe Grant și pe Layla. Grant chiar își dorea să se așeze la casa lui, cu o soție sănătoasă la cap. Prima dată când o întâlnisem pe Layla, îmi ținuse un discurs de

patruzeci de minute în care explicase de ce monogamia e nefirească. Daisy și Frank ar fi fost un cuplu mult mai reușit decât ăștia doi.

Am bătut la ușa lui Madison. Am auzit lătratul entuziasmat al lui Daisy. Mad a deschis, iar eu am simțit că mi se înmoaie picioarele și că mi se întărește penisul. Uau!

Madison purta o rochie neagră, potrivit de strâmtă și fără absolut niciun imprimeu. O asortase cu o pereche de pantofi din catifea neagră, iar la gât purta un colier cu turcoaze. Părul ei șaten și scurt era ciufulit, ca după o partidă de sex. Purta ruj roșu, iar ochii ei măslinii erau prelungiți cu dermatograf negru. Un machiaj de femeie fatală. Penisul meu a zvâcnit de încântare. Mă întrebam de ce, cât timp fuseserăm împreună, nu i-o trăsesem mai des.

Și-a luat poșeta și cheile. S-a încruntat la mine.

— N-ai spus că vrei să ne asortăm? Din câte-mi amintesc, îți place foarte mult negrul. Ușa de la intrarea în apartamentul tău e neagră și lucioasă, ai mobilă neagră, așternuturi din satin negru...

S-a apucat să enumere toate obiectele negre din apartamentul meu.

— Ai uitat că am și jaluzele negre. Vrei să mai vii în vizită în dormitorul meu, ca să-ți împrospătezi memoria? am întrebat, zâmbind cu toată gura.

— Refuz ferm!

Scumpo, în clipa asta refuzul tău nu e singura chestie fermă.

Simțeam o nevoie sălbatică s-o ating: să-i dau o șuviță rebelă de păr după ureche, să o sărut pe obraz, în semn de salut, ori s-o așez în poala mea, să-i desfac picioarele și s-o devorez. Tocmai mă pregăteam să culeg o scamă imaginară de pe mâneca ei, când cineva m-a bătut pe umăr.

Ziua fusese deja plină de surprize neplăcute, însă cireașa de pe tortul de rahat al zilei a fost când l-am văzut pe Fraierul Pediatru, în cămașă, cu cravata lui stupidă și în *colanți* de sport. I-a zâmbit lui

Madison şi a ridicat în aer degetele mari, în semn de apreciere pentru ţinuta ei.

— Bună, Maddie! Am venit să-mi dai un sărut, ca să-mi poarte noroc la semimaraton.

Pediatrul alerga pe loc, lângă mine. Nu-mi păsa cât de drăguţ şi de amabil era tipul ăsta. Îl mirosisem de la o poştă: era un dobitoc încrezut.

S-a întors spre mine, cu un zâmbet larg, şi mi-a întins mâna.

— Salut!

M-am asigurat că i-o strâng suficient de tare încât să-i învineţesc degetele. Singurul motiv pentru care am ezitat să-i frâng toate oasele mâinii era că pacienţii lui erau copii şi aveau nevoie ca Doctorul Fraier să aibă toate degetele intacte. Dacă ar fi fost un chirurg estetician, care opera neveste plictisite şi bărbaţi vanitoşi, mâna lui ar fi fost făcută terci.

M-am prezentat:

— Bună! Sunt Chase Black.

— Mă cheamă Ethan Goodman.

Madison a intervenit:

— Ethan este...

A tăcut. Probabil se întreba ce anume reprezenta el pentru ea. Amândoi ne uitam nerăbdători la Madison. Un zâmbet mi s-a lăţit pe toată faţa. Deci încă nu purtaseră *acea* discuţie. Nu aveau nici pe departe o relaţie serioasă, aşa cum încerca ea să mă convingă. Mad şi-a dres glasul.

— Eu şi Ethan ieşim împreună.

El a încuviinţat din cap, mulţumit de explicaţia ei penibilă. Dacă aş fi fost în locul lui, iar Madison m-ar fi prezentat spunând că sunt orice altceva în afară de iub...

Încheie-ţi propoziţia, idiotule! m-a luat peste picior o voce lăuntrică. *Te provoc s-o închei!*

— Ce cravată interesantă! am comentat. E din cea mai recentă colecție Brioni?

Am arătat din cap spre el, cât se poate de serios. Purta o cravată din „colecția" *Patrula cățelușilor*. Mai exact, pe ea era imprimat cățelul Chase, purtând casca lui de pompier. Știam numele câinelui numai pentru că, pentru o perioadă, Clementine mă poreclise Cățelușul Chase.

Hei, de ce nu discutăm despre faptul că tipul ăsta poartă colanți?

— De la Brioni? a repetat el, continuând să alerge pe loc. E un brand de designer?

— Nu. E un preparat italienesc.

Mă simțeam ca un ticălos. Probabil că așa și arătam. Pentru prima dată după *foarte* mult timp, aveam senzația că depășisem o limită invizibilă. Mereu eram sarcastic și impertinent, însă niciodată nu întrecusem măsura în privința lipsei de politețe. Dar cu Ethan nu mă puteam abține. Îmi imaginam cum își apasă penisul acoperit de colanți de rotunjimile lui Madison și cum o sărută. Imaginea asta mi-a stârnit cheful să mă îmbăt criță, să sparg o sticlă și să-l înjunghii cu un ciob.

— Chase! m-a apostrofat Madison.

Enervată, a bătut din pantoful ei cu toc înalt. Mi-ar fi plăcut să i-l scot cu dinții din picior, ceva mai târziu. Penisul îmi zvâcnea în boxeri ori de câte ori simțeam adierea parfumului ei. Plăcintă cu dovleac, nucă-de-cocos și mirosul specific lui Daisy. Maddie mirosea a acasă. O casă în care nu eram deloc binevenit. Ethan a împins bărbia în direcția mea, cu o sclipire în ochi. Gestul ăsta îmi dădea de înțeles că era conștient de faptul că Madison era o partidă pe cinste și că n-avea de gând să dea înapoi în fața mea.

E numai a ta, Puștiulică Pediatru!

— Recunosc că nu prea mă pricep la haine, a zis Ethan. Sper că Maddie o să mă scoată din încurcătură la capitolul ăsta.

I-a aruncat un zâmbet și i-a făcut cu ochiul. L-am săgetat din priviri.

— Ei, în privința asta n-ai noroc, am comentat. Sacul și peticul mergând la cumpărături împreună? Aoleu! Retinele noastre nu mai au scăpare.

Acum îi insultam pe amândoi. Nu m-am putut abține. Era o idee proastă, mai ales că Mad se învoise să mă ajute. Însă erau atât de nepotriviți împreună, iar ea pur și simplu nu-și dădea seama de chestia asta.

Mad și-a dat ochii peste cap.

— Ethan, acum înțelegi de ce am zis că nu e cazul să-ți faci griji din cauza lui Chase? E un nesuferit. Ne vedem mâine, Ethan.

S-a aplecat spre el, atingându-i pieptul, și l-a sărutat pe obraz. Buzele ei au zăbovit puțin cam mult pe pielea lui, iar eu mi-am încleștat pumnii. Aș fi vrut s-o smulg de lângă el.

— Baftă la maraton! i-am urat.

— Semimaraton, a spus el, îmbrățișând-o strâns.

Nu te uita la colanții lui! Dacă are erecție, va trebui să-l omori, iar avocatul tău n-o să te poată ajuta, fiindcă e în vacanță, în Maldive.

După ce eu și Mad am ieșit din clădire, inima mea a reînceput să bată normal.

— Simți mirosul ăsta? a întrebat ea, prefăcându-se că adulmecă.

— Ce miros?

— De urină. De la concursul de cine se pișă mai departe, de adineauri.

Am izbucnit în râs. Noua versiune a lui Mad era mult mai amuzantă, chiar dacă îmi provoca o constantă durere de cap. O enervam dinadins fiindcă să o văd cum se îmbujorează era ceva ce cu adevărat îmi făcea plăcere.

— Nu știam că jeturile de urină îți provoacă așa o plăcere.

— *Chase!* a țipat ea.

— Ce este? Salvăm apa planetei. Cu toate că Greta Thunberg n-ar aprecia totuși.

Deodată, Maddie a exclamat:

— Gata! M-am prins! Diavolul se îmbracă întotdeauna în negru. De-asta porți numai negru!

Probabil se referea atât la culoarea mea preferată, cât și la numele meu de familie, Black.

— E mai bine să ai de-a face cu un diavol pe care-l cunoști, decât cu un înger pe care nu-l știi.

— Abia *aștept* să cunosc mai bine îngerul ăla, mi-a trântit-o ea.

— Pun pariu că îngerul nu știe să-ți facă chestia aia cu limba, care-ți place așa de mult.

Evident, amândoi vorbeam despre Ethan.

— Îngerul ăla mă face fericită, a izbucnit ea.

S-a îmbujorat pe sub machiajul minimalist. Mad se pricepea să se machieze așa încât să nu semene cu un clovn.

— Vorbești aiurea, Madi! Îngerul ăla doar te face să te simți în siguranță.

— Și ce-i în neregulă cu asta?

— Dacă te simți în siguranță și-atât, n-o să arzi niciodată pe dinăuntru.

— Poate că nu vreau să ard.

— Toți vrem să ardem, Mad. E o chestie periculoasă, așa că toată lumea și-o dorește.

Ne-am îndreptat spre metrou. Mi-am zis că puteam s-o enervez mai mult dacă o asaltam cu întrebări despre Grant și Layla. În clipa asta, dacă ura s-ar fi putut transforma în electricitate, Madison m-ar fi aruncat în aer, într-atât de mult mă detesta. Am luat metroul spre Upper East Side. Să conduci vineri seara prin Manhattan era ca și cum ai încerca să-ți freci penisul de un grătar: e posibil, însă de ce-ai dori să faci așa ceva?

Când am ieșit din metrou, Mad a înțepenit în loc, cu o expresie îngrozită. M-am răsucit spre ea:

— Ce s-a mai întâmplat?

S-a lovit cu palma peste gură.

— Am uitat să iau checul cu banane. La dracu'! De ce nu mi-ai adus aminte? M-ați zăpăcit atât de tare amândoi, tu și Ethan. Parcă v-ați luat la întrecere, care e mai tare. Am uitat complet să iau prăjitura.

De parcă i-ar fi păsat cuiva de checul ei! Katie și mama o rugaseră să aducă checul doar fiindcă voiau să-i dea impresia că așteptau și altceva de la Măria Sa, în afară de prezența ei regală. Le fascina capacitatea ei de a mă tolera. Pun pariu că nu erau nerăbdătoare să mănânce checul ei cu banane. Maică-mea și soră-mea erau interesate să consume doar vin și reality-show-uri de două parale.

— N-a fost nicio întrecere, am contrazis-o.

— Ba a fost! a insistat ea. Și tu ai pierdut.

— Hei, n-am pierdut...

Am închis ochii și mi-am masat tâmplele. Refuzam să mă cobor la nivelul intelectual al unei femei care era în stare să țină minte, *de bunăvoie*, numele tuturor membrilor familiei Kardashian.

— O să se descurce și fără checul cu banane, am declarat eu.

— Dar checul meu ar fi trebuit să fie *desertul*.

— Hai să-ți zic un secret: nimeni nu așteaptă cu nerăbdare checul tău. Probabil că Julian și Amber au angajat trei firme de catering, plus pe Gordon Ramsay în persoană, ca să lucreze încă de aseară în bucătărie.

— Păi, am promis că aduc chec!

Oare e legal să am fantezii despre ce aș vrea să-i faci în pat? am cugetat eu. *Mintal, Madison e minoră. Cred că are vreo cincisprezece ani.*

— Probabil că deja au uitat ce-ai promis.

— Am făcut schimb de mesaje cu Lori și cu Katie toată săptămâna. Nu se poate să fi uitat.

Au făcut schimb de mesaje? De-asta s-a dat mama jos din pat, iar Katie chiar a venit la serviciu? Am simțit împunsătura unui sentiment ridicol și nejustificat. M-am străduit să-l ignor. M-am asigurat că fața mea e lipsită de orice expresie.

— După colțul ăsta e o brutărie, i-am zis lui Madison. Vrei să cumperi o prăjitură, în loc de checul tău, sau Maddie Martira nu se coboară la nivelul ăsta, fiindcă nu vrea să tragă lumea pe sfoară?

— E cam târziu să zic că nu vreau să trag lumea pe sfoară.

A fluturat sugestiv din mână înspre noi doi, ca să-mi amintească de înțelegerea noastră. Adevărat — o obligasem să spună o minciună mult mai mare.

Mi-am dat seama că Madison era o partidă foarte bună. Meritam un premiu pentru prostia de care dădusem dovadă: renunțasem la sex incredibil cu Maddie, pentru că îmi era teamă de... De ce anume mă temeam? Că ar fi reușit să mă păcălească să mă căsătoresc cu ea? Asta n-avea să se întâmple niciodată.

Chiar în clipa asta, poartă inelul de logodnă pe care tu i l-ai dat.

Dintr-odată, mi-am adus aminte de ce legătura mea cu Madison depășise o săptămână, cu toate că nu purtasem nicio discuție serioasă cu ea în tot acel timp:

1. Sexul era fenomenal.
2. Prăjiturile ei erau bestiale.
3. Se purta frumos cu familia mea.

În schimb, eu o înșelasem — sau asta credea ea. Pe deasupra, refuzasem să mă întâlnesc cu tatăl ei, când venise în vizită în New York. Deci, cel mai probabil, nu aveam nicio șansă să ajung iar în patul ei. Era mai bine să terminăm cu tărășenia asta cât de repede posibil.

Am cumpărat două checuri cu banane de la brutăria Levain, iar Madison s-a repezit într-un supermarket, ca să cumpere tăvi de

copt. Ne-am întâlnit la o intersecție, chiar în fața casei lui Julian. A luat checurile cu banane, încă învelite în pungi din hârtie maro. Apucându-le de un capăt, a început să le izbească de un zid. Eu și ceilalți oameni de pe stradă ne holbam la ea.

— Ce naiba faci?

I-am vorbit pe un ton nepotrivit de calm, având în vedere scena la care asistam. Pur și simplu agresa un produs de patiserie, în plină stradă.

— Checul cu banane făcut în casă nu arată perfect, precum checurile din magazine. Pur și simplu fac să pară că le-am copt eu, a răspuns iute.

A pus bietele prăjituri în tăvile cumpărate și le-a acoperit cu folie de plastic. Gâfâia din pricina efortului, iar sânii i se ridicau la fiecare respirație.

M-am uitat în altă parte. Mă chinuiam să nu mă gândesc cât de bine se potriveau sânii ei în palmele mele.

— Ar trebui să depui tot atât de mult efort ca să te prefaci că mă poți tolera, am spus eu acru.

— Nu-s plătită de-ajuns pentru așa ceva.

— Nu eu îți plătesc salariul.

— Exact!

Am traversat strada, uitându-ne lung unul la celălalt.

— Știi, aș putea...

— Nu! Te rog, nu încerca să mă mituiești cu apartamente, mașini sau elicoptere. Doamne, ești atât de previzibil! Ce mult mă bucur că l-am cunoscut pe Ethan!

Adică un bărbat care purta colanți și cravată cu Patrula Cățelușilor era mai bun decât mine?! În cazul ăsta, mai bine mă spânzuram.

Ajunși în lift, mi-am înclinat ușor capul spre ea. Habar n-am de ce am făcut asta. Pur și simplu arăta... ca Mad. Sexy într-un fel drăguț, retro-șic. Genul de fată ale cărei poze adolescenții le țin

aproape, când se masturbează. Sau chiar și magnații de treizeci și doi de ani, ca mine.

S-a întors spre mine, cu ochii căscați de șoc.

— Nu cumva m-ai adulmecat?

— Nu.

Exact asta am făcut. Fir-ar să fie!

— Parc-ai fi un animal de pradă.

— Mai bine să fiu un animal de pradă decât un chihuahua cu cravată cu cățeluși.

Și-a dat ochii peste cap, mi-a luat mâna și a pus-o pe clavicula ei dezgolită. Mi s-a uscat instantaneu gura. Pielea ei era fierbinte, mătăsoasă, perfectă. Și-a frecat gâtul delicat cu palma mea. Nu era nimic sexual în gestul ei, însă a fost cât pe ce să ejaculez în pantaloni.

Pe urmă mi-a împins mâna cât colo.

— Gata! Acum o să ai parte de mirosul meu cât să-ți ajungă până mâine-dimineață. Ești fericit?!

— Cu tine? Niciodată!

Ea a zâmbit.

Eu m-am încruntat.

Ușile liftului s-au deschis și am ieșit amândoi din el.

Avea să fie o seară al naibii de lungă.

◆ ◆ ◆

Julian locuia în Upper West Side, într-un penthouse cu cinci dormitoare și cu vedere spre oraș. Locuința lui aducea straniu de mult cu un bordel: mobilă cu tapițerie roșie, candelabre cu cristale și un bar enorm. Imediat ce am intrat în casă, l-am dus pe tata în camera lui Clementine, ca să avem parte de puțină intimitate. Era tras la față. Viața se scurgea din el încetul cu încetul. La urma urmei, la ce altceva ar fi trebuit să mă aștept? Știam că nu există niciun tratament pentru un cancer atât de avansat. Grant îmi explicase că ar fi o risipă de timp și de efort să-l supunem pe tata

la chimioterapie — asta în cazul în care analizele de sânge ar fi fost destul de bune încât să-i permită să facă chimioterapie —, iar el s-ar fi simțit și mai rău. În momentul acesta, era esențial să-l ajutăm să se simtă cât de bine posibil.

Mie nu mi se părea că se simte bine.

Tata s-a încruntat la mine.

— Chase, de ce am venit aici?

Și-a rotit privirea prin camera lui Clementine. Era singurul loc din penthouse care nu arăta de parcă riscai să te alegi cu vreo boală venerică, dacă te așezai undeva. Pereții erau zugrăviți în roz, iar tavanul și mobila erau albe.

— Pentru că nu ai grijă de tine! am izbucnit eu. Trebuie să-ți iei medicamentele.

— Nu-mi place să mă simt sedat, a ripostat el. Vreau să fiu prezent.

— Iar eu nu vreau să suferi.

— Eu decid ce fac cu propriul corp.

Ne-am certat zece minute. Eu l-am bătut la cap să-l sune pe Grant, dar nu am reușit să-l conving. M-am dus în bucătărie, să mă alătur celorlalți. L-am lăsat pe tata în camera lui Clementine. Eram așa de furios, că nu-l puteam privi în ochi. Când am ajuns în bucătărie (unde am găsit mai multe candelabre, blaturi crem cu auriu, modele florale peste tot, dar nici urmă de mâncare), am rămas țintuit în loc.

Clementine stătea așezată pe blatul de bucătărie, legănându-și în aer tenișii roșii. Râdea de încântare. Mad îi împletea părul, sporovăind despre nu știu ce prințese războinice. Amber le privea cu coada ochiului, din spatele paharului ei de șampanie. Nici măcar nu se ostenea să se prefacă măcar c-o asculta pe mama, care se plângea că toate magazinele cu încălțăminte din oraș au rămas fără sandalele pe care le căuta ea. Așezat lângă soția lui, Julian mi-a aruncat o privire dușmănoasă. Strângea cu atâta putere paharul de

șampanie, încât era gata să-l sfărâme. Mă bucura nespus să-l văd agitat.

Madison nu le dădea niciun motiv de bănuială că nu eram doi îndrăgostiți. *Perfect!* A trebuit să-mi amintesc de ce nu era o idee bună să am o iubită, indiferent că ar fi fost vorba despre Madison cea sexy și capabilă:

1. Mai devreme sau mai târziu, toate vor să se mărite.
2. Eu nu voiam să mă însor.
3. Dacă aș fi fost iubitul lui Madison — evident, n-avea să se întâmple niciodată —, aș fi fost suspicios și ranchiunos. Aș fi făcut-o nefericită. S-o pierd a doua oară ar fi fost atât de jenant, încât mi-aș fi tras singur un pumn în față.
4. Să-mi trag singur un pumn în față, de bunăvoie, nu era pe lista mea cu lucruri de făcut.

Am sărutat-o pe Clementine pe creștet. Am cuprins mijlocul lui Madison cu un braț și am întrebat:

— Ce avem bun de mâncare?

Mama s-a răsucit spre mine și mi-a răspuns cu voce stridentă:

— Totul! Totul e foarte bun. Checul cu banane arată de milioane. Mulțumim, Maddie!

— Checul ăsta seamănă foarte mult cu cel care se vinde la Levain, a bombănit Amber, cu nasul în pahar.

Rochia ei scurtă și roșie ar fi fost perfectă pentru un examen ginecologic sau pentru un film porno de amatori.

— Treci des pe la brutărie, Amber?

Ca să mă amuz, i-am cântărit din ochi corpul atletic, sugerând că se cam împlinise la trup.

Fața i s-a făcut la fel de roșie ca rochia. Amber a mijit ochii la mine:

— De fapt, am slăbit un kilogram și jumătate. Merg de cinci ori pe săptămână la un curs nou de yoga.

— Realizările tale nu cunosc limite, am ironizat-o eu.

Amber s-a întors spre falsa mea logodnică, oferindu-i un zâmbet dulce.

— Madison, tu faci sport?

Madison, care se prefăcea că nu bagă în seamă atitudinea nepoliticoasă a gazdei sale, a legat cu un elastic coada lui Clementine și i-a răspuns:

— Da, fac mișcare — dacă pui la socoteală mersul din living până în bucătărie, ca să iau niște înghețată din congelator, în timpul pauzei de reclame, când se dă *Invazia zombie* la televizor. Ar trebui să-mi fac abonament la AMC Premiere, dar am nevoie de activitate fizică. Și sunt *atât* de multe pauze de reclame!

Mi-am ascuns rânjetul. Eram încântat de răspunsul lui Madison.

Amber s-a enervat la culme.

— Uau! Eu, una, nu-mi închipui cum ar fi viața mea fără sport, a comentat, jucându-se cu colierul ei cu diamante.

— Da, e o viață îngrozitoare, a aprobat-o Madison. Dar cineva trebuie s-o trăiască.

Îmi venea s-o sărut.

Ba chiar îmi doream asta foarte mult.

Faptul că puteam să o sărut, pentru că Madison era așa-zisa mea logodnică, nu mă ajuta deloc. Știam că Maddie Martira nu m-ar fi pălmuit dacă aș fi încercat s-o sărut în public, însă nu eram în stare să adun în mine suficientă ticăloșie încât să fac trecerea de la un tip nepoliticos și ursuz la un nenorocit în toată puterea cuvântului.

Cina era în stil bufet suedez. Toate felurile de mâncare se aflau încă în recipientele lor, așa cum le livrase firma de catering. Fuseseră așezate pe insula de bucătărie. La fel ca orice lucru din viața lui Julian și a nevesti-sii, totul era din cale-afară de impersonal.

Plăcinte cu crab și cu glazură de miere, rădăcini de anghinare umplute cu carne de crab, *butterfish* hawaiian marinat în sos *miso* și acoperit cu felii de castravete. De data asta, Mad a gustat din

toate felurile de mâncare. Clementine stătea îngrozită în fața propriei farfurii. Ochii ei mari și verzi se holbau la creaturile marine moarte.

— Dar, mami..., a îngăimat ea. Nu pot să mănânc asta.

— Dumnezeule! Julian, dă-i niște cereale! a izbucnit Amber, când a devenit limpede că fiică-sa nu o lăsa să-i povestească lui Katie cum fusese ea confundată cu Kate Hudson, în magazinul Saks de pe Fifth Avenue.

— Dar nu vreau cereale, s-a bosumflat Clementine. M-am plictisit să mănânc totul timpul cereale. Vreau clătite făcute de bunica.

— Bunica nu are amestecul ei special, i-a explicat mama.

A lăsat tacâmurile în farfurie, iar privirea ei s-a îmblânzit. Clementine petrecea foarte mult timp acasă la părinții mei, iar mama se aventura în bucătărie ca să-i ofere nepoatei sale singurul preparat pe care îl făcea cu mâna ei și pentru care nu avea nevoie de ajutor de la bucătar: clătite făcute din amestec instant.

Din câte știam, relația lui Amber și a lui Julian consta dintr-un șir nesfârșit de certuri, în urma cărora Julian era deseori dat afară din casă, iar Amber adormea plângând. Rutina asta se repeta aproape în fiecare săptămână. Părinții mei se străduiau, pe cât puteau, s-o ferească pe Clementine de situația de acasă.

Madison urmărea cu îngrijorare schimbul ăsta de replici. Aproape că vedeam cum se învârt rotițele din creierul ei. Nu voia să fie nepoliticoasă, însă nu îi plăcea cum se purta Amber cu Clementine. Cred că nimănui nu-i plăcea. Copilul ăsta se hrănea doar cu cereale, prăjituri Pop-Tart și aer.

— Ce marcă de amestec pentru clătite folosești de obicei? a întrebat Madison, întorcându-se spre mama.

— Quick Wheat.

— OK. Deci am nevoie de făină, zahăr, ouă, apă, lapte și sare. Și niște bomboane Hershey's Kisses, dacă ai. Unde e cămara?

S-a răsucit spre Amber, provocând-o din priviri să refuze. Din nou, m-am trezit că sunt excitat. Oare exista ceva din ce făcea Madison care să nu-mi stârnească o erecție?

Amber a zâmbit politicos și i-a dat replica:

— Clementine să facă bine să mănânce ceea ce mănâncă toată lumea! În casa noastră, toată lumea mănâncă la fel. Dacă cineva refuză, nu primește nimic altceva. E o chestie de-a părinților. Tu n-ai cum să înțelegi.

Era o lovitură sub centură. M-am uitat la Madison. Zâmbetul ei era în continuare dulce și amabil.

Eram de acord cu ce spusese Amber, însă mințea cu privire la Clementine. Ea nu mânca niciodată ce primeau ceilalți. De fapt, Amber voia s-o pedepsească pe Clementine pentru că se apropiase de Madison. Însă Clementine habar n-avea de chestia asta.

— Clementine nu e alergică la fructe de mare? a întrebat tata.

S-a încruntat la Julian. Julian s-a uitat neajutorat la nevastă-sa.

Katie a îndepărtat farfuria din fața lui Clementine și a zis:

— E ușor alergică. Fructele de mare îi provoacă doar mâncărimi.

Roșind pe sub stratul de machiaj, Amber a declarat:

— Doctorul a spus că va căpăta imunitate dacă mănâncă des fructe de mare.

Aproape că-mi era milă de ea. Nu era o mamă rea, însă instinctul ei matern semăna cu cel al unei pungi de chipsuri. Clementine avea profesori particulari, iar Amber o ducea la cursuri de balet și o învăța să înoate, să meargă pe bicicletă și să facă roata. O ducea chiar și la lecții de franceză. Pe de altă parte, implicarea lui Julian în viața copilului său era minimă. Seara, când se întorcea acasă, se mulțumea s-o mângâie pe cap, de parcă fetița ar fi fost un câine. Aveam o teorie: Amber își vânduse sufletul în ziua în care îl luase de soț pe Julian Black. Firește, fiindcă îl uram pe Julian de trei ani încoace, aveam prejudecăți față de el. În orice caz, aveam impresia

că nici Madison nu îl simpatiza, dat fiind felul în care interacționase cu Julian și cu Amber.

— Pentru imunitate n-ar trebui să mănânce cantități mici? a întrebat Katie.

— Mi-e foameeeee! s-a plâns Clementine, dându-și capul pe spate.

— Nu mă deranjează să fac clătite, a zis Madison. În zece minute o să fie gata.

Toată lumea avea o părere. Au început cu toții să vorbească unii peste ceilalți.

— Lăsați-o să mănânce clătite! a tunat dintr-odată tata, lovind cu pumnul în masă.

S-a așternut tăcerea. Madison a țâșnit de pe scaun și s-a repezit la bucătărie.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre mâncarea din farfuria mea.

Julian a încercat să mă înțepe:

— N-ai de gând să-ți ajuți logodnica?

Am ridicat din umeri.

— Se descurcă singură în bucătărie.

— Dar tu poți să te descurci singur în secolul douăzeci și unu? a sărit Julian. Ești cam misogin.

— Adică sunt misogin fiindcă spun că iubita mea poate să-și facă singură de mâncare? Asta nu înseamnă că e independentă? Dar tu, Julian, când ți-ai făcut singur de mâncare ultima oară?

— „Iubită"? s-a mirat Julian. Am crezut că e logodnica ta.

Credea că mă prinsese cu mâța-n sac.

— Chase, Julian, *terminați*! a izbucnit mama. Îl supărați pe tatăl vostru.

Aș fi vrut să-i zic mamei că Julian începuse cu prostiile astea, dar m-am abținut.

Probabil că Madison se simțea ca la ea acasă în bucătăria lui Julian și a lui Amber. Auzeam sunetul untului sfârâind în tigaie.

Aroma zahărului încins plutea în aer. Eram convins că oricine de la masa asta ar fi preferat să mănânce clătitele pregătite de falsa mea logodnică, în locul cărnii de crab îndesate în legume bio.

— Maddie îmi place mult, a zis Clementine.

Amber şi-a ridicat privirea din farfuria ei şi i-a spus:

— Drăguţ din partea ta, scumpo!

— Îmi place *mult* de ea, a continuat Clementine, care părea hotărâtă să fie lipsită de tact în seara asta. E drăguţ din partea ei că-mi face clătite. Sper s-o văd iar la clinică.

Amber a ridicat fulgerător fruntea, asemenea unui câine de pază care a auzit pocnetul unei crenguţe sub talpa unui bocanc.

— La *clinică*?

— Da. Am văzut-o când m-ai dus să-mi fac injecţii. Am vrut s-o salut, dar tu vorbeai la telefon şi ai spus că n-avem timp. Îţi aminteşti?

Clementine s-a uitat nedumerită la maică-sa. În pieptul meu se răsucea ceva întunecat şi rece. Pun pariu că atunci, la clinică, Amber nu fusese atentă la ce-i spusese Clementine.

Fetiţa a explicat:

— Am văzut-o când am mers la doctor, ca să-mi facă injecţii. Madison l-a îmbrăţişat pe doctorul meu. L-a îmbrăţişat tare. Şi mult. Ca îndrăgostiţii din filme. A fost scârbos!

Clementine s-a cutremurat de dezgust.

În cameră s-a lăsat o linişte atât de adâncă, încât îmi auzeam bătăile inimii. Toate privirile s-au întors încet către mine. Nu aveam nimic de zis. Ce-aş fi putut spune în afară de *De ce îl îmbrăţişa Madison pe fraierul cu cravată şi colanţi, aşa cum se îmbrăţişează îndrăgostiţii din filme?*

Îmbrăţişarea duce la alte „activităţi", iar activităţile acelea mi-au luat cu asalt imaginaţia: Mad şi Doctorul Colanţi şi-o trăgeau cu entuziasm, în faţa unei clinici de pediatrie. Cu ochii minţii, l-am văzut apucând-o de ceafă şi îndesându-şi limba în gura ei. Am luat

o gură de apă. Mi-ar fi plăcut să arunc masa și tot ce se afla pe ea pe ferestrele panoramice. Îmi venea să fac ceva violent și șocant, însă știam că nu m-ar fi ajutat cu nimic.

Simțeam că-mi venea greu să vorbesc normal. Îmi venea greu până și să *gândesc*.

— Chiar așa, scumpo? a întrebat Julian și mi-a turnat apă în pahar. Cum îl cheamă pe pediatrul tău?

Vocea lui semăna cu șuieratul unui șarpe.

— Doctorul Goodman, a ciripit Clementine, încântată de faptul că tatăl ei o băga în seamă. Are cele mai haioase cravate, tati. Cu personaje din desene animate. Și mă lasă să-l ciupesc atunci când îmi face injecție. Îmi place de el, chiar dacă a îmbrățișat-o pe Maddie atât de tare că n-a mai rămas loc între ei. Apoi a pupat-o pe obraz. *Bleah!*

Eram convins că urma să comit o crimă.

Amber nu mă scăpa din ochi.

Kate a fost cea care a spart gheața:

— Chase, e adevărat?

Aveam câteva opțiuni: să fac așa încât Clementine să pară mincinoasă ori să pun totul pe seama imaginației unui copil de nouă ani. Mai exista și o a treia opțiune: să recunosc prefăcătoria și să spun adevărul. Însă așa Julian ar fi câștigat. În urmă cu trei ani, mi-aș fi recunoscut cu eleganță înfrângerea.

Dar acum eram pe picior de război.

Mi-am răsfirat degetele prin părul lui Clementine și am sugerat:

— Poate c-ai văzut pe altcineva. O femeie care semăna cu Maddie.

Fetița s-a uitat lung la mine, încruntată și foarte serioasă.

— Ba nu! Ea era. Purta rochia aia verde, cu avocado micuți, pe care a avut-o când a fost la Hamptons. I-am spus lui mami că vreau și eu o rochie la fel, iar ea a zis că preferă să-și dea foc decât să mă lase să port așa ceva.

Fir-ar al dracului! Alesesem cea mai ușor de recunoscut femeie din tot New Yorkul ca să joace rolul unei false logodnice iubitoare. Toți urmăreau cu atenție discuția noastră. Tata părea palid și foarte fragil. Își tot atingea buzele cu arătătorul, dus pe gânduri.

I-am aruncat lui Julian o privire plină de înțeles.

A fluturat nepăsător din mână. Nu-i păsa nici cât o ceapă degerată.

În clipa următoare, Mad și-a făcut apariția, cu un zâmbet larg. Ducea un platou plin cu un munte de clătite aburinde. A pus platoul în fața lui Clementine și a turnat peste clătite o tonă de sirop de arțar.

— Poftim, iubito!

Tolănit pe scaunul lui, Julian i-a zis:

— Maddie, Clementine tocmai ne-a povestit ceva foarte interesant. A spus că săptămâna asta te-a văzut îmbrățișându-l pe medicul ei pediatru, doctorul Goodman, și că el te-a sărutat pe obraz. E adevărat?

A arcuit dintr-o sprânceană, prefăcându-se surprins.

Amber s-a grăbit să intervină:

— Chase a zis că poate Clementine se înșală. Dar o cunosc pe fiica mea și știu că e foarte perspicace.

Madison m-a săgetat din ochi. I-am susținut privirea. Dacă refuza să intre în joc și să mă scape din situația asta, eram dispus să fac prăpăd.

Tic.

Tac.

Tic.

Tac.

De ce sunt ceasurile de perete atât de zgomotoase? Așteptam ca Mad să spună ceva. *Orice*. Cum se întorsese roata! În urmă cu șase luni, Madison Goldbloom s-ar fi dat peste cap ca să mă facă fericit. Acum, eram la mila ei.

Buzele ei s-au întredeschis. Toată lumea și-a ținut respirația.

— A, doctorul Goodman! a exclamat Madison, cu un surâs.

Însă pe mine nu mă păcălea. În ochii ei mari și căprui citeam silă de sine amestecată cu o doză bună de panică.

— Clementine, ai dreptate: pe mine m-ai văzut. Doctorul Goodman și cu mine suntem prieteni vechi. Se antrenează pentru un semimaraton. Când ne-ai văzut tu, tocmai îi adusesem niște prăjituri. Eram în zonă. Venisem să vizitez un prieten.

Bineînțeles. Un *prieten*. De ce nu mă gândisem la asta?

Pentru că femeile cu care stai de vorbă și care nu sunt înrudite cu tine ajung în patul tău. Nu știi cum arată prietenia dintre un bărbat și o femeie.

Clementine părea mulțumită de explicația lui Madison. Îi zâmbea cu toată fața, ca și cum Madison i-ar fi adus luna și stelele de pe cer.

Însă Julian nu era impresionat de minciună. S-a uitat când la mine, când la Mad, cu sprâncenele arcuite. Se pregătea să spună ceva ce, cu siguranță, nu doream să aud. Deodată, un bufnet ne-a atras atenția. M-am uitat iute spre capul mesei.

Tata!

CAPITOLUL 9

Chase

Tata leşinase. Am apucat braţul drept al tatei şi l-am petrecut pe după umărul meu. Julian l-a apucat de braţul stâng. Ne-am împleticit prin living, iar diferenţa de înălţime dintre mine şi Julian l-a făcut pe tata să se clatine între noi doi, ca o cârpă care flutură pe frânghia de rufe.

— Să-l ducem în dormitorul meu, a gemut Julian, copleşit de greutatea tatei.

L-am târât prin hol. Mama şi Katie ne urmau îndeaproape. Amber a desfăcut o sticlă de tărie, iar Madison a rugat-o pe Clementine, pe un ton entuziasmat, să-i arate colecţia ei de cărţi.

Holul părea că nu se mai sfârşea. Am alungat gândul că tata avea să moară în braţele mele, în seara asta. Când am ajuns în dormitorul lui Julian şi al lui Amber, l-am întins pe tata în pat. L-am sunat pe Grant. Ducă-se naibii întâlnirea lui cu Layla! M-am plimbat agitat prin cameră, în timp ce Katie se străduia să picure puţină apă între buzele tatei. Şi-a recăpătat cunoştinţa. După ce se izbise cu capul de farfuria lui, fusese inconştient câteva minute bune.

Mama s-a întors în grabă în living, ca să ia geanta cu medicamentele tatei (se pare că acum era obligatoriu să care peste tot o

geantă cu medicamente!). Era o chestie mare și neagră, care conținea o mulțime de sticluțe cu medicamente.

— Răspunde odată! m-am răstit.

Cu telefonul la ureche, mă plimbam de colo-colo prin cameră. Grant a răspuns. Cu voce scăzută, i-am povestit ce s-a întâmplat.

— Dă-mi-l pe Ronan la telefon, te rog! a spus Grant.

De ce ești atât de calm? Tata e pe moarte.

Mama mi-a întins geanta cu medicamente. Am deschis imediat fermoarul. Katie l-a sprijinit pe tata de tăblia patului. Pe tâmplele ei se prelingeau stropi de transpirație. Am proptit telefonul între ureche și umăr și am sărit în ajutorul ei.

— Spune-mi mie ce trebuie să fac!

— Chase, nu pot.

M-am răstit la el:

— Sunt prietenul tău cel mai bun!

Mi-am dat seama imediat cât de copilărește mă comportam.

— Poți să fii și Papa de la Roma. Trebuie să mi-l dai la telefon pe tatăl tău. E singura persoană cu care pot discuta despre medicația lui. Pot vorbi cu tine doar dacă primesc permisiunea lui explicită.

Amândoi știam că tata nu avea să mă lase să discut cu medicii despre sănătatea lui, câtă vreme încă era capabil să ia propriile decizii. Era foarte încăpățânat și ținea la mândria lui. Fără tragere de inimă, i-am întins tatei telefonul. L-a apucat cu degete tremurătoare. A început să scormonească prin geantă. Ranitidină, morfină cu acțiune lentă, diclofenac, metilprednisolon. Medicația asta era concepută să-i aline durerile, dar nu putea să-l însănătoșească.

Katie s-a repezit la baie. Am auzit-o vomitând. Gândul că avea să-l piardă pe tata o copleșea.

Tata a înghițit câteva pastile, a mai băut niște apă și a răspuns la întrebările lui Grant. După părerea mea, un doctor aflat în timpul lui liber nu era obligat să asculte la telefon, timp de douăzeci

de minute, respirația greoaie a pacientului său, însă Grant a făcut-o. Tata l-a pus pe speaker.

Katie s-a întors în cameră.

— Domnule Black, vă aduceți aminte când Chase și cu mine ne-am uitat la un film de groază, la dumneavoastră acasă? Aveam cinci ani. De frică, am făcut pe mine și m-ați ajutat să mă curăț. Pun pariu că nu v-ați gândit niciodată că lucrurile o să se schimbe în felul ăsta.

Grant a râs. La fel și tata.

I-am mulțumit în tăcere universului pentru că-mi dăruise un medic drept prieten cel mai bun, și nu genul de broker de pe Wall Street, așa cum erau mulți foști colegi de școală de-ai mei.

— Cum aș putea uita? a chicotit tata. Ce-au trecut anii...

— Așa e.

După glasul lui, mi-am dat seama că Grant zâmbea.

După ce tata a încheiat conversația, mi-a înapoiat telefonul și mi-a spus:

— Grant o să vină pe-aici în scurt timp, să se asigure că lovitura mea la cap nu e gravă. E un prieten bun. Ai grijă să nu-i pierzi nici pe el, nici pe Madison. Îmi plac amândoi.

— Serios? am făcut eu, ridicând o sprânceană. Abia te-ai trezit din leșin și despre asta vrei să vorbești? Despre prietenul meu și iubita mea?

— Logodnică! m-a corectat Julian, cu un zâmbet.

Trebuia să mă asigur că nu-mi mai scăpa iar cuvântul ăsta. Julian se pricepea la șah, însă era un jucător previzibil, iar metoda lui preferată era să elimine pionii înainte de a trece la atac.

În cazul de față, Madison era pionul, însă nici în ruptul capului nu voiam să-i permit lui Julian să o elimine, ca pe o piesă de mâna a doua.

Tata a adăugat:

— Să te înconjuri de oameni buni e cheia fericirii. Am învățat asta pe propria piele, după ce am avut de suferit. Habar n-am dacă e adevărat ce a zis Clemmy adineauri, dar, în orice caz, nu trebuie s-o pierzi pe Madison. E prea bună ca s-o lași să-ți scape printre degete.

— De ce spui asta?

Nu intenționam să-l contrazic, însă mi se părea greu de crezut că eu și tata apreciam aceleași lucruri la Mad. De exemplu, mie îmi plăceau fundul ei superb, gura ei numai bună de făcut sex oral, tendințele excentrice și faptul că dădea replici istețe și sarcastice.

— Fiindcă, pe lângă frumusețe, Madison e inteligentă, îndrăzneață, iubitoare, m-a lămurit tata. Își respectă familia. Muncește din greu ca să obțină ce-și dorește. Zâmbește mereu, deși sunt sigur că are și ea problemele ei, a adăugat el.

— Tată...

Julian s-a așezat pe marginea patului și a luat mâna palidă a tatei într-a lui. Uneori uitam că Julian nu era fratele meu. *Simțeam* ca și cum mi-ar fi fost frate. Dar asta s-a schimbat când tata a anunțat că eu aveam să-i fiu succesor. Din acel moment, Julian o ținuse una și bună că era „doar" un văr de-al meu. Ba chiar începuse să-i zică tatei „unchiul Ronan" deși era conștient că vorbele astea îl răneau pe tata. Julian a mângâiat fără tragere de inimă mâna tatei, ca și cum ar fi fost murdară. N-ar fi fost capabil să se prefacă măcar că are sentimente nici dacă ar fi avut în față o broșură cu instrucțiuni.

— Cred că a venit vremea să ai grijă de tine, a spus Julian. Să petreci mai mult timp acasă, cu Lori.

Ce să-ți zic! Acum, pentru el mama devenise „Lori". Mama stătuse trează nopți întregi, ținându-l în brațe când Julian avea coșmaruri, după ce părinții lui muriseră. Mama organizase petreceri de ziua lui și îl veghease când Julian fusese bolnav.

— Poate că e timpul să... te pensionezi, a completat Julian, cu fruntea încreţită de îngrijorare prefăcută.

— Să mă pensionez?

Tata a repetat neîncrezător cuvintele. În ultimii cincizeci şi cinci de ani, nu lipsise nici măcar o zi de la serviciu. Mă îndoiam că-i trecuse vreodată prin cap să lipsească. Munca îl făcea fericit. Dacă nu muncea, nu mai ştia cine e el cu adevărat.

— Vrei să mă pensionez? l-a întrebat tata pe Julian.

— Nimeni nu vrea să te pensionezi! am protestat, fixându-l pe Julian cu o privire ucigătoare. Cred că n-ai auzit bine. Aşa se-ntâmplă când unii vorbesc cu gura plină de rahat.

— Chase! m-a apostrofat mama.

Julian şi-a îndreptat spatele şi şi-a împins bărbia în afară.

— Unchiului îi e greu. Ce s-ar întâmpla dacă ar fi o pană de curent în clădire, iar unchiul ar fi în lift? Dacă o să cadă? Dacă are nevoie de medicamente şi nu e nimeni prin preajmă, ca să i le aducă? Sunt atât de multe lucruri care ar putea merge prost.

Adevărat. De exemplu, aş putea să te arunc, din greşeală, pe fereastră.

— Julian, taci din gură! am izbucnit.

Dar vărul meu a vorbit mai departe:

— În curând, acţionarii o să pună întrebări. O companie în valoare de două miliarde de dolari e condusă de un om bolnav. Îmi pare rău, dar nu fac decât să spun cu voce tare ceea ce nimeni n-are curaj să zică.

Julian a ridicat braţele în aer, în semn de capitulare.

— Nu-i deloc cinstit să ascundem boala unchiului faţă de consiliul director. Ce-o să se întâmplă dac...

— Taci din gură, Jul! a ţipat Katie, izbucnind în lacrimi.

Nu era de neaşteptat ca sora mea să plângă, însă era neobişnuit să riposteze. Însă, într-un fel, era de înţeles: tata se îmbolnăvise şi, dintr-odată, membrii familiei noastre săreau unii la gâtul celorlalţi.

Iar Julian, care nu prea era bun la nimic, însă avea cam multă încredere în sine, hotărâse să-l înlocuiască pe tata, chiar dacă postul de director îmi fusese promis *mie*. Katie m-a săgetat cu privirea și a anunțat:

— Îi duc acasă pe mama și pe tata.

Am luat geanta cu medicamentele tatei și mi-am petrecut-o peste umăr. I-am spus:

— Îi duc eu.

— Nu-i nevoie, a intervenit Julian. Părinții tăi pot să rămână aici. Eu...

Julian și-a sprijinit o palmă pe brațul tatei. Dintr-o privire, amândoi l-am redus la tăcere.

— Mă ocup eu, am asigurat-o pe soră-mea.

— Chase, fii serios! mi-a zis Katie. Ai venit aici cu metroul. Eu am venit cu mașina. În plus, oricum voiam să rămân peste noapte la ei. E mai aproape de locul de start al semimaratonului.

Am încuviințat, sfâșiat între dorința de-a mă alătura lor și cea de-a o conduce pe Madison acasă. Însă știam că tata detesta zarva. Dacă îl însoțeam cu toții acasă, s-ar fi simțit și mai vulnerabil. Pe deasupra, voiam să-mi încheie socotelile cu Mad. Probabil că era ultima dată când ne vedeam.

E prea bună ca s-o lași să-ți scape printre degete, îmi spusese tata.

Păcat că nu puteam s-o împiedic să plece.

◆ ◆ ◆

Pe drumul de întoarcere spre apartamentul lui Madison, mi-am petrecut vremea cugetând la toate motivele pentru care ea nu trebuia să fie iubita lui Ethan Goodman. M-am oprit la motivul cu numărul treizeci, fiindcă mi-am dat seama că urmau alte cel puțin o sută și că eram mult prea mândru să-i vorbesc despre ele.

Madison când mă privea cu îngrijorare, când își mușca buza de jos.

Metroul era dezgustător de înghesuit și de înăbușitor. Fiecare om din vagonul ăsta fie transpira, fie avea în mână o pungă pătată cu grăsime, plină cu mâncare la pachet. Sau amândouă deodată. Un copil plângea. Doi adolescenți se sărutau pe scaunele din fața noastră, parțial ascunși de spinările a doi bărbați în costume, care stăteau în picioare și citeau ceva pe ecranele telefoanelor mobile. Voiam să ies de-aici, să o iau pe Madison cu mine, să opresc un taxi — un Uber Copter, dacă era posibil — și să mă întorc la apartamentul meu din Park Avenue, unde să ascult melodiile lui Elliott Smith la volum maxim și să i-o trag fostei mele iubite.

Nu mai avea rost să neg: Madison chiar îmi fusese iubită.

Am ieșit din metrou, în cele din urmă, și ne-am îndreptat spre garsoniera ei. Mi-am dat seama că era pentru ultima dată când aveam să merg pe strada ei. Despărțirea plutea în aer, iminentă. Era al naibii de nedrept, dar ce puteam face? Ea își dorea să se mărite. Era obsedată de nunți. Își câștiga existența creând rochii de mireasă. Or, eu consideram căsnicia drept cea mai proastă idee născocită vreodată. Un concept foarte răspândit, pus în aplicare de nenumărate ori, în ciuda faptului că avea rezultate atât de slabe. La urma urmei, rata de divorț e de cincizeci la sută!

Nu, căsnicia nu era de mine. Și totuși...

Plimbările matinale cu Daisy tot timpul în călduri.

Înțelegerea noastră.

Tachinările noastre.

Bilețelele și mesajele pe care le schimbaserăm între noi.

Toate astea începeau să nu-mi mai displacă așa de mult. Având în vedere părerea mea foarte proastă despre interacțiunile cu oamenii, noua mea atitudine era un adevărat progres.

— Te simți bine? m-a întrebat Mad, crispată.

Am ajuns la treptele din fața blocului ei. Tăcuse tot drumul până aici. Firește că mă simțeam bine. Totul era bine. Singurul lucru care mă deranja era gândul că Ethan avea să urce pe scările

acestea mâine, după semimaratonul lui, și că avea să facă sex cu ea. Avea să se afunde în trupul ei dulce și cald, care mirosea a prăjituri proaspete, a flori și a *sex*. Am început să mi-o imaginez făcând cu el toate lucrurile pe care le făcuse cu mine. Drept urmare, vena de pe fruntea mea stătea să explodeze.

Mad m-a luat prin surprindere: mi-a luat o mână și a strâns-o între palmele ei.

— Chase, aș vrea să-ți spun c-o să fie mai bine, dar nu-i adevărat. Singurul lucru bun în toată situația asta e că, atunci când treci prin experiența morții cuiva drag, ți se ascut simțurile.

— Mi se ascut simțurile? am întrebat-o sardonic.

Simțurile mele erau îndeajuns de ascuțite. Nu aveam nevoie de stimulente.

Madison mi-a mângâiat palma cu degetul ei mare, iar eu am simțit fiori pe șira spinării.

— În împrejurările astea, moartea nu mai e doar o idee îndepărtată. E reală și așteaptă, așa că ai face bine să iei viața în piept. Atunci când treci prin chinul de a vedea cum moare o persoană pe care o iubești, și totuși reușești să te trezești a doua zi și să trăiești mai departe, să *respiri*, îți dai seama că viața e mai tare decât tragedia. *Întotdeauna*. E ceva instinctual.

M-am uitat plin de curiozitate la degetele noastre întrepătrunse și mi-am dat seama că nu ne ținuserăm niciodată de mână cât timp fuseserăm împreună. Madison încercase. Odată, la vreo două săptămâni după ce ne-am cuplat, a vrut să mă ia de mână. M-am desprins de ea imediat ce am avut ocazia. Înțelesese mesajul și nu mai încercase s-o facă.

Degetele ei erau subțiri și bronzate. Ale mele erau lungi, albe și amuzant de mari, față de ale ei. Yin și yang.

— Cum reușeai să te concentrezi la orice altceva decât la mama ta și la faptul că era pe moarte? am întrebat-o.

Mi-a zâmbit. În ochii ei sclipeau lacrimi.

— Nu reuşeam. M-am prefăcut până când mi-a ieşit.

Mi-am aplecat capul. Mi-am lipit fruntea de a ei, inspirând mirosul lui Madison. Am închis ochii. Voiam să cred că nu exista romantism în acest gest. Pur şi simplu împărtăşeam o clipă în care amândoi acceptam că omenirea e complet dusă cu pluta, iar condiţia umană e o mizerie. Era un moment intim. Nu l-aş fi împărţit cu altcineva.

Am simţit cum ne înfiorăm amândoi când ne-am atins. Nu voiam s-o las să plece, deşi eram conştient că trebuia să o fac.

Pentru ea.

Pentru mine.

La un moment dat, atingerea asta s-a transformat într-o îmbrăţişare. Ne-am rezemat unul de celălalt. Ne legănam pe loc, ca doi beţivi înlănţuiţi în marea luminilor de vară.

A ridicat privirea spre mine. Zâmbetul ei era atât de trist, încât aş fi vrut să-l şterg cu un sărut.

— Eşti curajos, a şoptit ea. Ştiu că eşti.

Ştia că eu sunt curajos? Nu ştiu sigur de ce, dar ideea a început să mă irite.

— Ştii... vreau...

Cuvintele mi s-au stins pe buze.

Ce anume voiam? Să i-o trag pentru o ultimă dată? Să ştiu dacă făcea într-adevăr sex cu idiotul ăla? Să dau foc unei clinici de pediatrie?

N-am mai spus nimic. M-am întrebat de ce nu putea Madison să fie ca mine sau ca Layla. De ce nu îşi dorea doar să se distreze, să aibă o relaţie foarte relaxată şi deloc complicată?

— La revedere, Chase!

Mi-a strâns mâna pentru o ultimă oară. Uitase să-mi înapoieze inelul de logodnă. Nu i l-am cerut din două motive. Unu: nu-mi păsa de inelul ăla cretin; doi: ştiam că trebuia să ia din nou legătura

cu mine, ca să mi-l înapoieze. Oricâte defecte ar fi avut, pe Madison nu o interesau banii și bijuteriile.

M-am aplecat și am sărutat-o pe tâmplă. Buzele mele au zăbovit acolo pentru o clipă. A făcut un pas înapoi și a intrat în clădire.

Am petrecut-o cu privirea.

Se tot uita în urmă, spre mine.

Mă gândeam că va face stânga-mprejur, ca în filmele alea romantice idioate, la care încercase să mă convingă să mă uit. Îmi închipuiam c-o să iasă în fugă din clădire și o să-mi sară în brațe. Ne-am săruta. Ar începe să plouă. Eu aș ridica-o în brațe, iar ea mi-ar cuprinde mijlocul cu picioarele, am urca în apartamentul ei și am face dragoste.

Însă după câteva clipe în care s-a uitat lung la mine, prin geamul ușii de la intrare, a scuturat din cap și a început să urce scările.

M-am întors acasă pe jos. Îmi tot duceam la nas palma pe care o lipise de clavicula ei. Încercam să-i regăsesc mirosul pe pielea mea.

Dar mirosul ei dispăruse.

CAPITOLUL 10

Maddie

1 septembrie 2002

Dragă Maddie,

Fapt divers: floarea de păpădie se deschide dimineața, pentru a saluta soarele, și se închide seara, când merge la culcare. Este singura floare care „îmbătrânește". Când erai mai mică, te duceam în parc în fiecare zi. Îți aduci aminte, Maddie? Priveam păpădiile și încercam să ne dăm seama care va deveni albă și fragilă mai întâi. Când deveneau albe și pufoase, le culegeam și suflam în ele. Puful de păpădie plutea în aer, asemenea fulgilor de nea, iar tu alergai după el și râdeai.

Ți-am spus că e în regulă să culegi păpădii și să sufli în ele, fiindcă așa le împrăștii semințele. Fiecare păpădie care moare este răspunzătoare pentru nașterea altor zeci asemenea ei!

Finalul vieții are o frumusețe sucită și dureroasă. Este un memento dulce-amărui că cineva a trăit.

Trăiește clipa!

Fiecare clipă!

Ne vom revedea curând.

Cu drag,

Mama. x

◆ ◆ ◆

Au trecut trei zile fără Chase.

Trei zile fără bileţele autoadezive.

Trei zile în care Chase intrase la mine, o luase pe Daisy, ieşise şi se ţinuse departe de mine, întocmai cum îl rugasem să facă încă de când revenise în viaţa mea.

Trei zile în care Ethan şi eu am fost foarte ocupaţi: eu cu schiţele pe care trebuia să le predau până la sfârşitul săptămânii, iar el, cu ritualurile lui de după semimaraton. Întâlnirea în care urma să facem sex a fost amânată, de vreme ce Ethan era nevoit să stea într-o cadă plină cu gheaţă, ca să-şi mai revină, şi a vrut să posteze pe blogul lui un articol de cinci mii de cuvinte, despre avantajele medicale ale băilor cu gheaţă. Mi-a trimis şi mie linkul. Am citit articolul pe sărite.

Am încercat să mă conving că era o decizie bună să amânăm prima noastră partidă de sex, fiindcă pe el îl dureau toţi muşchii, iar eu eram distrată, derulând în gând fiecare minut al ultimei seri petrecute cu Chase. Mă deranja mai ales îmbrăţişarea aceea. Îmi tot repetam că nimeni nu se gândeşte la chestii dubioase când vede că doi oameni se îmbrăţişează în faţa unei clinici de pediatrie. Sunt convinsă că, privită din afară, scena aceea nu trezise semne de întrebare, însă faptul că Chase păruse pe punctul de-a înjunghia pe cineva la masă, cu cuţitul de unt, şi instinctele uimitor de ascuţite ale lui Julian îmi stârneau teama că minciuna noastră fusese dată în vileag. Dacă atâta lucru fusese de-ajuns ca să-i provoace un leşin lui Ronan, Dumnezeu ştie ce se putea întâmpla dacă afla adevărul.

Ethan şi cu mine am stabilit să ieşim împreună marţi. Ethan a sugerat să facem rost de mâncare chinezească şi de „dispoziţia potrivită" pentru o noapte plină de erotism. Cât timp eram la serviciu, am încercat să mă entuziasmez pentru întâlnirea noastră.

Am găsit pe iTunes un playlist cu melodii romantice, mi-am îndesat căștile în urechi și am dat din cap, în ritmul melodiilor lui Peter Gabriel și ale trupei Snow Patrol. Plănuiam să pun muzică romantică la vechiul meu casetofon și, poate, să pun flori prin toată casa.

Lucram la masa mea, schițând o rochie simplă, pentru colecția de toamnă dedicată mamelor de mirese (uram să lucrez la colecția aceasta; îmi aducea aminte, în chip dureros, că eu *nu* mai aveam mamă), când am simțit o bătaie pe umăr.

M-am răsucit, pregătită să dau ochii cu o persoană de la livrări care îmi aducea prânzul. Sau s-o văd pe Nina încruntându-se la mine și cerându-mi să dau muzica mai încet în căști.

Când colo, aproape c-am căzut de pe scaun. Katie Black stătea în fața mea, făcându-mi cu mâna și zâmbind rugător.

— Salut! am spus mult prea tare.

Mă simțeam foarte agitată. Îmi dădeam seama de ce venise aici. Credea că în curând aveam să fim cumnate. Știam că toți colegii mei aveau să pună o mulțime de întrebări dacă ne vedeau împreună. De exemplu, Nina deja trăgea cu ochiul peste umărul lui Katie. Probabil se întreba de ce tocmai Katie Black voia să stea de vorbă cu mine.

Reușisem să țin secretă relația mea de șase luni cu Chase. Știam că lumea ar fi bârfit cu mult entuziasm dacă ar fi aflat că mă culcam cu miliardarul care lucra la ultimul etaj, adică proprietarul magazinului care ajuta firma noastră să rămână pe linia de plutire. Nu mi-a scăpat ironia faptului că mă temeam c-o să se afle că ieșeam la întâlniri cu un bărbat de care mă despărțisem cu șase luni în urmă.

Katie mi-a făcut din nou cu mâna și a roșit.

— Salut, Maddie! Bună! *¡Hola!* Sper că nu te deranjez. M-am gândit că... De obicei iau prânzul la birou, dar una dintre întâlnirile

mele a fost anulată. Mi-am zis că ar fi o idee bună să petrecem mai mult timp împreună. Știi tu, ca să...

Vocea i s-a frânt. A ridicat privirea în tavan și a început să chi cotească. Evident, era foarte jenată.

— Da! am răspuns.

Ardeam de nerăbdare s-o scot cât mai repede din studio.

Am pipăit speteaza scaunului, în căutarea sacoului meu, dar pe urmă mi-am adus aminte că afară erau o mie de grade și că azi-dimineață nu-mi luasem sacoul.

Am târât-o după mine, spre lifturi.

— Ce idee grozavă, Katie! Mor de foame. Unde vrei să mâncăm?

— Restaurantul *La Table* e OK pentru tine?

S-a uitat la mine cu un amestec de expectativă și îngrijorare. Și-a potrivit pe umăr poșeta Balmain. *La Table* se afla la parterul clădirii în care lucram. Era un restaurant franțuzesc, cu tarif fix: câte 300 de dolari porția. Dacă numele tău de familie nu era Black sau Murdoch, se intra numai pe bază de rezervare. Prin urmare, nu riscam să dau acolo peste vreun coleg de-al meu. Din cauza minciunii lui Chase, urma să cheltui la restaurantul ăsta destui bani cât pentru chiria mea pe o săptămână. La fel ca în cazul sterilizării lui Daisy, eram pregătită să-i trimit lui Chase nota de plată.

S-au deschis ușile liftului. Din el și-a făcut apariția Sven, care m-a privit curios.

— Salut, Sven! Fără întrebări, te rog! Pa!

Aproape că am împins-o pe Katie în lift. A vrut să mă întrebe ce se petrecea, însă i-am luat-o înainte.

— Cum a fost la maraton? am întrebat cu glas vesel.

— Semimaraton, m-a corectat ea. A fost foarte bine. M-am distrat și am strâns o mulțime de bani pentru cauza noastră de caritate. Ți-a zis Chase că a donat trei sute de mii de dolari ca să mă sponsorizeze?

Aproape că m-am înecat cu propria-mi salivă. Chase făcuse asta? Întotdeauna crezusem că el era genul de om care susține cauze precum arderea pădurilor virgine și purtarea blănurilor naturale. Părea enervant de lipsit de suflet. Chiar și pe vremea când fuseserăm împreună purtase permanent o carapace făurită din oțel și mizantropie, pe care nu reușisem s-o străpung.

Am dat aprobator din cap, jucând în continuare rolul logodnicei.

— Sigur că mi-a zis. Da. Absolut!

O singură confirmare e de-ajuns, Maddie.

Am ieșit din lift. Am întrebat-o cum se simte Ronan (răspuns: deloc bine), apoi am lăudat-o pentru că reușise să ducă semimaratonul până la capăt. Mi-a spus că anul viitor plănuia să participe la un maraton întreg. Apoi m-a întrebat de ce nu port inelul de logodnă.

— Nu vreau să fac mare caz de el.

Am simțit că mă îmbujorez. Adevăratul răspuns era: fiindcă eu și Chase nu eram logodiți cu adevărat. Mă simțeam foarte aiurea. Să o mint pe Katie mi se părea incredibil de josnic.

— De ce? Chase nu-i șeful tău.

— Știu, știu.

Nu-mi era teamă că Chase avea să mă concedieze sau să mă retrogradeze, ci că avea să-mi spulbere inima în mii de bucățele.

— Dar tot cred că unii colegi ar fi deranjați să afle despre logodnă. Chiar dacă firma la care lucrez e doar asociată cu firma lui Chase, iar eu nu sunt subalterna lui, nu înseamnă că situația asta e în regulă.

— Hmm..., a făcut Katie.

Era momentul să schimb subiectul, înainte să-mi explodeze capul.

— Îmi place foarte mult rochia ta, am spus pe nepusă masă.

Katie purta o rochie maro, până la genunchi. Sobră, simplă, dar foarte elegantă.

Surprinsă de remarca mea, a râs și a zis:

— Mă îmbrac îngrozitor. Nu vreau să ies în evidență.

— De ce nu? m-am mirat eu.

În mod evident, eu aveam exact contrariul problemei lui Katie: ieșeam *prea mult* în evidență.

— Pentru că nu-mi place să fiu observată. Are legătură cu anxietatea mea. Spre deosebire de Julian și de Chase, eu nu m-am născut cu multă încredere în mine. Mă gândesc mereu că primul lucru pe care-l gândesc oamenii atunci când mă cunosc e că am crescut într-o familie cu mulți bani și că tata mi-a dat o slujbă grozavă pentru că a fost nevoit s-o facă.

— Nu te-ar fi păstrat în firmă dacă ai fi fost nepricepută. Măcar atâta lucru știu despre Ronan.

Am ieșit împreună din clădire.

— Iar încrederea e ca o casă. Trebuie s-o construiești cărămidă cu cărămidă. Luată în parte, fiecare cărămidă poate părea neînsemnată, însă, la un moment dat, îți dai seama că ai progresat enorm.

Mama îmi spusese chestia asta.

Am adăugat:

— Să te îmbraci ca și cum ai avea încredere în tine e primul pas.

— Ar trebui să mergem la cumpărături împreună. Ca să mă ajuți să-mi aleg hainele, a sugerat Katie.

Am intrat în restaurant.

Chelnerul-șef ne-a întâmpinat și ne-a îndrumat spre o masă la fereastră. Luând tăcerea mea drept un refuz la propunerea ei, Katie și-a aruncat privirea peste meniu, trecându-și cu stângăcie degetele de-a lungul gâtului.

— Mi-ar plăcea foarte mult să mergem la cumpărături, Katie, dar nu cred că fratelui tău i-ar conveni. Întotdeauna mă tachinează din cauza felului cum mă îmbrac.

— E felul lui de a te tachina.

A izbucnit în râs și a sorbit din paharul ei cu apă.

— Maddie, doar știi cât de mult te iubește. Chase te consideră superbă.

Chiar așa? Nu îmi venea greu să cred că Chase mă considera atrăgătoare, însă rareori făcuse vreo remarcă despre înfățișarea mea, în afară de a scoate în evidență că simțul estetic îmi lipsea complet.

— Uneori am senzația că i-ar plăcea să fiu mai aranjată.

Nu știam ce mă îndemnase să spun asta. Doar nu avea nicio importanță ce i-ar fi plăcut lui Chase.

Katie a pufnit și a ridicat privirea din meniu.

— Nu cred.

— Serios? Mi se pare că o femeie ca Amber ar fi mult mai potrivită pentru Chase.

Încercam nu foarte subtil s-o ademenesc pe Katie să-mi dea mai multe informații, însă știam că nu era o idee bună. Un chelner a venit să ne ia comanda. Am lăsat-o pe Katie să comande pentru amândouă — în mare, pentru că nu eram în stare să pronunț majoritatea numelor preparatelor din meniu, dar și pentru că eram mult prea agitată ca să citesc atent. După ce chelnerul a plecat, Katie a desfăcut dintr-o mișcare șervețul și l-a întins în poala ei.

— Ei bine, știm cu toții cum s-a sfârșit *treaba aia.*

— Cum s-a sfârșit ce? m-am interesat.

Maddie, încetează!

— Chase și Amber.

A existat o relație între Chase și Amber? Și știm cu toții *cum s-a sfârșit? Pe bune?!*

Simțeam cum pulsul mi se zbătea la baza gâtului. Am dat aprobator din cap, ca pentru a confirma că știam despre Chase și Amber.

Începeam să mă panichez.

În cele din urmă, am îngăimat:

— Mda, așa-i. Nu s-au înțeles.

Mi-am adus aminte: în timpul vizitei în Hamptons, Amber venise la noi în cameră, când eu eram în duș. Auzisem voci șoptite, apoi o tăcere apăsătoare. Eram sigură că Amber și Chase aveau un secret.

Katie a pufnit, apoi a dat peste cap paharul ei cu San Pellegrino.

— Puțin spus că nu s-au înțeles. Uneori mă mir că mama și tata au acceptat-o pe Amber în familie, după tot ce i-a făcut lui Chase. Dar, la urma urmei, nu prea au avut de ales, nu-i așa?

În mine se învălmășeau prea multe emoții. Nu-mi dădeam seama ce simțeam în clipa asta. Neliniște? Furie? Uimire?

— Așa-i, am aprobat. N-a fost frumos din partea lui Amber.

Ce naiba i-a făcut tipa aia lui Chase?

— Maddie, mă bucur atât de mult că fratele meu te-a găsit! O să fiu sinceră: n-am crezut că o să-și revină vreodată după tot ce s-a întâmplat. Între relația lui cu Amber și cea cu tine, Chase n-a mai avut nicio relație serioasă.

Chase și Amber au fost împreună? Cum se poate una ca asta? Doar Amber e măritată cu fratele lui.

Cu un zâmbet, am ciocnit paharul meu — plin cu apă minerală mult prea scumpă — de al ei.

— Așa sunt eu: plină de surprize.

Și de minciuni. Și de vină. Probabil c-o să mă aleg cu sindromul colonului iritabil, din cauză că acumulasem în mine atâtea resentimente și atâta părere de rău.

Tocmai mă pregăteam să întreb mai multe despre subiectul relației lui Chase cu Amber, când Katie a sărit în picioare, fluturând entuziasmată din mână. Am întors capul, să văd la cine se uita.

Chase.

Chase se îndrepta spre noi!

Cu bine-cunoscutul lui zâmbet îngâmfat întins pe toată fața.

Arăta atât de bine! Pentru câteva clipe, mi-am îngăduit să-i admir corpul superb. Ca de obicei, purta un costum negru. Era înalt, lat în umeri și impunător.

Apoi, dintr-odată, m-am enervat.

Ce naiba căuta el aici?

— Chase, mă bucur c-ai putut să ajungi! Doamne, uite ce față a făcut Maddie! Chiar că e surprinsă, a râs Katie, confundând starea de mea de șoc cu încântarea. Tocmai am comandat de mâncare. Ți-e foame?

— Nu. Am luat prânzul cu un acționar, a spus Chase nepăsător, după care s-a aplecat spre mine, m-a apucat ușor de gât și m-a sărutat apăsat pe gură.

Era un sărut care spunea „Chestia asta chiar se întâmplă între noi", nicidecum „Mersi pentru ajutor. Pa! Să ai o viață frumoasă!". Era un dezastru ambalat în plăcere. Voiam să mi-l șterg din minte.

Chiar și așa, sărutul ăsta era perfect.

S-a desprins de mine și a zâmbit diabolic. După ce s-a așezat pe scaunul de lângă mine, și-a netezit cămașa și și-a aranjat pantalonii. M-am uitat lung la el. Simțeam peste tot sărutul acela: pe gură, pe obraji, pe piept. În locul acela dintre picioare, pe care Chase se pricepea să-l facă să pulseze.

— Cum a fost întâlnirea ta de afaceri? a ciripit Katie.

Chase a început să povestească: Julian nu reușise să facă ceva, iar el fusese nevoit să rezolve situația. Am profitat de ocazie. Am scos telefonul din geantă și i-am scris lui Chase un mesaj. Da, ar fi trebuit să-i șterg numărul după cina de vineri seară, însă uitasem. La urma urmei, Chase nu era centrul universului meu.

Maddie: **Visez. Sau. M-ai. Sărutat?!?!**

Eram conștientă că n-avea să-mi răspundă pe loc la mesaj, așa că am lăsat telefonul în poală și mi-am îndreptat atenția spre primul fel de mâncare: o supă de ceapă cu foarte multă brânză. Chase terminase de povestit despre întâlnirea lui de afaceri. Era rândul

lui Katie să-i relateze cum un angajat din departamentul de marketing o zbârcise atât de rău, încât fuseseră nevoiți să anuleze întregul catalog de toamnă și s-o ia de la zero. Chase și-a coborât privirea în poală, iar pe buzele lui a înflorit un mic zâmbet. Degetele lui zburau pe ecranul telefonului.

Katie și-a încheiat povestea. Chase a venit cu o alta: Julian și Ronan se aleseseră cu o toxiinfecție alimentară chiar în toiul unui eveniment și vomitaseră direct în poala unui investitor. Încă nu primisem niciun mesaj din partea lui. Din două în două minute, mă uitam la telefon, cuprinsă de nedumerire.

— Tu nu ai nicio poveste jenantă de împărtășit, Maddie? a întrebat Katie.

Am ridicat iute capul. Mi-am dres glasul, încercând să-mi vin în fire.

— Sigur că am.

I-am aruncat o privire fratelui ei. Îmi fierbea sângele de mânie, însă Katie nu știa asta. Și-a rezemat bărbia în pumn. Nu s-a atins de felul principal de mâncare care tocmai fusese adus la masă — *ratatouille* —, iar acum aștepta să audă ce aveam de spus.

— Vreți o poveste amuzantă? Mai demult, mă întâlneam cu un tip... Omul era un dobitoc, am adăugat, cu un râs strident.

Katie a râs și ea. I-a făcut cu ochiul lui Chase, ca pentru a-i zice: „Oho! A început promițător".

Am continuat:

— Trebuie să precizez că nu ne-am potrivit de minune încă de la început, însă eram curioasă să văd încotro ne îndreptam. În plus, aveam impresia că relația noastră era serioasă. După doar trei luni de relație, mi-a dat cheile de la apartamentul lui.

— Poate că pentru el a fost doar o mișcare logistică, a spus Chase nonșalant, sorbind din paharul lui.

I-a aruncat o privire nesigură lui Katie, ca și când ea știa ceva ce eu nu știam.

I-am zâmbit politicos.

— Iubitule, mă lași să povestesc?

Chase a strâns din dinți, iar ochii i s-au întunecat în semn avertisment: *Ai grijă ce vorbești!*

Însă depășisem faza în care mă străduisem să fac ce era mai bine pentru el. Se pare că nici ce era mai bine pentru mine nu voiam să fac. Dorința de răzbunare se dezlănțuise în mine. După luni întregi de lacrimi, amărăciunea din sufletul meu se revărsa.

M-am întors spre Katie și mi-am continuat povestea:

— După cum spuneam, mă întâlneam cu tipul ăsta, iar el mi-a dat cheile de la apartamentul lui. A venit ziua lui de naștere. M-am gândit să-i fac să o surpriză cât mai romantică, mai sexy...

Katie a izbucnit în râs și l-a luat peste picior:

— Chase, ar fi bine să-ți acoperi urechile, să n-auzi ce urmează!

— Nu-ți face griji, Katie! Știe și el povestea.

Am aruncat o privire către Chase, pregătită să-i aplic lovitura de grație.

— Știam că plecase să bea cu prietenii lui. L-am așteptat în pat. Purtam doar o pereche de pantofi Louboutin, pe care tot el mi-i cumpărase, chiloți tanga roșii și un sutien negru, din dantelă — știi tu, ca să se asorteze cu pantofii. Lângă mine aveam un tort de ciocolată albă.

— Tortul ăla i-a mânjit așternuturile, m-a întrerupt Chase.

Când Katie și-a întors capul spre el, falsul meu logodnic a bătut în retragere:

— Sau cel puțin așa-mi închipui că s-a întâmplat. Cine zice că-i o idee bună să lași un tort în pat?

— Ca să scurtez povestea, s-a dovedit că nu avea nevoie de compania mea. A intrat îmbrățișat în dormitor, împreună cu o altă femeie. Și mai avea și o pată de ruj pe cămașă. Ce clișeu! Nu credeți?

Am zâmbit cu amărăciune. Am întins mâna după paharul cu whisky al lui Chase, l-am dat peste cap, după care l-am trântit pe masă.

— Superjenant, nu-i așa?

După expresia de pe chipul lui Katie — groază amestecată cu milă —, mi-am dat seama că nu asta se așteptase să audă. Katie și-a pus mâna peste a mea, cu răsuflarea tăiată. Dintr-odată, mi-am dat seama că mi se umeziseră ochii. Abia îmi mai stăpâneam lacrimile. Dar reacția mea n-avea sens! Doar nu mă mai gândeam deloc la Chase.

— Îmi pare așa de rău că ți s-a întâmplat asta, Maddie! Tipul ăla n-are nicio scuză.

— Niciuna! am întărit pe un ton tăios. Absolut niciuna.

Mă străduiam să-mi controlez respirația.

— E o poveste dureroasă, a zis Katie. Bănuiesc că te-ai despărțit de el.

— Exact! am pufnit. Știi ce se zice: dacă înșeli o dată, vei înșela și a doua, și a treia oară.

— Ăsta-i cel mai mare rahat pe care l-am auzit în viața mea! a exclamat Chase, făcându-i semn chelnerului să-i umple din nou paharul. Este ca și cum ai spune că orice om implicat în mod întâmplător într-un caz de omor prin imprudență e un criminal în serie.

— A înșela nu e ceva întâmplător! am subliniat. E pur și simplu o dovadă de egoism.

Pomeții lui au început să se înroșească.

— Fiecare poveste are două variante, mi-a trântit-o Chase. Poate, dacă te-ai fi deranjat să discuți cu tipul ăla...

— Atunci părea preocupat de altcineva.

Am rupt o bucată de pâine și mi-am îndesat-o în gură. Tot nu-mi răspunsese la mesajul despre sărut. Katie se uita la noi cu o expresie rigidă și cu corpul încordat.

În clipa următoare, a decis să lase baltă subiectul și să pretindă că nu păşiserăm toți trei pe un teren minat.

Sora lui Chase și-a dres glasul.

— Așadar... Când plănuiți să vă căsătoriți? Ați stabilit data?

— Nu, i-am răspuns, cu privirea pironită în ochii albaștri ai lui Chase. Ne-am gândit să avem o logodnă mai lungă. Ca să avem timp să planificăm nunta.

— Cât de lungă? Un an? a întrebat Katie.

— Mai degrabă vreo zece, am răspuns.

Eram conștientă că riscam să dau în vileag prefăcătoria noastră. Aș fi vrut să mă pot stăpâni. Chiar îmi doream să mă împrietenesc cu Katie, să mergem împreună la cumpărături și să petrecem mai mult timp împreună, indiferent cum avea să se sfârșească falsa mea logodnă cu Chase. Dar pur și simplu fusesem luată pe nepregătite de felul în care Chase își făcuse apariția, stricând totul, și de faptul că mă sărutase fără permisiunea mea. Sărutul ăla m-a dat cu totul peste cap.

Mi-am masat tâmplele și am închis ochii. Am scos un geamăt de agasare.

— Nu mă simt bine. Ar trebui să plec. Katie, scumpo, mă lași să mă revanșez față de tine săptămâna aceasta?

— Sigur că da.

Katie s-a uitat din nou la mine și la frate-său.

Când am deschis ochii, am văzut că Chase plătea nota. Am încercat să-mi achit consumația. I-am întins cardul meu de credit, însă nu l-a luat. Chase și-a pus mâna peste a mea și a zâmbit.

— Niciodată n-o să te las să plătești, iubito.

— Ce gentleman ești!

— N-ai idee cât de gentleman sunt.

— În privința asta — am spus, abia stăpânindu-mi enervarea —, ai dreptate.

Uite ce se întâmplă atunci când ți se face milă de diavol, m-am gândit cu amărăciune. *Te târăște în iad și te arzi.*

◆ ◆ ◆

În toamna asta, mamele de mirese de pe tot cuprinsul Americii aveau să cumpere de la Croquis rochii cu design lipsit de coerență și cu linii ascuțite. Schițele mele nu-mi oglindeau stilul obișnuit, relaxat și romantic. Stăteam pe gânduri, așezată la masa mea de lucru. Pe coala de hârtie din fața mea se vedea conturul unui corp de femeie pe care încă nu schițasem nicio piesă de îmbrăcăminte. Brusc, am primit un mesaj.

Chase: Pun pariu că încă te gândești la sărutul ăla.

Maddie: Mi-am clătit gura cu înălbitor imediat ce am ajuns la birou. M-a ajutat puțin.

Maddie: Ce naiba a fost în capul tău?!

Chase: Jucam rolul logodnicului îndrăgostit.

Maddie: Am terminat jocul. Am încheiat o înțelegere, iar eu mi-am făcut treaba.

Maddie: M-ai strâns cu ușa. Știai că aveam să fiu în restaurant. De ce ai făcut-o?

Chase: Povestea logodnei noastre avea nevoie de întăriri, de vreme ce te-ai apucat să-l îmbrățișezi în public pe Tipul în Colanți.

Chase: Așa cum fac îndrăgostiții din filme.

Maddie: Am spus că Ethan mi-e doar prieten!

Chase: Dar Clementine are dreptate, nu?

Chase: Chiar l-ai îmbrățișat pe pediatru la clinică?

Maddie: Da. Pe fond de stres, săptămâna trecută am făcut prea multe prăjituri și am trecut pe la clinică, să-i duc și lui Ethan câteva.

Chase: Ce fel de femeie se sărută cu prietenul ei într-o clinică de pediatrie?

Maddie: A. FOST. DOAR. O. ÎMBRĂȚIȘARE!

Maddie: Stai așa! De ce mă justific în fața ta?

Chase: Pentru că sunt logodnicul tău.

Maddie: FALS LOGODNIC.

Chase: Hai să-ți dau o veste: mama a programat o ședință foto de logodnă pentru noi, săptămâna viitoare. Îți trimit toate detaliile pe e-mail.

— Doaaaaamne! a țipat Nina în spatele meu. Faci zgomot chiar și când scrii mesaje. Îți dai seama că șoptești tot ce tastezi pe telefon? Ești atât de bătută în cap!

Am aruncat creionul pe masa de lucru și m-am năpustit spre lifturi. Am intrat în cel mai apropiat dintre ele, vârând piciorul între uși, ca să le împiedic să se închidă. Am apăsat butonul pentru etajul unde se aflau birourile managementului Black & Co. Nu mai călcasem niciodată pe acolo, iar gândul de a intra în iad nu-mi surâdea deloc, însă nu mai puteam suporta. Chase încălca toate regulile înțelegerii noastre. Am bătut nerăbdătoare din picior cât timp am așteptat ca liftul să mă ducă într-acolo. Îmi imaginam cum aș putea să-l ucid pe Chase când ajungeam la el. *Înjunghiere. Împușcare. Incendiere.* Posibilitățile erau cu adevărat nelimitate.

Ușile liftului s-au deschis. Automat, m-am îndreptat spre cel mai mare birou cu pereți din sticlă.

— Domnișoară!

— Nu vă supărați!

— Aveți programare?

Recepționerele consternate și secretarele agitate s-au năpustit pe urmele mele, poticnindu-se pe tocurile lor înalte. O mulțime de tipi somnoroși, îmbrăcați în costume, asistau la scenă, ținând în brațe teancuri de hârtii și dosare. Am lovit cu palma ușa de sticlă a biroului lui Chase.

— *Hei, tu!*

Ticălosul nici măcar n-a ridicat privirea din documentul pe care îl citea. Pur și simplu a întors extrem de încet pagina, încruntat. Am luat atitudinea lui drept o invitație de a intra. Două recepționere și-au făcut apariția în spatele meu.

— Îmi pare rău, domnule Black! A intrat pur și simplu...

— ... nici măcar nu i-am văzut ecusonul! Am chemat paza.

— Nu-i nevoie, le-a tăiat Chase vorba. Plecați!

Cele două au schimbat priviri derutate, după care și-au plecat capetele și s-au grăbit să iasă din birou. În cele din urmă, Chase și-a ridicat privirea din hârtii. Părea foarte stăpân pe situație, cu toate că venisem pe nepusă masă și-l luasem prin surprindere chiar în biroul lui.

— Domnișoară Goldbloom, cu ce pot să te ajut?

Am trântit ușa de sticlă în urma mea. Biroul ăsta era luxos. Masă de lucru cromată, ecran Apple uriaș, fereastră panoramică, având vedere spre Manhattan, mobilă gri cu alb.

Am dat să zic ceva, însă Chase m-a oprit. A ridicat mâna, după care a deschis un sertar și a scos o telecomandă. Jaluzele negre ale biroului s-au închis la o apăsare de buton. Am clipit buimăcită. Acum eram singuri *și* complet ascunși de privirile celorlalți. Colegii lui nu puteau să vadă nimic. Îmi închipuiam la ce se gândeau.

Sex la birou. Doamne! Îl uram pe Chase și uram manevrele lui!

— Ce spuneai?

S-a rezemat de spătar. Ochii lui sclipeau amuzați. Era o întrebare bună. Chiar așa! Ce spuneam?

Am scuturat din cap.

— Profiți de faptul că sunt bună la suflet! Ți-am spus că, după cina de la frate-tău, noi doi o terminăm definitiv. N-aveai niciun drept să mă săruți și nici să accepți să facem fotografii de logodnă împreună!

— O s-o scot pe Daisy la plimbare în fiecare zi.

— Până când? am pufnit.

— Până când moare tata.

Am încercat să nu mă las afectată de gravitatea cuvintelor lui, însă tot am simțit că umerii mi se încovoaie.

Am spus cu blândețe:

— Chase, amândoi dorim ca tatăl tău să rămână în viață cât mai mult. Să mai lungim mascarada asta nu-i cinstit nici pentru mine, nici pentru tine.

— Nu contează ce vrem noi. Tata mai are de trăit cel mult două luni, a mârâit el, ferindu-și privirea. Poate chiar mai puțin.

— Ce facem noi doi nu e deloc sustenabil.

— Nu-i nevoie să fim *sustenabili*, Madison. Nu suntem pungi de plastic.

— Aș prefera să-mi pun o pungă de plastic pe cap și să mă sufoc decât să mă joc de-a căsnicia cu tine, am bombănit.

Mi-am regretat imediat cuvintele.

Chase suferea. Era limpede din felul în care vorbea despre tatăl lui, din felul cum îl privise în Hamptons, la cină.

Chase s-a ridicat de pe scaun și a zâmbit mohorât.

— Nu știi deloc să minți.

— Nu mint.

— Când i-ai spus lui Katie cum am rupt-o noi doi, aveai lacrimi în ochi. De fapt, încă nu ți-ai revenit după despărțirea noastră.

S-a aplecat peste birou. Gura lui era la câțiva centimetri de buzele mele.

— În orice caz, în ciuda a ceea ce crezi, Madison, o să ajungi din nou în patul meu.

Buza de jos a început să-mi tremure și mi-am încrucișat brațele la piept. Voiam să ies din biroul lui. Nici măcar nu știam ce mă împinsese să vin aici. Chase a ocolit biroul. Era atât de sigur pe el — îl uram atât de tare.

— Madison.

Mi-a rostit numele ca pe un ordin.

Mi-am ridicat sfidător bărbia. Chase se sprijinea de birou, cu picioarele încrucișate și cu mâinile vârâte în buzunare. Mi-a spus:

— Mi-ar plăcea să dăm un restart falsei noastre relații.

— Ce păcat că relația noastră nu e un sistem de operare Windows, ca să-i dai restart!

— Dacă ar fi un sistem de operare, l-aș reformata complet și l-aș întoarce în timp, cu șapte luni în urmă, a spus Chase.

Replica asta m-a luat prin surprindere.

O urmă de parfum și-a croit drum până la mine. Chase mirosea a lemn, a masculinitate și a bogăție ce nu poate fi cumpărată. Chase era ca soarele: frumos, orbitor și capabil să te ardă de viu. Iar eu eram doar o steluță din constelația lui. Mică, neînsemnată și imposibil de văzut cu ochiul liber.

— Chase, ai dat-o-n bară cu mult înainte să aflu că mă înșelai.

Însă știam că acesta nu era tot adevărul și că destrămarea relației nu fusese doar din vina lui.

Ca să-i fac pe plac, mă străduisem să fiu eu, dar într-o versiune diluată. O făcusem pe martira.

Iar el era un playboy narcisist și egoist, căruia nu-i păsa de mine și care nu se obosise deloc să încerce să mă cunoască. Vechea Maddie îi îngăduise să se poarte așa cu ea, dar Maddie cea din prezent refuza să mai înghită tâmpeniile lui.

Privirea mi-a coborât spre gura lui. Eram hotărâtă să nu-i cedez. Mă întrebam de ce nu putea să-mi ofere măcar o fărâmă din bunăvoința cu care îl tratam eu și să mă lase în pace. Simpla lui existență mă bulversa.

— Madison.

— Da, Chase.

Degetele lui au plutit ușor peste gâtul meu. Ochii lui îmi susțineau privirea. Străpungeau zidul de hotărâre pe care îl ridicasem între noi doi. Îmi venea să mor, pentru că simpla lui atingere

mă înnebunea și era mult mai plină de sexualitate decât săruturile și atingerile lui Ethan.

— Tata nu mai are mult de trăit, iar dacă ne oprim acum, Julian o să se prindă de farsa noastră în mai puțin de o săptămână.

— Și ce sugerezi să facem?

— Momentan, să ieșim împreună.

— Nu.

Simțeam un gol în stomac.

— De ce nu, Madison?

— Pentru că te urăsc.

— Adineauri, când m-am aplecat să te sărut, corpul tău mi-a spus altceva.

S-a apropiat de mine cu mișcările line și ușoare, ca un animal de pradă. Degetele lui mi-au apăsat gâtul. Pântecul mi s-a încleștat de plăcere. Avea dreptate. La el, totul era întunecat și păcătos. Imposibil să nu-i cedezi!

— Corpul meu te-a mințit.

Simțeam pe limbă greutatea cuvintelor mele.

— Ba nu! Gura ta e cea care minte, m-a contrazis Chase. Și să fiu al naibii dacă nu vreau să ți-o trag până-mi spui tot adevărul.

Mi-am ferit privirea. Cu coada ochiului, vedeam cum se apleca din ce în ce mai mult spre mine. Am făcut trei pași în spate. Dintr-o singură mișcare, a ajuns iar lângă mine. Din nou, m-am tras în spate. În cele din urmă, am ajuns cu spinarea lipită de jaluzelele negre. Chase și-a sprijinit palmele pe geam, de-o parte și de alta a corpului meu. Pe buzele lui juca un zâmbet amenințător.

Nu mai exista niciun obstacol între noi. Eram singuri. O tensiune apăsătoare și aproape tangibilă zăbovea în aer, între noi, asemenea unui fum dulceag.

— Dacă ții cu tot dinadinsul să te prefaci că mă urăști...

Vocea lui era mieroasă și catifelată. Răsuflarea lui fierbinte mi-a atins gâtul.

— ... măcar fii mai convingătoare!

Un genunchi şi-a croit drum între coapsele mele. Gura lui cobora încet spre a mea. Corpurile ni s-au contopit. Am încremenit cu ochii larg deschişi. Cu inima strânsă de groază, priveam cum gura lui o întâlneşte pe a mea. Şi totuşi, l-am tras mai aproape, mi-am înfipt unghiile în spinarea lui. Buzele lui erau calde şi moi, mult mai moi decât mi le aminteam. Le simţeam altfel — ca şi cum sufletul lui îl mângâia pe al meu, prin simpla atingere a buzelor. Mă surprindea şi mă speria totodată cât de vie mă simţeam în braţele lui, sorbind din parfumul, din căldura şi din fiinţa lui.

Gura lui avea gust de whisky şi de gumă mentolată. Tatona, aşteptând să-l las să-şi strecoare limba printre buzele mele. Am suspinat. Toţi muşchii mi s-au relaxat, deşi nu-mi doream asta. Mă topeam de dorinţă.

Brusc, Chase mi-a cuprins obrajii în palme.

— E o idee proastă să facem asta, am şoptit.

Dar nu i-am dat drumul.

Chase a gemut. Limbile noastre s-au atins. Un fior ne-a străbătut pe amândoi, făcându-ne să ne cutremurăm.

— Mi-aş fi dorit să fii altfel, a spus el, cu buzele lipite de gura mea. Fără suflet, ca mine.

Uşa s-a trântit de perete.

— Ronan aşteaptă raportul de dezvoltare pentru trimestrul al treilea...

Julian s-a oprit în prag. Ţinea un dosar în mână.

Gura lui Chase s-a dezlipit iute de a mea. M-am uitat în podea. Eram îngrozită, deşi habar n-aveam de ce. Pentru Julian, eram doar doi logodnici care se sărutau. La urma urmei, era de bine că ne prinsese în fapt. Şi atunci, de ce mă simţeam ca o impostoare?

Julian şi-a încleştat degetele pe clanţă. Capul lui s-a aplecat într-o parte. Nu surâdea ca şi cum tocmai surprinsese doi porumbei

într-un moment de intimitate. Julian părea că se pregătește să disece un șoarece.

— Vă rog, nu vă opriți! ne-a îndemnat el.

Chase m-a adăpostit sub brațul lui. Pentru prima dată, simțeam că mă protejează. Era o senzație derutantă.

— Din păcate, aici nu-i un show erotic, a comentat Chase. De-aia am tras jaluzelele și *am închis* ușa. Te-ai născut în pădure? Bate la ușă, ce dracu'!

Julian s-a rezemat de cadrul ușii. Zâmbea cu toată gura.

— Roșești, frățioare? Ar trebui să știu ceva?

— Da. Dac-o să am vreodată ocazia să mă piș în paharul tău, fii sigur c-o s-o fac.

Julian și-a frecat bărbia. Își muta privirea de la unul la celălalt.

— Voi doi păreți foarte... *iritabili.* Ba chiar îndrăznesc să zic că păreți stingheriți când sunteți împreună.

— Maddie, ieri, când ți-am rupt patul, nu ne-am simțit deloc stingheriți. Nu-i așa, iubito?

Chase m-a sărutat pe creștet. Am încuviințat din cap. Mă interesa mai mult să confirm povestea lui Chase, decât să-l cert.

— Nu-ți face griji! O să-ți cumpăr altul în după-amiaza asta, mi-a zis Chase.

Mi-a dezmierdat bărbia, cu un gest plin de afecțiune. Era dezgustător de priceput la a juca rolul ăsta.

— Vezi să aibă cadru alb! am glumit eu. Vreau să redecorez prin casă.

Ochii lui Julian au început să joace.

— Nu mai mâncați rahat! Nu m-am născut ieri. Amândoi mințiți! Nu sunteți împreună, dar Chase se străduiește să-ți reintre în grații, iar tu, ca o naivă, ai căzut în plasa lui.

Mi-am înghițit mânia și i-am zâmbit.

Mă întrebasem dacă Chase începuse dintr-odată să mă sărute și să se arate interesat de mine numai pentru că avea nevoie să mă

aibă în preajmă. Știam foarte bine că voia să continuăm cu falsele noastre întâlniri. Voia toate avantajele de-a fi într-un cuplu, însă fără angajamentul și sentimentele pe care le presupune o asemenea relație.

— Nu-mi place deloc ce insinuezi, am rostit cu voce veselă. Chase și cu mine suntem împreună de aproape un an. Înțeleg că ai dubii, dat fiind ce-a zis Clementine, însă ești cam grosolan.

— Of, Maddie! a suspinat teatral Julian, parcă vrând să sugereze că sunt o idioată. Amândoi știm că nu ați fost împreună tot timpul, de un an încoace.

— Serios? Amândoi știm? l-am ironizat.

Corpul lui Chase s-a cutremurat de un hohot nestăpânit.

— Dacă sunteți împreună de atâta timp, înseamnă că te-a înșelat cu cel puțin trei femei. Chase nu prea știe să fie discret. Iar mie îmi place să-i fac câte o vizită-surpriză frățiorului meu, așa că am aflat multe.

I-a făcut lui Chase cu ochiul.

Deși informația asta nu m-a luat prin surprindere, tot am simțit că mi se face rău. Chase fusese cu alte femei după ce ne-am despărțit. Sven mi-o spusese pe șleau. Și totuși, faptul că în clipa asta îi simțeam brațul în jurul meu, știind totodată că se culcase cu altele, îmi stârnea cheful să mă fac ghem și să mă ascund într-un colț, de silă și de frustrare.

— L-am iertat pe Chase, l-am anunțat cu degajare pe Julian.

Simțeam gust de fiere. În momentul ăsta îl uram atât de mult pe Chase, încât îmi doream să-l înjunghii. Mă simțeam ca o femeie care zâmbește lumii pentru a păstra aparențele, în vreme ce soțul ei își vede de aventurile lui.

Julian și-a arcuit batjocoritor o sprânceană și a comentat:

— Chiar l-ai iertat?

— Oamenii greșesc mereu, i-am spus lui Julian, printre dinți.

— Da. Viitorul tău soț pare să fie dovada vie a ceea ce-ai spus. Iar acum presupun că-ți e fidel, nu?

— Mai fidel decât îți va fi vreodată soția ta, i-a trântit-o Chase.

Julian a ridicat un deget, în semn de avertizare.

— Ai grijă ce spui, Chase!

Chase a pufnit batjocoritor.

— Mai lasă-mă cu minciuna cum că suntem frați! Relația noastră s-a încheiat în ziua în care tata a anunțat că voi fi CEO-ul firmei. Adu-ți aminte, Julian! În război există învingători și învinși. Istoria a demonstrat că învingătorii sunt nemiloși cu cei învinși.

Ochii lui Julian săreau când la mine, când la Julian. Eram prinsă în capcana unui dezastru familial în plină desfășurare.

Am pășit între ei.

— Ajunge! Chase, dă-i lui Julian raportul ăla trimestrial!

Am gesticulat nerăbdătoare spre dosarul de pe birou. Chase a luat hârtia pe care o citea mai devreme și i-a întins-o lui Julian.

— Julian, acordă-ne puțină intimitate, te rog! Să bați la ușă data viitoare! Mulțumesc!

Am închis ușa în urma lui. Voiam să grăbesc lucrurile. Era obositor să fiu în preajma lor.

M-am răsucit spre Chase.

— În legătură cu ce vorbeam mai devreme... Ziceai că vrei să continuăm cu prefăcătoria asta până când...

Până când tatăl tău moare. N-am putut încheia propoziția. Amândoi ne-am ferit ochii.

Mă gândeam la mama. Într-una dintre scrisorile ei spunea că frumusețea se regăsește în orice. Chiar și în experiența de a pierde pe cineva drag. Am fost atât de supărată când am citit-o, încât am luat o brichetă și i-am dat foc. Dar m-am răzgândit imediat și am stins focul. Era singura scrisoare care nu era în stare impecabilă. Avea marginile scorojite și arse.

— Îmi pare rău, Chase, dar nu pot. Nu vreau să sufăr. Ce facem noi doi acum deja mă întoarce pe dos, deși nici măcar nu e o relație reală.

Am ieșit repede din biroul lui. Nu voiam să-i dau prilejul să mă facă să mă răzgândesc. Nu voiam să mă ademenească în vizuina lui diavolească, plină de lucruri întunecate și minunate, pe care tare mi-ar fi plăcut să le descopăr.

M-am întors la lifturi. Picioarele mi se mișcau pe pilot automat. Am aruncat o privire spre biroul lui Chase. Jaluzelele rămăseseră trase. Din toate colțurile încăperii, o mulțime de ochi curioși mă cercetau.

Când m-am întors la muncă, mă aștepta un e-mail de la Nina. Fusese trimis pe contul meu de Gmail, nu pe adresa mea de e-mail de la serviciu, unde cei de la Resurse Umane l-ar fi putut citi, într-una dintre verificările lor aleatorii.

Maddie,

Ai primit flori de la o fraieră, drept mulțumire că i-ai trimis o rochie de mireasă după ce a scris un articol despre cum voia să-și croiască o rochie de mireasă din hârtie igienică. (Ce naiba???)

Florile sunt lângă masa ta de lucru, alături de fotografia ei în care îți poartă rochia. Rochia e hidoasă. La fel și mireasa. Te **rog, nu mai strânge atâtea flori în birou! Unii mai au și alergii.**

Nina

Eram tentată să-i răspund. Să-i scriu ceva răutăcios și înveninat. Apoi am hotărât că nu voiam ca Sven să afle că există probleme între mine și stagiara cea drăguță. În schimb, mi-am strâns lucrurile, am udat florile, am luat fotografia Polaroid a miresei căreia îi trimisesem rochia, după care m-am târât spre casă, unde plănuiam să-mi ling rănile.

CAPITOLUL 11

MADDIE

Doi curieri mă așteptau în fața clădirii. Sprijineau o cutie uriașă, din carton. Își strigau ordine unul celuilalt. Amândoi aveau o țigară în colțul gurii. Am mijit ochii și m-am grăbit spre ei.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Sperăm că da, doamnă, a mormăit cel mai transpirat dintre cei doi.

— Avem o livrare de cadru de pat, pentru doamna Goldbloom.

Al doilea tip — un puști pistruiat, care avea vreo nouăsprezece ani — și-a suflat o șuviță de păr de pe frunte.

Am făcut ochii mari.

Nu! N-ar îndrăzni.

— Da, eu sunt Goldbloom. Aveți *un cadru de pat* pentru mine?

Au încuviințat amândoi la unison.

— De ce vă mirați? Ați plătit în plus pentru livrare urgentă.

Mi-am reținut un zâmbet.

— Cadrul e alb?

— Mai alb ca încheieturile degetelor mele, doamnă, a răspuns puștiul. Putem intra?

Le-am deschis ușa. Am rezistat tentației de a-i trimite lui Chase un mesaj de mulțumire. Nu aveam încredere că nu voi ceda

avansurilor lui. Nu trebuia să-l mai ajut. Ura mea față de el începuse să scadă — un lux pe care nu mi-l puteam permite, pentru că Chase rămânea același Chase.

Bărbatul care mă înșelase.

Bărbatul care adusese nenumărate femei în patul lui, imediat după ce ne-am despărțit.

Diavolul în costum elegant, care-și purta zâmbetul ca pe o armă

După ce curierii au plecat — au primit bacșiș și câte o doză de cola dietetică —, Ethan și-a făcut apariția. A sosit mai devreme decât ne-am înțeles. Aducea mâncare mexicană. Ne-am așezat la măsuța mea de cafea. Fiindcă garsoniera era cât o cutie de pantofi, măsuța era pe post de masă de living. Daisy ne sâcâia ca să-i aruncăm resturi, își vâra botul în cutiile cu mâncare și scâncea.

Nu mă puteam abține să mă gândesc la cele două săruturi împărtășite cu Chase. Știam ce trebuia să fac. Mă îngrozea că se nimerise anapoda ziua în care eu și Ethan stabiliserăm să devenim intimi. Am lăsat deoparte taco-ul și m-am răsucit spre Ethan. Stăteam amândoi pe canapea și ne uitam la știri. Nu prea aveam de ales. Sistemul meu audio se stricase, ceea ce a distrus atmosfera, care și-așa nu era grozavă. Ethan continua să mănânce cu poftă, captivat de o știre despre o poartă din Brooklyn atât de zgomotoasă, încât locatarii din preajma ei depuseseră plângere.

Mi-am dres glasul.

— Ethan, trebuie să-ți spun ceva.

Și-a ridicat privirea spre mine. Câteva bucăți de brânză și o foaie de salată i se iteau din gură. Doamne! Chiar nu voiam să fac chestia asta.

— L-am văzut pe Chase astăzi. Nu de bunăvoie. Sora lui m-a invitat la prânz. A venit și el. Dintr-una într-alta, ne-am sărutat. Îmi pare rău, Ethan. M-am simțit aiurea toată ziua.

Mă refeream la al doilea sărut, cel la care consimțisem pe deplin și care îmi lăsase impresia că sufletele noastre dansau împreună. Sărutul care ar fi putut duce la ceva mai mult.

Ethan a lăsat taco-ul pe măsuță.

— L-ai sărutat în fața surorii lui? a întrebat el, derutat.

Poftim?

— Da. Adică nu. Adică, da, pe buze. A fost un sărut scurt. El a început. Apoi m-am dus în biroul lui, ca să-i cer socoteală, și ne-am sărutat din nou.

După o clipă, am adăugat:

— Ăla a fost un sărut adevărat.

Ethan s-a încruntat.

— Stai să văd dacă am înțeles. Ai vrut să țipi la el pentru că te-a sărutat, după care l-ai lăsat să te sărute din nou?

Trebuie să recunosc că nu explicasem ca lumea. Nu exista un mod potrivit de a explica nebunia la care eu și Chase eram părtași.

— Știu că e ciudat. Nici măcar nu-mi dau seama cum s-a întâmplat. Acum strigam la el, iar în clipa următoare...

În clipa următoare mi-a închis gura cu un sărut care m-a făcut să mă topesc.

Ethan și-a pus taco-ul pe farfuria de carton. De data asta, nu mai era netulburat de falsa mea logodnă. Nici nu-i de mirare — falsa mea relație cu Chase începea să pară cam prea reală.

— Ce vrea de la tine, Maddie? Mi se pare că nu vrea să te lase în pace. Pe de altă parte, atunci când te-a avut, n-a fost în stare decât să te pună pe fugă.

Îmi venea să-l întreb: *Nu te supăra, dar ce mai face Natalie?* Ethan nu era în măsură să-mi facă *mie* morală.

— Chase vrea să ne prefacem că suntem împreună până când tatăl lui moare.

M-am uitat la covorul înflorat și ponosit, aflat sub măsuța de cafea. Era plin de firimituri de la taco-urile noastre crocante.

Daisy nu era pe-aproape, ca să-l „cureţe". Bănuiam că s-a dus să facă pipi în pantofii lui Ethan. Proceda la fel cu toţi cei care păşeau pe teritoriul ei. M-am felicitat că am avut inspiraţia de a i pune pantofii într-o pungă de plastic, pe un raft de lângă uşă.

— Adică Chase are pretenţia să-ţi pui viaţa în stand by? a revoltat Ethan. Ce frumos din partea lui!

— L-am refuzat.

— Firește că l-ai refuzat!

Ethan a ridicat braţele în aer, dar a tăcut brusc, înainte de a adăuga:

— Stai! De ce l-ai refuzat?

Chiar aşa! De ce? Cine ştie? Pentru că îmi era teamă. Pentru că mi se părea a fi decizia corectă. Îi aplaud pe oamenii care înţeleg cum şi de ce iau hotărâri. Eu nu mă număram printre ei. Eu improvizam şi apoi încercam să-mi urmez logica şi să-mi închipui ce-ar fi spus Doctorul Phil[1] despre situaţia mea.

I-am răspuns:

— L-am refuzat pentru tine.

Era doar jumătate de adevăr. Ei bine... poate chiar un sfert. În mare, refuzasem deoarece eram conştientă că Chase era capabil să-mi frângă inima din nou.

Ethan şi-a frecat gânditor bărbia.

— Tipul ăsta nu-mi place.

— Nici mie.

Încă o minciună.

— În cazul ăsta, Maddie, nu văd care-i problema. S-a terminat cu falsa logodnă. În mod oficial, eşti din nou disponibilă. Şi ce dacă v-aţi sărutat? Şi eu mi-am făcut puţin de cap, fiindcă am stabilit că, pentru o vreme, ne putem întâlni cu alţii. De aceea am

[1] Philip Calvin McGraw — cunoscut drept Dr. Phil — are propriul talk-show televizat în Statele Unite ale Americii, foarte popular în rândul spectatorilor.

hotărât să mai aşteptăm puţin înainte de a duce relaţia noastră la nivelul următor.

Ethan şi-a arcuit sprâncenele, cu subînţeles.

— Bun venit la nivelul următor, Maddie!

— Încă nu sunt pregătită pentru nivelul următor.

Am rupt meticulos o foaie de salată, evitând să mă uit în ochii lui.

— Nu-i musai să facem sex astăzi, m-a asigurat el.

Am clătinat din cap şi am închis ochii.

Ethan a început să negocieze:

— Sau mâine.

— Nu cred că-i o idee bună, şi gata! A existat un motiv pentru sărutul ăla. Poate că încă mă gândesc la Chase. Când mi-am făcut cont pe site-ul CelibatariSerioşi.com, credeam că mi-am revenit după tevatura cu Chase. Chiar am crezut asta. Dar acum nu mai sunt la fel de sigură.

— Tocmai ai spus că l-ai refuzat pe Chase pentru mine, a subliniat Ethan.

— Da, pentru că îmi doresc pe cineva ca tine. Dar nu ştiu dacă sunt pregătită să merg mai departe.

Tăcerea noastră era întreruptă de vocea robotică a crainicei de la televizor. Trecuse la următoarea ştire: un tip de nouăsprezece ani îşi scrijelise numele pe faţa iubitei lui. Îl chema Constantine Lewis. Aş fi pus pariu că, dacă Chase s-ar uita la ştirea asta, ar zice că speră din tot sufletul ca tipul să fi avut bunul-simţ să scrie pe fruntea fetei „Stan", adică varianta prescurtată a prenumelui Constantine.

Preziceam ce ar fi spus şi ce ar fi gândit Chase, felul în care ar fi reacţionat. Mă gândeam la el în fiecare moment. Mă gândeam la ce făcea, la ce gânduri avea, la ce mânca. La oamenii cu care se întâlnea. *Cu siguranţă*, nu îl uitasem.

— Îmi pare rău, Ethan. Mă simt îngrozitor că te oblig să treci prin aşa ceva. Să ştii că eşti bărbatul perfect.

— Pricep. Îmi servești clișeul „nu e vina ta, ci a mea". Nu-i tocmai plăcut.

În glumă, și-a dus palma la piept, în dreptul inimii. Tonul lui nu avea pic de răutate.

Am zâmbit jenată.

— Pe mine mă doare mai mult decât te doare pe tine.

— Madison, vrei să-l uiți pe Chase. Problema e pe jumătate rezolvată.

Avea dreptate.

— Am măcar un cuvânt de spus, Maddie? Până la urmă, eu sunt cel aflat în dezavantaj.

— Așa-i! am chicotit.

— Dă-mi puțin timp de gândire, să-mi dau seama dacă vreau să te iert pentru că ai făcut ceva de neiertat: l-ai sărutat pe fostul tău iubit miliardar, influent și deloc urât.

Nu mi-am putut stăpâni un hohot de râs.

— Adică îți rezervi dreptul de-a mă părăsi?

— Da, dar, dacă va fi cazul, o să mă despart de tine într-un mod *civilizat*, a completat Ethan. Nu sunt sigur că vreau să renunț la legătura noastră. Mulțumesc că m-ai prevenit că e posibil să sufăr. Însă poate că n-o să mă dau bătut. Ne-am înțeles?

Mi-a întins o mână. Am scuturat-o. Aveam un zâmbet prostesc pe buze. Era cel mai drăguț lucru care mi se întâmplase pe ziua de azi.

— Deci ne-am înțeles.

Între noi s-a așternut o tăcere plăcută. Brusc, s-a auzit un sunet ciudat și susurător dinspre ușa de la intrare, urmat de un mârâit.

— Daisy!

Am sărit de pe canapea, însă era prea târziu. Cățelușa mea cu blană ciocolatie stătea în fața ușii de la intrare, ținând în bot o pungă ferfeniță, și făcea pipi în pantofii lui Ethan.

◆ ◆ ◆

Mi-am petrecut următoarele trei zile verificând apelurile de la Chase. Cu toate că Ethan își rezervase dreptul de-a se răzgândi în privința relației noastre, nu primisem niciun semn de la el încă de când venise la mine, aducând mâncare mexicană. Eram ușurată de această răsturnare de situație. Așa, aveam mai puțină bătaie de cap. I-am trimis lui Ethan un mesaj lung, în care îmi ceream scuze. Layla m-a sfătuit să nu fiu mai catolică decât papa.

— Ethan i-a tras-o alteia chiar în ziua în care te-a scos în oraș. E limpede că nu erați *chiar atât* de devotați unul altuia.

La trei zile după săruturile acelea formidabile și după așa-zisa despărțire de non-iubitul meu, puteam respira în voie din nou. Dar situația nu era roz.

În continuare, Ronan se simțea rău.

Chase era un bărbat care primea întotdeauna ceea ce-și dorea.

Iar eu învățam, încet-încet, cum să fiu mai fermă.

M-am îngropat în muncă și am terminat trei schițe pentru colecția Mama Miresei. Am făcut una dintre schițe în amintirea mamei mele; am desenat modelul purtând un turban portocaliu, asemănător cu cel pe care îl purta mama când se ducea la chimioterapie. Femeia desenată de mine avea ochi căprui și zâmbitori ca ai mamei, aceleași buze pline și aceiași pistrui. O înveșmântasem într-o rochie înflorată, înfoiată și plină de dantelă. Mama ar fi purtat așa ceva la nunta mea. Când Sven a văzut schițele, a rămas perplex. Nu era obișnuit să desenez detaliile chipului unui model într-o schiță. Dar pe urmă i-a picat fisa. M-a strâns ușurel de umăr.

— I-ar fi plăcut la nebunie.

— Crezi? am întrebat încetișor.

— Sunt sigur.

M-am rugat ca noua mea sarcină de serviciu să nu aibă nicio legătură cu mamele. Îmi lipsea mama mai mult ca niciodată și îmi doream să fi fost aici, ca să mă ajute cu toată nebunia Chase/Ethan.

Când Sven m-a chemat la el, după ce am terminat de creat colecția Mama Miresei, eram nerăbdătoare.

— Maddie, te rog să fii atentă.

Sven a pocnit din degete și s-a apropiat țanțoș de masa mea de lucru. Am aranjat crinii albi și roșii din vază. Îl priveam curioasă. Mi-a pus în brațe un teanc de hârtii într-un dosar.

— Asta-i noua ta sarcină.

M-am răsucit în scaun. Îmi țineam creionul între dinți, ca pe o țigară. Am deschis dosarul. Era destul de subțire. Când l-am răsfoit, am băgat de seamă că nu avea toate elementele pe care Sven ni le dădea de obicei într-un pachet: idei generale despre noul proiect, liste cu ce trebuia să facem și așa mai departe.

— Maddie, ar fi trebuit să-ți dau de mult sarcina asta. De ani întregi, tu muncești cel mai mult din studioul ăsta. Cred că meriți o astfel de șansă, a spus Sven.

Citeam și reciteam la nesfârșit cuvintele de pe coperta dosarului. *Rochia Supremă: rochia emblematică de mireasă a Casei Croquis.*

Degetele îmi tremurau, iar pulsul îmi zvâcnea în gât.

— Ne lansăm colecția de toamnă peste două luni, la Săptămâna Modei de la New York. Piesa din deschiderea defilării este Rochia Supremă, de Vis. Așa cum știi, ăsta e cel mai prestigios loc din toată defilarea. De obicei, locul le este rezervat celor mai buni designeri ai noștri. Este rochia pe care o vor privi toți designerii Vera Wang, Valentino și Oscar de la Renta. Cea pe care celebritățile așezate în primul rând o vor comanda pentru propria nuntă. Pe scurt, rochia aia va fi cireașa de pe tort. Și *tu* o vei crea.

Era o răspundere uriașă. Persoana care desenase rochia prezentată în deschiderea defilării de anul trecut avansase deja, iar acum lucra pentru Carolina Herrera. În loc să-i răspund lui Sven, am făcut o mică criză. Am căzut la propriu de pe scaun, atât de uluită eram. Am încercat să-mi stăpânesc lacrimile de fericire, însă nu-mi

venea ușor. Niciodată nu crezusem că voi primi o sarcină atât de prestigioasă, atât de devreme în cariera mea.

— Învață să stăpânești forța de gravitație, Maddie! a mormăit Sven, întinzându-mi o mână și ajutându-mă să mă ridic. Când Layla mi-a spus c-o să cazi în fund, nu mi-am închipuit c-o să cazi *pe bune*.

Am icnit, acoperindu-mi gura cu palmele.

— Layla știe că am primit sarcina asta?

Firește că știa. Doamne, ăștia doi mă scoteau din minți!

— Sven, n-o să-ți pară rău. Îți promit!

— Hai, termină! Te-am ales să fii designerul-vedetă al acestui an. Schițele tale au fost singurele care nu m-au plictisit de moarte. Vreau să-ți dezlănțui imaginația și să ieși din tipare. Mi-ai demonstrat că poți urma instrucțiunile mele, dar acum vreau să văd cum iese la iveală pălărierul nebun din tine. Artistul.

— Am înțeles.

Mă străduiam din răsputeri să nu țopăi de bucurie. Nu-mi mai puteam stăpâni lacrimile de fericire. De obicei, îmi păstram lacrimile pentru veștile bune și pentru filmele Disney.

— Când trebuie să fie gata schița? am întrebat.

— Peste două luni. Ai face bine să treci la treabă.

S-a prefăcut că pocnește dintr-un bici imaginar.

— Și încă ceva: sarcina asta nu vine la pachet cu un bonus salarial, a adăugat sec.

— Da, așa stă treaba cu artiștii muritori de foame, am comentat. Apropo, ce mai face Francisco?

— Încă își dorește un copil.

— Iar tu ce-ți dorești?

— Eu vreau să fug în lume cu antrenorul meu de la sala de fitness.

— Mincinosule! l-am tachinat cu blândețe, mângâindu-i brațul.

Nu am insistat să aflu mai multe informații. Dacă Sven voia să-mi spună mai multe despre adopție, atunci avea s-o facă din proprie inițiativă.

În timp ce răsfoiam dosarul, încercând să memorez toate detaliile, am auzit o voce plictisită în spatele meu.

— Maddie Goldbloom?

— Da. Eu sunt, am răspuns cu glas cântat.

Încă eram euforică.

M-am răsucit și am dat nas în nas cu un curier în salopetă galbenă și cu un hanorac mov. Ținea în mână un buchet de crini.

— Am o livrare pentru tine.

Mi-a întins un iPad, ca să semnez de primire. M-am chinuit să folosesc pixul digital din plastic.

— Of! Drăciile astea nu funcționează niciodată. Semnătura mea arată mereu ca o linie gri și încâlcită, am mormăit, apăsând mai tare.

— Nu-ți face griji! Am nevoie să-mi semnezi doar din motive legale. N-o să-ți vândă nimeni semnătura pe eBay.

Curierul și-a dat părul într-o parte.

Am luat crinii albi și i-am așezat lângă celelalte flori ale mele, după care am căutat bilețelul de la expeditor. Ninei avea să-i sară mușchii, fiindcă numărul florilor de pe biroul meu crescuse.

Am găsit biletul și l-am desfăcut cu degete tremurătoare. Nu mi-am permis să-mi fac prea multe speranțe.

Maddie,

După ce am cugetat îndelung și atent, am hotărât că vreau să primesc orice ești dispusă să-mi oferi.

Îmi doresc să fim împreună.

Ethan

Am pozat bilețelul și i-am trimis Laylei fotografia. M-a sunat în mai puțin de cinci secunde.

— Uau! a exclamat prietena mea. Ce...

Am întrerupt-o:

— Nu ești la școală?

— Ba da. Să știi că-i foarte important să le predau preșcolarilor noțiuni de independență și autogestionare, a chicotit Layla.

Vocea ei răsuna cu ecou. Probabil că ieșise pe coridor.

— Dacă vrei să știi, după ce Chase a dat buzna din nou în viața ta, n-am crezut că Ethan mai are vreo șansă. Deci Ethan acceptă să fie a cincea roată la căruță. Cât de *picant*!

— Ethan nu e a cincea roată la căruță! am protestat.

— Știi ce trebuie să faci?

— Ce?

— Trebuie să ți-o tragi cu amândoi și să afli care dintre ei e mai priceput la pat.

Bănuiam deja cine ar fi câștigat întrecerea asta. Mă holbam la biletul înfipt în buchetul de flori. Simțeam groază și dezamăgire.

— Layla, n-ar fi cinstit față de ei.

— Hmmm... Ai dreptate. Dar așa o să ți se confirme că Chase îl depășește pe Ethan în pat și va trebui să te porți ca o femeie în toată firea și să-i dai papucii lui Ethan. Recunosc că Chase n-are stofă de iubit — la urma urmei, e versiunea mea masculină —, dar Ethan... Nici pomeneală!

Am scos un sunet care-mi trăda frustrarea.

— Asta-i tot ce-ai avut de zis?

— Nu. Vreau să adaug că Grant e super în pat și să te felicit pentru noua sarcină de serviciu. Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

Am închis telefonul.

I-am trimis lui Ethan un scurt mesaj de mulțumire, întrebându-l dacă vrea să bem o cafea împreună. Măcar atâta puteam să fac, după gestul lui atât de delicat. Am primit imediat un răspuns.

Ethan: Mi-ar plăcea foarte mult.

Am netezit o coală albă pe masa mea de desen. Zâmbeam la gândul că mie îmi revenea sarcina de a concepe Rochia Supremă. Nimic n-avea darul să mă entuziasmeze mai mult decât o foaie albă de hârtie. Posibilitățile erau nelimitate. Se putea transforma într-o lucrare uimitoare sau într-una mediocră, într-una proastă sau într-o capodoperă. Destinul rochiei care avea să înnobileze hârtia încă nu fusese hotărât. Era de datoria mea să scriu întreaga poveste.

— Ce să fac cu tine? am șoptit, atingându-mi buzele cu creionul.

Cineva a răspuns în spatele meu.

— Am câteva propuneri: să luăm o masă bună, pe urmă să ne pipăim în taxi, după care să-ți fac sex oral în lift, în timp ce urcăm spre penhouse-ul meu. Pe urmă, un maraton de sex care ar face până și o actriță porno să roșească.

Am recunoscut imediat tonul acela relaxat și ironic. Am tresărit și m-am răsucit spre el. Mi s-au înmuiat genunchii, însă de data asta n-am mai căzut de pe scaun.

— Hei, nu poți să-mi zici așa ceva!

— Ba pot. Nu sunt șeful tău, a precizat el, tăindu-mi vorba.

— Nu lucrez pentru tine, dar ce faci acum tot hărțuire sexuală se cheamă.

— Te hărţuiesc sexual?

Și-a înclinat capul într-o parte, arcuind o sprânceană.

Nu.

Se prea poate ca fața mea să-i fi răspuns. Chase a lăsat să-i scape un hohot scurt.

M-am uitat urât la el.

— Ce cauţi aici?

Își asortase costumul negru cu o cravată roșu-închis. Stătea cu mâna stângă în buzunar, lăsând la vedere ceasul lui Rolex.

— Te căutam.

A aruncat o privire către cele trei vaze pline cu flori care tronau pe biroul meu.

— Știu că un buchet de pe birou este în amintirea mamei tale, mi-a zis Chase.

De uimire, inima mea a tresărit.

Deci ținuse minte că-i spusesem asta?

— Cine ți le-a trimis pe celelalte două, Madison?

— O fată căreia i-am trimis o rochie de mireasă.

— Și mai cine?

— Ethan.

— Crinii sunt de la el, nu?

S-a apropiat de crini și a smuls o petală. Am tresărit.

— Inspirată alegere! a comentat Chase. Deja jelește sfârșitul prematur al relației voastre?

— Relația mea cu Ethan nu s-a terminat.

Și-a dat capul pe spate și a râs.

— Scuteşte-l de suferință, Mad! Caraghiosul ăla n-are nicio șansă să-ți fie iubit. Un buchet de flori n-o să schimbe nimic.

L-am plesnit peste mână, ca să-mi apăr florile.

— Pentru o fiică de florăreasă, un buchet de flori schimbă totul.

Se uita la mine într-un fel ciudat. Nu-mi plăcea privirea lui. Era privirea unui om care pune ceva la cale. Mai mult ca sigur, planurile lui Chase nu se potriveau cu ale mele.

— Serios?

În ochii lui a apărut o sclipire năstrușnică.

Mi-am ferit privirea. Uram starea de euforie care mă cuprindea de fiecare dată când ochii lui erau ațintiți asupra mea.

Mi-a întins mâna.

— Vino cu mine!

Nu m-am clintit.

— Nu!

— Nu e o rugăminte, Maddie.

— Nu suntem în secolul al șaptesprezecelea. Nu poți să-mi dai ordine!

— Ai dreptate. Dar pot să fac aici un tămbălău așa de mare, c-o să-ți dorești să nu mă fi cunoscut niciodată.

Am ripostat cu o minciună:

— Deja mi-o doresc.

— Irosești timpul tuturor. Mai ales pe al lui Ethan. Maddie Martira vrea să aibă copii cu Ethan. Dar adevărata Maddie își dorește să se arunce în gol împreună cu mine. Haide!

Nu avea rost să-l contrazic. Pe deasupra, nu mă puteam concentra să creez Rochia de Supremă — RS, pe scurt — acum, când Chase voia să-mi arate ceva misterios. Mă tulbura bănuiala că Chase avea un al șaselea simț, care îl anunța când Ethan voia să se apropie de mine, așa încât Chase găsise de cuviință să-și facă apariția aici în aceeași zi, la aceeași oră.

L-am urmat pe Chase spre lifturi, evitând privirile curioase ale oamenilor. Sven era cu spatele la noi. Stătea în biroul lui cu pereți de sticlă. Discuta însuflețit la telefon cu un furnizor de materiale care greșise o comandă. Însă Nina era de față, așezată pe scaunul ei. Ne urmărea în timp ce își pilea unghiile. Cel puțin doisprezece colegi — designeri, croitorese și stagiari — ne spionau plini de curiozitate. Din fericire, îi consideram pe toți prieteni — cu excepția Ninei. Știam că mă simpatizau îndeajuns încât să nu-și închipuie ce-i mai rău despre mine și Chase.

Chiar și așa, situația era jenantă.

— Lumea o să ne bârfească, m-am lamentat eu, în șoaptă.

— Atâta timp cât tu ești subiectul bârfelor, și nu cea care bârfește, nu văd care-i problema.

Am intrat amândoi în lift.

— Eu nu sunt ca tine. Nu sunt intangibilă.

— Madison Goldbloom, mi-aș dori să fii tangibilă pentru mine în clipa asta, a spus Chase fără ocolișuri, după ce ușile s-au închis, iar liftul s-a pus în mișcare. Mi-o doresc foarte, foarte mult.

CAPITOLUL 12

Chase

Am dus-o pe Madison la cea mai mare florărie din New York. Era în Midtown, chiar lângă Empire State Building.

Mad a mers în silă şi a stat încruntată tot drumul, ca o adolescentă bosumflată. Se uita mereu peste umăr, ca să se asigure că nu suntem văzuţi împreună. Majoritatea femeilor ar fi plătit bani grei ca să fie văzute alături de mine. Însă nu şi ea. Mă simţeam eliberat în preajma ei. De parcă aş fi scăpat temporar de haosul care domnea în mintea mea. E adevărat, n-aveam de gând să mă căsătoresc niciodată cu ea, însă puteam să-i ofer o distracţie pe cinste. De data aceasta, vorbisem serios când spusesem că voiam să fie a mea.

Doar pentru un timp.

Dacă voia, n-avea decât să revendice din nou titlul de iubită.

Un avantaj ar fi fost că astfel puteam să-l ţin pe Julian la distanţă.

Planul meu era fără cusur.

Am trecut pe lângă vitrina florăriei. Era împodobită cu nenumărate buchete colorate şi cu o firmă pe care scria **DRAGOSTEA E UN LUCRU MARE**. Nu-i de mirare că Maddie era obsedată de căsătorie şi de flori. La urma urmei, părinţii ei i le vârâseră pe gât încă de când venise pe lume. Am deschis uşa şi am aşteptat-o

să intre. Odată ajunși înăuntru, Madison s-a întors spre mine, cu brațele încrucișate la piept. Purta o rochie galbenă, cu puișori de găină. Avea o cravată din catifea neagră și o culoare tinerească în obraji. Din nefericire, pe lângă ea, ținuta asta infantilă mă făcea să semăn cu un unchi pervers.

— Și ce vrei acum? O să-mi cumperi toți trandafirii din florărie și o să-ți declari dragostea nemuritoare pentru mine?

Și-a dat ochii peste cap.

— Nu. O să cumpăr flori pentru Ethan.

— Poftim? a repetat Madison.

A rămas cu gura căscată.

I-am confirmat:

— Da. Și pentru mine.

— *Și* pentru tine.

— Ai de gând să repeți tot ce spun? am întrebat-o politicos.

— Da, până când o să pricep cât de cât ce se-ntâmplă aici.

— Foarte bine.

Am luat-o de mână și am tras-o după mine în magazin. Mirosul de polen era atât de dulceag și de greu, încât aproape că mi s-a făcut greață. Știam de ce lui Mad îi plăcea așa ceva. Florăriile aveau parfumul copilăriei ei, al nostalgiei și al *mamei* ei. Oare de ce nu-mi trecuse prin cap până acum? Bravo lui Ethan, pentru că și-a dat seama înaintea mea! Flori. Era simplu și al naibii de genial.

— Înțeleg că ai rezerve în privința relației noastre. Vreau să revizuiesc termenii înțelegerii noastre. Ți-am zis că vreau să continuăm falsa logodnă până când tatăl meu moare. Mai ții minte?

Cuvintele astea aveau un gust amar.

Tata se simțea ca naiba, însă venea la serviciu în fiecare zi. Julian se foia de colo-colo și făcea aluzii despre sănătatea tatei de față cu acționarii și cu investitorii. Pe deasupra, sub protecția anonimatului, anunța presa despre iminența unei schimbări importante în structura consiliului de conducere. Grant îl prinsese în

fapt: Julian rezervase o cameră de hotel, cu douăzeci de minute înainte ca un reporter al publicației *Wall Street* să urce în acea cameră. Cel mai bun prieten al meu se aflase la restaurantul de la parterul hotelului, unde lua prânzul împreună cu mama lui.

Se vede treaba că vărul meu urmărea ceva ce în lumea șahului poartă denumirea „atac dublu".

— Bănuiesc că vrei ca prefăcătoria cu logodna să presupună și sex cu mine, nu?

Madison s-a încruntat. Ochii ei cercetau cu nesaț interiorul florăriei. Nu se putea abține. A atins niște flori portocalii. A strâns petalele catifelate între degete, înfiorându-se de plăcere. A fost de-ajuns ca să simt cum scula începe să-mi zvâcnească.

— Da, i-am răspuns. Am hotărât să-ți ofer tot pachetul de logodnă la un preț promoțional. Prețul e să mă bucur de compania ta.

— Ce include pachetul de logodnă?

A căscat. Nu era tocmai un început bun.

— Ieșiri în oraș, seri la cinema, restaurante, sex, să-l întâlnesc pe tatăl tău.

Am făcut o pauză, lăsând-o să cugete la cuvintele mele. Ochii mei îi cercetau chipul. A rămas neclintită, atentă la buchetele din fața ei.

S-a aplecat să miroasă niște floarea-soarelui.

— Vorbesc serios, Mad.

— M-ai înșelat, a repetat ea, pentru a mia oară.

Din nou, aceeași placă. Venise momentul să afle adevărul.

— Nu te-am înșelat.

A gemut, prefăcându-se iritată.

— Chase, eram de față. Te-am văzut.

— Nu. M-ai văzut venind acasă împreună cu o femeie. Nu m-ai văzut atingând-o ori sărutând-o. N-am făcut nici una, nici cealaltă.

— Aveai urme de ruj pe cămașă.

S-a întors cu totul spre mine. Maddie vorbea cam tare. O pereche de tineri care probabil venise aici în căutare de flori de nuntă ne arunca priviri curioase.

Uitați-vă în altă parte, fraierilor!

— Nu era cămașa mea.

— Normal că nu!

Mad și-a lăsat capul pe spate și a început să râdă. Un hohot plin de amărăciune, pe care nu voiam să-l mai aud vreodată din gura ei. Părea atât de străin! Atât de necaracteristic lui Madison. Femeia i-a dat un ghiont iubitului ei, făcând semn cu capul în direcția noastră. Incredibil! I-am aruncat viitorului soț o privire urâtă, apoi mi-am îndreptat din nou atenția spre Madison.

— Cămașa nu era a mea. Era a lui Grant. Și-o trăgea cu cineva. De fapt, dă-mi voie să fac o precizare: tocmai i-o trăgea cuiva, când l-au sunat de la spital. Nu putea să meargă cu cămașa aia.

— Așa că i-ai oferit cămașa ta, a spus Mad, și mai sarcastic.

— Exact. Îți amintești? Era albă. Eu nu port alb. Port doar...

— Negru.

Ochii ei s-au aprins. Avea un moment de relevație. Purtasem negru în ziua aceea. Purtam negru în toate zilele.

A urmat o clipă de tăcere.

— Oricum, nu contează. Și ce dacă era cămașa lui Grant? Femeia care te însoțea era reală. Am văzut-o. Să nu-mi zici că te-a urmărit până acasă!

A zâmbit, dar surâsul ei nu avea nici urmă de veselie.

— Tipa fugea de un criminal cu un topor, iar tu i-ai oferit adăpost, nu-i așa?

Femeia de lângă noi a început să chicotească. Logodnicul ei și-a împins bărbia în piept, ascunzând un zâmbet. Îmi venea să

omor pe cineva. Poate chiar pe mine, pentru că încropisem un plan așa de tâmpit.

— Am adus-o acasă fiindcă știam că aveai să fii acolo, am spus sec.

Mad a scuturat din cap.

— Imposibil. N-am spus nimănui, în afară de...

— Katie. Ea mi-a spus. I-am zis că s-ar putea să-mi petrec ziua de naștere împreună cu Grant, în Florida. Soră-mea m-a sfătuit că n-ar fi bine să fac așa ceva, după care mi-a dezvăluit planul tău.

Expresia de pe chipul lui Madison arăta că înțelesese. Ieri, la restaurant, prinsă într-un vârtej de emoții, Mad uitase că-i povestise lui Katie despre surpriza pe care o plănuise de ziua mea, înainte de a merge acasă la mine. Prin urmare, i-a zis soră-mii povestea despre nemernicul pe care îl surprinsese înșelând-o, însă nu era la curent cu faptul că sora mea îmi povestise că Madison avea să mă aștepte în pat, îmbrăcată doar în sutien și chiloți. Mad uitase — ea însăși o anunțase pe Katie că voia să mă aștepte în dormitor.

Katie nu era proastă. A făcut calculele, însă n-a scos o vorbă. Cel puțin o persoană din familia mea știa deja ceea ce Julian ardea de nerăbdare să dea în vileag: o dădusem în bară.

Nările lui Madison au fremătat.

— Și ai adus-o acasă ca să te prind „în fapt", cu tipa aia.

— Mda.

— De ce?

— Pentru că voiam să vezi.

— *De ce?*

— Pentru că relația noastră devenea mult prea serioasă, mult prea repede. Nu-mi plac relațiile serioase, Madison. Amândoi știm că nu-mi place nici ca lucrurile să avanseze așa de repede.

Am aruncat o privire ucigătoare spre cuplul de lângă noi. Tipul s-a înroșit. Puțin îmi păsa că logodnica lui mă judeca.

Am adăugat:

— Refuz ca viața mea să fie dată peste cap de niște emoții absurde.

— OK, RoboCop! Cum zici tu, a mormăit femeia de lângă noi.

— Ai fi putut să-mi zici toate astea, a spus Mad.

— Din experiența mea, știu că femeile nu pricep. Zic că o s-o ia mai încet, dar asta înseamnă doar că așteaptă momentul potrivit. Nu te supăra, dar ești femeia cea mai obsedată de nunți pe care am cunoscut-o vreodată. Îți câștigi existența desenând rochii de mireasă, iar acasă și la birou ai suficiente flori încât ai putea băga Olanda în faliment.

— Te-ai fi putut despărți de mine, m-a întrerupt Madison.

Vocea i s-a frânt la jumătatea frazei.

Avea dreptate, iar asta mă scotea din minți. Știam că alesesem calea de scăpare cea mai ușoară, ca un laș.

— M-am gândit că o să pricepi mesajul, o să te înfurii, după care o să apari din nou în peisaj, sub forma unei prietene cu beneficii.

— Uau! Umblă vorba că-ți merge mintea, dar, de fapt, ești chiar prost.

Madison a oftat. Chipul ei oglindea mai degrabă uluire decât dispreț.

Femeia de lângă noi s-a băgat în vorbă:

— Sunt de acord. A fost o mișcare foarte neinspirată.

— Mersi! Eram nerăbdător să aflu ce crede o persoană complet străină despre caracterul meu.

M-am uitat la Madison și i-am cuprins palmele într-ale mele.

— Nu pot să-ți promit c-o să fim împreună pentru totdeauna, dar pot să-ți făgăduiesc că acum sunt cu tine. E mai mult decât i-am oferit vreodată vreunei femei.

— Mersi că mi-ai dezvăluit adevărul tău bolnav, bizar și total ilogic, a spus Madison, smulgându-și mâinile dintr-ale mele și

netezindu-și rochia. Dar, chiar dacă nu m-ai înșelat, tot m-ai rănit. Răspunsul meu e „nu".

— M-am gândit c-o să refuzi. Tocmai de-asta am venit aici, ca să cumpăr flori pentru Ethan și pentru mine.

Am gesticulat de jur împrejur, ca pentru a-i reaminti unde ne aflam. Nu era cea mai isteață mișcare a mea, însă succesul planului meu era în mare pericol, iar eu eram disperat.

— Te pricepi la flori, nu? O să cumpăr două plante identice: una pentru Ethan, una pentru mine. Cea mai dificil de întreținut plantă. Te las pe tine s-o alegi. Dacă Ethan chiar este Domnul Perfecțiune, iar eu sunt un nemernic, sunt convins că-și poate demonstra devotamentul menținând planta în viață.

Madison a clipit uluită.

— Nu îți înțeleg logica.

— Iasomiile. Ai spus că-ți pasă atunci când florile mor, nu-i așa? Mi-ai ținut un discurs al naibii de lung, dacă-mi aduc bine aminte. Ești obsedată de flori și ții cu tot dinadinsul să nu le lași să moară.

Mi-am dat seama că ea asocia florile de pe birou cu mama ei *moartă* și că, pentru Madison, florile erau foarte importante.

Am adăugat:

— Ești de-a dreptul înverșunată pe tema asta.

Madison s-a încruntat.

— Văd că ții morțiș să faci un așa-zis gest măreț. Te rog, mai scade puțin nivelul de ticăloșie din tine. În clipa asta, tare aș vrea să-ți trag un pumn în mutră.

Mi-am reținut un zâmbet. Maddie cea adevărată era mult mai bună decât versiunea ei light, care intrase în viața mea cu câteva luni în urmă. În timp, aflasem că îi plăcea să facă lucruri bune, însă nu se lăsa călcată în picioare.

— Madison, ai spus că-ți pasă de flori, că felul în care oamenii au grijă de ele e o dovadă a caracterului lor. Ei bine, nu cred

că lui Ethan îi pasă suficient de mult de tine. Mie-mi pasă mai mult.

S-a lăsat tăcerea. Când am ridicat privirea, am observat că toți clienții din florărie se uitau la noi. Eu și Mad purtam cu voce tare o discuție care clarificase trecutul meu de bărbat care înșală, iar oamenii ăștia aflaseră că exista un alt bărbat în viața lui Mad. Mai aveam puțin și mă simțeam ca un invitat la un talk-show monden.

— Azalee, a șoptit Madison, adâncită în gânduri.

S-a dus în cel mai îndepărtat capăt al magazinului. Am urmat-o, iar perechea care trăsese cu urechea la discuția noastră m-a urmat *pe mine*. M-am răsucit spre ei, cu o mână în aer.

— Nu mai trageți cu urechea!

— Dar vreau să știu cum se termină! s-a bosumflat femeia.

— Îți zic eu: rămân împreună cu ea. Haideți, ștergeți-o de-aici!

Am ajuns-o din urmă pe Madison. Stătea în fața unei grămezi de azalee cu boboci rozalii, roșii și violeți. Ochii ei străluceau.

— Le plac spațiile întunecate și umede. Se zice că-i aproape imposibil să le faci să înflorească. Când o să vină luna august, o să ai mari bătăi de cap ca să le ții în viață. Sarcina e aproape imposibilă. Numai una din unsprezece azalee supraviețuiește. Îmi aduc aminte că tatei nu-i plăcea să aibă azalee în florărie. Atunci când un bărbat venea la noi, ca să cumpere un buchet de azalee pentru soția lui, tata îi înșira motivele pentru care era mai bine să aleagă alte flori. Însă mama...

Vocea i s-a frânt.

— Erau preferatele ei. În fiecare vineri, tata îi cumpăra azalee.

— Azaleea mea o să trăiască, am spus cu convingere.

Mad s-a încruntat la mine.

— De unde să știu că n-o s-o pui pe menajera ta să aibă grijă de ele sau că n-o să angajezi un grădinar?

— Pentru că nu sunt chiar atât de ticălos.

Pe bună dreptate, mi-a aruncat o privire plină de neîncredere.

— *În cazul ăsta*, n-o să mă port ca un ticălos, m-am corectat, după care am lăsat-o să aleagă două ghivece cu azalee.

Ne-am dus să plătim. Mad a cerut un marker, mi-a zis să mă întorc cu spatele și a însemnat ambele plante în așa fel încât să-și dea seama, în eventualitatea în care aș fi cumpărat altă plantă, ca s-o înlocuiesc. Aș fi vrut s-o întreb de ce nu avea încredere în mine, însă, dacă mă gândeam la situațiile prin care trecuserăm amândoi, răspunsul era mai mult decât evident. Între noi doi nu mai exista nici măcar un dram de încredere.

Am plătit florile, după care i-am spus vânzătoarei să pună pe nota mea de plată florile pe care aveau să le comande cei doi băgăcioși. Madison s-a uitat la mine de parcă îmi pierdusem mințile. Am ridicat din umeri și am explicat:

— Pur și simplu încerc s-o întrec pe Maddie Martira.

Madison a izbucnit într-un râs profund și autentic. Pielea i s-a încrețit la colțurile ochilor. De data aceasta, nu penisul meu a reacționat primul, ci un alt organ, unul care era amorțit de ani buni. Unul care nu ar fi trebuit să se trezească.

— Ți-e teamă că o să-l înving pe iubițelul tău în mica noastră întrecere cu flori? am întrebat-o, arcuind o sprânceană.

— Nu este iub..., a dat Mad să răspundă, după care a închis gura.

I-am aruncat un zâmbet triumfător.

Întrecerea începuse.

CAPITOLUL 13

MADDIE

15 noiembrie 2004

Dragă Maddie,

Voiam să-ți mulțumesc pentru că ești cea mai bună fiică din lume. Ieri m-am simțit rău toată ziua și nu am mers la serviciu. Te-ai dus să-l ajuți pe tatăl tău, la florărie, cu toate că a doua zi trebuia să dai o lucrare de control importantă. Iar când te-ai întors acasă, mi-ai adus un buchet de azalee, florile mele preferate. (Ți-ai amintit. Întotdeauna îți amintești.)

Mi-ai spus că ai mâncat câteva petale de azalee și că aveau gust de nectar. Le-am presat în cărți, la mine în pat, în timp ce ne uitam la Magnolii de oțel *și beam ceai îndulcit. Florile acelea m-au făcut să mă simt iubită. Sper că, într-o bună zi, te vor face și pe tine să te simți la fel.*

Te iubesc mult de tot.

Mama. x

◆ ◆ ◆

I-am dat lui Ethan azaleea când ne-am întâlnit la o cafea. (**La un ceai,** m-a corectat el într-un mesaj. **Cafeaua nu e deloc sănătoasă. O să-ți trimit un articol pe subiectul ăsta.**)

În loc să-i povestesc despre pariul meu cu Chase, care mi se părea de prost gust și nelalocul lui, i-am explicat că florile sunt foarte importante pentru mine și că i le ofer în dar. I-am spus că azaleele fuseseră preferatele mamei, că au nevoie de atenție deosebită și de multă grijă. Iar dacă le îngrijești cum trebuie, îți dăruiesc flori incredibil de frumoase.

— Sunt foarte pretențioase, dar merită pe deplin.

— Florile tale îmi aduc aminte de cineva, a comentat el, cu un surâs.

A sorbit din ceaiul lui verde. Arăta altfel. Obosit. Bănuiam că aveam și eu o parte de vină pentru starea lui.

De vreme ce Ethan nu știa despre pariu — ceea ce, în mod clar, era în dezavantajul lui —, am echilibrat situația dându-i instrucțiuni despre cum să aibă grijă de azalee. Ethan a pus ghiveciul sub masă, pe urmă a comandat o plăcintă fără gluten și a început să povestească despre cum fusese invitat să țină un discurs la o conferință despre copiii care suferă de anxietate. Gândul mi-a zburat imediat la Katie. Bănuiam că ar fi interesat-o să asiste la un asemenea eveniment.

Dintr-odată, mi-am adus aminte de greșeala imbecilă pe care o făcusem ieri: uitasem că sora lui Chase știa că-l așteptasem pe Chase în pat, cu un tort, de ziua lui. Aruncasem în aer povestea noastră despre logodna falsă.

Era plăcut să petrec timp cu Ethan, însă prezența lui nu stârnea în mine emoția pe care o simțeam mereu în preajma lui Chase. Interacțiunile noastre mi se păreau divine. Iar după ce ne întâlneam derulam în minte, ca o obsedată, fiecare replică pe care ne-o spuseserăm.

Finalul de săptămână a venit, silindu-mă să iau o pauză de la proiectul RS. Mi-am făcut planuri împreună cu Layla, Sven și Francisco. Ca în fiecare an, Sven și Francisco organizau o petrecere pe acoperișul vecinilor lor. Serveau mojito cu puține calorii și

fără carbohidrați și ascultau, cu volumul la maximum, melodiile lui George Michael. Sven păstra cu religiozitate obiceiul petrecerii. Vindea bilete cu o sută de dolari bucata. Biletul îți asigura, preț de câteva ceasuri, un șezlong din plastic, cocktailuri îndoite cu apă, sandviciuri cumpărate de la supermarket și încântătoarea companie a lui Sven. Toți banii erau donați unei organizații caritabile alese de Sven. Anul ăsta alesese Asociația pentru Protecția Animalelor.

Acoperișul era ticsit de colegii și prietenii lui Sven și ai lui Francisco. Melodia *Born This Way*, a lui Lady Gaga, făcea podeaua să vibreze. Layla și cu mine am pus stăpânire pe două șezlonguri, ceva mai departe de un grup de stagiari de la biroul lui Francisco. Am observat că etajul la care se aflau penthouse-ul lui Sven și al lui Chase era la același nivel cu acoperișul unde avea loc petrecerea. Prin urmare, livingul lui Chase se afla chiar în fața mea. La fel ca la toate clădirile înalte, ferestrele erau acoperite cu folie fumurie, deci Chase putea privi afară, însă fără ca alții să vadă în interiorul apartamentului său.

Am închis ochii și m-am lăsat mângâiată de razele soarelui. Șezlongul meu părea șubred și probabil că urma să mă întorc acasă plină de dungi roșii peste tot. Însă îmi plăcea să fiu aici, împreună cu prietenii mei.

— Apropo de bărbați, ce mai face Grant? am întrebat-o pe prietena mea cea mai bună.

La scurtă vreme după ce m-am despărțit de Chase, Layla m-a anunțat că vrea să facă sex cu Grant și mă întrebase dacă treaba asta mă deranjează. Firește că nu aveam nimic împotrivă. Grant părea un bărbat demn de încredere. Însă părerea mea pozitivă despre el se schimbase când aflasem că el și Chase făcuseră schimb de cămăși, fiindcă a lui Grant era pătată cu ruj. Dar hai s-o spunem pe-aia dreaptă: dintre Grant și Layla, Grant era cel care trebuia să

fie cu băgare de seamă, ca să nu sufere. Se știa că Layla era împotriva relațiilor romantice pe termen lung.

Layla mi-a răspuns:

— Grant e delicios, ca de obicei. E plecat la o petrecere de burlaci, în Miami.

— Nu ți-e teamă c-o să încerce mai mult decât mâncare cubaneză și cocktailuri de fructe pe-acolo?

Layla a scuturat din cap.

— Eu chiar sper să se încurce cu vreo tipă în Miami. I-am spus că între noi e doar o aventură. Ca să subliniez ideea, am ieșit în oraș cu un afemeiat de pe Tinder. Am vrut ca Grant să priceapă că nu avem o relație exclusivă. Din fericire, Grant nu-i genul de tip care vrea să se așeze la casa lui.

Francisco s-a apropiat de noi. A pus pe o masă câțiva burgeri pe o tavă. S-a așezat pe marginea șezlongului meu și a întrebat-o pe Layla:

— Și tu de ce nu ești genul care vrea să se căsătorească?

— Nu vreau copii, a spus Layla, ridicând din umeri. Cu toate că nu-i obligatoriu să te căsătorești ca să faci copii, trebuie să recunoașteți că una vine la pachet cu cealaltă. Pur și simplu nu cred în căsătorie.

— Uite, Ethan e exact genul de tip care vrea să se însoare, am zis.

— Mda. Dar Grant e interesant.

— Și Ethan e interesant! am sărit eu, indignată. Nu-i cinstit să-l judeci. Nici măcar nu-l cunoști.

Layla părea sceptică.

— De-asta nu l-ai lăsat încă să ți-o tragă, Maddie?

Francisco s-a aplecat și a bătut-o pe umăr pe Layla.

— Arată-mi-l pe Grant!

— OK, dar să nu te atașezi de el! Îți repet: e familist. O să ne despărțim după ce-și dă seama că am vorbit serios când i-am spus că nu vreau să mă așez la casa mea, a zis Layla.

Şi-a scos telefonul din geantă. În acelaşi timp, mi-a întins telefonul meu, cu husă înflorată.

— Maddie, ai un mesaj de la tipul cu fobie de relaţii.

Inima îmi bătea nebuneşte, ca şi cum aş fi fost o studentă ieşită la agăţat, la o petrecere. Chase îmi trimisese o fotografie: ghiveciul cu azalee — care păreau cât se poate de vii —, aşezat pe măsuţa lui de cafea. Am recunoscut livingul din fundal. Spaţiul acela minimalist şi impersonal îmi aducea mereu aminte de o cameră tristă de hotel, în care starurile rock se duc ca să moară.

Maddie: Sunt impresionată. Comitetul Premiului Nobel e pe drum.

Chase: Ăsta-i un cod pentru „pune-ţi nişte pantaloni pe tine"?

Maddie: De ce NU porţi pantaloni, când suntem în toiul zilei?

Chase: Doar ştii că unele dintre activităţile mele preferate se desfăşoară fără pantaloni. Ce mai faci?

Maddie: Fac plajă pe acoperişul de vizavi de tine.

Chase: Dacă ăsta e felul tău de-a te da la mine, să ştii că nu e deloc subtil.

Chase: Deci nici tu nu porţi pantaloni.

Chase: Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat ultima dată când am fost amândoi în aceeaşi cameră şi nu purtam pantaloni?

Maddie: Chiar nu-mi aduc aminte că s-ar fi întâmplat ceva. 😇

Chase: Sunt dispus să-ţi aduc aminte oricând vrei. 😈

Maddie: N-am chef de *sexting* acum.

Chase: Perfect! O să vin la tine peste 2 ore, să-ţi fac personal o demonstraţie. Am impresia că ai nevoie de vitamina Chase.

Maddie: Dacă încerci să faci asta, o să primeşti nişte vitamina P.

Chase: N-am auzit de suplimentul ăsta.

Maddie: P vine de la „pumn în față".

Chase: Am crezut că n-o să mai fii atât de furioasă după ce îți dai seama că nu te-am înșelat.

Maddie: De ce ai crezut asta? Faptul că ai vrut să-mi provoci traume emoționale ca să mă faci să abandonez relația noastră e mai grav decât că te-am prins cu pantalonii în vine.

Maddie: Da, știu că nu porți pantaloni. Nu-i nevoie s-o repeți.

Mi-a trimis o fotografie cu el, de la brâu în jos. Stătea pe o canapea tapițată cu piele neagră, purtând pantaloni de trening gri-închis. Nu îl văzusem niciodată purtând altceva decât costume negre. M-a luat prin surprindere. Ținea picioarele depărtate. Pe o coapsă se vedea conturul erecției lui uriașe. Mi s-a pus un nod în gât. Am tras cu greu aer în piept. Mă furnica toată pielea. Pusese un titlu fotografiei: **Porți niște bikini mișto.** M-am uitat în jos, examinându-mi sânii în sutienul costumului de baie. Oare chiar se uita la mine, pe fereastră? Deși geamurile lui erau acoperite cu folie și nu aveam cum să-l zăresc, mă stăpâneam cu greu să trag cu ochiul într-acolo.

— De ce pare Maddie gata să leșine? a întrebat Layla. La ce se uită pe telefon?

— Din câte văd, se uită la un superburrito, a răspuns Francisco în glumă.

— Apropo: mi-ar plăcea niște mâncare mexicană, care să meargă cu *mojito*-ul meu, a spus Layla.

I-am ignorat pe prietenii mei și am scris un mesaj pe care știam că aveam să-l regret. Însă eram mult prea tulburată și excitată; nu m-am putut stăpâni să mușc momeala lui Chase. În plus, nu era decât un flirt nevinovat. Doar nu aveam iubit. Ethan avea grijă să-mi aducă aminte mereu că relația noastră era una cât se poate de relaxată.

Maddie: Ai un pistol în pantaloni sau doar te bucuri că mă vezi?

Doream să-l șochez, să păstrez viu fiorul acela pe care îl simțeam amândoi, așa că am făcut ceva incredibil. Ceva inimaginabil. Am ridicat telefonul și mi-am făcut un selfie așa, în costumul meu de baie cu model de ananas. Nu aveam un corp demn să apară în revista *Sports Illustrated*. Nu puteam concura cu mușchii atent lucrați și cu rotunjimile îmbunătățite prin metode chirurgicale ale lui Amber. Eram scundă, aveam șolduri late și un abdomen plat, dar moale. I-am trimis fotografia. În fundal, o auzeam pe Layla care deplângea incapacitatea mea de a refuza:

— Probabil că Chase i-a cerut să facă *sexting*, iar ea nu poate să-l refuze, pentru că în vocabularul ei nu există cuvântul „nu".

— Chiar i-a trimis un selfie în bikini? a mormăit Francisco. Maddie nu postează pe Instagram altceva în afară de flori și de schițele ei.

Maddie: Te referi la acești bikini?

Chase: Da. Exact. Mă bucur să te văd și da, mi-ar plăcea să ți-o trag atât de tare, încât să las o adâncitură în forma corpului tău în saltea, în rama de pat pe care ți-am cumpărat-o și în covor.

Maddie: Ce romantic! E un citat?

Chase: Da. Din opera unui poet anonim.

Maddie: Nu renunța la jobul tău! Poezia nu e punctul tău forte.

Chase: Pot să fiu și romantic, dacă vreau.

Maddie: Serios? Să vedem! O să mă distrez puțin.

Chase: Mi-ar plăcea să ți-o trag atât de tare, încât să las o adâncitură în forma corpului tău în saltea, în rama de pat pe care ți-am cumpărat-o și în covor. Te rog. <3 <3 <3

Chase: E bine așa?

Maddie: Minunat! Niciun poet nu se compară cu tine.

Chase: Deci pot să vin la tine diseară?

Maddie: Nu. Iar dacă mai faci *sexting* cu mine, îți blochez numărul.

Chase: Te minți singură.

Maddie: Crezi că n-o să-l blochez? Nici prima dată n-am ezitat să te scot din viața mea.

Chase: Acum nu e ca prima dată, Mad. E pe bune. O știm amândoi.

Maddie: Și nu te îngrijorează?

Chase: Nimic nu mă îngrijorează.

Mințea.

Îl îngrijora de moarte că avea să-l piardă pe Ronan Black. De fapt, cred că tocmai de-asta refuza Chase să iubească pe altcineva.

Chase Black respingea iubirea pentru că se temea că avea s-o piardă.

Iar eu o căutam pentru că pierdusem cea mai mare iubire din lume.

Eram toxici unul pentru celălalt. Eu voiam tot ce îl înfricoșa, iar el disprețuia tot ce reprezentam eu. O femeie în toate mințile ar fi anulat întrecerea idioată a azaleelor, s-ar fi răsucit pe călcâie și ar fi fugit văzând cu ochii.

M-am aplecat, încercând fără succes să trag cu ochiul prin fereastra lui Chase. M-am lăsat cu toată greutatea pe marginea șezlongului și l-am răsturnat. În cădere, l-am tras și pe Francisco după mine.

◆ ◆ ◆

În timp ce ne întorceam spre casă cu metroul, am revizuit împreună cu Layla situația mea amoroasă. I-am zis că aveam două opțiuni: să am, împreună cu Chase, o relație cu termen de expirare și care, cu siguranță, avea să-mi facă inima fărâme, sau să am o relație sigură și stabilă cu Ethan cel drăguț și serios.

Încruntată, Layla a cântărit ambele opțiuni, pe urmă mi-a explicat:

— Pe de-o parte, nu îl vrei pe Ethan. Nu vorbești despre el așa cum vorbești despre Chase. Nu ți se luminează ochii atunci când te sună sau îți trimite mesaje. Pe de altă parte, Chase e imprevizibil. Dacă te culci cu el din nou, la un moment dat o să-ți pară rău. Ți-a spus verde-n față că nu vrea să se căsătorească. Nu-și dorește nici nuntă, nici copii. Lucrurile astea sunt importante pentru tine, Maddie. Nu vreau să renunți la ele de dragul unui tip arătos, în costum negru. Dar nici nu vreau să te trezești, peste douăzeci de ani, că te urăști pentru că l-ai ales pe Ethan. Ți se spune Maddie Martira dintr-un motiv întemeiat. Ai tendința de a-i ierta chiar și pe cei care nu cer iertare. De exemplu, Nina, fata aia de la tine de la serviciu. Nu îi spui niciodată lui Sven că se poartă cu tine ca un bully și nici n-o înfrunți. L-ai lăsat pe Chase să-ți dea un afurisit de cățel, Maddie, când proprietarul nici măcar nu permite să ții animale de companie în casă. *În plus*, ești alergică la părul de câine.

— Ușor alergică, am murmurat, conștientă că avea dreptate.

— Ce vreau eu să spun este că, după ce ți-ai pierdut mama atât de devreme, cauți să fii acceptată de absolut oricine. De-aia o lungești cu Ethan. Trebuie să fii mai fermă și să refuzi tot ceea ce nu ți se potrivește. Chiar dacă e vorba despre *ambii* bărbați.

Mi-am mușcat buza de jos, gândindu-mă la cuvintele ei.

Layla și-a înclinat capul într-o parte. Purta o rochie verde, de plajă, care se potrivea perfect cu nuanța părului ei.

— *În orice caz*, nu cred c-ar fi rău să ți-l scoți din cap pe Chase. Cred că o ultimă tăvăleală cu diavolul e rețeta perfectă ca să ți-l alungi din minte. Să aveți o aventură de-o vară. Ar putea funcționa, însă șpilul e să nu te atașezi emoțional de el. Crezi că poți?

— Nu știu. Nu cred. Dar aș vrea s-o fac. Să părăsesc un bărbat superb, distrus la nivel emoțional și care are nevoie de mine ar însemna emanciparea lui Maddie Martira, am chicotit.

Simțeam nevoia presantă de-a lua o decizie. I-am trimis lui Ethan un mesaj în care i-am cerut să ne vedem marți seară. Am ajuns acasă. În timp ce descuiam ușa garsonierei, m-am uitat peste umăr. Am văzut cuvântul zilei de vineri. Layla uitase să-l înlocuiască cu unul nou.

Hiraeth: dorul pentru un cămin la care nu te poți întoarce sau care nici nu a existat vreodată.

Cuvântul mi-a rămas în minte întreaga după-amiază. Mi-a pătruns în oase, asemenea soarelui de vară. A prins rădăcini în corpul meu. Înțelegeam limpezimea lui înfricoșătoare.

Hiraeth.

Un cămin care nu-mi aparținea, dar la care nu mă puteam stăpâni să tânjesc.

Un loc de care-mi era dor, cu toate că nu-l văzusem niciodată.

Un loc pe care să-l pot numi „acasă".

◆ ◆ ◆

Maddie: Cu câte femei te-ai culcat de când ne-am despărțit?

Chase: Serios?

Maddie: Da.

Chase: Să răspundă doamnele mai întâi. Tu cu câți bărbați te-ai culcat?

Maddie: Răspunde-mi tu primul.

Chase: Discuția asta mi se pare foarte ineficientă, pentru ce încerc să realizez.

Maddie: Și anume?

Chase: Să mi-o sugi în timp ce eu îți examinez creștetul, în căutare de fire albe.

Maddie: Chiar am câteva. Mama spune că e genetic.

Chase: Am o pensetă pregătită, dacă vrei.

Chase: (Azi latura mea romantică e puternică.)

Maddie: Mersi de propunere, dar să știi că nu ți-aș încredința nici măcar o minge antistres.

Maddie: În plus, e normal să ai fire albe.

Chase: Îmi plac firele tale albe.

Maddie: Nu mai trage de timp și răspunde la întrebare!

Chase: Cu patru femei.

Maddie: Uau!

Chase: Nu cred că exclamația asta e de bine.

Maddie: Exact! Ce perspicace ești!

Chase: Dar tu cu câți tipi te-ai culcat?

Maddie: Cu niciunul.

Chase: Uau!

Chase: Mă depășește cum ai reușit să te împotrivești șarmului emanat de combinația aia de colanți și cravată.

Maddie: Ethan este exact genul de bărbat de care vreau să mă îndrăgostesc.

Chase: Nu așa funcționează dragostea, Mad. Nu poți hotărî de cine te îndrăgostești.

Maddie: Chiar crezi că ești imun la dragoste?

Chase: Da.

Maddie: Vreau detalii.

Chase: Da, chiar cred că sunt imun la dragoste. Nu-s capabil să iubesc.

Maddie: De ce?

Chase: Am văzut partea neplăcută a dragostei, iar acum sunt cu ochii în patru când vine vorba despre femei.

Maddie: Povestește-mi despre Amber!

Chase: Numai dacă vii cu mine, luni, să tragem niște poze de logodnă.

Maddie: Pot să „trag" și eu în falsul meu logodnic?

Chase: Ce amuzant! Vii sau nu?

Maddie: Ăsta-i şantaj.

Chase: Eu i-aş spune „negociere".

Maddie. Te urăsc.

Chase: Ai vrea tu să mă urăşti.

Maddie: Ce faci diseară?

Chase: Ceva împreună cu tine, sper.

Maddie: Mai încearcă!

Chase: Ies la agăţat, dacă viitoarea mea fostă iubită refuză să se întâlnească cu mine.

Maddie: Văd că te întorci la obiceiurile tale. Vrei să înşeli din nou.

Chase: Nu avem o relaţie exclusivă. Te săruţi des cu Ethan. Pun pariu că şi Ethan se sărută cu alte femei.

Maddie: Las-o baltă! Du-te şi distrează-te! Sper să te alegi cu herpes.

Chase: La dracu'! Ce dor mi-a fost de tine!

Chase: Poţi sta liniştită. N-am ieşit în club. Sunt acasă la ai mei. Acum joc şah cu tata. Şi pierd, fiindcă stau de vorbă cu tine.

Maddie: Cum se simte?

Chase: Nu prea bine.

Maddie: Îmi pare foarte rău. Nu am ce să spun ca să te fac să te simţi mai bine. Mă gândesc mereu la tine şi la familia ta. Săptămâna viitoare iau prânzul împreună cu Katie. Să ştii că se poate baza pe mine.

Chase: Moartea tatei pare de neconceput. Azi e aici, dar cine ştie dacă mâine va mai fi?

Maddie: Mama a început să-mi scrie scrisori când a aflat că are cancer la sân. Mici anecdote despre copilăria mea, despre ea, ca mamă. Amândouă îndrăgeam florile. Mă bucuram când mă lua cu ea la muncă şi primea o comandă mare, pentru vreo

nuntă. După ce a învins cancerul prima dată, a continuat să-mi scrie. Când am întrebat-o de ce, mi-a spus că nu are importanță. Simplul fapt că nu mai avea cancer nu însemna că n-avea să moară. Și voia să nu uit că m-a iubit întotdeauna. Cred că ar fi bine să-i spui tatălui tău ce simți pentru el.

Chase: Cum a fost după ce mama ta a murit?

Maddie: Simțeam că mă trădase. Deși era ilogic, mă tot întrebam cum de putuse să-mi facă așa ceva. Știam că nu fusese alegerea ei să se îmbolnăvească, dar aveam senzația că mi se răpise ceva. Că fusesem păcălită. Blestemată. Dar apoi, încetul cu încetul, mi-am revenit. Și tu o să-ți revii.

Chase: Și dacă n-o să-mi revin?

Maddie: O să am eu grijă să-ți revii.

Chase: N-o să te las să stai în preajma mea, ca să mă ajuți.

Maddie: N-o să-ți cer voie.

Chase: Așadar o să mă salvezi, dar n-o să te culci cu mine?

Maddie: Exact.

Chase: Ne vedem luni. Vin să te iau la șase.

Maddie: OK. Luni.

Chase: Mad?

Maddie: Da?

Chase: Mulțumesc.

CAPITOLUL 14

Chase

Firește, era același studio foto.

Un spațiu industrial de pe Broadway.

Nu eram deloc surprins. Mama avea pe statul de plată o asistentă — Berta — de vreo optzeci de ani (fără exagerare). Berta ar fi trebuit să se pensioneze în urmă cu treizeci de ani, însă era văduvă, nu avea copii, iar mama spunea că munca o ținea ocupată. Berta era într-un conflict permanent cu tehnologia modernă. Ori de câte ori voia să rezerve ceva — în afară de produsele pe care le ofereau furnizorii pe care familia mea îi folosea de obicei —, căuta în *Pagini Aurii*. Așadar, de o sută de ani încoace, foloseam același studio foto pe care Berta îl rezervase pentru fiecare eveniment în familie, inclusiv pentru fotografiile de logodnă, felicitările de Crăciun, scrisorile de condoleanțe, pentru pozele mele de absolvire, pentru înmormântarea pisicii lui Katie și așa mai departe.

Am deschis ușa pentru Madison. Mi-am adus aminte când călcasem ultima dată în acest studio și, mai ales, *cu cine*. Îmi venea să fug de-aici. Familia mea revenise în locul ăsta și cu alte ocazii, însă eu refuzam categoric să mai pun piciorul aici vreodată. Nu eram masochist.

Relaxată, Madison a intrat în studio. Mișcările — precum și toată ființa ei — îi erau iuți și vesele. S-a aplecat cu totul peste tejghea și a salutat persoana de la recepție de parcă se știau de când lumea. Tunsoarea ei în stil *pixie* era ceva mai lungă decât de obicei, iar șuvițele i se ondulau jucăuș. Arăta al naibii de sexy. Mă întrebam dacă avea de gând să-și lase părul lung și dacă urma să-l strâng părul în pumn când aveam să i-o trag din nou.

Madison a râs la o replică de-a recepționerei, după care și-a scos telefonul din geantă și i-a arătat femeii ceva pe ecran. Era aceeași femeie care îmi făcuse pozele alea, cu ani în urmă. Revelația m-a izbit ca un camion. Firma aceasta avea un singur angajat. Femeia ne rugase pe mine și pe adevărata mea fostă logodnică să zâmbim spre obiectiv. Pe atunci, eram doi tineri emoționați proaspăt ieșiți de pe băncile facultății și care luaseră decizia fatidică de-a se căsători înainte de a afla cine erau cu adevărat.

N-o să te recunoască. Are un studio pe Broadway. Vede sute de oameni în fiecare zi, unii dintre ei extraordinar de urâți, iar alții extraordinar de frumoși. Fața ta nu e chiar așa de memorabilă.

Femeia, care se prezentase drept Becky, și-a împins ochelarii pe nas și m-a privit. Avea vreo cincizeci și ceva de ani, un corp tonifiat, îmbrăcat cu o rochie cenușie, serioasă. Părul ei se asorta cu rochia. Becky purta atâtea bijuterii, încât ar fi putut scufunda Titanicul.

— O, Doamne! Ați venit din nou, domnule Black.

Fir-ar al dracului!

— „Din nou"? s-a mirat Mad.

Madison a zâmbit politicos. Ochii ei fugeau când la mine, când la Becky.

— Ai mai făcut fotografii de logodnă aici? m-a întrebat.

Îmi venea să le strâng de gât pe Becky, pe Berta și pe mama. În loc să mă năpustesc asupra unor femei care aveau mult peste vârsta mea, am luat-o pe Madison de mână și m-am prefăcut netulburat.

— Ei, fata asta o să rămână cu mine, am comentat.

— Nu prea cred, a mormăit Mad.

— O, sunt sigură că aveți dreptate, domnule Black. Fata de dinainte nu era potrivită pentru dumneavoastră. Am știut eu că n-o să iasă bine. Întotdeauna simt chestiile astea.

S-a oprit în fața unui ecran alb, puternic iluminat de proiectoare. În colțul îndepărtat al încăperii am văzut un taburet și niște echipamente foto. Becky a pornit aparatul de pe trepied.

— Nu m-am mirat deloc când femeia aceea a venit aici împreună cu alt bărbat. Pe voi doi pur și simplu nu vă vedeam împreună. Atunci când o pereche intră aici, nici măcar nu trebuie să stau de vorbă cu ei. Sunt atentă la limbajul lor corporal. Așa îmi dau seama dacă vor rămâne sau nu împreună. Niciodată nu mă înșel.

Și-a ciocănit tâmpla cu degetul. I-am zâmbit politicos. Abia așteptam să ies naibii de aici. Știam că sesiunea asta foto era un motiv de bucurie pentru tata. Dacă n-ar fi fost așa, nici mort n-aș fi pus piciorul în studioul ăsta.

Când mama mi-a spus că ne-a rezervat studioul pentru o sesiune de fotografie de logodnă, am refuzat-o. Dar apoi tata păruse atât de dezamăgit, încât a trebuit să accept.

— Și ce credeți despre relația noastră? a întrebat-o Mad, așezându-se în fața ecranului alb.

Avea o bluză gri, cu decolteul tivit cu perle, și o fustă-creion cu model de piersici. Tare aș fi vrut s-o smulg de pe ea.

— Cu siguranță, voi sunteți o pereche de cursă lungă. O să fiți fericiți până la adânci bătrâneți.

Femeia a zâmbit din spatele aparatului de fotografiat. Madison mi-a aruncat o privire, dându-și ochii peste cap. Se amuza. Becky nu se amuza deloc. Nici mie nu mi se părea distractiv.

Becky ne-a cerut să stăm mai apropiați unul de celălalt. Gesticula mult, ca să se facă înțeleasă. Mi-a cerut să cuprind umerii lui

Madison cu brațul și să stau în spatele ei („Ia uite ce diferență de înălțime!" a exclamat Becky), după care mi-a cerut să-mi sprijin palmele pe umerii ei și s-o privesc în ochi. Tot aranjamentul ăsta era mai răsuflat decât o fotografie în lanul de rapiță. Îmi venea să urlu de furie. Însă am făcut tot ce mi s-a cerut, fiindcă părinții mei aveau să se bucure nespus de mult de produsul final și pentru că Mad îmi ceruse să-i arăt tatei ce simt pentru el.

Am urmat instrucțiunile lui Becky, zâmbind dureros de larg spre obiectiv. Privirile noastre erau pironite în obiectivul negru. Când și-a dat seama că urma să stăm aici un timp, Madison a încercat să înfiripe o conversație.

— Deci ai venit aici... *din nou*? m-a întrebat printre dinți.

— Aplecați-vă și sărutați-o pe obraz, domnule Black! mi-a strigat Becky.

Mi-am lipit buzele de obrazul lui Madison. O senzație fierbinte și necunoscută ne-a străbătut pe amândoi când am atins-o. Era ca și cum corpul ei creștea în brațele mele, rotunjindu-se, trezindu-se la viață.

— Las-o baltă, am murmurat, cu gura lipită de pielea ei.

— Ai spus că, dacă vin să fac fotografii cu tine, o să-mi povestești despre Amber. Zi tot! a șuierat ea, cu un zâmbet strălucitor.

— Madison, întoarce-te spre el! Îmbrățișează-l tare! Nu, nu e bine deloc. Arăți de parcă încerci să-l plachezi la fotbal, a continuat Becky.

Mad m-a cuprins cu brațele. Și-a lipit obrazul de pieptul meu. M-am uitat la creștetul ei. Într-adevăr, avea două fire albe, care sclipeau printre șuvițele castanii.

— Ești emoționat? mi-a șoptit.

— Nu! am pufnit eu.

— Inima ta bate cam tare.

— E de la cafea.

— Când a băut ultima dată cafea?

La prânz, probabil. Totuși, era de înțeles că inima mea o luase razna. O femeie superbă stătea lipită de mine.

— Înainte să vin să te iau. Am băut două cești de cafea de cea mai bună calitate.

— Mincinosule! Povestește-mi despre Amber.

Îmi venea să-i iau corpul mititel și să-l îndes în buzunarul sacoului meu, ca să tacă din gură. Era exasperantă.

— Domnule Black, îmbrățișați-o și dumneavoastră! Când ați venit aici prima dată, nu-mi aduc aminte să fi fost atât de țeapăn.

— Vă rog, măcar de dragul actualei mele iubite, nu mai amintiți de fosta mea relație! am apostrofat-o.

A fluturat nepăsătoare din mână.

— Sunt prea bătrână ca să mai vorbesc cu ocolișuri.

Am mârâit:

— Iar eu sunt prea nervos ca să port discuția asta *fără* să beau o tărie.

Madison a izbucnit în râs. Mi-am pus brațele în jurul ei. I-am atins părul cu buzele. Mirosul ei era o combinație de flori și nucă-de-cocos.

— Vasăzică ai fost iubitul lui Amber, a început Madison.

Răsuflarea ei fierbinte îmi gâdila pieptul.

Am corectat-o:

— Am fost *logodit* cu Amber.

— Fugi de-aici!

M-a plesnit peste piept și m-a țintuit cu o privire șocată.

— Madison, fără lovituri în studio! a strigat Becky, luând aparatul foto de pe trepied și învârtindu-se pe lângă noi. Uite, de-aia nu le permit cuplurilor să bea alcool înainte de ședințele foto. Situația poate deveni destul de tensionată. Șoptiți-i vorbe dulci, domnule Black!

Mi-am lipit buzele de urechea lui Madison. S-a înfiorat în brațele mele.

— Tocmai absolviserăm facultatea. Amber era altfel pe vremea aceea. Drăguță, naturală, *normală*. Chiar dacă e greu de crezut, nu era complet superficială. Aveam în comun câteva cursuri. Când discutam în contradictoriu, întotdeauna ajungeam să avem aceeași părere. Avea bursă integrală și voia să se mărite. A obținut ce-a vrut, am chicotit eu, plin de amărăciune.

— Te-a înșelat?

Madison era plină de furie, de uimire, de încântare. Fir-ar al naibii! De ce era așa de expresivă? Simțeam un chef nebun să mă aplec și să-i mușc buza de jos până când gemea.

— Din câte știu, nu.

Mi-am trecut degetul mare peste obrazul ei. Era mult prea absorbită de discuția noastră ca să-mi dea mâna laoparte.

— Și atunci, ce s-a întâmplat?

— Am luat o scurtă pauză, ca să-mi dau seama ce voiam să fac în viață. Julian era un om în toată firea. Se lăuda că avea să devină următorul CEO al firmei Black & Co. Spunea că a fost crescut și pregătit pentru slujba asta. Julian și Amber au devenit tot mai apropiați. Eu m-am îndepărtat de ei.

Mi-am trecut degetul mare peste buza ei de jos. Nu a protestat. Am continuat să povestesc, însă mintea mea era departe de povestea lui Julian și a lui Amber.

— Nu l-am contrazis pe Julian. Amber voia să ajungă bogată. M-a întrebat dacă îi pot promite c-o să devin CEO, că o să-i ofer o viață de lux, așa cum dorea. I-am spus că nu puteam să-i promit asta. I-am mai spus și că voiam să lucrez ca profesor. Iar Julian a făcut-o să creadă că el era cel ce trăgea sforile.

Am scuturat din cap.

— Chiar voiai să devii profesor?

Mad părea de-a dreptul surprinsă și încântată de idee.

Am ridicat din umeri.

— Da, mi-a trecut prin minte. Eram puțin mai idealist pe vremea aceea. Amber a rupt logodna noastră. Eu mi-am luat liber pentru câteva luni. Am călătorit prin lume. Când m-am întors acasă, știam că voiam să lucrez în Black & Co. Mi-am dat seama că nu era chemarea mea să devin profesor. Amber deja se logodise cu Julian și era însărcinată cu Clementine. Părinții mei ar fi făcut un atac de cord dacă ar fi născut nemăritată, așa că Julian și Amber s-au căsătorit imediat ce m-am întors în SUA.

Madison făcea calcule în minte, cu fruntea încrețită.

— A rămas însărcinată la scurt timp după ce s-a despărțit de tine și după ce a început relația cu Julian, a comentat ea.

Am încuviințat din cap.

— De asta am zis că nu știu dacă m-a înșelat.

— N-ai întrebat-o?

— Nu voiam să aud răspunsul. Julian era fratele meu, iar între noi doi a existat mereu o legătură puternică. Așadar, am bătut în retragere. Pe urmă n-am mai crezut în conceptul de iubire conjugală.

— Ai fost la nunta lor?

Părea întristată, iar mie îmi venea să-mi trag singur palme. Pentru mine, tărășenia asta nu mai conta. Era o poveste de mult uitată. Lovitura Julian-Amber lăsase în urmă doar o cicatrice estompată.

Am rânjit.

— Am fost cavalerul de onoare. Le-am arătat că nu-mi păsa deloc.

— Domnule Black! Domnișoară Goldbloom! Nu vă supărați!

Mi-am dat seama, destul de târziu, că petrecusem ultimele zece secunde din discuția noastră cu buzele aproape lipite de ale ei. M-am tras în spate. Am roșit ca un elev de gimnaziu surprins în timp ce încearcă să se masturbeze. Îmbujorată, Madison și-a coborât privirea.

— Vreau doar cuvinte dulci, a repetat cu asprime Becky. Amânați pentru luna de miere manifestările publice de iubire! Apropo, unde mergeți în luna de miere?

— În Malta, a spus Madison.

— În Fiji, am răspuns eu în același timp.

Ne-am încruntat unul la celălalt.

— În Malta?

— Vreau să facem turul *Urzeala tronurilor*. Acolo au filmat mare parte din serial. Deci tu vrei să mergem în Fiji?

— Da. Vreau să mă bronzez, să mă îmbăt și să fac sex cu tine, în nisip.

Becky părea cât pe ce să leșine.

— O, Doamne! Concentrați-vă! Vreau cuvinte dulci, nu obscenități!

Mi-am apropiat iar buzele de urechea lui Mad. Era interesant că trupurile noastre păreau să se miște într-o sincronizare perfectă. Mi-a întors spatele și s-a lipit din nou de mine. Fundul ei mi-a apăsat erecția. Am înăbușit o înjurătură. Încercam să respir lent și să mă gândesc la chestii triste, ca să nu fiu tentat să mă frec de ea.

Copii care trăiesc sub pragul sărăciei.

Schimbări climatice.

Urși înfometați.

Tata.

Ultimul gând a avut efect. Excitarea mea s-a domolit. Becky a trecut iar în spatele reflectorul puternic, îndreptat spre ecranul cel alb, și a apăsat butonul declanșator.

— Deci Amber te-a distrus emoțional, a șoptit Mad.

— Cred că eram distrus de mai înainte. Însă ea a zdrobit și ultima fărâmă de romantism din mine.

— O urăsc, a spus Mad.

Eu nu o uram. Nu simțeam nimic pentru fosta mea logodnică, alături de care îmi petrecusem mare parte a anilor de facultate.

Trebuia să fac ceva ca să alung emoțiile legate de Amber. Nu voiam să discut despre ea și nici despre Julian.

Nu suferința pe care mi-o provocase Amber la despărțire mă determinase să-mi pierd încrederea în dragoste, ci stânjeneala care urmase. Bârfele neîncetate. Umilința.

Bietul Chase a fost părăsit.

Nu e la fel de muncitor și de ambițios ca Julian.

Umblă vorba că Amber a fost nevoită să se mărite cu fratele lui pentru că a rămas gravidă cu el în timp ce era logodită cu Chase.

Poate că Chase nu prea se pricepe în pat.

Poate că Chase a înșelat-o primul, iar Amber a făcut ce era mai bine pentru ea.

Julian și-a cerut iertare. L-am iertat. El era fratele mai mare, pe care îl admiram, iar eu eram hotărât să trec totul cu vederea și să ne înțelegem bine din nou. Cu Amber aveam o problemă. Nestatornicia iubirii — sau a ceea ce crezusem că fusese iubire — nu-mi dădea pace. O iubisem pe Amber așa cum puștii de treisprezece ani se îndrăgostesc de cea mai mare vedetă pop din lume. Era frumoasă și avea poftă de viață. Eu aveam banii necesari și capacitatea de-a o lua din orășelul ei și de a-i oferi viața strălucitoare la care visase dintotdeauna. După ce m-am ars cu iubirea, am decis că nu mai vreau să las pe nimeni să intre în viața mea, fiindcă exista riscul să fiu părăsit. Amber mi-a făcut vânt cu prima ocazie. A fost de-ajuns cea mai vagă aluzie cum că armăsarul pe care pariase n-avea să iasă învingător și că Julian urma să devină CEO înaintea mea.

Boala tatei îmi amintea că iubirea nu era de mine.

Iubire = suferință.

Iar eu n-aveam de gând să sufăr din nou.

Mi-am apăsat buzele de urechea lui Madison. Se uita lung la aparat, zâmbind în continuare. Însă vedeam în ochii ei că ideea de-a mai rămâne mult în poziția asta o oripila.

— Vreau să-ți fac o grămadă de chestii obscene, i-am susurat.

Mad s-a înfiorat. Am zâmbit și am început să-i dau detalii:

— De pildă, în duș. Ai putea sta pe banca din dușul meu, în timp ce-ți fac un oral.

Maddie a închis ochii și a gemut ușor:

— Doamne! Cât de... igienic!

Am izbucnit amândoi în râs. Becky s-a încruntat.

— Nu vă hliziți în cadru! Vă rog, mai multă demnitate!

M-am uitat la Madison, curios să văd ce avea să facă.

— Deci Amber încearcă să te recucerească fiindcă o să devii CEO? a întrebat Mad.

— Nu știu.

— Îți pasă?

— Nu prea.

— Julian știe că e posibil ca Amber să se dea la tine?

— Dacă știe, nu-i pasă.

— De ce?

— Pentru că nu Amber a fost scopul lui final. Ea a fost doar o garanție într-un joc de șah mult mai elaborat, pe care eu nu știam că-l joc. Ceea ce voia Julian cu adevărat era confirmarea că e mai bun decât mine. Un fiu mai de nădejde pentru Ronan decât mine. Vrea să devină CEO. Vrea să fie cel mai autentic membru al clanului Black.

— Atunci, de ce l-a ales Amber pe Julian? Tu ești mult mai...

Vocea lui Madison s-a frânt.

— Sexy, am sugerat.

— Voiam să spun „tolerabil". Dar până și termenul ăsta pare mult prea generos ca să-l descriu pe Julian. Seamănă cu un viezure.

N-am scos niciun cuvânt. Becky ne-a anunțat că a terminat, așa că i-am dat drumul lui Madison și m-am tras iute în spate. Însă Mad încă nu se dezmeticise din vraja momentului. Se uita la mine cu o expresie atât de vulnerabilă, încât mă durea inima.

— Mi se pare nedrept că nu vrei să te îndrăgostești, să te logodești, să ai copii... numai pentru că vărul tău ți-a furat logodnica. Nu toate femeile din lume sunt interesate de bani și de statutul social.

— Nu poți ști niciodată.

Am zâmbit cu amărăciune. Ea ar fi vrut să continuăm discuția, însă am ales să-i pun capăt. Am urmat-o pe Becky, la recepție. Nu îmi doream nimic mai mult decât să evadez de sub privirile acelor ochi căprui.

Mad se ținea scai de mine. Refuza să lase subiectul deoparte.

— Doar de atât a fost nevoie ca să-ți pună capac? O singură experiență nefericită în iubire?

— Exact.

— Dar e așa o lașitate! E ca și cum ai urî toți carbohidrații pentru că ai mâncat o felie de pizza care nu ți-a plăcut.

— Chiar nu-mi place pizza, am spus degajat.

Era adevărat. Nu îmi plăcea efectul pe care îl avea pizza asupra mușchilor mei abdominali lucrați cu multă trudă. Așa că n-aveam de gând să mănânc pizza prea curând.

— Blasfemie! a țipat Madison, încercând zadarnic să mă ajungă din urmă. Deci asta-i tot? Te-ai condamnat la o viață de singurătate *din atâta lucru*?

Oare ascultase ce îi povestisem? Madison cunoștea mulți oameni ale căror rude le suflaseră mireasa de sub nas?

Am corectat-o:

— Nu sunt singur. Am femei cu care mi-o trag. Pe deasupra, am o familie minunată, pe care o iubesc. Mai puțin pe „frate-miu" și pe nevastă-sa.

— Dar dacă nu te îndrăgostești, asta înseamnă că cei răi o să câștige, a insistat Madison.

M-am întors spre ea, fixând-o cu o privire plină de sarcasm.

— Serios? N-aș zice că au câștigat. Spre încântarea mea, ăia doi par destul de nefericiți.

A urmat o pauză. Aș fi pus pariu că Madison era pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Dar de ce naiba i-ar fi păsat?

Am schimbat subiectul.

— O să-ți lași părul să crească?

A clipit, luată prin surprindere.

— Nu știu. Poate că da.

— Îmi place cum îți stă cu părul scurt.

— O să țin minte.

— Serios?

— Nu, mi-a răspuns sec.

Voiam să stau departe de Madison, măcar puțin. Așadar, am rămas în zona recepției, ca să mă uit la fotografii împreună cu Becky. Atunci când inima mea și-a mai încetinit bătăile, am ajuns-o din urmă pe Madison, afară, pe trotuar. Stătea cu spatele la mine. Părea încordată: se bâțâia pe tocuri, cu mâinile în jurul taliei. M-am uitat la ea în tăcere. Nu știa că eram de față. A scos telefonul din poșetă și a început să scrie un mesaj. I-o fi scriind pediatrului? Gândul că se întâlnea cu el, că flirta cu el după ce făcuserăm împreună fotografii de logodnă trezea în mine instincte criminale. Am făcut un pas în față și i-am pus o mână pe umăr.

— Vrei să mâncăm ceva?

S-a răsucit spre mine. A tras abrupt aer în piept, cu o mină uimită, ca și când aș fi surprins-o făcând ceva ce nu se cuvenea. Așa mă și simțeam. Nu îmi era datoare cu nimic. Curios era că, de când începuse tărășenia cu falsa logodnă, nu mai ieșisem cu nicio femeie. Pur și simplu nu mi se părea că avea sens. Nu mai aveam chef să depun eforturi ca să cunosc pe altcineva, când Mad se afla chiar aici. Mi-am canalizat întreaga energie ca s-o readuc în patul meu.

Dar abia dacă reușisem s-o sărut.

Trebuia să remediez situaţia cât mai repede.

Madison mi-a zâmbit politicos:

— Mai am nişte mâncare acasă. Nu vreau să fiu risipitoare.

M-am încruntat.

— Mi se pare că-mi refuzi invitaţia.

A suspinat şi s-a frecat la ochi.

— Uite care-i faza, Chase: eşti un tip de treabă...

— Nu-i adevărat.

Mad a ezitat.

— Ai dreptate. Dar eşti o partidă pe cinste. Nu datorită banilor sau statutului tău, ci pentru că eşti amuzant, ironic, inteligent, distractiv şi pentru că arăţi de parcă ai fi rezultatul unei orgii între toate zeităţile Olimpului, Chris Hemsworth şi James Dean.

— Îţi mulţumesc pentru imaginea asta. N-o să mi-o pot şterge din minte. Apropo, care dintre ei a rămas gravid cu mine? am glumit.

Madison a clipit uimită.

— Păi... Chris, normal! I-ar sta de minune cu o burtă de gravid.

Lumea trecea pe lângă noi, ocolindu-ne. Devenisem exact genul de om pe care nu-l sufeream: cel care se proţăpea pe trotuar, încurcându-i pe trecători.

— În orice caz, a continuat ea, masându-şi tâmplele, nu asta era ideea. Ideea e că eşti o partidă bună. Nu-i o idee inspirată să ne petrecem timpul împreună, pentru că nu vreau să mă îndrăgostesc din nou de tine. Îmi pare rău, dar nu vreau să mai fiu falsa ta iubită. Şi nici falsă logodnică. La revedere, Chase!

Mi-a întors spatele şi s-a îndreptat spre gura de metrou.

Am alergat în urma ei şi am apucat-o de cot. Am avut o revelaţie: în mod ironic, cu toate că numele meu era Chase[1], niciodată nu alergasem după cineva. De obicei, alţii fugeau după mine. Dar acum rolurile se inversaseră.

---

[1] *To chase* (în engl., în orig.) — a alerga, a urmări pe cineva.

S-a răsucit pe călcâie și s-a uitat precaută la mine. Ochii ei erau atât de plini de emoție, încât aveam senzația că Mad avea să izbucnească în plâns. Nu-mi dădeam seama despre ce emoție era vorba. Pasiune? Durere? Orice ar fi fost, mă făcea să mă simt de rahat.

— Chase, dacă ții la mine, nu mă mai urmări! Lasă-mă să-mi trăiesc viața! Lasă-mă să te uit! Mă derutezi, mă înfurii și mă dai complet peste cap. Mă faci să simt o mulțime de emoții pe care nu vreau să le simt. Îmi doresc cu disperare să le uit. *Vreau* să-l doresc pe Ethan. Lasă ca măcar unul dintre noi să-și găsească fericirea! E dureros de limpede că tu nu vrei s-o găsești pe a ta.

Ochii ei erau plini de lacrimi. Am înghițit în sec. În ciuda moravurilor mele ușoare și a moralității mele îndoielnice, nu mă consideram un nemernic. Întotdeauna mă asiguram că femeile știu ce părere am despre relații (dar se pare că n-o făcusem și cu Madison). Niciodată nu promiteam ceva ce nu puteam oferi. Iar Maddie nu era încântată de oferta pe care i-o făcusem. Venise momentul să mă dau bătut.

Am făcut doi pași în spate, uitându-mă în ochii ei. Lumea întreagă s-a micșorat și s-a strâns în jurul ei, estompându-și contururile ca într-o fotografie decolorată.

Întoarce-i spatele și pleacă, fraiere!

Cu toate astea, am rămas încremenit. Așteptam să facă ea primul pas. Mă întrebam dacă avea să se răzgândească în ultima clipă.

— Poate că vom fi împreună într-o altă viață.

Madison a zâmbit trist, cu ochii sclipind de lacrimi.

— Cu siguranță, am zis ursuz.

S-a făcut nevăzută pe treptele de la metrou. Am rămas neclintit vreo zece minute, după care m-am răsucit pe călcâie și am mers cale de trei străzi, până când am găsit o alee plină de tomberoane, care oferea cât de cât intimitate. M-am rezemat de un zid, cu fruntea lipită de cărămizile roșii, și am rămas acolo o jumătate de oră, așteptând ca inima mea să-și domolească galopul.

CAPITOLUL 15

Maddie

Săptămâna următoare s-a târât exasperant de încet. Era înăbușitor de cald. În oraș, totul părea lichefiat: betonul, clădirile, oamenii. Cam ca în tabloul ăla al lui Salvador Dalí, *Persistența memoriei*, în care ceasurile se scurg.

Tic, tac.

Tic, tac.

Oare viața mea fusese dintotdeauna atât de pustie?

Am încercat să uit de azalee. De pariul cu Chase. De *mine*.

M-am îngropat în muncă. Făceam schițe oriunde apucam: în metrou, spre și dinspre serviciu. La restaurant. În pauzele de prânz. Înainte de culcare. Munca mă devora cu totul.

Desenam, ștergeam, după care o luam de la capăt. Am râs și am plâns din cauza designului pentru RS; nu era un simplu design, ci designul meu. De bună seamă că desenasem multe rochii de nuntă, însă până acum regulile designului îmi fuseseră prezentate cât se poate de limpede.

De exemplu:

În primăvara aceasta, colecția noastră se va axa pe rochiile cu croi drept.

Iarna aceasta, vor fi în prim-plan rochiile de epocă.

Colecția de rochii din dantelă va fi în stil sirenă.

Însă acum nu exista nicio regulă pe care trebuia s-o respect. Eram doar eu și haosul din mintea mea. Voiam să creez o combinație între rochia de mireasă a lui Kate Middleton, cea pe care Grace Kelly o purtase la propria nuntă și emblematica rochie Balmain[1] purtată de Audrey Hepburn.

Încercam din răsputeri să nu mă gândesc la Chase. Am ieșit cu Daisy la plimbări lungi și am urmărit-o cum îl fugărește pe Frank. Am citit cu sfințenie cuvântul zilei, afișat pe ușa Laylei, căutând un semn care să mă asigure că senzația sâcâitoare pe care o aveam, cum că eram pe cale să fac o greșeală îngrozitoare, nu avea temei. Voiam să fiu alături de Chase în perioada aceasta, alături de Katie, de Lori și de Clementine.

În încercarea mea de a le da un înțeles, am alcătuit o listă cu cuvintele pe care Layla le etalase pe ușa ei.

Luni — *regret.*

Marți — *ușurare.*

Miercuri, *ciocolată* (trebuie să recunosc că ciocolata a jucat un rol important de-a lungul acestei săptămâni, când mă străduiam să-l uit pe Chase).

Cuvântul de joi a fost *laș.*

Am hotărât că azi nu mă voi uita pe tăbliță. Bănuiam că Layla era puțin cam agresivă, după ce îi povestisem cum fugisem de Chase, după ședința de fotografie de logodnă. Comportamentul meu îl derutase.

Ca să-mi alung toate gândurile despre Chase, am ieșit de două ori la întâlnire cu Ethan. Mă simțeam recunoscătoare pentru că reușea să-mi distragă atenția. Era mereu răbdător, atent și gata să spună anecdote despre munca lui, despre pacienții lui și despre perioada lui de voluntariat în Africa. Marți am fost la cinema, să

[1] Este vorba despre rochia purtată de actriță la nunta ei cu actorul american Mel Ferrer, în septembrie 1954.

vedem un film de război. În seara următoare m-a dus la un bar, ca să fac cunoștință cu prietenii lui. Stabiliserăm că diseară vom merge la un restaurant thailandez, după care o să ne întoarcem acasă la mine, să bem un pahar cu vin.

Vinul mă ducea cu gândul la sex. Iar eu îmi doream să fac sex cu Ethan, așa încât Chase să nu mai ocupe fiecare cotlon al minții mele. Nu voiam să forțez lucrurile. Poate că *urma* să am starea de spirit necesară pentru a mă culca cu Ethan. Poate că vinul avea să mă relaxeze, iar eu urma să-mi dau seama că aveam nevoie să fiu intimă cu Ethan, să simt o conexiune cu el.

Și atunci, de ce mă îngrozește gândul de-a mă întoarce acasă cu Ethan? De ce mă simt ca un condamnat la moarte?

Am mers pe jos până la mine acasă. Pe drum, i-am povestit în amănunt despre proiectul meu RS.

— Rochia va avea trena lungă. Mă gândesc la un corsaj plisat, cu decolteu în formă de inimă, care să semene cu un corset victorian. O, Ethan, va fi așa de frumoasă! am exclamat entuziasmată.

După care am băgat de seamă că trupul lui devenea tot mai rigid.

M-am oprit lângă el și am aruncat o privire spre treptele de la intrarea clădirii unde locuiam.

Nu se poate!

Exact același gând îmi trecuse prin minte în seara în care Chase mă așteptase în pragul ușii, ca să mă atragă în capcana logodnei false.

— Am crezut că..., a bâiguit Ethan.

Am scuturat energic din cap.

— Ai crezut bine. I-am spus să mă lase în pace. Rezolv eu!

Am păşit apăsat spre uşa garsonierei mele. Furia incandescentă mi se încolăcea în stomac și creștea, amenințând să mă sugrume. Tot corpul îmi vibra de furie. Cum îndrăznea?! Cum îndrăznea să-mi facă din nou așa ceva?! Nu mă exprimasem destul de clar?

Nu voiam să-l mai văd. Ba chiar *recunoscusem* că nutream anumite sentimente față de el, numai ca să-l conving să stea departe de mine. Există ceva mai umilitor decât să recunoști că ai sentimente față de cineva care nu simte același lucru pentru tine? Asta e temelia oricărui poem, a oricărui cântec de dragoste și a tuturor operelor de artă chinuite din întregul univers.

Cât de egoist putea să fie omul ăsta?!

— Ce naiba cauți aici?

Vocea mea era ascuțită. Păream în pragul isteriei. Chase stătea nemișcat pe scară. M-am proțăpit cu o treaptă deasupra lui.

— Ți-am spus să mă lași în pace. Care-i problema ta?

Îmi dezvelisem dinții, ca un animal înfuriat.

Chase a ridicat privirea din telefon, descumpănit de atacul meu verbal. Am înghețat.

Arăta diferit. Neîngrijit, epuizat și... *distrus*.

M-a dărâmat imaginea lui de om distrus. Cunoșteam foarte bine privirea asta. Tata a avut-o tot anul în care mama era pe moarte. A rămas întipărită în inima mea, pentru totdeauna. Era privirea deznădăjduită a unui om pe care soarta l-a îngenuncheat.

Înverșunarea mea s-a risipit.

— Ce s-a întâmplat?

M-am ghemuit, ca să-l pot privi în ochi. Mi-am sprijinit coatele pe genunchii lui. Degetele îmi tremurau. I-am cuprins bărbia în palmă și i-am ridicat fața spre mine.

— Unde e Ronan?

— La spital.

Abia dacă mai respiram.

— Chase, de ce nu ești cu el?

A scuturat din cap.

— Nu știu.

— Vrei să vin cu tine?

Cu coada ochiului, îl vedeam pe Ethan. Stătea în picioare, ca o lumânare singuratică, lungă, dreaptă și neaprinsă. Urmărea scena. M-a înspăimântat să constat că nu-mi păsa deloc de ce credea și de ce simțea Ethan în clipa asta. Singurul care conta era Chase.

Pentru prima dată, mi-am dat seama că nu puteam fi Maddie Martira permanent, pentru toată lumea. Nu puteam cruța sentimentele tuturor. Dar puteam fi o prietenă bună pentru cei la care țineam.

M-aș fi luptat până-n pânzele albe pentru cei care reușeau să-și croiască drum până la inima mea.

— Trebuie să mergem la el, Chase. Înțelegi?

Mi-am trecut degetul mare peste obrazul lui. A încuviințat ușor din cap. Am scos telefonul și am comandat un Uber care să ne ducă la spitalul unde era internat tatăl lui.

Apoi m-am întors spre Ethan și i-am zis:

— Îmi pare foarte rău.

— Sper că se va simți mai bine, a răspuns Ethan, lăsând capul în jos.

— Mulțumesc.

Chase era mult prea tulburat ca să-l observe pe Ethan. A trebuit să-l târăsc până la Uber. Îmbrăcat într-un hanorac, cu o șapcă pe cap și cu o expresie plictisită, șoferul a încercat să intre în vorbă cu noi despre politică și despre starea traficului.

— Iubitul tău pare cam șifonat, a comentat șoferul. A băut prea mult? Nu vreau să vomite nimeni pe bancheta mea.

— Se simte bine. E-n regulă, i-am retezat-o.

— Și eu te-aș *regula* pe tine, a rânjit șoferul.

— Dacă te mai uiți așa la ea, o să-ți scot ochii și o să-i pun la afumat până o să arate ca pastrama de vită, a mârâit Chase.

— Frate, cam ai probleme cu gelozia!

M-am răstit la șofer:

— Avem o zi proastă! Crezi că poți să conduci în liniște?

N-am făcut niciun efort să par politicoasă. Nu mai voiam să joc rolul lui Maddie cea amabilă.

Tipul de la volan a bătut în retragere.

— Bine, bine! Am înțeles.

— Nu te mai uita la ea! l-a avertizat Chase. Nici măcar să nu respiri în direcția ei!

— Exact! am încuviințat, pe un ton dur.

În sfârșit, ieșisem din carapacea mea de fată drăguță.

— Isuse! a mormăit șoferul, clătinând din cap.

◆ ◆ ◆

Katie și Lori ajunseseră deja în rezerva de spital a lui Ronan. Stăteau pe o canapea care cunoscuse și vremuri mai bune. Mirosul de substanțe antiseptice, lumina aspră a neoanelor și atmosfera morbidă, care parcă impregnase pereții spitalului, mi-au întors stomacul pe dos. Nu mai intrasem într-un spital încă de la moartea mamei.

Le-am îmbrățișat pe Lori și pe Katie. Chase s-a lăsat să cadă pe un scaun, lângă patul tatălui său. Ronan era inconștient. Chase a închis ochii și a inspirat adânc.

Lori și-a trecut degetele prin părul alb și des al lui Ronan. Mi-a explicat:

— A făcut infarct. Doctorii spun că infarctul a fost minor, însă organismul lui cedează rapid. Starea lui e stabilă, dar nu e în afara pericolului. Grant vine și el. E pe drum încoace.

Chase n-a reacționat deloc. Era oarecum absent. Am ieșit din salon, în căutarea unui automat de cafea și de gustări. M-am gândit că Chase voia să-i las singuri pentru o vreme, înainte de a hotărî cum avea să reacționeze.

Apăsam cu înverșunare butoanele unui automat cu gustări. Katie și-a făcut apariția lângă mine. Purta o pijama din flanel și un

palton gros pe deasupra. Brusc, mi-am dat seama cât de frig era în spital.

— Chase n-a dormit deloc, m-a anunțat ea.

M-am prefăcut că mă concentrez la aparat. Punga de covrigei nu voia să pice. Se înțepenise între sticla aparatului și arcul metalic. Am încercat să zgâlțâi aparatul, însă punga abia dacă s-a mișcat.

— *Ce rahat!* am izbucnit.

Katie a tresărit. Nu înjuram *niciodată*.

— De vreo săptămână, Chase nu mai doarme ca lumea, a continuat. Nu știu dacă e numai din cauza tatei.

Oare spunea ce bănuiam eu că vrea să spună? Am presupus că și-a dat seama că eu și Chase nu eram cu adevărat împreună în clipa în care i-am povestit despre fostul meu iubit, pe care l-am prins înșelându-mă. Dar de ce îmi zicea că Chase nu mai dormea de când am rupt legătura? Nu-mi venea să cred că *era adevărat*.

— Urăsc că sunteți nevoiți să treceți prin așa ceva.

Am lovit aparatul în partea de jos. Am trântit o altă înjurătură. Degetele mele aveau mai mult de suferit decât automatul. *La naiba!*

— Da, a făcut Katie gânditoare, uitându-se la mine cu luare-aminte. Am crezut că știi, mai ales că sunteți logodiți. Sunteți logodiți, nu?

Mi-am răsucit fulgerător capul spre ea. Katie mă iscodea. Știind cât de mult ura Katie confruntările, am înțeles cât de mare era miza.

M-am prefăcut că zâmbesc.

— O, da! Încă mai trec pe la garsoniera mea. Am stat la mine acasă toată săptămâna, ca să lucrez la un nou proiect.

— În cazul ăsta, povestea cu iubitul care te-a înșelat...

— Uită de povestea aia! am spus iute.

Mă temeam că avea să descopere secretul lui Chase. Mă temeam că oricine l-ar fi putut descoperi.

— Katie, îl iubesc pe fratele tău. Suntem împreună.

Replica mea nu-mi părea a fi o minciună. Revelația asta m-a speriat.

Mă simțeam neliniștită. Îmi venea să trântesc ceva de pământ. Am început să zgâlțâi automatul cu toată furia pe care o aveam în mine. Am lăsat să-mi scape un țipăt care zăcea ascuns în pieptul meu încă din prima zi în care îl cunoscusem pe Chase, în lift, acum un an. Țipătul meu reverbera între pereții coridorului. Simțeam că podeaua se cutremura. Nu mă puteam stăpâni și nici măcar nu voiam să mă stăpânesc. Era atât de bine să mă descarc! Voiam să mă eliberez de minciuni.

De suferință.

De chinul de a-ți dori ceva care știi că îți va face rău. Ceva care se află mereu în fața ta, ispititor precum un fruct interzis.

Am țipat și am zgâlțâit automatul până când am răgușit. În cele din urmă, punga de covrigei a căzut. Am luat-o și am pus-o pe o tavă. O așezasem pe scaunul de lângă automat. Pe tavă mai erau trei pahare din plastic, pline cu cafea stătută, și niște sandvișuri care păreau de-a dreptul necomestibile. Am intrat în rezerva lui Ronan ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă n-aș fi țipat din toți plămânii. Două asistente își ițiseră capul din saloane, ca să vadă dacă totul era în regulă.

Katie a venit după mine.

— N-o să spun nimic nimănui, mi-a șoptit.

— Nu știu despre ce vorbești.

Mâinile îmi tremurau atât de tare, că paharele se clătinau pe tavă.

— Pur și simplu... Doamne, nici nu mai știu ce să zic! Chase pare foarte fericit când e cu tine. Cred că partea asta e reală. E singura parte autentică din ființa lui, de când el și Amber s-au despărțit. Și apoi, după câțiva ani, l-a pierdut și pe Julian.

În cele din urmă, am înțeles ce voia să spună Katie. Îmi explica de ce refuza Chase să se atașeze emoțional. Nu doar că-și pierduse

logodnica, pe care fratele lui i-o suflase de sub nas. Își pierduse și fratele din cauza postului de CEO pe care Ronan hotărâse să i-l ofere. Toți cei pe care îi iubea voiau ceva de la el, iar dacă Chase nu ceda, îi întorceau spatele.

Chiar și omul alături de care crescuse.

Omul pe care îl admira și pe care îl considera un frate mai mare.

Am schimbat subiectul:

— Ce părere ai? V-a spus Grant dacă ăsta e...? Știi tu...

Sfârșitul.

Katie a scuturat din cap.

— Știi cum sunt doctorii. Niciodată nu spun nimic clar.

Într-adevăr, știam. Katie avea perfectă dreptate.

După ce am împărțit cafelele, sandviciurile și covrigeii, l-am tras de mânecă pe Chase. Părea aproape adormit.

— Du-te să dormi puțin!

— Îl aștept pe Grant, a spus cu răceală.

Îi lipsea tonul mușcător, pe care îl cunoșteam atât de bine.

— Ba n-o să-l aștepți. Când ajunge Grant aici, o să vorbesc personal cu el. Dacă se întâmplă ceva important, o să te trezesc. Ai nevoie de somn.

Și-a ferit brațul de atingerea mea, dar l-am apucat de cot. Și-a ridicat încet privirea spre mine. Nu știu ce a văzut pe fața mea, însă și-a dat seama că n-aveam de gând să renunț. S-a ridicat de pe scaun, fără tragere de inimă. L-am împins spre rezerva aflată lângă cea a tatălui său. Observasem că era liberă. Am înfoiat pernele. Chase stătea în spatele meu și mă privea stânjenit.

S-a întins în pat. Era pe jumătate adormit. L-am învelit cu pătura aspră. În Hamptons, când băusem prea mult, Chase făcuse același lucru pentru mine: avusese grijă de mine fără să se plângă.

Trăgeam de mine ca să ies din cameră.

Dintr-odată, Chase m-a apucat de încheietură. Fiorul pe care atingerea asta l-a stârnit în mine mi-a zbârlit perii de pe ceafă. Am simțit o strângere de inimă. Cumva, momentul ăsta mi se părea crucial. M-a zguduit expresia din ochii lui albaștri ca gheața. Buzele i s-au mișcat. Mi-am coborât privirea spre gura lui. Eram mult prea tulburată ca să-i înțeleg cuvintele. Pe buzele lui am citit un singur cuvânt. Unul pe care visasem să-l aud cu multe luni înainte de prima noastră despărțire.

— *Rămâi!*

— Să rămân aici, în cameră, sau...

Sau în viața ta?

Îmi venea greu să respir. Acum, toate speranțele mele atârnau de răspunsul lui.

— Rămâi la spital, Mad. Ca să te pot găsi.

Părea dărâmat: încercănat, cu pielea de pe pomeți ofilită, ca și cum slăbise peste noapte. Dintotdeauna mă întrebasem cum îți dai seama că iubești pe cineva. Acum, când Chase s-a uitat la mine, am aflat răspunsul. Știam, fără urmă de îndoială, că în momentul ăsta îl iubeam pe Chase.

— O să rămân.

Mi-am pus palmele peste mâinile lui.

Avea ochii pe jumătate închiși. Mărul lui Adam a coborât și apoi a urcat, de parcă se străduia să înghită. Avea buzele uscate. Îmi doream să le sărut. Ce gânduri nebunești!

Chase a murmurat:

— M-ai întrebat dacă am trecut peste relația mea cu Amber.

Ochii i se închideau. Ceda în fața oboselii.

— Mi-am revenit. Nu cred că am iubit-o vreodată cu adevărat. Nu așa cum te-aș putea iubi pe tine.

Bum! Bum! Bum! Inima îmi bătea nebunește în piept.

— Nu te-am înșelat, dar am vrut s-o fac. Am vrut al naibii de mult s-o fac, Mad. Știam că între noi era o relație pe bune, iar

dacă tot rahatul cu Amber — pe care nici măcar n-am iubit-o — m-a durut atât de mult, atunci tu aveai potențialul să-mi faci viața praf. Tu erai o slăbiciune. Eram atât de...

Mi-am ținut răsuflarea, așteptându-l să continue. Însă n-a mai zis nimic. Respirația lui a devenit mai lentă, până când s-a preschimbat în sforăit. Mi-am dus mâna la piept, de teamă că inima mea o să explodeze.

Am închis ochii. Tare aș fi vrut să mă stăpânesc, să nu mai zugrăvesc în roz relația noastră. Nu trebuia să uit clipele în care îl uram. Am auzit în gând vocea Laylei. Mă dojenea pentru că reveneam la vechile obiceiuri ale lui Maddie Martira: puneam nevoile celorlalți mai presus de nevoile mele.

O scenă petrecută când Chase fusese iubitul meu a început să se deruleze în spatele pleoapelor mele închise.

Chase își apăsa șoldurile de ale mele. Eram la o petrecere, iar respirația lui cu iz de whisky îmi dezmierda gâtul.

— Hai s-o ștergem. Toți sunt niște fraieri. Ești singura persoană de-aici lângă care pot sta fără să mă enervez. E de-a dreptul amuzant.

— De ce e amuzant? am întrebat șoptit.

— Pentru că ce vreau eu să-ți fac n-are nimic de-a face cu statul la verticală.

Am deschis ochii. După care i-am închis din nou.

Chase stătea cu spatele la mine și privea Manhattanul, de la fereastra panoramică a penthouse-ului său.

— Ești un lup, am gemut.

Spatele lui era atât de lat, atât de musculos, încât îmi venea greu să cred că era un simplu muritor, la fel ca mine.

A zâmbit și a făcut semn cu capul spre luna albă precum cristalul.

— Iar tu ești luna, mi-a zis Chase. Mă scoți din minți.

Am deschis ochii. Lacrimile îmi înțepau nasul și mi se adunau în gât. Din nou, pleoapele mele au coborât.

Chase și cu mine stăteam întinși pe iarbă și priveam cerul fără stele al New Yorkului.

— Vreau să plecăm în altă parte, am spus. Undeva unde poți vedea stelele noaptea. Într-un loc mai pur.

Am bănuit că zâmbea.

— Ce ciudat! Am cumpărat un telescop tocmai fiindcă nu pot să văd stelele, și asta mă scoate din sărite. Dar nu vreau să renunț la viața de oraș.

Îi stătea în fire să-i displacă un lucru din viața lui și să încerce să-l schimbe. Mie îmi stătea în fire să-mi displacă un lucru din viața mea și să renunț, să arunc prosopul și s-o iau de la capăt.

O lacrimă mi-a alunecat pe obraz.

Chase și cu mine, împreună, în patul meu. La picioarele noastre stătea Daisy.

— Ai avut vreodată senzația că te schimbi? m-a întrebat.

— Foarte des. Întotdeauna ne schimbăm. Doar că nu observăm, pentru că suntem mereu în mișcare.

— Eu nu vreau să mă schimb.

— Nu cred că ai de ales, am spus cu blândețe. Dacă nu te schimbi, nu trăiești.

— Poate că nu vreau să trăiesc.

— Bineînțeles că vrei.

A coborât din pat și a început să se îmbrace.

Pleoapele mele au fluturat. Am deschis ochii. Atunci, vorbise despre noi doi. Eu eram cea care îl schimbam.

Chase și cu mine, în roller-coasterul Cyclone, în Coney Island. Nu era o ieșire romantică. Îl convinsesem să vină cu mine pentru că mi se făcuse poftă de un măr glazurat, ca pe vremuri.

Eram în primul vagon. Urca dureros de încet, centimetru cu centimetru.

Mi-a zâmbit larg.

— Nu ți-e teamă de nimic, nu-i așa?

— *De aproape nimic.*

Vagonul nostru a început să se cutremure. La fel și inima mea. Am dat să-l iau de mână, însă și-a încleștat degetele. Își ținea mâinile în poală. La nivel emoțional, se închidea față de mine. Nici nu știa că îmi doream să-și deschidă inima.

Pentru a patra oară, am deschis ochii. Eram îngrozită. Mi-am adus aminte ce se întâmplase mai apoi.

Amândoi ne prăbușiserăm.

◆ ◆ ◆

Am petrecut următoarele ore încercând să aflu cât mai multe informații de la Grant. Când a spus, în cele din urmă, că putem merge acasă, era aproape dimineață. I-am trimis lui Sven un mesaj ca să-l anunț că azi urma să lucrez de acasă, apoi m-am dus să văd cum se simțea Chase. Stătea pe patul de spital, încruntându-se la ecranul telefonului. Dormise aproape șapte ore.

A ridicat privirea spre mine. Arăta de-a dreptul delicios. Era ciufulit, iar ochii lui căpătaseră o strălucire sănătoasă. Părea să fi recâștigat kilogramele pe care le pierduse aseară. I-a revenit până și culoarea în obraji.

— Ai spus c-o să mă ții la curent, mi-a reproșat el.

Am intrat în cameră și m-am așezat pe marginea patului, lângă el.

— Da, dacă apare vreo schimbare. Mi-am ținut promisiunea.

— Tata e conștient?

— Încă nu, dar o să se trezească. Starea lui e stabilă.

— Ce a spus Grant?

— A spus că sunt mari șanse ca Ronan să scape cu viață.

— OK. Deci nu avem nicio noutate.

I-am aruncat o privire care voia să spună: „Serios? Adică asta nu-i o veste bună?". Mi-a luat o mână și pus-o în poala lui. Un fior m-a scuturat, ca atunci când vagonul nostru de roller-coaster începuse să se prăbușească.

— Hai să-ți fac cinste cu micul-dejun, s-a oferit el.

— Mulțumesc, dar nu mi-e foame.

Nu voiam să rămân și mai mult singură cu el. Știam că eram cât pe ce să mă prăbușesc. Aveam să plonjez, după care mi-ar fi fost imposibil să-i mai întorc spatele. Nu era bine să mă îndrăgostesc de un bărbat care promisese să nu-mi ofere niciodată ce îmi doream de la viață: un soț, o nuntă. Copii. *Dragoste.*

— Mâncarea are rareori legătură cu mâncatul propriu-zis, a explicat el. E vorba despre confort. Despre sex. Despre răzbunare, dorință și mânie. A mânca nu are niciodată legătură cu mâncarea.

Am zâmbit obosită. Un țipăt a izbucnit din rezerva lui Ronan. Era vocea lui Katie. Privirile noastre au zburat imediat spre ușă. Lui Katie nu îi stătea în fire să facă o scenă. Chase a țâșnit din pat și s-a năpustit spre ușă. L-am urmat în grabă. Katie, Amber și Julian stăteau pe coridor. Katie respira cu greutate. Pieptul i se zbuciuma. Avea dâre roșii pe obraji, ca și cum ar fi încercat să-și smulgă carnea cu unghiile, din pricina frustrării.

— Ce tupeu ai! Nu-mi vine să cred, Julian! E prea de tot.

— Am făcut ceea ce toți cei de față sunt prea lași ca să facă, i-a zis Julian.

Părea disperat. Strângea tare mâna lui Amber. Soția lui și-a tras mâna dintr-a lui în clipa în care ne-a văzut pe Chase și pe mine. Fața ei s-a posomorât. Mi-am dat seama că eu și Chase ne țineam de mână.

— Ce s-a întâmplat? a cerut Chase să știe.

Mi-a dat drumul la mână și s-a postat între Julian și Katie. Sora lui a înșfăcat un teanc de documente din mâna lui Julian, fluturându-le în fața lui Chase.

— Ticălosul ăsta i-a dat tatei să semneze un contract prin care îl numește pe Julian directorul firmei Black & Co, în caz de urgență. A încercat să se furișeze în camera tatei, în timp ce

mama era plecată să-i aducă tatei nişte lucruri. Eu eram pe hol, dădeam câteva telefoane.

— Hei, înainte să te ambalezi..., a dat Julian să spună.

S-a răsucit spre Chase, dar n-a fost o mişcare inspirată. Pumnul lui Chase l-a pocnit în mutră. Julian s-a împleticit în spate şi s-a izbit de zid. Se ţinea de nas cu ambele mâini şi se chinuia să respire.

Chase a smuls contractul din mâinile lui Katie şi l-a rupt. Bucăţelele de hârtie se cerneau la picioarele lui, asemenea fulgilor de nea. Amber l-a fixat cu ochii ei atent machiaţi şi înlăcrimaţi.

Julian s-a lăsat să alunece în josul peretelui. Sângele îi picura printre degete, pe cămaşă şi pe podeaua coridorului.

— Te simţi ameninţat de mine, *vere*? a şuierat el.

Îl auzeam pentru prima dată numindu-l pe Chase „vere," nu „frate". Mă uitam la Julian. În ochii mei, părea un personaj negativ shakespearian, unidimensional. A trebuit să-mi amintesc că şi el avea propria poveste de viaţă. Probabil îi fusese greu să trăiască în umbra vărului său cu zece ani mai tânăr, plin de succes, arătos şi care se născuse în lumea bună americană. Fusese nevoit să trăiască ştiind că Chase era considerat mai talentat, mai capabil şi cu mai multă autoritate decât el. Poate că îl sâcâia la culme că Chase părea netulburat de faptul că Julian îi furase logodnica.

Chase s-a apropiat de el cu paşi mari. A zâmbit cu răceală.

— Mai încearcă o dată să manipulezi managementul firmei, Julian! Te provoc s-o faci! Iar tu — s-a răsucit către Amber, care a făcut un pas în spate, strângând colierul cu diamante între degetele cu unghii lungi — ţine-l departe de mine, dacă nu vrei să rămâi văduvă!

Chase m-a luat din nou de mână şi a plecat valvârtej. Mă poticneam în urma lui, încercând să ţin pasul cu el.

— Unde mergem?

— Acasă la mine.

— Acasă la... Chase, *nu*!

— Ba da.

— De ce?

S-a oprit în loc și s-a răsucit brusc spre mine.

— De-aia! a scrâșnit.

— Adică?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Vii cu mine pentru că nu pot să dorm, a explicat el, enervat că era silit s-o recunoască.

— Și ce dacă?

— Și pot să adorm când ești lângă mine.

A rostit cuvintele fără nicio tragere de inimă.

— Nu știu cum să-ți explic și nici nu vreau s-o fac. Vrei să mă onorezi cu prezența ta, ca să dorm și eu câteva ore?

Mi-am umezit buzele. Ezitam.

— O să încerc să nu mă dau la tine. Pe cuvânt de cercetaș! a adăugat, ridicând trei degete în aer.

— Ți-o zic pentru ultima dată: tu n-ai fost...

— Ba am fost cercetaș un an întreg. A fost groaznic. Nici măcar nu știu să fac un nenorocit de nod.

Am pufnit amuzată.

Am ajuns afară. M-a luat din nou de mână și a pornit în căutarea unui taxi. Nu reușeam să-mi aduc aminte când ne ținuserăm de mână atâta timp.

Nu era nevoie ca diavolul să mă târască în iad.

Veneam cu el de bunăvoie.

CAPITOLUL 16

Chase

După alte patru ore de somn și un duș, am început să simt că sunt om.

După ce am verificat dacă mă sunaseră Grant, Katie sau mama și mi se comunicase, printr-un mesaj, că starea tatei era în continuare stabilă, mi-am pus unul dintre costumele mele negre și am ieșit din dormitor. Nu pricepeam de ce există și alte culori. Negrul se potrivește la orice ocazie. Singura excepție pe care o făceam erau pantalonii de trening gri, purtați în casă.

Am coborât treptele de marmură care duceau spre livingul meu. Din tavan atârnau candelabre negre. Prin cameră erau răspândite canapele și fotolii tapițate cu piele neagră. Un perete era din sticlă, de la podea până-n tavan. Ceilalți trei erau din beton brut. La mine acasă, totul era întunecat, decadent și periculos.

Prin semiîntuneric, am văzut-o pe Mad. Purta o rochie galbenă, în formă de A. O îmbrăcase pentru a ieși la întâlnire cu pediatrul ei. Materialul avea un imprimeu cu mici conuri de înghețată care se scurgea. Stătea aplecată deasupra blocului de desen. Vârful limbii i se ițea într-un colț al gurii, ca de fiecare dată când se concentra. Mi-am încheiat nasturii cămășii. Nu știa că eram aici. Faptul că o priveam fără să fiu văzut îmi dădea senzația perversă

că eram un fel de prădător. Mintea mea a început să rătăcească spre plăceri pe care nu mi le mai oferisem de când aflasem că tata era bolnav.

Telefonul ei a început să sune. Tonul de apel era melodia *Greek Tragedy*, a trupei Wombats. Toate aceste mici ciudățenii o făceau incredibil de ispititoare. Nu era neapărat genul hipster, deși știam că Mad se îmbrăca după moda hipsterilor și se pricepea la muzica *indie*. Nu era tocmai intelectuală, însă ar fi putut discuta cu aproape orice om, fie el rege sau cerșetor. Mad nu era dintr-o clasă socială superioară. Nici dintr-o clasă inferioară. Făcea parte dintr-o categorie doar a ei — categoria Maddie. O specie cu totul unică și sexy. Trebuia să mi-o scot din cap. Trebuia să i-o trag din nou.

Mad a tresărit, apoi a glisat cu degetul pe ecran. Vocea lui Ethan a răsunat în living:

— Voiam să văd ce faci. Ești acasă?

Madison și-a plimbat privirea de jur împrejur. Mă ascunsesem în spatele unei statui ce purta numele *Îngerul îndurerat*. Îngerul sculptat ținea o țigară între degete și își sprijinea bărbia de tejgheaua unui bar. Era o achiziție din impuls, făcută în bășcălie, după ce mă întorsesem din America de Sud și descoperisem că fosta mea logodnică era gravidă cu copilul lui Julian. Nevoia de a cheltui o grămadă de bani pentru un obiect absurd fusese copleșitoare. Ca și cum ai spune: *Și ce dacă m-a înșelat? O să sparg cinci sute de mii de dolari pe un rahat de statuie pe care majoritatea oamenilor n-ar vrea s-o aibă nici măcar în toaletă.*

— Am rămas peste noapte la spital, iar azi-dimineață am venit acasă la Chase, i-a răspuns ea. Voiam să mă asigur că se simte bine.

Încă un lucru care îmi plăcea la Madison Goldbloom: nu dădea vina pe alții. O strânsesem cu ușa ca să vină acasă la mine, însă nu i-a zis asta lui Ethan.

— Aha..., a făcut el.

Cât de elocvent! Cum naiba putea Madison să fie împreună cu tipul ăsta?

— Apropo, Ronan se simte mai bine.

— Super! Chiar voiam să te-ntreb cum se simte, a spus Ethan.

Ce mincinos! Nu-i păsa de tatăl meu.

— S-a întâmplat ceva între tine şi Chase?

— Nu, firește că nu.

Madison a oftat.

S-a așternut tăcerea. Între ăştia doi exista tot atâta atracţie sexuală ca între un tampon şi o pată de ketchup. Nu pricepeam cum de ea nu-şi dădea seama că nu se potriveau deloc. Madison era un foc, iar Ethan era... Ce naiba era el, de fapt? Nu apă. Nici pământ. Era o umbră. Un produs secundar al altui lucru.

— Vrei să ne vedem diseară? i-a propus Ethan. Mai ştii că plănuiserăm să...?

Pe toți dracii! Nu! Am ieşit din spatele statuii şi mi-am dres glasul.

— Îmi pare rău, Ethan. Mad nu se poate vedea cu tine diseară.

M-am apropiat nonşalant de Mad. Promisesem că nu voi încerca să i-o trag; însă nu mă angajasem că *nu* îl voi împiedica pe orice alt bărbat să i-o tragă în seara asta. Am sărutat-o cast pe frunte. Şi-a şters fruntea, încruntată. M-a privit cu o expresie de iritare.

— Uite cum stă treaba: Madison va fi cu mine diseară.

— Chase! a izbucnit ea. Scuze, Ethan! Mi-ar plăcea mult să...

— I-ar plăcea să aibă o relaţie în care să fie atrasă şi interesată de bărbatul cu care se întâlneşte, am terminat eu propoziția în locul ei, zâmbind. Ştiu, Mad. Dacă ai simți asta pentru el, totul ar fi mult mai simplu.

— Eşti un nesuferit!

A încercat să-mi plesnească braţul, ca să mă alunge. Dar era limpede că se amuza. Faţa ei strălucea. Misiune îndeplinită!

— Cuvântul pe care îl cauți e „tare", am glumit eu. Mersi de compliment!

— Ești un adevărat coșmar! a chicotit ea.

Am tachinat-o mai departe:

— Un coșmar sexy, nu-i așa? Unul din care te trezești cu sfârcurile tari și cu chiloții fleașcă.

Se îmbujora tot mai tare.

— Te las să te ocupi de el, Maddie, a spus Ethan, cu răceală în glas.

Și a închis înainte ca ea să încerce să se scuze.

Mad s-a ridicat în picioare. A agitat telefonul în aer.

— Nu mă mai sabota!

S-a prefăcut că mă lovește peste piept.

Am apucat-o de mână și am mușcat-o, în joacă, de vârfurile degetelor.

— Dacă eu n-am parte de sex, atunci nici falsa mea logodnică n-o să și-o tragă cu nimeni.

— *Nu* avem o relație, Chase!

Și-a dat capul pe spate, cu un mârâit de frustrare.

— Nu pot să cred că am încercat din răsputeri să te păstrez când eram împreună, iar acum tu ești cel care nu vrea să mă lase în pace!

— Ai răbdare câteva săptămâni, am glumit eu. N-o să dureze mult.

— Nu spune așa ceva! E o lipsă de respect față de tatăl tău. Ar mai putea trăi câteva luni. Sau chiar ani.

— Ba nu.

— Chase!

— Da, Mad.

Și-a încrețit fruntea.

— De ce îmi spui „Mad"? De ce nu „Mads", „Maddie" sau „Madison"? Ai putea folosi oricare altă poreclă de-a mea.

Știam răspunsul. Îl știam de ceva timp. Însă mi se părea că aș fi depășit o limită dacă i-aș fi dat răspunsul. Mai ales fiindcă bănuiam că ieri mă luase gura pe dinainte, înainte să adorm în patul de spital.

M-am uitat la blocul de desen și am zărit schița rochiei de mireasă la care lucra.

— Ești talentată, am spus, schimbând subiectul.

— Și asta te surprinde?

Înțelesese că voiam să discutăm despre orice altceva.

— Nu. Schițele tale sunt curate. Elegante. Nu mă așteptam.

— Pot fi și elegantă. Mă îmbrac cu haine trăsnite pentru că așa vreau.

— De ce?

— Pentru că ele mă reprezintă.

Am luat-o peste picior:

— În cazul ăsta, ai vreo boală mintală?

— Mă jignești.

S-a prefăcut că-i vine să vomite. Dar ne potriveam împreună, iar ea o știa prea bine. O știam și eu. S-a uitat la foaia de hârtie, încruntându-se.

— Nu cred că rochia asta o să placă. Mă refer mai ales la Sven.

— De ce nu?

— Are prea multe detalii.

A fluturat din mână spre desenul ei, arătându-mi mânecile, decolteul și tulul.

— De obicei, Rochia Supremă trebuie să fie mult mai simplă. Linii curate, detalii minimaliste, fără prea multă personalitate. Accentul trebuie să cadă pe croi și pe calitatea superioară. În plus, toate rochiile pe care le-a prezentat Croquis au fost de un alb pur, ca zăpada. Asta nu-i așa.

— Ce culoare are?

— Crem.

Şi-a muşcat buza de jos şi a fluturat din mână.

— Nu-i nimic. În cel mai rău caz, o să mai elimin din detalii.

— Nu-i nevoie. Rochia e perfectă. Te reprezintă. Nu schimba nimic!

A înghiţit în sec. Ochii mei au coborât spre gâtul ei delicat. Voiam să-l sărut.

— OK, a şoptit ea. Mulţumesc!

— Ai dormit?

— Da, puţin.

— Vrei să faci un duş? Vrei să te duc acasă la tine?

— Nu-i nevoie.

— Bine. Atunci, să mergem la birou! Mai putem recupera o parte din ziua asta de muncă.

Mi-am luat cheile. Ştiam că avea să mă urmeze, ca să nu mai fie nevoită să se contrazică cu mine. Voia ca interacţiunile dintre noi doi să rămână la un nivel minim.

Şi, pentru prima dată în viaţă, îmi păsa de chestia asta.

Ei, de fapt, firește că-mi păsa de multe lucruri.

Îmi păsa de tata.

De Black & Co.

Însă nu-mi păsase de femeile cu care mă întâlnisem înainte. Agitaţia din pieptul meu era un semnal menit să mă avertizeze că inima mea se punea singură la încercare. *Cioc! Cioc! Cioc! Drăcia asta funcţionează?*

Am scrâşnit din dinţi şi am apăsat cu putere butonul liftului, fără să mă uit în urmă.

◆ ◆ ◆

Trei zile mai târziu, tata era conştient şi primise undă verde pentru externare. L-am luat cu maşina de la spital. Mama făcea pregătiri acasă. Am făcut ture cu maşina prin zonă, ca să trag de timp. Pe tata nu părea să-l deranjeze, deşi timpul lui era preţios.

Mi-a trecut prin minte că noi doi nu mai purtaserăm o discuție profundă despre altceva în afară de muncă încă de când se îmbolnăvise de cancer. Munca era un subiect sigur. Mă îndoiam că-și amintea când Julian se năpustise în rezerva de spital, cu contractul lui. Tata fusese inconștient în tot acel timp. Grant m-a sfătuit să îl iau cu binișorul și să nu-i vorbesc despre subiecte care ar putea să-i crească tensiunea. Nu voiam să-l necăjesc cu mizeriile lui Julian.

Ne învârteam cu mașina pe aceeași stradă lăturalnică, trecând pe lângă aceeași cafenea. Aceiași studenți gălăgioși se îngrămădeau laolaltă și așteptau la același semafor. Când ești nefericit, bucuria altora ți se pare deprimantă. Parcă totul îți face în ciudă.

— Aș vrea să putem pleca din orașul ăsta, a zis tata, uitându-se pe geam. Mi se pare murdar vara, atunci când ploaia sau ninsoarea nu îl curăță. Nu ți se pare murdar?

Fumul se ridica din câteva guri de aerisire. Un student beat, care râdea în hohote, a azvârlit o doză de bere spre amicul lui aflat pe cealaltă parte a străzii.

— Putem pleca din oraș, dacă vrei, am spus.

Degetele mele s-au încleștat pe volan.

Nu voiam să las firma de izbeliște, în vreme ce Julian pândea la etajul managementului. Nu voiam s-o las pe Madison să intre într-o rutină confortabilă cu Ethan cel mediocru. Numele Madison Goodman ar suna ca naiba. Nu-i puteam permite să rămână cu Ethan. Însă dorințele tatei aveau întâietate.

— Julian mi-a propus să mergem la ferma din Lake George, în weekend. A pregătit-o pentru noi, a continuat tata.

Julian te-ar arunca în lacul ăla, dacă ar ști că așa poate moșteni firma. Eram tentat să i-o spun. M-am mulțumit să zâmbesc senin.

— Serios? Ce idee grozavă!

— Poți să vii cu Madison, firește. Cred că i-ar plăcea acolo. Sunt multe activități de făcut. O să stăm la aer curat. Unde s-a născut Madison?

— În Pennsylvania, am răspuns. Într-un oraș de lângă Philadelphia.

— Are frați sau surori?

— Nu. Mama ei s-a luptat mult cu...

Am tăcut.

— Cu cancerul de sân, nu-i așa? a completat tata.

— Da.

Ce tâmpit eram! Trebuia să schimb subiectul.

— Părinții ei aveau o florărie. Tatăl ei încă o are.

— Madison și tatăl ei sunt apropiați? a întrebat tata.

— Da, foarte apropiați. Din două în două luni, se duce în vizită la el și la iubita lui. În fiecare an, își petrec concediile împreună.

— Știi foarte multe despre Madison.

S-a întors spre mine, cu un zâmbet. Știam multe, într-adevăr. Nu-mi aduceam aminte să fi ascultat ce avea ea de spus — nu cu bună știință, în orice caz —, însă îmi aminteam tot ce îmi povestise despre viața ei. Nu îmi dezvăluise foarte multe, pentru că nu încurajasem conversațiile în relația noastră. În momentul acesta, întrebarea arzătoare era dacă Mad avea să-mi facă favoarea de-a mă însoți într-un weekend la țară. Mă cam îndoiam că avea să accepte.

Telefonul tatei a vibrat în buzunarul lui. L-a pus pe speaker și a răspuns cu voce blândă:

— Salut, Julian!

Cu siguranță, nu își amintea de contractul pe care încercase să-l convingă să-l semneze.

— Ce mai face Clemmy?

— Ce? a întrebat văru-miu. A, Clemmy e bine!

Cred că tata deturnase discuția. Bănuiam că Julian îl sunase pentru cu totul alt motiv. Mă întrebam dacă Julian se gândea măcar la fiică-sa.

— Uite, Amber a discutat cu firma de mentenanță și casa de la Lake George e pregătită. Să vin să vă iau pe tine și pe Lori vineri dimineață?

Avea de gând să-i ducă pe ai mei la țară, pentru un weekend întreg? Fără Katie și fără mine, în timp ce tata era la un pas de moarte și în îngrijire paliativă? Nu aveam să permit așa ceva! Îi mirosisem planul de la o poștă. Julian voia să se dea bine pe lângă tata, înainte să-și pună tunurile pe postul de CEO. Și voia s-o facă într-un loc din care eu și sora mea lipseam, ca să nu-i dejucăm planul.

— Perfect! a răspuns tata. Ai vorbit cu Katie?

— Nu. Cred că are o acțiune de voluntariat cu spitalul Saint Jude în weekendul ăsta, a spus Julian.

Auzeam un foșnet, ca și cum răsfoia febril prin niște hârtii. Poate că avea și alte mizerii pe care voia ca tata să le semneze.

— Știi cum e Katie. Nu scapă ocazia să facă o faptă bună.

M-am băgat în discuție:

— Ar trebui s-o întrebi din nou dacă vrea să vină. De obicei, Katie face voluntariat la sfârșitul fiecărei luni. N-am ajuns la sfârșitul lunii.

A urmat o pauză din partea lui Julian. Însă și-a revenit iute.

— Chase, nu știam că ești și tu acolo.

— Păi, da, sunt cu el. La urma urmei, e vorba de tatăl meu.

— Da, de cel biologic, a râs Julian binevoitor. Dar voi doi sunteți foarte diferiți.

— Ce-ai zis? l-am întrebat ironic, virând o ultimă oară pe străduța aceea lăturalnică, înainte de a mă îndrepta spre clădirea în care locuiau părinții mei. Dacă mi-ar plăcea să vin și eu la fermă? Sigur că da! Ce drăguț din partea ta că m-ai invitat, Julian!

După o altă pauză, Julian a venit cu o propunere:

— Vino împreună cu Madison! Amber moare de nerăbdare să vadă fotografiile de logodnă.

— Așa o să fac.

Serios, Chase? Madison făcea tot posibilul ca să mă evite. Nu mai răspundea nici la apeluri, nici la mesaje. Singurul lucru care o împiedica să obțină un ordin de restricție împotriva mea era faptul că lucram în aceeași clădire. Și totuși, nu puteam să nu merg la fermă. Mad trebuia să înțeleagă.

— Minunat! a exclamat Julian. Abia aștept.

Tonul lui era suspect de relaxat.

Fiind orbit de furie, nu m-am prins că Julian îmi întindea o capcană. Am căzut în plasă fără nicio ezitare.

CAPITOLUL 17

Maddie

25 septembrie 2008

Dragă Maddie,

Astăzi am găsit țigări în rucsacul tău. Din nou. Ne-am certat. A ieșit urât. Ai spus că ai făcut o greșeală. Nu se cheamă greșeală dacă tu continui să greșești. Trebuie să existe un motiv pentru care faci asta.

Poate că vrei să fii rebelă, să te distrezi sau poate că ai devenit dependentă de nicotină. Situația asta îmi aduce aminte de floarea-cadavru, care miroase a carne putredă. Nu din întâmplare miroase așa, ci pentru că e rară și vulnerabilă.

Ține minte! Fiecare decizie pe care o iei are la bază un motiv.

Cu drag,

Mama. x

◆ ◆ ◆

De data asta, nu m-am mai mințit singură.

Nu am mai opus rezistență și nici nu am negat. Identificasem problema. Era vorba despre *dependență*. Mama se exprimase

foarte bine într-o scrisoare, în urmă cu mulți ani. Mi-o scrisese când aveam cincisprezece ani, după ce începusem să fumez.

Am văzut numele lui Chase pe ecranul telefonului și am răspuns la primul apel. Când m-a invitat la fermă, gata să-mi turuie un discurs convingător, i-am retezat-o și am acceptat pe loc. Nevoia de a fi lângă el și de a-l susține mă copleșea. Dar asta nu însemna că jucam iarăși rolul lui Maddie Martira.

Pur și simplu țineam din tot sufletul la Chase și nu voiam să dea greș.

Când avea să afle că încă mă jucam cu diavolul, Layla urma să-mi țină morală. Având în vedere ce aflasem despre Julian și Amber, mă simțeam responsabilă pentru Chase. În plus, minciuna pe care o țesuserăm amândoi, de dragul familiei lui, degenerase așa de mult, încât punea totul în umbră — inclusiv conștiința mea. Era ca un bulgăre de zăpadă care se rostogolea, devenind din ce în ce mai mare, înghițind în calea lui obiecte, sentimente și persoane nevinovate — Ethan, Katie, Clementine —, în timp ce se prăvălea de pe un munte de minciuni. Deși știam că bulgărele avea să lovească ceva și să explodeze din clipă în clipă, nu eram în stare să-l opresc. Nu mi se părea că pot mărturisi adevărul tocmai acum. După ce tatăl lui murea, Chase trebuia să suporte consecințele înșelătoriei pe care o pusese la cale.

Am ajuns la ferma din Lake George vineri seara.

Clădirea de piatră, din secolul al nouăsprezecelea, se afla pe terenul de patru mii de hectare aflat în proprietatea familiei Black. Etajul al doilea avea balcoane cu uși duble, vopsite în verde. Iedera se cățăra pe ziduri. În fundal se zărea lacul. Locul ăsta era magic. Soarele cobora leneș la orizont, pictând cerul în nuanțe de auriu și roz.

Am tresărit când Chase mi-a luat valizele din mâini. Mi-a aruncat o privire peste umăr și a râs.

— Casa de aici e favorita tatei. Casa din Hamptons e terenul de joacă preferat al mamei.

— Și care-i terenul tău de joacă preferat? am întrebat, fără să-mi dau seama că vorbele mele sunau a insinuare.

Chase s-a oprit din mers.

— *Tu* ești.

A lăsat jos gențile mele. Pentru o secundă, am crezut că avea să mă ia în brațe și să mă sărute. *Îmi doream* așa de mult să o facă! În schimb, Chase a scuturat din cap, ca pentru a-și alunga gândurile.

— Nu mă lăsa să te seduc! a mârâit la mine.

— OK.

Ne-am pus iar în mișcare.

— Dar de ce?

— Pentru că, odată ce vei fi din nou a mea, n-o să fiu în stare să-ți dau drumul. Să te las în pace. Să-ți respect decizia.

Mi-a așezat gențile pe un troler și m-a luat de mână. Ne-am intrat iar în rolul de logodnici.

Ne-am îndreptat spre esplanada conacului. Dinspre sufragerie răzbăteau voci, râsete, discuții. Clinchet de tacâmuri și de pahare. Am schimbat o privire încruntată.

— Dobitocul de Julian! a mârâit Chase. Probabil le-a spus că întârziem și că se pot așeza la masă.

— E timpul să-l pui la punct.

M-a săgetat cu privirea.

— Crezi că nu știu asta? N-am făcut-o până acum fiindcă părinții noștri, soră-mea și Clementine nu trebuie să asiste la suferința pe care am de gând să i-o provoc.

Ne-am îndreptat spre sufragerie. Am lăsat bagajele pe esplanadă. Masa era încărcată de platouri și farfurii. Rulouri de primăvară, carafe aburite, pline de ceai cu gheață, și sticle de vin erau împrăștiate pe fața de masă de un alb imaculat. Mirosea a carne pe grătar și a legume condimentate. Îmi lăsa gura apă.

— Doamne! Te rog, spune-ne din nou povestea aia! Nu-mi vine să cred că Clemmy a spus așa ceva, a râs Lori.

— Începe de când Clemmy a intrat în cameră și a văzut acvariul gol! a sugerat Amber.

Vocea ei era mieroasă, diferită.

L-am auzit pe Ethan:

— Bine, bine! O să povestesc din nou.

Hopa! Stai puțin! *Ethan?*

Nu mai aveam cum să mă răsucesc pe călcâie și să fug cât vedeam cu ochii, fiindcă deja intrasem în living. Chase era cu un pas în fața mea, acoperindu-mă cu trupul lui, cu mâna încleștată pe mâna mea. Aveam senzația că podeaua se cască sub picioarele mele, amenințând să mă înghită cu totul. Ochii mei au întâlnit privirea lui Ethan. Stătea în celălalt capăt al mesei. Simțeam cum mii de șerpi mi se răsuceau în stomac, înfigându-și colții veninoși în măruntaiele mele.

Ethan era aici, așezat între Clementine și Amber, cu un pahar de vin alb aproape de buze. Purta cravata lui cu imprimeu *Prietenii cățeluși.*

Se uita la mine.

Părea *furios.*

Mi-am amintit de ultimele noastre discuții. Vorbiserăm la telefon săptămâna asta, însă nu stabiliserăm să ne întâlnim. Relația noastră era pe punctul de a-și da duhul, iar eu crezusem că situația nu ne deranja. Ethan a spus că fusese invitat undeva la final de săptămână. I-am zis că și eu aveam planuri. Amândoi ne exprimaserăm vag. Iar acum știam de ce.

Ethan era mereu în fundalul poveștii mele. Un personaj secundar la care alergam ori de câte ori îl alungam pe Chase. Încercând să-l mulțumesc pe Ethan, să-l *iubesc*, îi dădusem speranțe false. Deși mă străduisem să nu îl rănesc, de fapt fusesem și mai crudă cu el. Acum înțelegeam că Maddie Martira avea și o parte întunecată.

Zâmbetul care se lățea încet pe chipul lui Ethan mi-a dat de înțeles că el nu era la fel de uimit ca mine. Totul era o înscenare.

Remuşcările mele s-au preschimbat în furie. Mi-am îndreptat spinarea şi mi-am împins bărbia în faţă.

Mi-am desprins mâna dintr-a lui Chase. Am strâns pumnii. Unghiile mi s-au înfipt în piele.

Julian a fluierat uşor, a sorbit din ceaiul cu gheaţă şi a exclamat:

— Hei, ce stânjenitor! Parcă ai zis că voi doi vă cunoaşteţi, nu?

Vocea lui era plină de încântare.

— Doctorul Goodman e pediatrul lui Clementine. Ne-am gândit că ar fi frumos să-l invităm şi pe el aici, ca să se bucure de aerul ăsta curat, într-unul dintre rarele lui weekenduri libere, a spus Julian.

Chase i-a aruncat o privire înfuriată.

I-am dat replica:

— Nu-i deloc stânjenitor. După cum am mai zis, îl cunosc pe Ethan. Suntem prieteni buni.

M-am aplecat să sărut obrazul palid al lui Ronan.

Lori şi Katie s-au ridicat de la masă şi m-au luat în braţe. Am trecut pe lângă Amber şi Julian. I-am bătut uşor pe umăr, în semn de salut. Am sărutat-o pe Clemmy pe creştet, după care am sărutat obrazul lui Ethan.

— Ce surpriză plăcută! mi-a zis el, în clipa în care buzele mele au atins pielea lui proaspăt bărbierită.

Vocea lui era uscată, seacă.

I-am şoptit:

— Ethan... *De ce* faci asta?

— Madison, ia loc!

Chase s-a aşezat în faţa lui Ethan, care a tresărit sub privirea lui ucigătoare. M-am îndreptat spre el, simţindu-mi umerii grei. M-am aşezat. Ne-am pus amândoi mâncare în farfurii. Ethan a povestit din nou cum Clementine a aruncat bucăţi de *sashimi* în acvariul gol din biroul lui. Toată lumea a râs.

Stăteam înțepenită la masă și mâncam pe pilot automat. Nu simțeam gustul mâncării. N-am idee ce mă neliniștea mai mult: gândul că familia lui Chase avea să afle că eu și Chase nu eram împreună sau perspectiva discuției pe care urma s-o am cu Ethan, mai târziu? Pe sub masă, degetele lui Chase mi-au strâns mâna. M-am înfiorat.

Julian și-a frecat bărbia și a râs binevoitor.

— Vreau să întreb ceva, Ethan. Încerc să înțeleg. Maddie a spus că voi sunteți prieteni. Dar, din câte mi-aduc aminte, Clemmy a zis că v-a văzut îmbrățișându-vă „ca îndrăgostiții din filme", la clinică, acum câteva săptămâni. Nu-i așa, Clemmy?

S-a răsucit spre fiica lui, apoi spre mine.

— Deci cum stau lucrurile? Tu și Ethan sunteți doar prieteni sau e ceva mai mult între voi?

Clementine și-a coborât privirea în poală și s-a înroșit.

— Așa cum am mai spus — am scrâșnit enervată —, eu sunt împreună cu Chase.

— Scuză-mă, Maddie!

Schițând un gest împăciuitor, Julian a ridicat brațele în aer. A făcut o pauză, ca să se asigure că toată lumea își aducea aminte ce povestise Clementine — că mă văzuse sărutându-l pe Ethan.

— Am crezut doar... E o prostie, oricum... Am crezut că, poate, tu și Chase v-ați certat. Te-am văzut la serviciu zilele trecute. Nu purtai inelul de logodnă, a comentat Julian, în timp ce-și tăia meticulos friptura de pui. Și totuși, acum îl porți.

Devenea din ce în ce mai agresiv. Pornise un adevărat atac împotriva noastră. Știam că trebuia să ies singură din această situație. Dacă Chase ar fi intervenit, totul ar fi părut pur și simplu o altă ceartă între ei doi.

Am ridicat din umeri.

— Inelul e foarte scump. Nu vreau să-l pierd și nici să mă pomenesc că-mi taie cineva degetul, ca să mi-l fure.

— Foarte inteligent! m-a lăudat Katie. Tăiatul degetelor nu-i o scorneală. Am auzit despre asta într-un podcast în care se discutau cazuri reale de furturi de bijuterii.

— Prietenii tăi se bucură pentru logodna ta? s-a băgat Amber în discuție, cu un zâmbet fals pe buzele ei încărcate de luciu de buze. Îmi închipui că se pune la cale o ditamai petrecere pentru burlăcițe.

I-am dat replica imediat:

— Prietenii mei apropiați sunt încântați. Vom sărbători, dar vom fi discreți. Colegilor de la muncă încă nu le-am spus nimic. Știi cum e: nu e OK să te lauzi cu inele scumpe și să te măriți ca să pătrunzi într-o nouă categorie socială.

Ha! Era amuzant să renunț temporar la rolul de Maddie Martira.

Amber s-a strâmbat, apoi a continuat cu înțepăturile:

— Îmi dau seama că ar fi ciudat. Black & Co. și Croquis sunt companii-surori. Mă întreb dacă lumea crede că te-ai culcat cu cine trebuie ca să avansezi în carieră.

— O, am avut același job cu mult înainte de a-l cunoaște pe Chase. Pentru mine, căsătoria din interes nu e un sport olimpic.

I-am întors zâmbetul. Chase s-a prefăcut că tușește, ca să-și înăbușe un hohot de râs. Lori a dat peste cap paharul ei cu vin.

— Clementine, poți să pleci de la masă! s-a răstit Amber, străpungându-mă cu privirea.

Ronan a pocnit din degete. Un chelner a condus-o pe Clementine în bucătărie, ca să guste desertul. Livingul devenise un adevărat câmp de luptă. Toate mănușile fuseseră aruncate.

Julian s-a lovit gânditor cu degetul în bărbie și a comentat:

— Interesant!

— Mă miră ce lucruri ți se par interesante. Asta se întâmplă când duci o viață lipsită de sex și de dragoste? l-a întrebat Chase, pe un ton sec.

Şocată, Lori a scos o exclamaţie. Ethan şi Katie se uitau la noi ca şi când am fi luat-o razna cu toţii.

— Schimbaţi subiectul! a cerut Ronan.

Părea extenuat. Dintr-odată, am înţeles de ce nu ripostase Chase la atacurile lui Julian. Voia să contraatace, însă era conştient că asemenea discuţii l-ar fi stors de puteri pe tatăl lui. Pe toată durata falsei noastre logodne, Chase se străduise să nu îi provoace nicio supărare lui Ronan. Încercase să pretindă că ignoră comportamentul şi comentariile răutăcioase ale lui Julian. Însă, în realitate, Julian îl scotea din sărite. În cele din urmă, Chase a răbufnit.

— Ai dreptate, Ronan, l-a aprobat Amber. Ar trebui să discutăm despre altceva. Ethan, eşti o partidă atât de bună!

Soţia lui Julian a mângâiat uşor braţul lui Ethan. Tipa asta era subtilă ca o cărămidă.

Amber a continuat cu linguşeala:

— Eşti tânăr, chipeş şi eşti medic. Am o mulţime prietene necăsătorite care ar muri de nerăbdare să te cunoască. Ai vreo iubită?

Ethan şi-a frecat ceafa şi m-a privit.

— De fapt...

Ce naiba faci?!

Probabil că a observat groaza de pe chipul meu, aşa că Ethan a renunţat la ceea ce voia să spună.

— Nu am o relaţie monogamă.

În mintea mea a răsunat vocea Laylei: *Maddie Martira face mereu ceea ce crede că-i corect. Ba chiar iese la întâlniri cu un tip doar ca să-l facă să se simtă mai bine.* Însă nu era vorba doar despre asta. Îmi doream cu disperare să mă îndrăgostesc de Ethan, fiindcă voiam să nu sufăr. Dar, în strădania mea, îl făcusem *pe el* să sufere.

A urmat o clipă de tăcere, întreruptă de Lori:

— Katie, Ethan mi-a zis că a participat şi el la semimaraton.

Katie şi-a ridicat nasul din farfurie. S-a uitat la Ethan.

— Serios? s-a mirat ea. Cine te-a sponsorizat?

— Asociația „Medici pentru Africa". Ce număr ai purtat?

Chipul lui Ethan s-a luminat atât de mult, încât mai că strălucea. Nu îl văzusem niciodată atât de... *captivat*, de prezent.

— Nouă mii două sute douăzeci și trei. Purtam tricou galben. Tu?

— Eu purtam numărul trei mii cinci sute douăzeci și șapte. Aveam un tricou roz.

— Pfui! Ce bine că n-am alergat unul lângă altul! Am fi semănat cu un cornet de înghețată.

Katie s-a prefăcut că e ușurată. S-au privit, parcă uniți de fiorul unui flirt. Ethan a fost primul care și-a coborât privirea în farfurie. A înfipt furculița într-o bucată de cartof glazurat.

— Poate că data viitoare nu vom fi la fel de norocoși, a zis el.

Ethan și Katie păreau să se înțeleagă foarte bine.

— Așadar, ca să fim sigur că am înțeles cu toții: Ethan și Maddie sunt doar prieteni?

Julian mi-a umplut paharul cu vin. Încerca oare să mă îmbete? Probabil că voia să se repete faza cu beția mea dezastruoasă, petrecută în casa lor din Hamptons.

Chase s-a rezemat de spătar, sfredelindu-și vărul cu o privire ucigătoare. Pe sub masă, degetele noastre erau, în continuare, înlănțuite.

Chase l-a întrebat:

— Conceptul de prietenie ți-e străin sau pur și simplu ești obsedat de logodnica mea?

— Logodnica ta! O afirmație destul de îndrăzneață, a murmurat Amber, cu buzele lipite de paharul ei.

— Vrei să deschizi subiectul îndrăznelii aici, la masă, Lady Macbeth? a întrebat-o Chase.

Amber aproape că a scuipat vinul pe care tocmai îl sorbise. Am pus o mână pe brațul lui Chase, ca să-l liniștesc. Mușchii lui tresăreau sub degetele mele. Părea o bestie abia ținută în frâu.

— Pot să mă descurc și singură, am șoptit.

— Cu siguranță, mi-a zis Chase, sărutându-mi tâmpla. Scuză-mă că am intervenit!

— Băieți, tot ce vreau e să vă înțelegeți, a suspinat Lori, uitându-se când la Chase, când la Julian. Știu că am avut cu toții o perioadă foarte agitată, însă nimic nu merită să renunțați la prietenia voastră. Sângele apă nu se face.

— Nu avem același sânge! a răbufnit veninos Julian. Poate că asta-i problema mea.

— Julian, termină! a sărit Ronan.

— E clar ca bună ziua că Chase e preferatul vostru, a insistat Julian.

Se purta ca un copil de cinci ani.

— Singurul lucru clar e că încă ești un copil, a ripostat Chase. Încerci s-o jignești pe logodnica mea și să dezvălui fapte pe care îți imaginezi că le-am făcut. Logodna e reală, relația noastră e reală, iar tu nu poți face nimic ca să ne oprești, oricât de mult te-ai strădui și indiferent ce faci. O să mă căsătoresc cu ea...

Chase a tăcut câteva secunde. Și-a plimbat privirea de la Julian la Ethan, după care și-a terminat propoziția:

— ... *Julian*.

Însă nu părea că vorbele lui i se adresau lui Julian.

Picioarele unui scaun au scârțâit pe podea.

— Iertați-mă, vă rog!

Ethan a ieșit din living în goană, după ce și-a aruncat șervetul pe farfurie.

Am ieșit și eu în urma lui. Purtarea lui Chase fusese deplasată. Își îndreptase mânia spre Ethan, cu toate că pe Julian ar fi trebuit să-l atace.

— Ethan, așteaptă!

A intrat în baie și a fost cât pe ce să-mi trântească ușa în nas. Mi-am strecurat talpa prin crăpătura ușii, chiar înainte s-o închidă. Mi-a scăpat un icnet când am simțit cum mi se zdrelește pielea.

Ethan a deschis ușa și s-a uitat cu vinovăție la piciorul meu încălțat în sanda.

— O, la naiba! Te-am lovit?

— Te rog, lasă-mă să intru!

Am rămas pe loc, cu piciorul proptit în ușă.

— Maddie, de săptămâni întregi, asta încerc să fac: să te las să intri în viața mea. Dar tot ce faci este să mă rănești.

— Știu, am șoptit, copleșită de vină.

Maddie Martira își ițea din nou capul. E adevărat, amândoi acceptaserăm că relația noastră era relaxată, însă el fusese cel care se pliase și făcuse compromisuri, ca să aibă grijă de *mine*. Semănam foarte mult, în numeroase privințe. De exemplu, amândoi încercam să evitam cu orice preț confruntările.

Am îngăimat:

— Îmi pare foarte rău. N-am vrut să te rănesc.

— Îți pare rău?

Ethan și-a lăsat capul pe spate. Suferința care se citea pe chipul lui mi-a sfâșiat sufletul.

— Da, firește, am spus cu disperare în voce.

Era momentul potrivit să mărturisesc tot adevărul: eu și Ethan nu puteam fi împreună, dar asta nu avea legătură cu Chase. Ethan era un Făt-Frumos, însă în povestea altei femei. Nu era bărbatul la care mă gândeam de fiecare dată când mergeam la culcare.

— Deci regreți?

Ethan se foia de pe un picior pe celălalt. Am dat aprobator din cap. Chiar regretam că îl rănisem.

Regretam că nu pusesem capăt relației mai devreme, atunci când înțelesesem că eu și Ethan nu aveam un viitor împreună.

Dar *nu* regretam că îl sărutasem pe Chase. Asta, într-adevăr, era o problemă.

Mă pregăteam să adaug ceva, însă Ethan mi-a luat-o înainte. Și-a lipit buzele de ale mele chiar aici, în pragul toaletei. Nu era

prima oară când Ethan mă săruta, însă de data asta am simțit că nu era deloc OK. Trebuia să-l opresc. M-am lăsat pe spate, vrând să mă desprind din sărut. Simțeam pe limbă gust de cenușă.

Am auzit vocea amuzată a lui Julian:

— Dacă asta numește logodnica ta „prieteni buni", se vede treaba că tu și Maddie aveți o relație deschisă.

Am sărit cât colo. Când m-am răsucit în direcția vocii, am constatat că Julian și Chase ne priveau.

Julian zâmbea cu îngâmfare, cu brațele încrucișate la piept. Iar Chase... Chase nici nu se uita la mine. Se holba la Ethan de parcă era gata să-l facă una cu pământul. Maxilarul îi zvâcnea. Ochii lui se întunecaseră.

— Ce încurcătură!

Julian a clătinat din cap și a râs pe înfundate.

— Pleacă de lângă ea! i-a poruncit Chase lui Ethan.

Era ca și când, pentru el, Julian nici măcar nu exista. Probabil că nici nu-i auzise comentariul. Ethan s-a îndepărtat. Se uita la mine, probabil așteptând să-l cert pe Chase, fiindcă îi zicea ce să facă. De obicei, exact asta făceam. Chase era singura persoană cu care mă pomeneam mereu că mă cert.

Chase a făcut un pas în față. Acum stătea la câțiva centimetri de Ethan. Îl domina cu înălțimea lui, cu trupul lui vânjos și cu întreaga lui personalitate. Am simțit un junghi de spaimă în inimă.

Ethan i-a vorbit calm și îndeajuns de încet încât Julian să nu-l poată auzi:

— Indiferent ce ai de gând să faci, dac-aș fi în locul tău, m-aș abține. Amândoi știm că povestea asta nu s-a încheiat. Ultimul capitol încă n-a fost scris.

Spusele lui și adevărul acestora m-au dărâmat. M-a șocat și faptul că Chase a făcut un pas înapoi, de parcă ar fi fost lovit peste obraz. Nu-l mai văzusem niciodată așa, atât de... expus emoțional.

— Avem multe de discutat, *vere*, i-a zis Julian lui Chase. Hai să stăm de vorbă în liniște, în bibliotecă. Doar știi că e locul nostru preferat.

I-am urmărit din ochi. Chase părea să se micșoreze tot mai mult, în vreme ce Julian se umfla în pene și părea să umple coridorul.

Deodată, am înțeles ceva: din cauza nevoii mele de-a fi mereu amabilă, îmi ucisesem propria inimă.

CAPITOLUL 18

CHASE

— Să trecem la subiect, Chase!

Julian și-a aprins un trabuc. A suflat fumul în aer, umplând biblioteca de duhoare. Părea foarte mulțumit. Și eu m-aș fi simțit la fel, dacă prefăcătoria dușmanului meu ar fi fost dată în vileag în timp ce aș fi asistat la spectacol.

M-am rezemat de spătarul scaunului. Mi-am proptit picioarele pe birou, ca să vadă cât de puțin îmi păsa de joaca lui de-a Don Corleone. Însă îmi era greu să stau în bibliotecă și să ascult mizeriile lui Julian, când aveam probleme mai importante de rezolvat. Mai exact, trebuia să mă ocup de nenorocitul ăla de Ethan Goodman. Existența lui pe pământ era o jignire la adresa mea. Trebuia să rezolv cât mai repede problema cu Ethan.

Pulsul îmi zvâcnea nebunește în tot corpul. În gât. În încheieturi. Chiar și în pleoape. Nu eram un tip violent, însă, când am văzut că Mad îl săruta pe fraierul ăla, am simțit nevoia să fac ceva nesăbuit, care mi-ar fi garantat un timp îndelungat după gratii.

— Scutește-mă de rahatul ăsta! i-am cerut. Să terminăm odată!

Mi-am dus palmele la ceafă. Am căscat.

— Te rog, Julian, încearcă să nu-ți dai drumul în pantaloni. Mutra ta îmi transmite niște vibrații preorgasmice.

Mă enerva la culme că, pentru mine, el era în continuare fratele meu. Nu doar un văr, ci fratele meu. Unul cam țăcănit, într-adevăr, însă tot frate îmi era.

— Mă îndoiesc că ți se-ntâmplă des să-i vezi pe alții având orgasm. Ești mult prea egoist ca să oferi plăcere altcuiva, a comentat Julian, pufăind din trabuc.

Mi-am trecut limba peste dinții de sus și i-am trântit o replică:

— Am văzut-o de nenumărate ori pe fața nevesti-tii.

Zâmbetul lui s-a ofilit.

— Ești un dobitoc.

— Ce pot să spun, Julian? Am învățat de la un maestru.

— Eu te-am învățat să fii nemilos, nu ticălos, a ripostat Julian.

— N-am putut alege care dintre trăsăturile tale de personalitate să le imit. Am luat totul laolaltă.

Era adevărat. De la el învățasem toate manevrele odioase pe care le făcusem vreodată. Când era la facultate și venea acasă în vizită, îmi povestea cum le-o trăgea tipelor în dreapta și-n stânga, cum lua droguri și se purta ca un golan.

— Acum treci la subiect! l-am zorit eu.

— Amândoi știm că vei distruge această companie dacă preiei funcția de CEO. Înțeleg că Ronan se simte obligat față de tine, fiindcă ești fiul lui biologic. Dar eu mi-am făcut datoria și am muncit pe brânci...

— Lasă placa ta cu fiul biologic, Julian! Ești directorul departamentului de comunicare. Un fel de PR-ist. Ce te face să crezi că poți fi un CEO mai bun decât mine?

— Faptul că te am cu ceva la mână. Ai inventat toată povestea cu Maddie Goldbloom. Nu ești logodit. Nici măcar nu sunteți împreună. Fata care joacă rolul logodnicei tale iese în oraș cu pediatrul fiicei mele și abia dacă suportă să se uite la tine. De ce să nu-i spun lui Ronan adevărul?

— Pentru că nu vrei să-i frângi inima, am mârâit eu. Pentru că el te-a crescut.

— Merită să știe adevărul, a spus Julian. O să-i fac un serviciu și-o să-i explic situația. De ce să nu afle că fiul lui e un mincinos, un nenorocit care păcălește pe toată lumea? Renunță acum la titlul de CEO, în public, și nimeni n-o să aibă de suferit! *Șah-mat!*

Oare Julian își pierduse mințile?

— Îmi dai un ultimatum?

Voiam să fiu sigur că am înțeles corect.

— Da.

Am râs. M-am ridicat de pe scaun. M-am aplecat și l-am bătut pe umăr, cu un gest condescendent. De fapt, în sinea mea eram pe cale să sufăr un infarct. Cel mai rău lucru care se putea întâmpla era ca familia mea să afle adevărul despre Madison. Katie știa deja, însă avea să-și țină gura, pentru ca toată lumea să fie fericită. Noi doi ne protejaserăm întotdeauna.

Iar dacă renunțam la postul de CEO în favoarea lui Julian, ar fi însemnat să permit ca personajul negativ să învingă. Știam că firma Black & Co. nu va avea un final fericit dacă Julian ajungea la cârma ei. În plus, *meritam* să devin CEO. Muncisem pe brânci zece ani, iar în tot acest timp singura ocupație a lui Julian fusese să se certe și să se împace cu nevastă-sa.

I-am șoptit la ureche:

— Ne-ai momit aici fiindcă știai c-o să vină și Ethan. Ai înscenat totul.

Julian s-a rezemat de spătar. Nu era nevoie să-mi confirme. Fața lui îmi spunea tot ce aveam nevoie să știu.

— Joci foarte murdar, Julian. S-a terminat! De-acum, nu mai luptăm cu mănuși.

— Vezi? La reacția asta m-am așteptat după ce ți-am furat iubita, acum atâta amar de ani.

— N-ai cum să furi nişte resturi. Pur şi simplu ai scormonit prin gunoi după ele.

I-am oferit un zâmbet cordial.

— Dar acum o să ne luptăm pe faţă. Julian, n-o să-ţi placă deloc să dai ochii cu ce ai stârnit în mine.

◆ ◆ ◆

MADDIE

În noaptea asta m-am tot răsucit în pat, însă n-am reuşit să adorm.

Dormitorul meu se afla chiar vizavi de camera lui Ethan. Chase dormea în camera din capătul opus al coridorului. Îndrăznisem s-o întreb pe Katie cum şi unde urma să dormim cu toţii. Îmi aruncase o privire şi mă întrebase în şoaptă:

— Chiar eşti iubita lui Ethan?

— E o situaţie complicată.

Părea că suferă. Îmi dădeam şi eu seama din ce motiv. Katie credea cu încăpăţânare că eu şi Chase aveam un viitor împreună, din ceea ce i se părea că vedea între noi doi. Pe deasupra, la cină mi se păruse că se înfiripa ceva între ea şi Ethan.

— Cât de complicată? mă întrebase, ridicând dintr-o sprânceană.

— Dacă asta îţi doreşti, poţi să-l ai pe Ethan. Dacă eşti interesată de el.

Îşi dusese o mână la gât.

— Doamne! Sunt aşa de uşor de citit?

Am izbucnit în râs.

— Nu. Eşti... deschisă. Aşa cum mi-aş dori să fiu şi eu.

Trebuia să-mi susţin afirmaţia că nu eram împreună cu Ethan şi să pun capăt situaţiei odată pentru totdeauna. Ceasul afişat pe

ecranul telefonului meu arăta ora trei și jumătate. Era aproape dimineață. Știam că Ethan dormea, dar situația avea să fie de zece ori mai ciudată dacă nu stăteam de vorbă cât mai curând. După ce Julian și Chase plecaseră să discute în bibliotecă, lăsându-ne pe mine și pe Ethan în coridor, Katie și Lori apăruseră, cerând să afle ce se petrecea. N-am mai avut ocazia să stau de vorbă cu Ethan.

Am dat pătura la o parte și mi-am pus papucii. Era cald. Purtam doar o cămașă de noapte, din satin alb.

M-am furișat pe coridor și am bătut la ușa lui Ethan. S-a auzit o voce morocănoasă:

— Intră!

Am pășit înăuntru. Încăperea era cufundată în întuneric. Ethan s-a ridicat în capul oaselor.

— Ești treaz? am șoptit.

— Mda. Văd că nici tu nu dormi.

— Putem sta de vorbă? Ar fi trebuit să discutăm mai demult, nu crezi?

M-am așezat lângă el. Îmi frământam mâinile în poală. Ethan și-a rezemat capul de tăblia patului. I-am simțit privirea ațintită asupra mea. Slavă Domnului că era întuneric!

— Ethan, eu...

— Știu. Nu-i nevoie s-o spui. Am știut de la bun început: nu ai fost niciodată cu adevărat a mea. Am reușit să accept întrucâtva ideea asta. Am continuat să mă culc cu Natalie. Am crezut că, dacă nu mă implic emoțional prea mult, o să fie OK. Am crezut că e doar o chestiune de timp până când Chase o s-o dea în bară din nou, iar tu o să alergi în brațele mele. Am tot așteptat să te îndepărtezi de el, dar omul ăsta e ca o ceață care te soarbe, până când nu mai reușești să ieși din ea. Maddie, nu avea ce să se termine între noi, pentru că n-a fost nimic între noi.

— Mi-am dorit să fim împreună, am spus.

Lacrimi fierbinți mi se rostogoleau pe obraji. Oare de ce eram atât de necăjită?

— Ethan, ești perfect.

— Te rog, nu vorbi așa! Exact asta mi-au spus toate iubitele mele din liceu, a zis Ethan, cu glas ostenit. Perfecțiunea e plictisitoare.

Am scuturat din cap și mi-am șters lacrimile.

— Nu, nu-i adevărat. Însă un om perfect și unul distrus emoțional nu pot coexista. Ca să se vindece, un om distrus are nevoie de o persoană la fel de distrusă. Am o mulțime de probleme. Nu mi-am revenit pe deplin după moartea mamei și... simt pornirea irezistibilă de a le face tuturor pe plac. De-aia purtăm această discuție.

Ethan a râs și s-a așezat lângă mine.

— Am senzația că Chase e însăși definiția cuvântului „distrus". Vă potriviți.

Am surâs cu tristețe.

— Ce noroc pe mine, nu-i așa?

— Ce ghinion pe mine! a zis Ethan.

I-am atins brațul. Zâmbea pe întuneric. Atmosfera devenise mult mai respirabilă. Voiam să fie așa în continuare.

— Pot să te întreb ceva? E o întrebare personală. Știu că, dacă nu te întreb, n-o să aflu niciodată răspunsul, am zis, înghiontindu-l cu genunchiul.

— Întreabă-mă!

— Care-i poziția ta preferată, Ethan? Vreau să spun... din punct de vedere sexual.

— În mod clar, poziția misionarului.

Am zâmbit. *Naiba să te ia, Chase!* Ticălosul ala arogant nu se înșelase.

Ethan m-a înghiontit, la rândul lui.

— Ia spune, crezi că între noi lucrurile ar fi fost altfel dacă el n-ar fi fost în peisaj?

M-am gândit la întrebarea lui pentru câteva secunde. Îi eram datoare să fiu sinceră cu el.

— Nu, am spus în cele din urmă. Eşti o persoană pe deplin dezvoltată şi echilibrată emoţional, iar eu... nu cred că voi fi niciodată aşa. Probabil că o parte din mine încă pluteşte prin univers, căutând-o pe mama.

Am tăcut brusc, cuprinsă de o revelaţie.

— Poate de asta am fost mereu obsedată de nunţi. În mod inconştient, am sperat să găsesc acel ceva într-o altă persoană. Însă în mine trebuie să-l găsesc.

— Dacă mă întrebi pe mine, eşti cea mai bună jumătate de persoană pe care am cunoscut-o vreodată, Maddie Goldbloom. Cu tot cu imperfecţiunile tale.

◆ ◆ ◆

Când am ieşit din camera lui Ethan, zorile se iveau la orizont. Întunericul îşi preschimba catifeaua neagră într-un albastru-pudrat. Am ieşit în grabă în coridor, cu gândul să mă duc la bucătărie, să beau un pahar cu apă. Încă mă simţeam năucă, după ce înţelesesem că trebuia să găsesc în mine însămi acel ceva care-mi lipsea.

Aproape că ajunsesem la capătul coridorului în clipa în care Chase a ieşit din camera lui. Purta trening gri şi pantofi de sport în stilul lui Kanye West, care semănau cu nişte nave spaţiale foarte costisitoare. Avea părul zburlit şi ochii injectaţi. Începeam să mă obişnuiesc cu Chase cel Extenuat. În mod ciudat, mi se părea mai sexy decât Chase cel Obişnuit.

Privirile noastre s-au intersectat.

Ochii lui s-au îndreptat spre uşa lui Ethan, după care au revenit la mine. A ridicat întrebător dintr-o sprânceană. Am scuturat din cap, cu un gest abia vizibil.

Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Ethan.

Chase a înțeles. A înghițit în sec. Am simțit o fluturare în piept.

Brusc, s-a repezit spre mine. Buzele lui m-au sărutat atât de flămând, încât am rămas mută de uimire. Nu era nimic calculat, rece sau controlat în sărutul ăsta. M-am izbit cu spatele de zid. Mâinile lui mi s-au strecurat pe sub cămașa de noapte și au urcat spre coapse. Degetele lui urmăreau conturul chiloților mei, înnebunindu-mă. Când a atins bucata umedă de material dintre picioarele mele, a gemut. A strâns din pleoape, ca și cum îl durea ceva.

Mi-am strecurat mâna între corpurile noastre și am făcut ceea ce îmi doream să fac de săptămâni întregi. Mi-am trecut degetele peste abdomenul lui tare ca piatra, coborând pe dâra de păr aspru, până când am simțit în palmă acea parte din el care îmi lipsise atât de mult.

Chase m-a apucat de fund și m-a săltat. I-am înlănțuit mijlocul îngust cu picioarele mele. Stăteam rezemată de perete. M-a apucat de bărbie și a tras-o în sus. A început să mă sărute pe gât. Ceea ce făceam acum nu era un simplu „sărut". Simțeam că-mi pierd capul.

— În pat! i-am cerut cu un geamăt.

— N-o să te contrazic, a răsuflat Chase, cu buzele încă lipite de ale mele.

M-a dus în brațe până în camera lui și a închis ușa cu piciorul.

Nici măcar când și-a scos pantofii de sport nu s-a desprins din sărut. Buzele au coborât pe gâtul meu. M-a întins în pat. Așternuturile păstrau mirosul delicios al lui Chase. Mirosea a brad, a ploaie și a pădure întunecată, unde se petrec lucruri magice. Era o senzație atât de plăcută, încât simțeam lacrimi de fericire.

— Chase..., am șoptit.

Mâinile lui au urcat iute pe coapsele mele, ridicând materialul subțire al cămășii de noapte. Degetele lui au început să-mi danseze pe piele, pline de dorință abia stăpânită. Mi se părea mie sau tremura?

I-am rostit numele din nou, cu disperare în glas.

Fără tragere de inimă, și-a desprins gura de buzele mele. Mi-a aruncat o privire neliniștită. Credea că voiam să-l opresc, să mă răzgândesc. Inimile noastre băteau cu putere, una lângă alta.

— M-am despărțit de Ethan. Definitiv.

Chipul lui era inexpresiv. Am crezut că nu m-a auzit. Poate că tot sângele din creier îi coborâse în penis.

— De ce? a cerut să afle.

Părea... *supărat.*

Pentru că meriți să-mi asum acest risc, iar eu sunt idioata care e pe cale să și-l asume. Pentru a doua oară.

— Pentru că mi-ai făcut o ofertă.

— Vorbește mai clar! Ce ofertă?

Chase îmi spusese: *Nu pot să-ți promit c-o să fim împreună pentru totdeauna, dar pot să-ți făgăduiesc că acum sunt cu tine.*

Îi simțeam penisul pulsând, lipit de coapsele mele. Mi-am zis c-o să mor dacă nu mi-o trăgea cât de curând.

— Să fiu falsa ta iubită... până când...

Dinții lui mi-au mușcat un sfârc, pe deasupra cămășii, și au tras ușor. Am gemut. M-a scuturat un alt fior.

— Oferta mai e valabilă?

— Da, a murmurat Chase, cu buzele lipite de pielea mea.

— Atunci, o accept.

A încremenit. De ce se oprise? Tot ce se întâmpla între noi era delicios. Și-a împletit degetele unei mâini cu degetele mele, iar cu cealaltă mână mi-a smuls cămașa de noapte. Am simțit cum materialul s-a deșirat. Grămăjoara de satin a aterizat pe patul lui. Mi-a împins chiloții laoparte, și-a plimbat degetul arătător de-a lungul despicăturii mele, l-a cufundat în mine, după care l-a îndoit. Mi-a găsit punctul G într-o clipă. A zâmbit când am tras cu putere aer în piept. Mi-am încordat abdomenul. Uitasem cât de priceput era la capitolul ăsta.

De fapt, nu uitasem. Îmi aminteam cât de bine se descurca în pat. Tocmai de asta mă străduisem să stau cât mai departe de el.

Chase a presărat săruturi pe corpul meu. Buzele lui coborau încet. Mi-a cuprins cu dinții sfârcurile întărite și a tras ușor de ele. Răsuflarea lui răcoroasă pe sânii mei umezi m-a făcut să mă cutremur.

A continuat să coboare. Mă săruta și mă mușca ușor. S-a oprit în dreptul buricului. Și-a înfipt limba în mica adâncitură și a răsucit-o ușor. Mi-am trecut degetele prin părul lui negru. Acum, limba lui îmi dezmierda coapsele.

Chase Black arăta splendid privit din orice unghi, dar cu atât mai mult acum, când și-a ridicat spre mine ochii albaștri, în timp ce își strecura limba în vaginul meu. Încă zâmbea. Limba lui a început să se miște înăuntrul meu, iar greutatea nimicitoare a plăcerii s-a prăvălit peste mine.

Am înșfăcat o pernă și am gemut în ea. Voiam să păstrez secretul mult-așteptatei noastre regăsiri. Coapsele îmi tremurau, fiecare mușchi mi se încorda. Eram aproape de orgasm. Degetele de la picioare au început să mă furnice. Respiram anevoie. Limba lui Chase se mișca neîncetat. A întins o mână și mi-a răsucit un sfârc, în joacă.

— Oare tata va primi banii pentru asigurarea mea de viață, dacă iau foc? am icnit.

— Numai tu ai fi în stare să zici așa ceva tocmai acum.

A râs pe înfundate. Limba lui se mișca mai apăsat, mai adânc, mai repede. Și-a băgat două degete în mine, continuând să mă devoreze. M-am încordat toată. Valuri fierbinți de plăcere mi-au străbătut trupul.

Când am coborât de pe culmea orgasmului, încă respiram greu. Chase și-a trecut limba pe pielea mea, în sus, pe abdomen, după care m-a sărutat. Mi-am simțit gustul. Și totuși, nu simțeam nevoia de-a mă strecura într-o văgăună din cauza rușinii și de a

rămâne acolo tot restul vieții. Chase avea un dar aparte: indiferent cât de mult ne-am fi certat, mereu mă făcea să mă simt ca o zeiță în pat.

Am întins o mână între noi și i-am cuprins penisul. M-am folosit de tălpi ca să-i scot pantalonii. Am încercat să cobor spre mijlocul lui, ca să-i întorc favoarea, însă m-a ținuit de pat.

— N-avem vreme de preludiu acum. Aștept să se întâmple asta încă de când m-ai părăsit.

A întins mâna spre noptieră, și-a deschis portmoneul dintr-o mișcare și a scos un prezervativ. A rupt ambalajul cu dinții, apoi l-a scuipat pe podea.

M-a pătruns încet, cu o expresie foarte concentrată pe chip. N-am închis ochii. Voiam să-l privesc.

Mi-am arcuit spatele. Cât de mult îmi lipsise asta! Cât de mult îmi lipsise *el*! Deodată, s-a oprit, cu ochii țintă la mine. Mi se părea că greutatea întregii lumi se îngrămădea în cei câțiva centimetri care despărțeau piepturile noastre.

— Hei!

Vocea lui era șovăitoare.

— Hei, i-am răspuns cu voce stinsă.

— Sunt în tine. Din nou.

Mi-a petrecut după ureche o șuviță rebelă de păr.

— Da, după cum se vede.

Mi-am coborât privirea spre locul în care corpurile noastre se contopeau.

Chase a râs și m-a sărutat pe gât. În momentul în care a început să mă penetreze iar, mi-a astupat gura cu sărutări. Am închis ochii, abandonându-mă.

M-a apucat de coapse și s-a opintit cu înverșunare. Mi-am mușcat buza de jos, ca să nu țip de plăcere. A iuțit ritmul. Chase se uita cum îmi tresăltau sânii. Privirea lui arzătoare și lascivă mi-a dat ghes să mă agăț de el asemenea iederei care se lipește de ziduri.

Arcurile patului gemeau de fiecare dată când se împingea în mine. Ne mișcam într-o sincronizare perfectă.

Mi-a rostit numele, cu un icnet. Și-a ferit privirea, parcă rușinat de cât de mult savura intensitatea momentului.

Mă pătrundea tot mai adânc. Îi simțeam penisul zvâcnind înăuntrul meu.

Și-a pus palma pe abdomenul meu, ca să stau nemișcată. Se opintea de parcă era posedat.

— La dracu'! a șuierat el. Nu, nu, nu!

Poftim?!

Încă un orgasm mi s-a răsucit în pântec, răspândindu-se înspre picioare, piept și vârfurile degetelor. Chase m-a răsturnat pe burtă, mi-a ridicat șoldurile și m-a penetrat din spate. Am lăsat să-mi scape un geamăt.

— Fir-ar al naibii! a sâsâit Chase. Nici așa nu-i bine.

Și totuși, nu se oprea. Nimic din tonul lui nu dădea de înțeles că *nu* îi plăcea.

În cele din urmă, am înțeles ce se petrecea: încerca să nu ejaculeze. Și *nu reușea*.

O mulțumire copleșitoare s-a răspândit în pieptul meu ca o miere caldă.

— Cât de aproape ești? m-a întrebat.

Sunetul pe care îl scoteau trupurile noastre, izbindu-se unul de celălalt, umplea camera. Mă întrebam dacă îl excita cât de diferiți eram în pat: eu, mică și scundă, iar el — masiv, musculos și înalt.

— Sunt foarte aproape, am șoptit.

A început să-mi maseze clitorisul. Tot corpul mi s-a cutremurat.

— O să-mi dau drumul.

— În sfârșit! a exclamat Chase. Vreau să văd.

M-a apucat de păr și mi-a tras gâtul în spate, ca să mă privească în ochi. Era un gest foarte intim. I-am întâlnit privirea. Ochii mi s-au tulburat când orgasmul mi-a răscolit trupul. Am întredeschis gura.

Degetele i s-au desprins din părul meu. M-a mai penetrat de câteva ori, după care s-a prăbușit deasupra mea.

Simțeam sperma caldă înăuntrul meu, prin pelicula prezervativului. Pieptul lui asudat era lipit de spatele meu. Capul meu era cuibărit sub bărbia lui. A mai gemut de câteva ori, mișcându-se leneș în mine. Am scâncit. Pe lângă un orgoliu cât Staten Island, Chase avea o sută de kilograme de mușchi. Era greu.

— Te-am strivit? Te fac lipie? a întrebat somnoros.

— Niciodată n-am putut refuza carbohidrații.

A râs.

— Cum reușești să mă faci să mă simt ca un puști de șaisprezece ani care a descoperit pentru prima oară păsărica unei fete? Ce ai tu, Madison Goldbloom, de mă înnebunești în halul ăsta?

— Cred că e din cauza rochiilor mele cu imprimeuri, am rostit înfundat, cu gura lipită de perna lui.

M-a sărutat pe gât, pufnind în râs.

— Zi și tu, Mad: ai vorbit despre tatăl tău exact când limba mea era *în tine*! În mod normal, ar fi trebuit ca scula să mă lase instantaneu. Oare de ce îmi pari atât de diferită de alți oameni?

Faptul că îmi punea întrebarea asta era pe jumătate jignitor, pe jumătate flatant.

— Pentru că sunt eu însămi, în timp ce toți ceilalți încearcă să fie altcineva în preajma ta. Încearcă să se potrivească în universul tău perfect și negru. Eu trăiesc în culori. Cred că asta ți se pare provocator.

Dintr-odată, nu-mi doream decât să dorm.

Și am adormit.

Eram un înger prăbușit, cufundat în întunecimea diavolului, prins în brațele lui puternice, mortale.

CAPITOLUL 19

Chase

Restul weekendului petrecut la fermă a fost chiar plăcut. Madison mi-a amintit că știe să facă un sex oral de primă mână. De luni întregi — de fapt, de *ani* întregi — nu mă simțisem atât de bine. Weekendul a constat din mâncare bună, conversație plăcută și sex incredibil. Aș fi putut crede că murisem și ajunsesem în rai, însă apoi am primit un e-mail de la contabilul meu, care îmi amintea că taxele trimestriale trebuiau plătite. Asta m-a mai readus cu picioarele pe pământ.

Am crezut că, după ce Mad îmi dăduse papucii, exagerasem în amintirea mea partidele de sex cu Madison, ca să mă consolez fiindcă, de la ea încoace, avusesem parte doar de sex mediocru. Dar mă înșelasem. În realitate, să i-o trag lui Maddie era și mai plăcut decât îmi aminteam.

Dura mai mult, era mai ameţitor.

Singurul dezavantaj al weekendului a fost acela că Ethan Nesuferitul Goodman se afla încă aici. Călărea împreună cu noi, stătea la masa noastră și flirta cu Katie (soră-mea părea mai puțin îngrețoșată de perspectiva de-a se săruta cu fostul prieten al iubitei mele decât mă așteptasem). Sincer vorbind, nu m-ar fi deranjat dacă Ethan ar fi ieșit la întâlniri cu sora mea. După ce am cântărit

situația, mi-am dat seama că Ethan nu era un fustangiu ahtiat după sex, așa cum bănuisem. Tipul ăsta *dorky* părea mai degrabă genul de bărbat prudent, la locul lui, care poartă șosete lungi și care se duce la biserică săptămânal. Cel mai probabil, sora mea ar fi fericită alături de el. Nu mi se părea că Goodman era potrivit pentru Madison a mea. Pardon! Am vrut să spun *pentru Madison*. Madison nu era a mea. Știam asta.

În seara de dinaintea zilei în care urma să ne întoarcem cu toții în oraș, Ethan a fost nevoit să plece imediat spre New York, pentru o urgență. S-a oferit s-o ia cu el și pe Katie. Ethan s-a uitat la Madison, ca pentru a-i cere permisiunea. Mad i-a zâmbit larg, ridicând încurajator degetele mari.

La micul-dejun, am putut face acel lucru pe care visam să-l fac încă de când pusesem la cale planul falsei logodne. În timp ce lumea mânca, m-am aplecat și am sărutat-o pe Madison pe buze. Aveam convingerea că oamenii care își manifestă afecțiunea în public merită să fie executați... tot în public. Prin urmare, a fost un sărut scurt.

Însă gestul meu a fost de ajuns ca să le demonstrez tuturor că relația noastră era adevărată.

Expresia de pe fața lui Amber — ai fi crezut că înghițise o muscă — și încruntarea consternată a lui Julian m-au făcut să izbucnesc în hohote.

Acum ne îndreptam spre casă, în mașină. Mă irita gândul de a-mi lua rămas-bun de la Madison. Iubita mea temporară era delicioasă și îmi distrăgea atenția de la boala tatei. Cu siguranță, era de ajutor.

Conduceam atât de încet, încât, în comparație cu mine, până și șoferii în vârstă păreau niște maniaci ai vitezei. Pe măsură ce ne apropiam de New York, peisajul idilic se transforma treptat într-unul dominat de beton, plin de clădiri tot mai înalte și cu trotuare tot mai înguste.

— Unde vrei să dormi la noapte? am întrebat-o.

Madison a chicotit.

— În patul meu. Unde altundeva?

— În al meu.

— Probabil că lui Daisy îi e foarte dor de mine.

— Poți s-o aduci la mine acasă.

Ce naiba spuneam?! Când vedeam fire de păr de femeie pe pernele mele, îmi venea să-mi remobilez tot apartamentul. Un ghem de blană pe podeaua mea m-ar fi determinat să dau foc clădirii în care locuiam.

— Cred că Daisy ar lua-o razna dac-aș aduce-o la tine, a răspuns Mad. Și tu ai face o criză, dac-aș dormi la tine acasă. Nu, mersi!

Am așteptat să mă invite să dorm la ea. Mad răsfoia o revistă cu tematică de nunți, pe care o adusese cu ea. *Nu-i nimic grav. Doar vrea să se documenteze*, mi-am zis. Maddie știa că nu voiam să mă căsătoresc niciodată.

În cele din urmă, când am intrat în Manhattan, am făcut o sugestie:

— Sau aș putea să dorm eu la tine.

A închis revista și și-a pus-o în poală.

— Nu vrei să scapi de mine, Chase? Bănuiesc că ai nevoie de puțin spațiu personal. Am petrecut tot weekendul împreună.

— Să faci sex des e mai important decât să te bucuri de spațiu personal, am răspuns ironic. S-a demonstrat științific.

— Asta înseamnă că vei da o șansă monogamiei, cât timp o să mai fim împreună?

Mi-am dat seama că mă tachina.

— Ți-ai dori să fiu monogam? am contraatacat eu.

Parcă eram maică-mea și soră-mea atunci când încercau să se convingă reciproc să mănânce ultima felie din plăcintă, de Ziua Recunoștinței.

— *Tu* ți-ai dori să fii monogam? mi-a întors-o Mad.

Creierul meu ar fi vrut să dau un răspuns nepoliticos. Ce naiba era cu schimbul ăsta de replici? Oare Madison avea cinci ani?

I-am răspuns:

— Sigur. *Temporar*, o să fiu monogam... dacă și tu o să fii monogamă.

Am văzut cu coada ochiul că zâmbea.

— *Dacă* o să fiu și eu monogamă? Mă știi pe mine că schimb bărbații ca pe șosete?

Avea dreptate. De când reîncepuserăm să facem sex împreună, aveam senzația că IQ-ul mi se împuținа de fiecare dată când ejaculam înăuntrul ei. Madison parcă storcea toată rațiunea din mine. Ea era Dalila, iar eu eram Samson.

Am luat o gură de cafea.

— Dacă am face un film porno, crezi că am arăta ciudat împreună? Tu ești ditamai omul, iar eu sunt mică, a comentat Mad.

Aproape că mi-am scuipat cafeaua pe parbriz. Am pus paharul de carton în suportul lui.

— În primul rând, nu aș juca niciodată într-un film porno. Și nici nu m-aș înregistra făcând gesturi de afecțiune față de cineva, indiferent cine ar fi. Oricum, te asigur că nu arătăm ciudat când suntem împreună în pat.

— De unde știi? s-a mirat ea.

— Pentru că m-am uitat în oglinda din dormitorul meu, în timp ce făceam sex. De fapt, arătăm fenomenal.

Mad se juca cu inelul de logodnă. Se gândea la spusele mele. Ajunseserăm la zece minute distanță de casa ei, dar încă nu-mi spusese dacă pot să rămân la ea. Începeam să mă enervez. Poate că era o idee bună să păstrăm distanța pentru puțin timp.

— Vreau să dorm singură la noapte, a spus ea, în cele din urmă. Știi, ca să mă asigur că relația noastră nu devine prea intensă și că nu începem să ne atașăm unul de celălalt.

N-am putut s-o corectez și să-i spun că eu *nu* am inimă, deci îmi era imposibil să mă atașez de Mad. În schimb, am zis doar atât:

— Perfect!

Am parcat în fața clădirii ei și am ajutat-o să-și ducă bagajele. După ce le-am stivuit în living, ne-am sărutat și am coborât la mașină.

M-am oprit afară, pe trotuar.

M-am răsucit pe călcâie și am urcat din nou, cu pumnii strânși. Eram gata să bat la ușa ei. Am ridicat mâna, însă ușa s-a trântit de perete exact când mă pregăteam să ciocănesc. Madison stătea în prag, gâfâind.

Am așteptat să spună ceva. Ar fi trebuit s-o sărut? Sau era mai bine să stau departe de ea și să o cert pentru că era atât de nehotărâtă?

Madison a ridicat o mână, în semn de avertisment, și mi-a zis:

— Hai să stabilim niște reguli de bază! Tu zici că nu ai sentimente, însă eu am. Și vreau să mă protejez pe mine în primul rând.

I-am făcut semn că eram numai ochi și urechi. Amândoi stăteam de o parte și de alta a pragului: ea în garsonieră, eu pe coridor. Așteptam permisiunea să intru. În clipa aceasta, aș fi fost în stare să vând Black & Co. pentru ca Mad să mi-o sugă.

Madison a continuat:

— În primul rând, n-o să dormim împreună mai mult de trei nopți pe săptămână. Și nu vom dormi numai la mine sau la tine.

— De acord!

— În al doilea rând, o să ai grijă de Daisy când sunt plecată din oraș. Nu-i corect față de Layla s-o rog mereu să aibă grijă de ea. La urma urmei, tu mi-ai dăruit-o.

Am încercat să mă apăr:

— Când am trecut pe lângă un câine Aussiedoodle, pe stradă, mi-ai zis că ți-ai dorit dintotdeauna un cățeluș.

Fusesem convins că i-am făcut o favoare dăruindu-i-o pe Daisy.

S-a uitat la mine de parcă îmi pierdusem mințile.

— Am zis multe, Chase. Am mai zis și că vreau să mă mărit într-un castel, în Italia.

M-am uitat nedumerit la ea.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Bineînțeles c-o să mă mărit în curtea tatălui meu.

— Mă rog. O să am grijă de Daisy când vei fi plecată din oraș. Și n-o să-ți dau decât cadouri care au nevoie doar de apă sau de baterii ca să supraviețuiască.

Aveam de gând să-i dau numai cadouri neinspirate: perne electrice, agende înflorate și creme de mâini cu miros de desert. Rahaturi ieftine, care o făceau pe Mad să zâmbească.

Am întins brațele în lături, cu un gest teatral.

— Altceva mai vrei?

— Hmmm... A, da! Să nu spui nimănui de la serviciu despre noi doi. Așa-zisa noastră relație o să fie de scurtă durată. Nu vreau să pară că mi-ai dat papucii de două ori.

Nici până în ziua de azi Mad nu le spusese colegilor ei de serviciu că fuseserăm împreună. Însă mie nu-mi păsa deloc cine mă vedea sărutând-o dimineața, când veneam la serviciu împreună.

I-am reamintit:

— Nu eu ți-am dat papucii.

— Dar asta vor crede toți.

Nu se înșela. De obicei, oamenii își închipuie că partenerul care are mai mulți bani este cel care rupe relația.

— Și încă un lucru! a adăugat Mad.

A ridicat un deget în aer. Speram că era ultima ei condiție. Începeam să cred că ar fi fost o idee bună să mi se alăture și avocatul companiei, ca să negociez mai bine „termenii" relației. Mad avea o mulțime de reguli pentru ceea ce avea să fie, probabil, o aventură de cel mult două săptămâni.

Deodată, mi-am amintit ce soartă îl aştepta pe tata. Am simţit un nod în stomac.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Spune!

— Când chestia asta dintre noi se va termina, promite-mi că n-o să mă cauţi niciodată şi că nici n-o să încerci să prelungeşti relaţia! Ai spus că sunt obsedată de nunţi şi de căsătorie. E adevărat. Ţin mult la lucrurile astea, chiar dacă nu fac parte din categoriile „feministe", „hipster" sau „moderne". Promite-mi c-o să mă laşi în pace odată pentru totdeauna! După ce ne luăm rămas-bun, fii de treabă şi nu te mai ţine de capul meu!

Am făcut un pas în faţă. Buzele şi piepturile noastre erau la câţiva milimetri distanţă.

— Promit să-ţi cruţ inima! Te rog, acum mă laşi să mă bucur de restul corpului tău?

Mi-a înlănţuit gâtul cu braţele.

— Da. După duş.

Am sărutat-o apăsat. Am împins-o uşor, făcând-o să păşească în spate. Mi-am scos pantofii la iuţeală. Ar fi trebuit să-mi dea de gândit satisfacţia şi uşurarea pe care le simţeam ştiind că urma să dorm acasă la ea. Însă nouăzeci la sută din cantitatea de sânge din corpul meu era concentrată sub nivelul abdomenului, aşa încât creierul meu nu prea mai avea cu ce să lucreze.

— *Kismet*, a murmurat ea, cu buzele lipite de gura mea.

— Poftim?

— Vineri, Layla a notat *kismet* drept cuvântul zilei. M-am uitat la uşa ei adineauri.

Am scos un mormăit ca să-i dau de înţeles că o auzisem. Apoi am împins-o în duş, am pornit şuvoiul de apă peste trupurile noastre încă îmbrăcate şi i-am scos rochia cu dinţii.

Fără îndoială, a fost cel mai lung şi mai destrăbălat duş pe care l-am făcut vreodată.

◆ ◆ ◆

Două zile mai târziu, Grant și cu mine făceam jogging în Central Park. Un obicei pe care îl păstram încă din adolescență, când locuiserăm amândoi pe aceeași stradă. Pe atunci, eram convinși că sufeream de ADHD și consideram că trebuie să ne mai consumăm din energie. Uneori, alergam în tăcere. Alteori, povesteam despre școală și fete, despre serviciu și despre o mulțime de alte subiecte.

Înainte de-a începe ziua de lucru, de obicei, alergam aproape zece kilometri, după care urma o sesiune scurtă de antrenamente cu greutăți, în sala de sport din clădirea în care locuiam. Dat fiind că petrecusem noaptea la Mad, am trecut iute pe la apartamentul meu, ca să-mi iau haine curate și să stau o jumătate de oră pe toaletă (cu siguranță, nu e civilizat să ocupi atâta timp toaleta unei doamne fiindcă vrei să citești pe telefon articole din *New York Times*, în timp ce îți faci nevoile), astăzi renunțasem să mai fac mișcare.

— Deci relația ta devine serioasă, a comentat prietenul meu.

Grant era întruchiparea unui adevărat alergător: pantofi de sport cu talpă prevăzută cu pernă de aer, tricou, șort, șapcă de baseball, smartwatch Apple și șosete speciale, cu gel pe talpă. I-ar fi trebuit un număr lipit pe spate, à la Usain Bolt, și ținuta lui ar fi fost completă. Eu eram ceva mai discret. Purtam — da, ați ghicit! — șort *negru*, tricou *negru* și adidași *negri*. Katie îmi dăruia o pereche nouă de pantofi de sport din trei în trei luni, ca să se asigure că nu-mi făceam praf tălpile. Nu alergam fiindcă mă dădeam în vânt după semimaratoane, precum Katie și Ethan. Făceam sport pentru că nu voiam să mor tânăr și nici să am burta atât de des întâlnită printre bărbații trecuți de treizeci de ani.

— *Au contraire*, Gerwig. Eu și Madison avem un termen-limită destul de strâns. Prin urmare, profit cât de mult pot. Totul e bine pus la punct.

După ce tata murea, relația cu Madison urma să aibă aceeași soartă.

— Tare mi-ar plăcea să aflu mai multe! a spus Grant, prefăcându-se că-și sprijină bărbia în pumn. Spune-mi ce ai plănuit!

— Ziua, o să stau cu tata. Mă duc acasă la el în fiecare zi, după serviciu, jucăm șah, luăm masa, ne uităm la televizor. Pe urmă, seara, merg acasă la Mad și petrecem noaptea împreună. În felul ăsta, mă bucur de amândoi fără fiu păcălit din nou.

— Păcălit? a repetat Grant, în așteptarea unei explicații.

— Data trecută, m-am lăsat absorbit într-un vârtej de sex murdar și conversații reduse la minimum. N-o să se mai întâmple.

— Asta se cheamă că te îndrăgostești, idiotule! Te-ai îndrăgostit și te-ai supărat că nimeni nu ți-a atras atenția. Așa că ai făcut ceva incredibil de prostesc — ai îndepărtat-o pe Madison —, ți-a părut rău, ți s-a dat o a doua șansă, iar acum, din câte înțeleg, ești gata s-o dai în bară din nou.

Să mă îndrăgostesc! Cu siguranță, lui Grant îi lipsea o doagă. Mă îngrijora faptul că îi încredințasem sănătatea tatălui meu.

— Nu vreau să am o relație, m-am răstit.

— Păi, ce pot să zic? Deja ai o relație.

— Ea știe că nu e pe bune, am precizat.

Însă, dacă mă gândeam mai bine, nu mi-a scăpat faptul că eu și Madison eram cât pe ce să aruncăm la gunoi regula celor trei nopți pe săptămână petrecute împreună.

— Nu pentru ea îmi fac griji, Chase.

Am ajuns la o curbă. Urma urcușul. Tata îmi spusese că drumurile din Central Park au atâtea curbe pentru că, acum multă vreme, se dorise împiedicarea curselor între trăsurile cu cai. M-am întrebat câte alte curiozități nu mai avusese timp să-mi povestească.

Am profitat de ocazie și am schimbat subiectul.

— Cum îți merge cu Layla?

— S-a terminat.

— Interesant!

Era de aşteptat. Grant şi Layla se potriveau tot atât de bine precum Daisy şi Frank. Grant îşi dorea o relaţie serioasă, în vreme ce Layla voia să se culce cu cât mai mulţi bărbaţi.

— Mda, a suspinat Grant. Mi-am dat seama că nu vrea copii.

— Dar deja ştiai asta.

Fusese prima informaţie cu care m-a întâmpinat Layla când am făcut cunoştinţă: „Salut! Eu sunt Layla. Nu vreau copii, dar lucrez la o grădiniţă. Te rog, scuteşte-mă de părerea ta despre subiectul ăsta! Ah, ce tricou drăguţ ai!".

Grant a continuat:

— Ei bine, am crezut că e mai flexibilă în gândire. Ştii, ca oamenii care zic că n-o să mănânce mult de Ziua Recunoştinţei, pentru că au grijă de siluetă, după care se îndoapă când ajung la masă.

— Copiii şi plăcinta de dovleac au, *într-adevăr*, multe în comun, l-am luat peste picior, iuţind pasul.

Grant m-a ajuns din urmă.

— Dar aveai o parteneră stabilă de sex. Tot nu înţeleg de ce n-ai lăsat relaţia să meargă de la sine.

— Pentru că nu sunt complet idiot, a mârâit el printre dinţi. Nu vreau să mă trezesc peste doi ani lângă o femeie care vrea exact opusul a ceea ce-mi doresc eu.

— Şi cum a reacţionat Layla?

Am pus întrebarea asta doar pentru că se presupunea că trebuia s-o fac, în calitate de prieten.

— Destul de bine, de vreme ce ea mi-a dat papucii.

— Rahat! Îmi pare rău, Grant.

O, da! Eram un prieten extraordinar, cu păreri de mare valoare.

— Nu ţi se pare ironic? Layla m-a părăsit pentru că voiam o relaţie serioasă. Tu ai încercat s-o pui pe fugă pe Maddie pentru că vrea aceleaşi lucruri. Totul ar fi mers minunat dacă Madison m-ar

fi cunoscut pe mine înainte să te cunoască pe tine. Atunci, aș fi putut să-ți fac lipeala cu Layla.

— Tu și Mad? am izbucnit. Nicio șansă! E mult prea ciudată, iar tu ești mult prea... *tu*.

— Serios? a făcut Grant, amuzat.

— Poate că mă înșel, Grant. Poate că tu și Mad ați fi fost o pereche potrivită. Dar nu contează. Codul prieteniei între bărbați stabilește că nu ai voie s-o atingi nici măcar cu o prăjină, pentru că am eu am atins-o primul. Și să știi că am atins-o *peste tot*.

— Nu așa funcționează chestia asta.

Grant a izbucnit în râs. M-am încordat tot. Voiam să mă iau la întrecere cu el până pe coama dealului și să-i fac vânt la vale, în speranța că-și va rupe un șold.

— Nu mai suntem la liceu, Chase. Nici măcar n-o placi foarte mult pe Madison. Sau cel puțin asta spui tu.

— Ce naiba insinuezi, Grant?

M-am oprit din alergat, încruntându-mă la prietenul meu. Grant a început să alerge pe loc. Mi se părea că alergatul pe loc e simbolul internațional care demonstrează că ești un cretin cu aere. Oare nu făcuse la fel și Ethan, zilele trecute? Dintr-odată, nu-l mai suferam pe prietenul meu cel mai bun.

— Nu fi așa de supărat! mi-a zis prietenul meu. Chiar dacă m-aș hotărî vreodată să-i fac avansuri lui Maddie, nu m-ar accepta. Poate că nu-i mare scofală codul prieteniei între bărbați, însă codul prieteniei între femei e cât se poate de real. Iar Maddie e o fată de caracter. Nu i-ar face așa ceva Laylei.

Știam că avea dreptate. Am continuat să alerg și am încercat să-l ignor pe Grant, care chicotea. Ce era așa de amuzant? Și ce dacă nu voiam ca prietenul meu cel mai bun să se culce cu fosta mea iubită? Asta nu înseamnă că eram *îndrăgostit* de ea.

— M-ai întrebat ce insinuez, mi-a zis Grant, cu un zâmbet larg. Hai să-ți zic ce cred: prietene, ești terminat total și definitiv.

CAPITOLUL 20

MADDIE

Trecuse aproape o săptămână fără Ethan, de la despărțirea noastră amiabilă și civilizată.

Zilele se derulau ca un colaj de vacanță. Cine în familia Black, demne de fotografiile din reviste, schimburi aprinse de opinii cu Lori, pentru a stabili cine sunt cei mai bine îmbrăcați membri ai familiei regale britanice. Șușoteam împreună cu Katie, ca două școlărițe, și împleteam părul lui Clemmy în codițe, în timp ce o învățam să pregătească brioșe. Stăteam de vorbă cu Ronan cât de mult posibil, fără să-i răpesc tot timpul. Aveam experiență despre cum să mă comport cu o rudă bolnavă. Oamenii preferă adesea să-i evite pe bolnavi. Le e mai ușor să discute cu ceilalți membri ai familiei. Probabil, cu cei pe care îi pot privi fără să simtă emoții negative.

Am învățat să trec cu vederea atitudinea nesuferită a lui Amber și a lui Julian. Nu mai simțeam că-mi explodează o venă pe frunte ori de câte ori mi se adresau ca și când aș fi fost o servitoare. Nu era foarte greu să-i ignor. Amber bea în neștire pentru a putea socializa și era ușor de evitat. Julian se purta tot ca un nemernic, însă își petrecea majoritatea timpului încercând să obțină întrevederi cu Ronan sau încuindu-se împreună cu Chase în bibliotecă.

Chiar și cu ușile închise, vocile lor atingeau niște acute demne de spectacolele de pe Broadway.

Nu l-am întrebat nimic pe Chase despre discuțiile lui cu Julian. Chestiunea asta nu mă privea. Eram conștientă că Julian fusese martor la sărutul meu cu Ethan, însă m-am gândit că Chase îl lămurise. Nu voiam să mă bag între ei doi. Cu cât știam mai puține, cu atât mai puțin mă atașam. Mă agățam cu disperare de bruma de rațiune care-mi mai rămăsese, fiindcă voiam să-mi cruț inima de suferință.

Însă corpul meu nu reușea să se detașeze. Dimpotrivă — participa în mod activ. Eu și Chase făceam sex de parcă ar fi fost un sport de competiție. În patul lui, într-al meu, sub duș, în cada lui de baie, pe masa din bucătăria lui, lipiți de ferestrele care urcau din podea până în tavan, pe mașina mea de spălat (o fantezie de-a mea).

În fiecare dimineață, când mă trezeam, îmi spuneam că treaba asta cu Chase Black e doar ceva temporar. La fel ca un plasture sau o dietă rapidă. Ceva care să mă mențină ocupată cât timp așteptam să apară iubirea adevărată. Refuzam să-l însoțesc la evenimente, iar când Chase a propus o întâlnire dublă împreună cu Grant și cu una dintre colegele lui de serviciu (Serios? Grant își revenise atât de repede după Layla?), i-am spus pe șleau că nu vreau sub niciun chip să fim văzuți împreună în public. Deși regula „petrecem seara împreună doar de trei ori pe săptămână" fusese lăsată baltă cu mult timp în urmă, eram atentă să respect anumite măsuri de siguranță.

Apoi am primit un mesaj de la Ethan, într-una dintre diminețile pe care le petreceam fără Chase. Ieri, aproape că-l dădusem afară din apartament, ca să mai petrec puțin timp și singură.

Ethan mi-a trimis înapoi ceea ce mai rămăsese din azaleele pe care i le dădusem. Florile erau ofilite, frunzele erau uscate și sfrijite, cu margini uscate. Pământul din ghiveci era neudat de o

veşnicie. M-am uitat spre pervaz, acolo unde plantele mele înfloreau, apoi mi-am mutat iar privirea spre azaleele moarte. În pieptul meu a început să fiarbă o mânie fierbinte. Am văzut un bilețel agățat de plantă.

Îmi pare tare rău. Sunt foarte ocupat ajutând oamenii să trăiască; am uitat de plantă. Poate reușești tu s-o salvezi.

În orice caz, mersi pentru cadou!

E.

◆ ◆ ◆

Toată dimineața, în timp ce lucram la Rochia Supremă, nu mi-am putut lua gândul de la azaleele moarte. Apăsam mina creionului pe caietul de schițe. De câteva ori, am străpuns hârtia.

— Ce s-a întâmplat? Ți-a murit vreun „copilaș"? a întrebat zeflemitor Nina, din colțul ei. Ce mămică rea ești, Maddie!

Se referea la florile ofilite din ghiveci.

Mi-am aplecat capul deasupra mesei și am continuat să lucrez.

Sven și-a făcut apariția lângă umărul meu. Speriată, am tresărit.

— Maddie, ce faci? E gata schița?

— Aproape.

Am dus planșa la piept, ca pentru a o apăra. Mă atașasem foarte mult de schița asta. Însemna enorm pentru mine. O desenasem gândindu-mă la mine, îmbrăcată în acea rochie.

Sven a tras un scaun de la un alt birou și s-a așezat în fața mea.

— Hai s-o vedem!

— Acum?

M-am uitat în jur. Încercam să trag de timp.

— Da, acum!

A luat planșa dintre degetele mele. Am inspirat adânc. Pereții studioului începeau să se strângă în jurul meu. Eram atât de agitată, că-mi simțeam plămânii arzând.

— Oh...

Atât a spus Sven, după un minut de tăcere. Nu era de bine. Nici măcar nu prelungise oh-ul, în chip admirativ. Mi s-a întors stomacul pe dos.

Sprâncenele lui Sven s-au apropiat dintr-odată.

— Are o mulțime de detalii, a comentat șeful meu.

— Da. Mi-ai spus să-mi folosesc creativitatea.

— Da, dar m-am gândit că rezultatul o să fie rezonabil.

A strâmbat din nas, cu ochii la desenul meu.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor!

— De fapt, cred c-ai folosit cuvântul *neconvențional.*

Uau! Îl contraziceam pe Sven. O adevărată premieră! Niciodată nu contestasem ce-mi zicea șeful meu. Bănuiam că tocmai de asta mă promovase atât de repede. Eram angajata care îl aproba mereu. Dar nu și acum. Știam că Sven avea sub ochi cea mai bună schiță pe care o concepusem vreodată.

Sven a întors schița spre mine, căutându-mi privirea.

— Uite, Maddie, nu spun că schița nu-i bună, dar trebuie să câștigăm bani, iar în sezonul ăsta se poartă rochiile cu linii simple.

— Mi-ai zis foarte clar că nu îmi impui nicio regulă pentru designul rochiei.

Am smuls planșa din mâinile lui.

— Am făcut exact cum ai spus. Toată lumea va veni la Săptămâna Modei cu variații ale aceleiași rochii simpliste, iar eu voi oferi publicului ceva cu totul nou. Ceva grandios. Uluitor. Mi-ai dat această sarcină pentru că ai spus că sunt pregătită. Ei bine, sunt pregătită, Sven! Și ador schița asta. Îmi place la nebunie.

Mi-am adus aminte de încurajările lui Chase. Lui îi plăcuse rochia pe care o desenasem. Ba chiar mai mult decât atât: fusese vrăjit de ea. Datorită lui hotărâsem să păstrez schița. Rochiile de mireasă nu presupun numai haute couture. Uneori, tot ce contează e să vezi cum bărbații — bărbați precum Chase — se uită la o rochie frumoasă și rămân uluiți.

Sven s-a uitat pătrunzător la mine. I-am susținut privirea. Chiar dacă nu-mi stătea în fire să-l înfrunt, eram convinsă că făceam ceea ce trebuie nu doar pentru mine, ci și pentru companie.

A gesticulat spre planșa mea.

— Influencerii o să sară în sus când o să vadă schița. O să am multă bătaie de cap. Cred că știi asta, nu?

Fără să-mi desprind ochii dintr-ai lui, am adăugat:

— Să știi că rochia nu e albă.

A făcut ochii mari.

— Dar, Madison, albul-lebădă e...

Am scuturat din cap și am ridicat o mână, ca să-l fac să tacă.

— Sven, îți promit că rochia se va vinde.

S-a ridicat în picioare, scărpinându-și bărbia. Probabil că era în stare de șoc. Eu, una, chiar eram șocată de propria-mi încăpățânare.

— Maddie, când ai devenit atât de...

A stat pe gânduri o clipă, ca să caute cuvântul potrivit.

— ... feroce?

I-am zâmbit.

— De când am descoperit că a fi ușor de influențat nu e același lucru cu a fi amabil. Când sunt puternică, îmi fac un bine nu numai mie, ci și celorlalți.

◆ ◆ ◆

Pe la douăsprezece și jumătate, toată lumea era în pauza de masă. Brusc, cineva m-a bătut ușor pe umăr. Stăteam aplecată deasupra mesei de lucru, cu colțul limbii ițit într-un colț al gurii, și desenam. M-am răsucit imediat.

Chase stătea în fața mea. A făcut semn spre o sacoșă albă, din plastic, plină de caserole. Am simțit aroma supei *pho* și am zărit în bolurile din plastic tăiețeii din orez, subțiri ca foaia de hârtie. Îmi lăsa gura apă.

Dar peste o clipă m-am dezmeticit și mi-am dat seama de pericol.

L-am împins ușor. Am verificat dacă Nina era la biroul ei. Nu era.

— Ești nebun? am șuierat la el, cu ochii mari de spaimă. Dacă te vede cineva aici?

— Și ce dacă? Îți ofer supă, nu sex. N-o să circule bârfe despre noi doar fiindcă luăm prânzul împreună.

Mi-am dat seama că păream nerecunoscătoare. La urma urmei, Chase venise aici ca să-mi aducă de mâncare. Am respirat profund, ca să mă calmez, și i-am zâmbit larg.

— Sunt foarte impresionată de grija ta, dar subliniez: nimeni nu trebuie să afle despre noi. E o chestie temporară și, după cum am spus...

A fluturat nerăbdător din mână.

— Da, da, știu. Ferească sfântul să creadă cineva c-ai fost părăsită de șeful cel mare!

— Nu-i vorba doar despre asta.

S-a așezat pe masa mea de desen. Aștepta o explicație. Am privit în jur și am constatat că studioul era gol. Era una dintre acele zile superbe de vară când ești de-a dreptul masochist dacă nu ieși în aer liber. Am aruncat o privire spre telefonul meu. Aveam la dispoziție cel puțin treizeci de minute până când colegii mei aveau să se întoarcă la birou. În plus, Chase avea dreptate. Împărțeam prânzul, nu ne provocam orgasme reciproc.

— Bine. Accept să mâncăm împreună, dar numai pentru că îmi forțezi mâna.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Nu e nevoie să forțez nimic, o să vezi tu, după ce terminăm de mâncat felul principal.

Chase a așezat iute masa în chicineta noastră. Am luat două doze de cola dietetică. I-am povestit despre azaleele lui Ethan. Urmăream cu atenție reacția lui. După ce i-am dăruit florile, am fost acasă la Chase de câteva ori. Eram convinsă că se descotorosise de ele. Nu mai erau pe masa din living și nu le văzusem nicăieri

în apartamentul lui. Chase picase testul pe care el însuși îl alesese. Nu avea mare importanță; după cum stabiliserăm de comun acord, între noi exista o relație temporară.

Chase a țâțâit dezaprobator. A pescuit un crevete din supă, cu ajutorul bețișoarelor, după care a mușcat din el.

— Deci Ethan e un ucigaș de flori! a exclamat Chase. E rușinos, mai ales dacă stai să te gândești cât de mult îl simpatizează Katie.

— Katie chiar îl place?

Am sorbit un tăiețel. Katie și Ethan se potriveau precum fursecurile și laptele — o combinație aparent banală, dar senzațională. Chase s-a încruntat. Mi-am dat seama că înțelesese greșit întrebarea mea.

— Da, Madison. Katie îl place. E vreo problemă?

Am ciugulit dintr-o chiftea de creveți, lăsându-l să aștepte. Nu-mi plăcea tonul pe care îmi vorbise.

— Nu.

Și-a șters colțurile gurii cu un șervețel.

— Vrei să mă însoțești până la baie, domnișoară Goldbloom?

— Hmmm...

M-am uitat de jur împrejur. În continuare, biroul era gol.

— Poți să mergi și singur. Sunt convinsă c-ai învățat să faci la oliță.

— Nu știu unde-i baia la etajul ăsta, mi-a explicat sec.

— Ăsta-i cel mai tâmpit pretext pe care l-am auzit în viața mea.

M-am uitat lung la el, amuzată de cât de mult se străduia să mă atragă în mrejele lui. Chase a ridicat dintr-un umăr.

— Îmi folosesc substanța cenușie ca să conduc o companie de miliarde de dolari. Știu să-mi stabilesc prioritățile, scumpo.

— Zise el, plin de modestie.

— Ai dreptate. Nu e politicos să-ți *spun* că sunt bun. Permite-mi să-ți demonstrez!

Chase mi-a făcut cu ochiul și a întins o mână spre mine, de dincolo de masă. Am privit cum degetele noastre s-au întrepătruns. M-a tras ușor de mână. M-am ridicat de la masă, după ce m-am uitat din nou în jur, și m-am așezat în poala lui. Aveam vedere spre lifturi, așa că aș fi aflat imediat ce ușile ascensoarelor se deschideau. Eram în siguranță.

— Așa mai vii de-acasă! a zis el.

Ochii lui s-au întunecat. Acum căpătaseră culoarea argintului topit. Și-a trecut arătătorul peste buza mea de jos.

— E mult, mult mai bine.

Buzele noastre s-au unit. Am închis ochii amândoi. Respiram în același ritm. Inimile noastre băteau la unison. Gura lui se mișca răbdător, seducător. Aproape tandru. Am descoperit că săruturile bune sunt ca vinul bun: te amețesc pe nesimțite. Sunt ca o vrajă.

— Ceea ce facem noi e în conformitate cu regulamentul de ordine interioară al firmei Black & Co.? am murmurat, cu buzele lipite de ale lui. Sunt absolut convinsă că aici, la Croquis, așa ceva ne este interzis.

— N-am citit regulamentul ăla, dar, dacă e interzis să ne sărutăm, sunt dispus să cumpăr firma Croquis fie și doar ca să anulez regula asta.

Nu vorbise sarcastic.

M-a sărutat din nou. Am râs și i-am mușcat ușor buza de jos.

— Ar trebui să-ți aduc mai des de mâncare.

— Poți să-mi aduci cina, i-am propus.

L-am sărutat din nou. Știam că ne jucam cu focul și că riscam să fim prinși, însă nu mă puteam stăpâni.

— OK, așa rămâne, a aprobat Chase. Ne întâlnim la cină.

— Noi doi nu ieșim la întâlniri. Îți amintești de regula asta?

Chase s-a prefăcut că-și dă ochii peste cap și m-a strâns de fund. M-a lipit mai mult de el, ca să-i simt erecția.

— Te întreb din nou: unde-i toaleta?

— Ne-ar putea surprinde cineva.

— N-o să se întâmple.

— De unde știi? m-am pisicit în brațele lui.

Mă comportam ca o adolescentă sfioasă și needucată, care ascultă cum fundașul chipeș al echipei de fotbal a liceului îi zice că pot face sex pe bancheta din spate a camionetei lui fără ca ea să rămână însărcinată, fiindcă el o să și-o scoată la timp.

— Simplu! Eu știu totul, mi-a trântit-o Chase.

— Dar nu ești...

M-a întrerupt:

— Ai puțină încredere în mine, Mad! Ai o singură viață. Trăiește și tu puțin!

Câtă dreptate avea! Probabil că Chase își dăduse seama că ultima lui propoziție m-a convins. A zâmbit încrezător.

— Vino! N-avem mult timp la dispoziție.

Mână în mână, am plecat în goană spre toaletă. Chase a izbit de perete ușa unei cabine și m-a împins înăuntru, sărutându-mă peste tot. Am bâiguit iar ceva despre regulamentul de ordine interioară al firmei Croquis și mi-am exprimat îngrijorarea legată de igiena precară a locului. În cele din urmă, excitarea a biruit. M-am pomenit lipită de ușă, cu Chase între coapsele mele. Și-a desfăcut cureaua pantalonilor și și-a apăsat trupul de al meu. Mi-a împins într-o parte chiloții, pe sub rochie.

— Îmi place la nebunie că porți rochii!

M-a sărutat pe nas. Nu l-am lăsat să se îndepărteze. M-am repezit la gura lui și am savurat-o cu lăcomie.

— Nu numai că sunt sexy, dar sunt și practice. Problema e că n-am prezervativ, a șoptit el. Dar n-am nicio boală. Sunt curat.

— Iau contraceptive. Și eu sunt curată, am răspuns.

— Te murdăresc eu imediat!

Exact în clipa când a început să mă penetreze, mi-a trecut prin minte că-mi încălcam una dintre propriile reguli. A face sex fără

prezervativ însemna că păşeam cu hotărâre pe teritoriul relaţiilor adevărate. Pe de altă parte, aş fi explodat dacă *nu* mi-o trăgea acum, pe loc.

M-a pătruns adânc. Mi-am lăsat capul pe spate, izbindu-l de uşă, după care am scâncit:

— O să mor.

— Fii drăguţă şi mai amână câteva minute! Vreau să-mi dau drumul înainte de-a ieşi din toaleta asta.

S-a opintit mai tare. Am izbucnit în râs. A râs şi el. Era oare ciudat că râdeam în timp ce făceam sex? Probabil, însă chestia asta ne caracteriza relaţia. Indiferent ce făceam împreună, activităţile noastre aveau mereu un strop de nebunie.

Sexul într-o cabină de toaletă s-a dovedit a fi mai puţin sexy decât cum e zugrăvit în filme. Pe de-o parte, transpiram amândoi. Aerul condiţionat nu funcţiona şi aici. Rochia mi se lipise de piele, ca o folie de plastic. Când am ridicat privirea spre Chase, am rămas uimită de vulnerabilitatea adolescentină întipărită pe chipul lui. Nu ştia că-i văd expresia. Simţeam apropierea orgasmului. La fiecare opintire, catarama curelei lui îmi freca clitorisul. Tremuram toată. Nu voiam ca experienţa să se termine, iar asta mă înfricoşa.

— Haide, Mad! a gemut el. Dă-ţi drumul!

L-am sărutat pe bărbie.

— Nu, nu, nu! Vreau să continuăm. Nu poţi să te mai abţii încă puţin?

— Ba da, a îngăimat el, cu glas chinuit.

Însă era limpede că orgasmul se apropia şi pentru el.

Ochii i s-au tulburat. Muşchii lui s-au încleştat de plăcere.

— Dar nu mai avem timp...

În clipa următoare, am simţit că mă rup în bucăţi. Am gemut tare. Mi-am încleştat degetele pe umerii lui. M-a ţinut aşa, în aer,

însă, în loc să împingă mai tare, ca să ajungă și el la orgasm, palma lui mi-a acoperit gura.

Cineva a deschis ușa toaletei, după care a trântit-o cu putere. A fost ca și cum o găleată cu gheață ar fi fost deșertată peste orgasmul meu. Am făcut ochii mari și am strâns din buze.

Nu, nu, nu, nu!

M-a lăsat la podea și m-a ajutat să-mi potrivesc rochia. Chase încă avea erecție. Încă nu își dăduse drumul. L-am plesnit peste mână. Aveam lacrimi în ochi. Spusese că totul o să fie în regulă și bineînțeles că se înșelase. Ce proastă eram că avusesem încredere în el! Însă nu puteam nega că aveam și eu o parte din vină. Eu eram adolescenta aeriană și cam prostuță care acceptase să fie încălecată pe bancheta din spate a unei camionete imaginare. La naiba! Îl lăsasem pe fundașul de liceu să facă tot ce voia cu mine!

Chase mi-a rostit numele. Se chinuia să-și încheie pantalonii.

Mi s-a făcut milă de el. Era încă nesatisfăcut și în erecție, și totuși încerca să mă consoleze. Știam că nu dorise ca lucrurile să se petreacă astfel. Încercase să mă avertizeze când auzise ușa toaletei.

— Indiferent cine a fost aici, stai liniștită! Nu poate ști că tu ai fost aici. Îți țineai picioarele pe după mijlocul meu, așa că nu avea cum să-ți vadă pantofii. Pur și simplu a auzit gemete. Poate și-o fi închipuit că e cineva constipat.

Am subliniat:

— Aveam doar *un picior* pe după mijlocul tău. Celălalt era pe podea.

Dintr-odată, cabina de toaletă mi se părea neîncăpătoare.

Voiam să ies cât mai repede de aici, însă, în același timp, îmi era teamă să plec.

— Pantofii tăi nu sunt chiar atât de ușor de recunoscut, a încercat el să mă consoleze.

Ne-am uitat amândoi la pantofii mei. Aveau un model cu flori și o fundă galbenă deasupra, în față. Ar fi sărit în ochi oriunde.

— Poate că nu s-a uitat în jos, a sugerat Chase.

Am râs cu amărăciune.

— Serios? Crezi că nu s-a uitat în jos, după ce a auzit doi oameni făcând sex într-o toaletă? Slabe șanse, Chase!

— Mad...

Mi-a cuprins fața în palme, apoi și-a lipit tâmpla de a mea.

Am scuturat din cap, încercând să mă eliberez de atingerea lui.

— Nu mai contează, Chase. Ai obținut ce ți-ai dorit. Nu era ăsta scopul tău? Să obții ce vrei?

Nu-mi stătea în fire să vorbesc atât de răutăcios.

— Mad!

— Ce e? am izbucnit.

— Nu te îngrijora! Indiferent ce-o să se întâmple, o s-o scoatem la capăt împreună.

În drum spre birou, genunchii mei tremurau. Am încercat să mă îmbărbătez, să-mi spun că Chase avea dreptate. Nu aveam niciun motiv să cred că lumea știa ce făcuserăm noi în toaletă sau că eu fusesem acolo.

M-am dus să arunc caserolele goale rămase în chicinetă. Pe frigider mă aștepta un bilețel. Fusese scos la imprimantă, așa încât scrisul de mână să nu poată fi recunoscut.

L-am citit.

Ghici, ghicitoarea mea: o fi ea mică, drăguță și puțin cam pornită,

Dar farmecele ei atrag toți bărbații. Tipa asta-i dinamită!

Am prins-o cu pantalonii în vine, făcând sex cu baștanul Black & Co. — adică marele boss.

Cel care se îmbracă în negru și care iese la întâlniri doar cu clonele lui Kate Moss.

Nu-i de mirare că a fost promovată, când prestează asemenea servicii.

Ea nu-i deloc Maddie Martira, ci Maddie cea plină de vicii!

Am smuls bilețelul de pe frigider și l-am aruncat la gunoi. M-am dus la masa mea de lucru. M-am uitat peste umăr. Nina își

pilea unghiile în timp ce fredona o melodie de-a Arianei Grande. Un zâmbet i se lăţise pe faţă. M-a privit cu subînţeles, a luat un pahar cu milkshake de pe masa ei de lucru şi a sorbit din el cu zgomot.

Nu era nevoie să ai experienţă de detectiv particular ca să-ţi dai seama că Nina scrisese biletul. Eram atât de ruşinată că fusesem prinsă într-o situaţie compromiţătoare, încât îmi venea să plâng.

Am scos telefonul din poşetă.

Maddie: Am fost prinşi.

Chase: De unde ştii?

Maddie: Am găsit un bilet pe frigider.

Chase: Rahat! Ştii cine ne-a prins?

Cine ne-a prins *pe noi*. Se referea la *noi doi*. Deci încă aveam motive să sper că şi el se considera afectat de problemă.

Maddie: Cred c-a fost Nina Na. Fireşte, cine altcineva putea să fie decât duşmanca mea de moarte?!

Chase: Deci pe ea o cheamă Nina Na, iar tu mă tachinezi pe MINE că am un nume care sună ciudat?!

Maddie: Nina are origini coreene. Concentrează-te pe lucrurile importante, Black!

Chase: O să mă ocup de ea.

Maddie: Sună misterios şi cam dubios. Ce ai de gând să faci?

Chase: Lasă totul în grija mea! Ne vedem diseară.

CAPITOLUL 21

Chase

Una peste alta, dacă ar trebui să scriu o recenzie pentru ziua de ieri, aș zice așa: „Nu mai trec niciodată pe acolo! Îmi vreau banii înapoi! Îi acord zero stele".

În afară de faptul că nu am murit într-un accident stupid, la metrou, totul a mers prost azi. Mad și cu mine am fost prinși în timp ce ne-o trăgeam în toaleta de la Croquis. Katie m-a sâcâit s-o întreb pe Mad dacă ar deranja-o ca soră-mea să iasă la întâlnire cu Ethan (omul ăsta părea hotărât să fie tot mai prezent în cercul meu social apropiat), iar tata ne-a convocat pe mine, pe Julian și pe directorul nostru financiar (Gavin) ca să ne anunțe că urma să lucreze de acasă, începând de săptămâna viitoare. De fapt, voia să spună că nu se mai putea ține pe picioare. Încă nu îi comunicase consiliului director că starea lui de sănătate se înrăutățise. Acum înțelegeam de ce voia Julian ca tata să renunțe la postul de director general, însă preferam să mor decât să-i țin partea ticălosului de frate-miu.

Tata slăbise zece kilograme în mai puțin de două luni. Se usca pe picioare. Era o prostie fără margini să mai păstreze secretul bolii. Și totuși, nu puteam să-l judec. A fi pe moarte are ceva jenant, aproape umilitor. Iar tata era un om cu influență și autoritate.

Julian a reacționat primul la anunțul făcut de tata. L-a luat în brațe, a spus că-l înțelege. L-a întrebat dacă plănuiește să se pensioneze. De data aceasta, tata nu s-a mai împotrivit fățiș ideii. Ne-a spus c-o să ne invite acasă la el, ca să discutăm pe îndelete.

Julian muncea din greu „în culise": împrăștia zvonuri despre performanțele mele ca director executiv și plănuia să înscenеze un vot de neîncredere odată ce moșteneam poziția de CEO. Pe deasupra, fratele meu bătea monedă pe triunghiul amoros Ethan–Madison–Chase. Însă, de vreme ce triunghiul ăsta putea fi destrămat cu ușurință — deoarece Katie era pe punctul de a se cupla cu Ethan, iar Mad și cu mine chiar eram împreună —, mă concentram să muncesc mai departe și să-mi văd de treburile mele. Eram conștient că, la un moment dat, trebuia să-l înfrunt pe Julian, însă speram să amân înfruntarea până după moartea tatei. Nu doream ca tata să vadă cum îl făceam bucăți pe Julian și aruncam în stradă ce mai rămânea din el, ca s-o ia de la zero, într-o companie de rahat, pentru că nimeni din orașul ăsta nu ar mai fi vrut să lucreze cu el.

În cele din urmă, chiar l-am înțeles. Julian se simțise eclipsat de existența mea. Eu și Katie am fost o surpriză plăcută pentru Lori și Ronan Black, care nu crezuseră că puteau să aibă copii. De fapt, eu am fost un miracol, iar Katie, o surpriză plăcută. Mama suferise de sindromul ovarelor polichistice, iar doctorii o preveniseră că șansele ei de a rămâne însărcinată erau aproape inexistente. Julian își petrecuse o bună parte din copilărie crezând că el avea să fie unicul moștenitor al imperiului Black. Apariția mea neașteptată, când Julian avea zece ani, nu îi tulburase viața foarte mult pe moment. Însă cu cât creștea, cu atât mă ura mai mult. Știa că puterea și averea familiei aveau să fie împărțite.

Pe deasupra, nu-i convenea că mă dovedeam mai bun decât el în toate privințele.

După ziua de ieri, absolut dezastruoasă, l-am condus pe tata acasă. Abia dacă mai era conștient.

Când am plecat de la ai mei, eram mult prea obosit ca să merg la Mad și s-o consolez din cauză că amândoi fuseserăm prinși cu pantalonii în vine. M-am întors la apartamentului meu și m-am îmbătat. I-am lăsat lui Madison câteva mesaje vocale în care îmi ceream iertare, pe urmă am adormit.

Speram ca azi-dimineață să fac ordine în harababura din viața mea. I-am trimis lui Madison flori, la birou. Un buchet enorm și costisitor, care nu lăsa loc de îndoială că aveam intenții serioase. Am vrut să mă asigur că Nina și ceilalți colegi ai lui Mad știau că Mad nu era doar un capriciu trecător de-al meu.

Faptul că am cheltuit o groază de bani ca să rezolv problema lui Madison a fost singurul lucru bun din această dimineață. În clipa în care am ajuns la birou, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Frate-miu parcă o luase razna.

Julian stătea în mijlocul biroului, cu brațele întinse în lături. Era îmbrăcat într-un costum șifonat, pătat de cafea. Țipa ordine tuturor secretarelor și asistentelor care îi ieșeau în cale. În jurul lui, oamenii erau speriați, palizi și păreau devastați. Câteva secretare și stagiare plângeau. În afară de faptul că Julian exista, oare ce făcuse de reușise să-i dea peste cap pe toți?

Am ieșit din lift întrebându-mă dacă era mai bine să chem paza sau să-l pocnesc în mutră. A doua variantă ar fi presupus întocmirea unui teanc de documente juridice, dar al naibii să fiu dacă nu eram foarte tentat să-i ard un pumn în nas!

Ochii lui mici și negri îi jucau în cap. O asistentă personală i-a întins un costum curat, iar Julian s-a dus să se schimbe în baie. Am aruncat o privire spre biroul tatei. Încă nu ajunsese la muncă. I-am trimis mamei un mesaj în care am întrebat-o dacă tata se simte bine.

— Domnule Black, mi-a părut foarte rău să aud vestea nefericită!

— Domnule Black, dacă doriți să stați de vorbă cu cineva, puteți conta pe mine.

— Chase... Pot să-ți spun pe numele mic? O să mă rog pentru familia ta...

Am trecut ca vântul pe lângă un grup de asistente personale care trăncăneau întruna și m-am îndreptat spre biroul meu. N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau, însă eram nerăbdător să aflu. Dar mai întâi aveam nevoie să beau prima mea cafea pe ziua de azi, ca să mă transform din zombie într-o persoană semiconștientă. Am simțit o mână pe brațul meu. Am ridicat privirea din telefon. Era Julian, îmbrăcat într-un costum nou-nouț. Ce repede s-a mișcat!

— Trebuie să vorbim, mi-a zis cu voce scăzută.

Am intrat amândoi în biroul meu. M-am așezat pe scaun. Mă mândream cu faptul că reușeam să nu-mi pierd cumpătul din cauza lui Julian, însă aveam și eu o limită. Ceva îmi spunea că astăzi limita mea urma să fie pusă la încercare.

Am deschis laptopul, fără să mă uit la el. Pe biroul meu se afla o cană plină cu cafea proaspătă. Am sorbit din ea.

— Deci? Aștepți o invitație oficială? Vrei să vorbești odată, ca să terminăm înainte de ora prânzului?

M-am uitat ostentativ la Rolexul de la încheietura mea.

Am băgat de seamă că Julian avea cu el un teanc gros de acte.

Julian a vorbit:

— Le-am spus tuturor despre cancerul în stadiu terminal al lui Ronan. Le-am zis că mai are de trăit numai câteva săptămâni.

L-am săgetat cu privirea. Buza de jos îi tremura, însă ținea capul sus.

— N-are legătură cu noi doi. Îl iubesc pe Ronan ca pe tatăl meu, însă nu se mai poate preface că nu se întâmplă nimic. Compania asta hrănește mii de familii. Iar ele merită să știe ce se petrece.

Nu puteam să-i contrazic raționamentul, dar îmi venea să-l calc în picioare pentru că îi anunțase pe angajați despre boala tatei.

— N-aveai dreptul să le spui! am scrâșnit din dinți.

Simţeam că mă pierd cu firea.

Nu puteam să stau deoparte şi să-l las să facă ce voia. Eram sătul până peste cap de purtarea lui.

— Nu-i adevărat, Chase. Cu toţii avem responsabilitatea de a anunţa compania despre starea tatei, însă niciunul dintre noi n-a vrut s-o facă, pentru că îi suntem loiali tatei. Pentru că-l iubim.

Era cât pe ce să-i spun că, judecând după cum se purta, nu îl iubise niciodată pe tata.

Mi-a pus în faţă o foaie de hârtie.

— Ronan nu doreşte să se răzgândească în privinţa funcţiei de CEO, aşa că o să te răzgândeşti tu. Refuză moştenirea!

Mi-am aranjat cravata cu un gest nervos.

— Eşti drogat, Julian?! De ce naiba să fac una ca asta?

— Pentru că...

Am ridicat o mână, ca să-i tai elanul.

— Lasă-mă să ghicesc: pentru că o să pui la cale o şedinţă generală pentru un vot de neîncredere împotriva mea. Stai liniştit! Ţi-am luat-o înainte de mult. Fiecare persoană pe care ai încercat s-o întorci împotriva mea m-a sunat ca să-mi spună că trebuie să am grijă să-ţi iei din nou medicamentele. Îi am pe toţi la mână şi m-am asigurat de cooperarea lor deplină.

S-a înroşit la faţă. Pumnii i s-au încleştat de mânie.

— Nu de asta! Pentru că...

— Din cauza lui Madison şi a lui Ethan?

M-am rezemat de spătar, forţându-mă să râd sarcastic. Să discut despre Ethan mă făcea să mă simt ca şi cum mă plimbam desculţ prin iad.

— Madison şi cu mine suntem logodiţi. Petrec fiecare noapte acasă la ea. Îşi petrece mai mult timp cu mama şi cu Katie decât a petrecut Amber cu tine, în toată căsnicia voastră. Ieri, eu şi Mad am fost surprinşi făcând sex în toaleta de la Croquis.

Deși am surâs, aveam un gust amar în gură. Nu se cădea să-i spun așa ceva lui Julian. Însă voiam să i-o zic pe șleau, să mă asigur că știa foarte bine că relația dintre mine și Madison era adevărată.

Julian a izbit cu pumnii în birou. Tastatura mea a zburat cu câțiva centimetri mai încolo.

— Nu! Nu mă refer la nimic din toate astea, idiotule! Dacă m-ai lăsa să zic doar o vor...

— Te rog, doar una!

— Clementine e fiica ta! s-a răstit el.

A smuls o foaie de hârtie din teancul pe care-l ținea în mână și a aruncat-o spre mine.

Hârtia a plutit între noi și a aterizat pe birou, ușoară ca o pană.

— E fiica ta, înțelegi? Sunt sigur că nu-i a mea.

M-am ridicat de la birou fără să ating documentul. Bănuiam că era un test de paternitate.

Julian a tras anevoie aer în piept. Și-a trecut degetele peste capul lui chel.

— Într-un târziu, am făcut testul de paternitate. De la un timp, Amber mă tot bătea la cap în privința asta. De fiecare dată când ne certam, mi-o arunca în față. Nu cred că ești șocat să afli că, de vreo trei ani, eu și nevastă-mea nu ne înțelegem prea bine.

M-a privit pieziș. Ce să-ți zic! De parcă era vina mea că ăștia doi alcătuiau o pereche de ticăloși de ultimă speță, care se urau și care se căsătoriseră din motive greșite.

— Ce bizar! am comentat glacial.

A răsuflat din rărunchi. Pe măsură ce dădea aerul afară, corpul lui părea să se micșoreze.

— De când a aflat că tu o să devii CEO, Amber mă cicălește încontinuu.

Deci de asta se purta Julian așa de aiurea? Din cauza nenorocitei de Amber?

Julian și-a masat fruntea.

— Ieri am făcut testul. Weekendul petrecut la fermă a fost picătura care a umplut paharul. Amber era în toane proaste, iar eu voiam să știu dacă își bătea joc de mine când spunea că s-ar putea ca Clementine să nu fie a mea. Nu m-a mințit. Nu sunt tatăl lui Clementine. Asta înseamnă...

Fața lui s-a metamorfozat într-un zâmbet atât de malefic, încât mă așteptam să-i crească coarne, din clipă-n clipă.

— ... că tu ești tatăl copilului, *frate*. Nu crezi că părinții tăi ar suferi mult să afle că ești tatăl nepoțelei lor? E o poveste foarte urâtă. Demnă de emisiunile de scandal de la televizor.

Am înșfăcat documentul și l-am citit. Julian nu mințea. Potrivit testului, nu era tatăl biologic al lui Clementine. Am mototolit hârtia și am aruncat-o în coșul de gunoi din partea opusă a încăperii. N-am scos nicio vorbă.

— Amber mi-a zis că a încercat de multe ori să-ți spună că tu ești tatăl, m-a acuzat Julian.

Buzele lui s-au răsfrânt într-o grimasă de dezgust total.

Mă întrebam dacă era sănătos la cap. Părea mai nerăbdător să obțină poziția de CEO prin șantaj decât să se întristeze la vestea că fiica pe care o crescuse vreme de nouă ani nu era a lui din punct de vedere biologic. Îl cunoșteam pe Julian suficient de bine; știam că viața îl rănise pe dinăuntru, făcându-l de nerecunoscut. Ăsta era modul lui de a înfrunta situația.

Bănuiam că știuse adevărul despre Clementine. Imposibil să nu fi știut. Clementine nu semăna nici cu el, nici cu Amber. Pe de altă parte, nu semăna nici cu mine.

— Bănuiesc că Amber nu ți-a zis: i-am propus de multe ori să fac un test de paternitate, i-am spus lui Julian.

Julian a gesticulat spre coșul de gunoi din spatele nostru.

— Ei, uite că acum ai testul! Evident, am făcut câteva copii ale documentului.

— Idiotule, singurul lucru pe care îl dovedește testul tău e că nu ești tatăl lui Clementine! Acum, toți bărbații de pe glob au devenit potențiali tați pentru ea.

— Aiurea!

Ochii lui jucau în lacrimi. M-am aplecat spre el și i-am vorbit fără urmă de răutate:

— Julian, pierzi toate lucrurile pe care le-ai avut pentru că ai încercat să le furi, în loc să le câștigi. Ieși afară din biroul meu, Julian! Dacă vrei să mai ai un frate, să vii aici doar când ești dispus să-ți ceri iertare! Altfel, nu vreau să te mai văd.

În loc să iasă din biroul meu, lăsând în urma lui duhoarea disperării, Julian s-a prăbușit pe scaunul din fața mea.

— Cât despre Maddie...

I s-a frânt vocea. Să aud numele ăsta rostit de buzele lui îmi stârnea cheful să sparg toți pereții de sticlă ai biroului.

— Poate că acum sunteți împreună, dar știu că, la un moment dat, v-ați despărțit. Cu puțin timp înainte să vii la fermă, Ethan mi-a povestit totul: cum ai înșelat-o, cum te-a părăsit Maddie. Iubițica ta i-a povestit lui Ethan despre toate tipele pe care le-ai primit la tine imediat după ce ați rupt-o. I-a zis despre parașutele pe care șeful lui Maddie le-a văzut urcând în apartamentul tău. Ți-ai mințit familia, spunând că ești logodit. Ai făcut un copil cu femeia cu care s-a căsătorit fratele tău, ai ascuns informația asta de ai tăi — și față de mine — și m-ai făcut s-o cresc pe Clementine ca pe copilul meu. Aș putea să le spun lui Lori și lui Ronan că n-o să te mai vezi mult cu Madison, după ce Ronan moare. Pot să le zic că ai încheiat o înțelegere cu ea. Cu ce o plătești ca să stea la brațul tău și să te privească drăgăstos? Cu bani? Cu acțiuni? Cu un statut social mai bun? Îți dai seama cât de jalnic pare totul privit din afară? Sau poate că...

S-a ridicat. Râdea și clătina din cap, de parcă era o glumă bună. Își pierdea mințile. Plângea, râdea, tremura din tot corpul.

— Poate c-ar trebui să mă duc la Madison și să-i spun ce fel de om e iubitul ei. Un om care a făcut un copil fără să...

N-am mai apucat să încheie.

M-am năpustit la el. Am căzut amândoi la podea și ne-am izbit de ușa din sticlă. Julian s-a lovit la cap. Eram deasupra lui și îl țintuiam la podea. Nu-mi păsa că toată lumea se holba la noi și că îi făceam jocul. Eram conștient că păream un nesimțit, însă ajunsesem la capătul răbdării. Julian întrecuse orice limită. O luase razna complet. Ideea de-a o pierde pe Madison după tot ce pătimiserăm împreună — toate minciunile, mizeriile, toate îndoielile —, din cauza unui lucru atât de stupid și de răutăcios, îmi fierbea sângele în vine.

L-am înșfăcat de revere.

— Să nu-ndrăznești să mai rostești numele lui Madison! am urlat la el.

Julian a izbucnit în râs. Își tot răsucea capul pe covor, dintr-o parte-n alta, ca un nebun.

— Tâmpitule! Ești un fraier. Din cauza sculei tale ai pierdut firma. Clementine e a ta, iar compania Black & Co. e a mea.

A încercat să mă pocnească în față, însă am fost mai rapid decât el. Oamenii se strânseseră în fața biroului și ne priveau prin peretele de sticlă, cu gura căscată. Mi-am înfipt pumnul în arcada lui Julian. A țipat. Încerca zadarnic să mă lovească.

— O să pun mâna pe firmă după ce bătrânul dă colțul.

— Taci dracului! am mârâit.

— În caz că ai vrut să afli, să știi că i-am tras-o lui Amber când voi doi încă erați împreună. Înainte să-i pui inelul pe deget. Când voi doi locuiați la cămin...

L-am lovit din nou.

Și din nou.

Și încă o dată.

Ceața stacojie a mâniei și a urii mă orbea.

Doi angajați vânjoși de la serviciul de pază au năvălit în birou, urmați de tata. Probabil că abia sosise la serviciu și nimerise în plin haos. Adus de spate, tata se sprijinea într-un baston care tremura între degetele lui. Se străduia să stea drept. M-am uitat în ochii lui și am înțeles că auzise totul. Fiecare cuvințel.

Eu și Julian ne-am ridicat de la podea și ne-am îndreptat de spate. Parcă eram doi golani prinși la furat. Julian era șifonat rău: avea un ochi învinețit și buza de jos spartă. Mă uimea o constatare: în sinea noastră, eu și Julian eram tot doi pușți care se întreceau să obțină neprețuita aprobare a tatălui nostru.

Descumpănită, lumea se uita când la Julian, când la mine, când la Ronan, despre care aflaseră că era pe moarte.

— Înapoi la muncă! a tunat tata către angajații strânși în spatele lui.

Oamenii s-au întors iute la birourile lor.

Tata s-a întors din nou spre noi.

— În viața mea n-am fost atât de dezamăgit cum sunt azi. Am crezut că am crescut doi *bărbați*. Știam că nu sunteți mereu pe aceeași lungime de undă. Nu sunt orb. De câțiva ani încoace, vă aruncați insulte voalate și insinuări. M-am întristat groaznic când Amber a hotărât să pună capăt logodnei cu Chase și s-a măritat atât de repede cu Julian. Dar mi-am ținut gura. Mi-am zis că sunteți doi bărbați cumsecade, care au voie să facă greșeli și să învețe din ele. Julian!

S-a întors spre el. Julian privea în podea și clipea agitat.

— Din clipa în care te-am luat la noi, ai fost lumina ochilor noștri. La fel ca Chase, ești fiul meu.

Capul lui Julian a zvâcnit în sus.

— Și atunci, de ce îi dai lui...

— Pentru că Chase e mai potrivit pentru postul ăsta! i-a retezat-o tata, lovind cu bastonul în podea. A muncit din greu și a făcut mai puține greșeli decât tine. Abordarea lui e mult mai analitică.

Chase nu se agită când apare o criză. El va fi CEO pentru că, după părerea mea, are abilitățile necesare unui bun director. Tu ești emotiv, Julian, și ai tendința să reacționezi impulsiv. Dacă ai nevoie de un punct de referință ca să înțelegi de ce n-am încredere că te vei descurca bine în această funcție, analizează-ți comportamentul din ultimii ani sau chiar din ultimele săptămâni! L-ai ironizat pe Chase, ai încercat să-i asmuți pe acționari împotriva lui, ai încercat să mă convingi să semnez contracte când eram pe jumătate inconștient — da, *chiar* îmi amintesc că ai încercat — și le-ai spus tuturor despre boala mea, înainte ca eu să fiu pregătit să-i anunț pe angajați.

Julian a scos un geamăt. Și-a ascuns fața în mâini. De ani buni, era prima oară când părea uman. Încruntat, tata s-a răsucit spre mine.

— Iar despre tine, Chase, chiar nu știu ce să mai spun. Te-ai prefăcut că ești logodit cu Maddie! Ți-ai manipulat familia ca să te asiguri că ajungi CEO!

Am simțit un gust amar când am recunoscut totul:

— N-a fost vorba despre funcție! Am făcut-o pentru tine. Înainte să ne luăm rămas-bun, voiam să crezi că mi-am băgat mințile în cap. Am vrut să fii mândru de mine.

Replicile mele sunau de-a dreptul jalnic. Îmi venea să râd. Tata *chiar* a râs, deși nu era deloc amuzant.

— După cum se vede, Chase, nu ai reușit. Nu ți-ai băgat mințile în cap. Ai aruncat cu rahat într-un ventilator, iar acum toată lumea pute de la o poștă.

Era rândul lui Julian să râdă pe înfundate. Ticălosul ăsta savura scena!

— Să vorbim despre Clementine!

Tata a îndreptat discuția către subiectul care conta cu adevărat. Mi se părea incredibil să stau aici, în fața tatei, și să-l aud dezvăluind cele mai stânjenitoare lucruri pe care fiii lui le făcuseră în ultimii zece ani.

— Va trebui să vă implicați amândoi în viața lui Clemmy.

— Eu o să mă implic.

Am spus-o fără ezitare. În ciuda a ceea ce tocmai am aflat, voiam să fiu alături de Clemmy până la capăt, în orice situație. Indiferent a cui fiică era.

— Și eu, a încuviințat Julian, a cărui gândire părea să se fi limpezit. Doamne! Nu sunt un monstru. Oricum, într-un fel, am știut adevărul de la bun început. Clemmy e fiica mea și așa va fi întotdeauna.

Cu ultimul dram de energie, tata a ridicat bastonul și l-a împuns pe Julian în braț.

— Să nu cumva să te porți diferit cu copilul! Nu-i vina ei că a venit pe lume într-o situație anapoda. Ne-am înțeles?

A ațintit bastonul spre noi.

— Am înțeles, domnule! am spus la unison.

Tata a scuturat din cap și a suspinat.

— Acum plec. Mă duc să-i cer iertare lui Lori fiindcă în curând o s-o las singură cu încurcătura asta. Trebuie s-o pun la curent cu situația.

S-a răsucit pe călcâie și a ieșit din biroul meu. Abia când a intrat în lift am observat că Madison stătea de cealaltă parte a ușii de sticlă.

Probabil credea că eu sunt tatăl lui Clementine.

Aflase că prefăcătoria noastră fusese dată în vileag.

Auzise absolut tot.

— Mad, așteaptă!

Prea târziu. Mi-a întors spatele și a pășit în lift, alături de tata.

◆ ◆ ◆

Chase: Nu ești la birou.

Maddie: Mersi de informație, istețule!

Chase: Vin la tine.

Maddie: Dac-aș fi în locul tău, n-aș face asta.

Chase: Pot să-ți explic.

Maddie: Ce să-mi explici? Că tatăl tău s-a prins că ne prefacem că suntem un cuplu? Sau că mi-ai tras-o la birou, după care i-ai servit informația asta lui Julian, când te-a călcat pe bătături? Chase, TOȚI au auzit ce-ați vorbit acolo.

Maddie: Sau poți să-mi explici cum se face că TU EȘTI TATĂL LUI CLEMENTINE ȘI AI UITAT SĂ-MI ZICI ASTA?

Maddie: Credeam că te-am urât când ți-am dat papucii. M-am înșelat. Abia ce simt acum e adevărata ură.

Maddie: Nu mai avem ce vorbi. A fost o relație temporară, nu? Ai spus-o chiar tu. Ai reușit ce ți-ai propus: mi-ai tras-o. Ba chiar te-ai lăudat cu isprava asta. Toată lumea știe. Acum lasă-mă în pace!

Maddie: Și încă un lucru. Fii bun cu Clemmy! Măcar atât să faci.

◆ ◆ ◆

Ploua cu găleata când taxiul a oprit în fața clădirii unde locuia Madison. Am băgat hârtiile sub sacou, ca să nu se ude. Am coborât din taxi. Am sunat de trei ori la interfon, plimbându-mă agitat de colo-colo. Tăcere. Am încercat s-o sun. Nu a răspuns. Vedeam că lumina era aprinsă la fereastra ei. Ploua cu găleata. Am sunat-o, i-am trimis mesaje și am implorat-o să-mi acorde douăzeci de minute.

Deodată, ușa de la intrare s-a deschis.

— Isuse! Mad, în sfârșit! Eu...

Glasul mi s-a frânt. Nu venise Madison. Venise *Layla*.

— Hopa! a exclamat Layla. Satană, arăți ca dracu'! Sinceră să fiu, e greu să obții o asemenea performanță, dacă ținem seama că ai moștenit niște gene uluitoare.

A mușcat dintr-un Twizzler. Îi făcea plăcere să mă vadă ud până la piele. Ea era încă înăuntru. Eu eram afară. Dintr-odată, nu mai știam de ce venisem aici. Madison avea dreptate; între noi

ar fi trebuit să fie o relație temporară. În plus, acum totul era dat în vileag. Gata! De ce îmi mai păsa dacă ea știa sau nu adevărul? Mai ales acum, când viața mea semăna cu un incendiu scăpat de sub control, care avea nevoie urgentă de un stingător.

— Layla, lasă-mă să intru!

Picături de ploaie mi se scurgeau din păr și de pe vârful nasului.

— Mai încearcă o dată! De data asta, vorbește mai frumos, a zis ea, încrucișându-și brațele la piept.

Jacheta verde-aprins pe care o purta se asorta cu părul ei.

— Nu prea mă pricep să vorbesc frumos.

— Mare păcat!

S-a îndepărtat de ușă, gata să mi-o închidă în nas.

Rahat!

— Te rog, îmi dai voie să intru? i-am strigat.

A deschis din nou ușa. Se prefăcea că-mi cântărește rugămintea. A mușcat din nou din Twizzler.

— Ce intenții ai cu prietena mea?

Păi, mi-ar plăcea să-i explic niște lucruri, să facem sex în toate felurile și în toate pozițiile, după care să țip la ea pentru că e supernervantă, pe urmă să facem sex din nou.

Am ales un răspuns scurt și sigur:

— Să vorbesc. Vreau doar să vorbesc cu ea.

Șiroaie de ploaie îmi izbeau creștetul. Layla nu se grăbea deloc să ia o decizie. Lista de oameni pe care voiam să-i ucid creștea de la o clipă la alta.

— E supărată foc pe tine. E posibil să treci de ușa asta, dar nu e sigur c-o să treci și de ușa *ei*.

În cele din urmă, Layla a deschis ușa de la intrare și mi-a urat:

— Baftă, Satană!

Am luat-o la goană pe scări, urcând câte trei trepte deodată. Când am ajuns în fața ușii lui Madison, m-a cuprins o senzație bizară. Aproape că simțeam prin ușă mirosul lui Daisy, al florilor

de pe pervaz, al șamponului lui Madison și o aromă de bunătăți proaspăt scoase din cuptor. Îmi doream să merg la toaletă, să fac un duș și să trag un pui de somn acasă la ea, după care să mănânc două brioșe făcute de Madison și să primesc o porție de sex oral. Îmi doream ca Madison să mă aline, nicidecum să ne certăm iar.

Am bătut cu pumnul în ușa ei. Din hainele mele picura apă de ploaie. Nici nu-mi mai simțeam partea de jos a corpului.

— Madison, deschide!

— Nu!

Mă întrebam cum de ajunsesem în punctul ăsta. Văzusem de nenumărate ori ușa ei de aici, de afară, întotdeauna având în minte un plan încropit la repezeală, întotdeauna având de dat explicații și de dus muncă de convingere.

O implorasem, o păcălisem, negociasem cu ea și o manipulasem de atâtea ori, încât să stau în preajma ei devenise o slujbă cu normă întreagă. Și ori de câte ori rămâneam singuri, atunci când o aveam, în sfârșit, numai pentru mine, îi aminteam mereu că între noi nu era ceva serios. Nimic de durată. Îi aminteam că nu-mi pasă de ea.

Să vă fac o mărturisire: îmi păsa foarte mult. Iată o răsturnare de situație pe care nu o prevăzusem. Am făcut câțiva pași în spate și m-am sprijinit de ușa Laylei. Ce bine că tocmai plecase de acasă! De pe buzele mele a scăpat un mârâit plin de frustrare.

Eram îndrăgostit de Mad.

Dintre toate femeile din lume, mă îndrăgostisem tocmai de Maddie Goldbloom. Tipa care purta haine oribile, cu imprimeuri, și avea o tunsoare care nu mai era la modă încă din anii '90. Cea care era *obsedată* de flori, de nunți și ținea cu tot dinadinsul să le facă oamenilor pe plac. Îmi plăcea la nebunie că era dulce, bună și grijulie și, în același timp, înfiptă, deșteaptă și că își câștiga singură banii.

Eram dureros de îndrăgostit de Mad. Dar realizasem prea târziu acest lucru.

M-am poticnit înapoi spre ușa ei și mi-am lipit fruntea de ea, cu ochii închiși. Doamne! Era prea mult să-mi pierd tatăl și pe femeia pe care o iubeam, atât de repede unul după altul. Oare ce făcusem ca să merit o astfel de soartă?

Mai bine s-o lăsăm baltă. Lista mea de nelegiuiri era prea lungă.

— Mad, te rog!

Am auzit-o în cele din urmă, din spatele ușii închise. Vocea ei era blândă, rugătoare.

— Chase, n-avem multe să ne spunem. Mă simt umilită. Nina m-a sâcâit toată ziua la serviciu, iar familia ta probabil că mă urăște. Plus că situația lui Clemmy pare desprinsă din emisiunea lui Ricki Lake[1].

Bine că măcar nu pomenise de emisiunea lui *Jerry Springer*.

— Te rog, deschide ușa! O să-ți explic, iar pe urmă o să plec.

— Nu mă mai păcălești! Așa te-ai strecurat înapoi în viața mea.

N-o puteam convinge. Mi-am sprijinit spatele de ușă și m-am lăsat să alunec la podea. Apoi am așteptat. A urmat un moment de tăcere.

— Ești la ușă?

— Da.

— De ce?

— Vreau să vezi ceva. O să aștept.

Am așteptat o oră și jumătate. În tot acest timp, Madison își vedea de treabă. Auzeam tot ce făcea. A gătit (paste, busuioc și ulei de măsline — aroma era puternică și răzbătea dincolo de ușă), a hrănit-o pe Daisy și s-a uitat la un film. Abia după aceea a venit iar la ușă.

— OK, Chase. Sunt gata să ascult. Zi repede!

Ușa a rămas închisă. Nu îmi convenea, dar trebuia să joc după regulile ei.

[1] Talk-show a cărui gazdă a fost actrița Ricki Lake. Emisiunea a fost difuzată între 1993 și 2004. Aborda subiecte controversate, cu caracter senzațional.

— Nu sunt tatăl lui Clementine. Uite! Am făcut un test de paternitate în după-amiaza asta, imediat după ce Julian mi l-a arătat pe al lui.

Am strecurat hârtia pe sub uşă. Ştiam că era imposibil să fiu tatăl lui Clemmy. Datele nu se potriveau. După calculele mele, atunci când Amber rămăsese însărcinată eu eram plecat în Malta.

Mad a luat hârtia, pe sub uşă. Am expirat profund, uşurat.

— Am ştiut de la bun început că e imposibil să fiu tatăl ei. De aceea i-am tot cerut lui Amber un test de paternitate când a început să insinueze că Clemmy e fiica mea. Crezi că i-aş întoarce spatele dac-aş fi tatăl ei? am mârâit. O iubesc pe Clementine ca pe copilul meu.

Liniște. Ca să fiu sincer, mă aşteptam să-mi răspundă prin tăcere. Făcusem multe tâmpenii greu de iertat.

— Atunci, cine-i tatăl ei biologic? a întrebat Mad.

Mi-am trecut degetele prin păr.

— Un tip din Wisconsin. Am stat de vorbă cu Amber după ce am primit rezultatul testului. După ce i-am dat papucii, a realizat dintr-odată că, într-adevăr, între noi totul se terminase. A încercat să mă sune, să-l ignore pe Julian, ca să îndrepte lucrurile. Eu eram deja plecat şi nu i-am răspuns la telefon. Amber s-a întors acasă la ea, ca să-şi lingă rănile. Tatăl lui Clemmy e un fost iubit din liceu de-al lui Amber. Amber mi-a zis că va vorbi cu el. O să vedem ce putem face aşa încât Clemmy să aibă parte de o copilărie frumoasă.

— Ce nebunie! a oftat Mad. Biata fetiţă!

Am oftat şi eu. Îmi iubeam nepoata nespus de mult, însă nu venisem aici ca să vorbesc despre ea.

Mi-am dres vocea.

— Familia mea nu te urăşte. Mama mă consideră un mare ticălos, iar tata probabil că mi-a şters numele din testament. Însă ei încă te plac. După ce le-am explicat că nici măcar nu mi-ai

cerut bani ca să te prefaci că suntem logodiți și că ai făcut-o numai de dragul tatei, în ochii lor ai devenit o eroină.

Nu mai puteam să-i spun „Maddie Martira". În ultima vreme nu mai fusese aceeași fată blândă și nesigură, pe care o întâlnisem acum câteva luni. Își susținea mereu punctul de vedere și proceda numai așa cum considera că e corect.

Și, din nefericire, toate astea o făceau incredibil de irezistibilă.

Liniștea care se așternuse mă călca pe nervi. Mi-am lipit iar fruntea de lemnul ușii. Am strâns din pleoape.

Am șoptit:

— Nu vreau să se termine între noi.

Încă nu eram pregătit să-i spun totul. Mi-am dat seama că i s-ar fi părut suspect dacă i-aș fi mărturisit tocmai acum că m-am îndrăgostit de ea.

Dar nu mă puteam da bătut. Să mă trezesc mâine-dimineață știind că Mad a dispărut din viața mea era o perspectivă oribilă.

— Te rog, pleacă! mi-a cerut Mad, cu voce tremurătoare.

Am plecat. Pentru prima dată de când o cunoșteam, i-am respectat dorința. Se spune că te simți bine când faci ce e corect.

Nu-i adevărat.

Mă simțeam ca naiba. Ca un prost. Când am coborât în stradă, mi-am ridicat privirea spre fereastra ei, ignorând ploaia care îmi cădea pe față. I-am văzut chipul la fereastră. Plângea.

Iar când am urcat în Uberul comandat și picăturile de ploaie mi se scurgeau pe față, am avut impresia că plângeam și eu.

CAPITOLUL 22

Maddie

Am făcut-o.

Am luat atitudine.

Gata cu Maddie Martira! M-am împotrivit lui Chase Black. L-am refuzat pur şi simplu. Am terminat-o cu Ethan. Chiar i-am trimis lui Katie un mesaj în care i-am explicat că nu mă deranjează deloc dacă se cuplează cu el. În sfârşit, adoptam o atitudine proactivă faţă de viaţa mea.

Şi atunci, de ce nu mă simţeam deloc bine?

Dintotdeauna mi-am închipuit c-o să mă simt divin odată ce o să pun piciorul în prag şi o să-mi apăr punctul de vedere. Ca un fluture care iese din coconul lui şi îşi întinde aripile colorate. În realitate, mă simţeam scârbită de felul în care l-am alungat pe Chase, în ziua în care se grăbise să facă testul de paternitate. Eram atât de pustie pe dinăuntru, încât a doua zi, când am ajuns la birou, aproape că-mi simţeam oasele ciocnindu-se unele de altele. Mai erau câteva săptămâni până la Săptămâna Modei de la New York. Luna august s-a scurs pe nesimţite. A venit septembrie. Am finalizat schiţele şi le-am predat lui Sven. Astăzi era programat să începem să croim rochia. Manechinul ar fi trebuit să fie deja în drum spre birou. Sven mi-a spus că i-a mers la inimă discuţia

noastră despre designul rochiei. Nu doar că nu modificase deloc schița mea, dar chiar a sugerat să folosim drept manechin o femeie obișnuită. Sigur, șeful meu se referea la o fată de nouăsprezece ani absolut superbă, cu piele perfectă și păr mătăsos. Însă, spre deosebire de majoritatea manechinelor de la defilările de modă, fata asta purta măsura 38 — ceva de-a dreptul „scandalos" în industria noastră. Pentru restul lumii, era foarte suplă și în formă; însă, după standardele din domeniul modei, fata era „dolofană".

Tot ce aveam de făcut era să supraveghez procesul de realizare a rochiei, pas cu pas.

— Ia te uită! A venit păpușa gonflabilă a firmei! a comentat Nina, când am intrat în birou. Luați-vă bilet, domnilor! Toată lumea o să capete o partidă de sex.

Toți angajații de la Croquis întârziau dimineața: prin urmare, eram doar noi două în birou. Ieri, Nina atinsese un nivel suprem de răutate — acel nivel care se regăsește doar în scandalurile de liceu și în telenovele. Când coborâsem să-mi cumpăr o salată, din geanta mea căzuseră o mulțime de prezervative. Nina le pusese acolo, când nu fusesem atentă.

Acum, iritată, m-am răstit:

— Taci din gură, Nina!

M-am prăbușit pe scaun, după care mi-am deschis laptopul.

Când și-a dat seama că am ripostat, Nina a întors capul spre mine, afișând o grimasă de dezgust. Purta o rochie Stella McCartney neagră, asortată cu o pereche de balerini Louboutin.

— Vasăzică *acum* îți folosești gura și pentru altceva decât să le-o sugi domnilor cu funcții importante? Evident!

Evident? La ce se referea?

Mi-am dat ochii peste cap. Eram sătulă de comportamentul ei grosolan.

— Pe bune, Nina? Clișeul fetei super-afurisite e vechi, de la începutul anilor 2000. Am trecut de 2020. Critică-mă online!

Bârfește-mă pe Instagram! Apropourile tale cum că aș fi o târfă sunt jalnice. Începi să mă oboseşti.

Dar Nina a continuat neabătută:

— Ești atât de norocoasă că n-ai principii! Pun pariu că aș fi și eu promovată, dacă le-aș permite oamenilor importanți din industria modei să mi-o tragă.

Am închis laptopul cu un pocnet.

— Nina, ai grijă cum vorbești!

M-am uitat mai atent la ea.

Îndesa într-o cutie de carton fotografii în care apărea împreună cu iubitul ei lobbyist. Avea ochii injectați. O, Doamne! *Nina își strângea lucrurile.*

— Madison, scutește-mă de discursul tău victorios! Am fost concediată ieri, după cum bine știi. Sven mi-a înmânat personal hârtia cu preavizul. Chipurile, Chase Black i-a atras atenția asupra regulamentului de ordine interioară al firmei Croquis. Aparent, domnul Black a citit tot manualul ieri, în timp ce aștepta rezultatele unor analize medicale. Sper să fi fost testul de chlamydia! Și sper că i-a ieșit pozitiv! Chase i-a spus lui Sven că mă port ca un bully cu tine.

A pufnit cu dispreț.

— Nu mai contează. Nici măcar nu-mi pasă că m-a concediat! Prima opțiune de stagiatură a fost Prada, apoi Valentino. Croquis a fost a *cincea* opțiune de pe lista mea.

Și-a șters iute o lacrimă.

M-am ridicat și m-am apropiat de biroul ei. A luat o cutie și s-a întors cu spatele la mine. I-am atins brațul.

— Uită-te la mine! am spus cu asprime.

Maddie Martira dispăruse. Eram nervoasă și nu ascundeam asta.

Nina s-a uitat în podea, scuturând din cap.

I-am vorbit tăios:

— Nina, tu *chiar* te porți ca un bully cu mine.

— Doar te tachinam! a țipat ea.

Ce vrăjeală!

— Nina, de ce mă urăști atât de mult?

— De ce să nu te urăsc? Uită-te la tine! Gusturile tale în materie de haine sunt varză, și totuși te simți atât de bine în pielea ta. Nu te supăra că-ți zic asta: ești cea mai puțin cool persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Și totuși, ești angajata preferată a lui Sven. Bărbații precum Chase Black se aruncă la picioarele tale și fac sex în baie, cu tine, apoi fac concedieri de dragul tău. Ai avansat prea mult pentru vârsta ta. Nici măcar nu ai făcut o facultate bună. Ai o viață perfectă. Nu e firesc pentru o persoană de douăzeci și șase de ani. Ai avut parte de o mulțime de scurtături în viață.

Până și pe mine m-a surprins că m-am răstit la ea:

— Te-ai gândit vreodată că viața mea nu e mereu roz și plină de inimioare? Mă simt groaznic de nesigură în legătură cu toate. Locuiesc într-o garsonieră minusculă, împreună cu un câine, deși sunt alergică la părul de câine! Viața mea amoroasă e un dezastru. Mama a murit când eram adolescentă și nu mi-am revenit niciodată după pierderea ei. Ca să avansez în carieră, în ultimii cinci ani aproape că n-am avut viață socială. M-am concentrat asupra muncii. Nu mi-am permis luxul de a fi stagiară, pentru că asta ar fi însemnat să nu fiu plătită și să rămân pe drumuri. Am obținut o promovare rapidă din partea lui Sven cu prețul a cincizeci de ore de muncă pe săptămână. Iarba e mereu mai verde când o vezi prin filtrul de Instagram al altuia. Nimeni nu are o viață perfectă. Toată lumea se preface că are habar de ce face. Iar aceia care se prefac cu un zâmbet pe buze doar *par* că se bucură ceva mai mult de viață.

Nina și-a tras nasul.

— Păi, da, dar...

— Te-ai purtat cu mine ca o scârbă răutăcioasă, invidioasă și nebună, Nina. N-o să mai permit nimănui să mă trateze așa. Mi-a ajuns! Dacă vrei să fiu sinceră, probabil c-ai meritat să fii concediată.

Mi-ai umplut geanta cu prezervative, pentru numele lui Dumnezeu! Dar știi ceva? Nu vreau să am concedierea ta pe conștiință, așa că îți mai dau o șansă. O să-l rog pe Sven să nu te concedieze. Cred că mă va asculta, dat fiind că eu sunt persoana de care te-ai luat. Dar va trebui să-mi promiți că n-o să te mai lași stăpânită de invidie și că n-o să-mi mai vorbești urât niciodată. Cu toții suntem invidioși din când în când, dar ne controlăm manifestările în public. M-ai înțeles?

Nina era în stare de șoc. Se uita lung la mine și clipea ca să-și alunge lacrimile.

— Nina, răspunde-mi!

— Da, a șoptit ea, uluită. Promit că n-o să mă mai port așa. Îmi... îmi pare rău.

— Așa și trebuie.

— Madison, chiar regret.

A urmat o pauză.

— De ce încerci să mă ajuți? Nu ești obligată s-o faci. Chiar și când îmi ții morală, tot amabilă ești.

— Nu o fac pentru tine. O fac pentru mine. Dorm mai bine noaptea dacă sunt de treabă cu ceilalți. Am aceleași probleme ca tine: invidie, gelozie, suferință, nesiguranță. Sunt efectele secundare ale faptului că trăim. Dar de curând am înțeles ceva. Viața se află în decalajul dintre realitate și visurile noastre.

◆ ◆ ◆

Până la urmă, n-am putut să mă îndepărtez de Chase fără să lămuresc lucrurile, chiar dacă știam că aveam să sufăr dacă îi vedeam din nou fața. În plus, mai exista o „mică" problemă: trebuia să-i dau înapoi inelul de logodnă, care costase sute de mii de dolari.

Vreți să știți care-i partea cea mai neplăcută? N-a fost nici măcar o decizie conștientă. Nu am urmat calea firească de a-l suna

sau de a-i trimite un mesaj ca să stabilim data și locul de întâlnire. Știți voi, așa cum ar proceda o persoană normală la cap. Pur și simplu m-am pomenit că mă îndrept spre apartamentul lui.

Speram — în fine, *mă rugam* — să pot rămâne de una singură în apartamentul lui pentru câteva minute, ca să-mi vin în fire (în traducere, ca să am o minicădere nervoasă și să mă spăl pe față). Soarta era de partea mea. Cunoșteam programul lui Chase. În fiecare zi, după serviciu, se ducea acasă la ai lui, să vadă cum se simte Ronan.

Portarul clădirii în care locuia Chase — un domn vârstnic, pe nume Bruce — mă cunoștea din vedere și m-a lăsat să intru. Probabil că unul dintre puținele avantaje ale faptului că eram persoana cea mai puțin cool din univers, după cum mă caracterizase Nina, era că nu păream genul de femeie capabilă să jefuiască apartamentul unui miliardar.

— Nu v-am mai văzut în ultima vreme, mi-a zis Bruce. De când nu mai treceți pe aici, domnul Black e tot timpul trist.

Bruce m-a condus până la lifturi. Încă aveam un set de chei, pe care Chase mi le dăduse în prima noastră relație. Nu mi le ceruse înapoi, iar eu pur și simplu nu avusesem dispoziția necesară să mă întâlnesc iar cu el, ca să i le restitui.

Chiar în clipa în care am descuiat ușa penthouse-ului lui Chase, telefonul meu a vibrat.

Sven: Vești proaste. Manechinul pentru RS n-a mai venit.

Maddie: Fir-ar să fie! Nu putem amâna proba?

Sven: Nu mai avem timp. Trebuie s-o începem mâine dacă vrem să terminăm totul la timp. Parcă tu porți mărimea 38, nu?

Maddie. Da. Dar am jumătate din înălțimea manechinului.

Sven: Trimite-mi măsurile tale! O să ajustez iar rochia, atunci când diva noastră va catadicsi să vină la probe.

I-am trimis măsurile mele într-un SMS. În următoarea oră m-am plimbat prin apartamentul lui Chase, întipărindu-mi în

memorie tot ce vedeam. Eram conştientă că îl vizitam pentru ultima oară. Aşa cum bănuiam, ghiveciul cu azalee nu era nicăieri. Nici în dormitoare, nici în băi, nici în living sau în bucătărie. În cele din urmă, m-am prăbuşit pe canapeaua lui, mi-am aţintit privirea în tavan şi am oftat. M-a furat somnul. Când m-am trezit, era aproape unu dimineaţa.

Deodată, am auzit cum Chase se chinuia să descuie uşa. M-am ridicat în capul oaselor, dând laoparte şuviţele de păr care mi se lipiseră de obraji.

A scăpat cheia pe jos şi a mârâit iritat. Un glas de femeie a rostit ceva nedesluşit şi a pufnit. O *femeie*.

M-a izbit un déjà vu: Chase intra în apartament împreună cu o altă femeie. Am sărit în picioare, gata de ceartă. Dar nu era nevoie să ne certăm. Nu mai eram împreună şi nici nu aveam să mai fim vreodată. Cu toate astea, nu puteam să nu mă gândesc la el decât ca fiind al meu.

— Stai locului! a zis femeia.

Chase a sughiţat. Era beat. Uşa s-a izbit de perete şi Chase a intrat poticnindu-se. Cămaşa lui neagră era descheiată. Se rezema de o femeie zveltă, care îl ajuta să se ţină pe picioare.

— Nu ţi-a luat mult să mă uiţi. *Din nou*, am subliniat.

Strângeam înverşunată din pumni. Tremuram toată de furie.

Amândoi se holbau la mine.

Katie!

Femeia care îl însoţea era Katie.

Doamne, cât de tâmpită eram! Acum ar fi fost momentul potrivit să pun inelul de logodnă pe masă şi să fug mâncând pământul. Cu toate astea, am rămas pe loc.

— Eşti aici, mi-a spus Chase.

— Iar tu eşti... beat.

O priveam sfioasă pe Katie.

Mi-a zâmbit și l-a rezemat pe Chase de ușă. S-a apropiat de mine și m-a îmbrățișat scurt.

— Salut, Maddie! Nu-ți face griji! Noi două încă suntem prietene. Frate-miu s-a simțit puțin rău după muncă și s-a dus să bea un pahar cu niște prieteni de-ai lui. Am trecut și eu pe la barul ăla, înainte să mă duc acasă, și l-am găsit în starea asta. Mi-am zis că are nevoie de somn.

— Bună idee!

— Acum vă las.

Katie a plecat. Am rămas doar eu și o variantă foarte... alcoolizată a lui Chase. Mă înfuria că era incoerent, când eu aveam atâtea să-i spun. Unde mai pui că era ultima dată când stăteam de vorbă!

Mi-am scos inelul de pe deget. Aveam o senzație bizară. În săptămânile în care ne prefăcuserăm că suntem logodiți, aveam grijă să nu-l port când mergeam la serviciu, însă îmi făcea plăcere să-l etalez în orice altă împrejurare: în metrou, când ieșeam în oraș cu prietenii mei, când o scoteam pe Daisy la plimbare. Lumea îmi admira inelul de logodnă în timp ce mă țineam de barele de susținere din metrou, când chemam un taxi sau când întorceam o pagină pe Kindle, în vreme ce îmi așteptam rândul la salonul de coafură. Îmi dădeam seama că urzeau în minte o poveste legată de bijuteria mea spectaculoasă. Partea asta îmi plăcea cel mai mult: supozițiile și ipotezele lor. Mi-am dat seama că obsesia mea legată de nunți avea legătură și cu scenariile acelea în care el și ea — doi oameni care nu se prea potrivesc — se întâlnesc și devin un cuplu. Îmi plăcea procesul de îndrăgostire. Îmi doream să stau de vorbă cu fiecare om care se uita la inelul meu și să le povestesc despre Chase, despre cât de amuzant și de minunat e. Voiam să le zic cât de mult ținea la familia lui și cât de tare își iubea nepoata.

I-am întins inelul.

— M-am gândit să trec pe la tine și să ți-l dau.

Chase a ignorat mâna mea întinsă. Clipea rar, încercând să se concentreze.

— Păstrează-l.

— Chase...

— Vinde-l! Fă-l cadou cuiva! Îl meriți.

Am scuturat din cap. Inima mi s-a strâns dureros.

— E prea scump. Nu-l pot accepta.

— N-o să-l returnez, Madison. Nici măcar nu mă pot uita la inelul ăsta.

A intrat cu pași împleticiți în living și s-a prăbușit pe canapea. A pornit televizorul. Canalul rămăsese setat pe ESPN, canalul lui preferat.

Părea atât de obosit, încât am încetat să mă mai contrazic legat de asta.

M-am așezat lângă el. Părea absent.

— Ascultă, Chase! Vreau să vorbim despre Nina. Apreciez ce încerci să faci pentru mine, dar, te rog, spune-i lui Sven să n-o concedieze. Nina are nevoie de internshipul ăsta, iar eu nu vreau să abordez subiectul cu Sven.

— Fata aia are nevoie să învețe cum să se poarte, a bolborosit Chase, încruntându-se aiurea la televizor. Îi trebuie un *sugar daddy* care să plătească toate țoalele Prada în care se afișează Nina. I-am văzut contul de Instagram. Iar o faci pe Maddie Martira! N-o să accept ca Nina să se poarte așa de urât cu tine.

— Eu și Nina am încheiat o înțelegere.

Mi-am strecurat inelul înapoi pe deget. Un fior cald mi-a străbătut corpul.

— Dacă n-o concediez o să fii fericită?

M-a privit, iar vulnerabilitatea de pe chipul lui mi-a frânt inima. I-am răspuns cu un gest de aprobare.

— OK, Mad. Va primi internshipul înapoi. O să vorbesc cu Sven.

— Mulțumesc!

— Dar o să-i dau lui Sven un sfat prietenesc: să te numească pe tine șefa ei. Mi se pare corect, mai ales după tot ce ți-a făcut Nina.

Nu l-am contrazis.

Nu mă lăsa inima să-l abandonez când era în starea asta: beat, trist și plin de suferință.

— Cum se simte tatăl tău?

A ridicat din umeri. Mda, pusesem o întrebare stupidă.

— Voi fi alături de tine și de familia ta, orice se va întâmpla. Ca prietenă.

Chase mi-a susținut privirea. Pentru câteva clipe, s-a dezmeticit din beție.

— Nu vreau să fiu prietenul tău. Vreau să fiu totul pentru tine. Și nici măcar asta n-ar fi de ajuns. Mersi de propunere, dar te refuz.

Inima mea tânjea după el, cu toate că rațiunea îmi striga: *E beat. Nu știe ce spune.*

L-am tras spre mine și l-am cuprins într-o îmbrățișare. L-am sărutat pe gât și am inspirat mirosul lui inconfundabil, amestecat cu izul alcoolului.

— Ceri foarte mult de la mine, Chase.

Am zâmbit cu tristețe. L-am sărutat sub ureche.

Când a răspuns, cuvintele lui au reverberat în mine:

— Da. Îți cer mai mult decât merit.

CAPITOLUL 23

Maddie

2 noiembrie 2009

Dragă Maddie,

Ne luăm rămas-bun. O simt cu toată ființa mea. Îmi pare rău că nu voi fi lângă tine în ziua nunții tale, ca să te văd mergând la altar. Nu-ți voi putea fi de ajutor dacă vei hotărî să ai copii. Îmi pare atât de rău că nu-ți voi fi alături când vei avea inima frântă și când vei trece prin dramele adolescenței, când te vei bucura de micile tale victorii și de toate realizările care ți se vor deschide în față, asemenea unor bomboane de ciocolată învelite în staniol. Toate au un gust diferit, draga mea Maddie. Fiecare lecție de viață e un dar, indiferent câte obstacole vei întâlni în cale.

Te iubesc, Madison! Nu numai pentru că ești fiica mea, ci și pentru că ești extraordinar de bună, atentă, inteligentă și dulce. Pentru că ești creativă și pentru că râsul tău îmi amintește de clopoțeii de Crăciun. Pentru că întrupezi tot ce-i mai bun în tatăl tău și tot ce-i mai grozav la mine. Mă faci să mă simt tare mândră.

Înainte să-ți zic la revedere, o să-ți mai împărtășesc un ultim fapt divers despre flori. Micile pompoane galbene ale mimozelor sunt sclipitoare și pufoase, dar și foarte sensibile. Atunci când sunt atinse,

corolele se strâng cu timiditate. E o plantă veselă și înfloritoare, însă numai de la distanță. De fapt, mimozele nu pot fi atinse.

Nu te feri de lume! Vei suferi. Îi vei face pe alții să sufere, cu toate că nu ți-o dorești. În viață, suferința e inevitabilă, însă la fel e și bucuria. Așa că trăiește fiecare clipă!

Iubește din toată inima.

Dormi cât de mult poți.

Mănâncă bine.

Și nu uita regula florilor: dacă un anumit lucru nu te ajută să crești și să înflorești, renunță la el!

Cu toată dragostea,

Mama. x

◆ ◆ ◆

Trei zile mai târziu, am luat trenul spre Philadelphia, ca să-l vizitez pe tata. Nu-i mai povestisem despre Chase de săptămâni bune, încă de când ne împăcaserăm. Mi s-a părut inutil să-i povestesc, de vreme ce nu avea să fie o relație de durată. Tata și cu mine aveam o rutină. Ne întâlneam la florăria Florile Aurii ale lui Iris, unde îl ajutam la contabilitate, de două ori pe lună. În schimb, el îmi făcea cinste cu un prânz la restaurantul chinezesc din apropierea casei lui. După aceea ne tolăneam în fața televizorului și mâncam o porție enormă de înghețată cumpărată de la Costco, în timp ce tata mă punea la curent cu bârfele orașului. Tata avea o iubită. O doamnă drăguță, pe nume Maggie. Îi eram din cale-afară de recunoscătoare pentru că-i umplea timpul, îl făcea fericit și îi acorda toată atenția pe care eu nu puteam să i-o dăruiesc. Mai presus de toate, Maggie ne-a înțeles și nu s-a plâns niciodată de faptul că florăria lui încă purta numele soției lui moarte.

Ziua de astăzi nu a fost diferită. Am făcut totul din inerție: contabilitatea, prânzul la restaurantul chinezesc, înghețată mâncată direct dintr-o caserolă imensă, în care ar fi încăput un om.

Tata m-a întrebat dacă vreau să dorm acasă la el. Spre bucuria lui, am acceptat. New Yorkul îmi amintea prea mult de Chase. Asociam fiecare colț de stradă și fiecare clădire cu chipul lui.

În dimineața următoare am mers la cimitir. Nu mă înnebunesc după morminte. Îmi aduc aminte cam mult de faptul că, într-o zi, voi fi și eu unul dintre „locatarii" de sub pământ. De dragul mamei, mergeam la cimitir o dată pe an, de ziua ei.

Din întâmplare, ziua cu pricina era chiar astăzi.

Întotdeauna aduceam prăjituri, un balon și o mulțime de flori. De data asta am adus liliac, lalele și gălbenele. Le-am pus pe mormântul ei după ce l-am curățat temeinic, până mi-am zdrelit degetele. Apoi m-am așezat. Țineam în brațe o farfurie de carton plină de brioșe pe care le pregătisem în zori. În vreme ce mângâiam piatra rece, îi povesteam despre nebuniile Laylei.

— Am uitat să-ți povestesc, mamă. M-au ales să desenez Rochia Supremă. După ce m-am măritat cu jumătate dintre puștii din cartierul nostru, într-un târziu am creat mea rochia mea de vis. Știi care e partea cea mai frumoasă? Chiar și atunci când șefului meu nu i-a plăcut rochia pe care am creat-o, mi-am susținut punctul de vedere. Am înțeles că nu ar trebui să mă îngrijoreze cel mai mult obsesia mea pentru rochia perfectă. Cred că tocmai l-am pierdut pe bărbatul visurilor mele. Și asta mă sperie.

Tăcerea plutea în aerul răcoros al dimineții. Păsările ciripeau, iar în jurul meu totul era acoperit de rouă. Am inspirat adânc și am închis ochii.

— Știi, mamă, în cele din urmă am înțeles că n-a fost vina mea. Știu că sună bizar și poate că e o atitudine cam copilărească pentru o femeie de douăzeci și șase de ani, însă m-am temut mereu că mi-ai fost răpită pentru că eram o persoană îngrozitoare. Acum nu mai cred asta. Mă uit la Katie, la Chase și la Lori, mă gândesc că vor pierde în curând persoana la care țin cel mai mult, și înțeleg. Viața e ca ruleta rusească. Nu poți ști ce vei nimeri; pur

și simplu joci. Tragediile sunt ca și cum ai câștiga la loterie, însă în sens invers. Dar nu mai pot continua temându-mă să trăiesc. Nu pot trăi cu spaima c-o să-i dezamăgesc pe ceilalți. Nu-mi mai permit să fiu lașă. Refuz să mai fiu Maddie Martira! Am crezut că, dacă mă port amabil cu toți, voi preveni un alt dezastru. Dar nu te poți aștepta să câștigi la loterie. Prin urmare, de ce să mă îngrijorez mereu c-o să se petreacă o altă tragedie? M-am săturat să merg la sigur.

Am sărutat piatra funerară și am mângâiat-o pentru o ultimă oară.

— Apropo, Daisy ți-ar fi plăcut la nebunie. E o figură. O să-ți aduc o fotografie cu ea, data viitoare. Îți vine să crezi că Chase a fost singurul bărbat care a intrat în apartamentul meu și care nu s-a trezit că Daisy face pipi în pantofii lui? Crezi că e un semn?

M-am uitat în jur. Chiar așteptam un semn. Ceva ca în filme: un fulger care să spintece cerul, o floare care să înflorească pe neașteptate. Până și un apel din partea lui Chase ar fi fost suficient. Nemișcarea înconjurătoare m-a făcut să râd pe înfundate. În viața reală, *kismet* nu există.

Tocmai când voiam să plec, un îngrijitor și-a făcut apariția din spatele unui copac, ducând în mână o suflantă de frunze. Mi-a adresat un zâmbet obosit. Purta o uniformă neagră. Pe pieptul lui am citit o inscripție cu litere albe: *Black Solutions*.

— Mulțumesc, mamă!

Am zâmbit. Din punctul meu de vedere, semnul ăsta era de ajuns.

◆ ◆ ◆

Chase: Mai e valabilă oferta ta de prietenie?

Maddie: Adică cea pe care ai respins-o?

Chase: Da, dar când am refuzat-o, eram superbeat și îmi oblojeam orgoliul rănit.

Maddie: Oferta e încă valabilă. Mi-ar plăcea mult să fiu alături de tine.

Chase: Ce planuri ai diseară?

Maddie: Să mă uit cum Daisy îl urmărește pe Frank veveriţoiul, chinuindu-se să facă dragoste cu el.

Chase: Pot să vin cu tine, să mă uit şi eu la ei?

Maddie: Va trebui să-i întrebi pe ei dacă-s de acord. Oricum, dacă l-a ales pe Frank, cred că standardele lui Daisy sunt deja destul de modeste.

Chase: În plus, dacă aş asista la aşa ceva, mi-aş întări reputaţia de tip diabolic.

Maddie: O, da! Aş plăti bani grei ca să-ţi văd faţa când Daisy şi Frank o să şi-o tragă.

Chase: Ai nevoie de un hobby.

Maddie: Nu toţi ne permitem să ne distrăm la ferme luxoase, pe malul unui lac, şi în vile din Hamptons. Când vrem să pierdem vremea şi să ne relaxăm, noi, muritorii, trebuie ne descurcăm cu mai puţin lux.

Chase: Voi, muritorii, aveţi şi Netflix.

Maddie: Gata! Îmi retrag invitaţia de a-i urmări pe Daisy şi Frank reconstituind scenele de amor din *Pe aripile vântului.*

Chase: Şi dacă ţi-aş aduce de mâncare?

Maddie: O să aduci sushi?

Chase: Firește.

Maddie: OK. Rămâne stabilit! Dar nu vreau s-aud comentarii despre filmul pe care l-am ales să-l vedem. Nu-mi place când mă iei peste picior.

Chase: Draga mea, puţin îmi pasă.[1]

◆ ◆ ◆

[1] *Frankly, my dear, I don't give a damn* (în engl., în orig.) — replică celebră a lui Rhett Butler, personajul masculin principal din romanul *Pe aripile vântului*, de Margaret Mitchell.

Chase: Mulțumesc că le-ai invitat la prânz pe mama și pe Katie! Au fost încântate.

Maddie: Mai bine zis, ele m-au invitat pe mine.

Chase: Da, dar tu ai plătit.

Maddie: Pe furiș. 😨

Chase: Te pricepi să te furișezi peste tot.

Maddie: Unde anume?

Chase: În inima mea.

<Chase a șters acest mesaj.>

Maddie: Am fost cu Layla la sex-shop. Ce ai șters? Unde ai zis că m-am furișat?

Chase: Nicăieri.

Chase: Mâncăm o pizza platonică diseară?

Maddie: Nu cunosc toppingul ăsta.

Chase: E cel care-mi place cel mai puțin. Tu o să fii complet îmbrăcată. După care eu merg acasă și mă masturbez, în timp ce tu pui la treabă jucăriile sexuale pe care le-ai cumpărat de la sex-shop.

Maddie: O pizza platonică mi-ar prinde bine.

Chase: E rândul meu să aleg la ce film ne uităm.

◆ ◆ ◆

Maddie: N-o să te iert niciodată pentru c-ai ales *Scarface*.

Chase: M-am gândit să aleg *Love, Actually*, dar n-am vrut să mi se scurgă rimelul de la atâta plâns.

Maddie: Tu n-ai plânge nici măcar la *Lista lui Schindler*. Ai uitat că n-ai inimă?

Chase: Mda, pentru că tu mi-ai furat-o.

<Chase a șters acest mesaj.>

Maddie: Ce ai șters? Am fost cu Daisy la plimbare. S-a cam încins situația cu Frank. Daisy aproape că l-a prins.

Chase: Ba am spus că am inimă.

Chase: O păstrez într-un borcan de sticlă, pe biroul meu.

Chase: Ei, am citat din Stephen King. Dar ideea e aceeași.

Maddie: Cer o revanșă!

Chase: O revanșă?

Maddie: Un film la alegerea mea, la care să suferi. Mă gândesc să fie și mai dureros. Ce-ar fi să-l aleagă Clemmy? S-a întors din Wisconsin?

Chase: S-a întors aseară. O s-o sun pe Amber, ca să stabilim când poate Clemmy să vină.

Maddie: Cum merg lucrurile între tine și Amber?

Chase: Cred că începe să-și dea seama că nu se va întâmpla nimic între noi.

Maddie: Și Julian?

Chase: Cu siguranță, nici între mine și Julian nu se va întâmpla nimic.

Maddie: 😳

Chase: Julian e ocupat cu divorțul. N-am mai discutat despre relația noastră. Nu știu cum reușești să mă faci să vorbesc ca o fată, dar uite că s-a întâmplat!

Maddie: Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Chase: Vrei să-mi zici că sunt cel mai tare, nu? Știam eu!

Maddie: Mi-e dor de ce a fost între noi, dar mă tem că o să-mi frângi inima din nou sau c-o să mă părăsești după ce totul se termină.

<Maddie a șters acest mesaj.>

Chase: ?

Maddie: Scuze! Nu știu ce mi-a venit. Las-o baltă!

Chase: 👆

CAPITOLUL 24

Chase

— Astăzi o vizitez pe Clementine, mi-a zis frate-miu.

Julian stătea în pragul biroului meu. În continuare, avea ochiul drept ușor învinețit, buza spartă și o mutră de ticălos care a fost bătut de i-a sunat apa-n cap.

Am ridicat privirea din laptop. Mi-am lipit arătătorul de buze, cu un gest gânditor.

— E prima dată când o vezi, după cearta cu Amber? am întrebat, rezemându-mă de spătarul scaunului directorial.

Când Julian a aflat despre aventura nevesti-sii cu tipul din Wisconsin, a ieșit urât. Toată vrajba iscată de jobul de CEO trecuse în plan secundar, iar conștientizarea faptului că mariajul lui era o înșelătorie l-a absorbit cu totul. Julian arăta rău. Se pare că viața reușise, în cele din urmă, să-l trezească la realitate. Amber n-a pierdut vremea și a luat-o pe Clementine în Wisconsin, ca să evite rușinea de-a fi dată în vileag. I l-a prezentat lui Clemmy pe tipul ăla drept un „prieten de familie foarte bun".

Julian a dat aprobator din cap, frecându-și bărbia.

— Nici nu știu ce să-i spun lui Clemmy.

— Ai putea să-i spui că-ți pare rău.

Și-a frecat ceafa.

— Stai așa! De ce ar trebui să-mi pare rău?

— În primul rând, pentru că ați pus-o pe Clemmy în situația asta. Și pentru toată nebunia. Unde mergeți?

— Nu știu unde s-o duc pe Clementine. Amber a zis să vin la ea și s-o iau la ora cinci. Unde ar trebui să mergem? Ce-i place? Doamne, Dumnezeule! Nici măcar nu știu ce-i place fiică-mii.

Fără să aștepte o invitație să intre și să ia loc, Julian s-a prăbușit pe scaunul din fața mea, cu un suspin. I-am aruncat o căutătură urâtă. De când le spusese angajaților noștri despre boala tatei și după ce îi stâlcisem fața, nu eram în termeni amicali. Nici nu am mai stat de vorbă de când le-am fluturat în față lui Amber și Julian testul de paternitate.

— Ce-ar fi s-o inviți la un hamburger? Pe urmă, eu și Mad o s-o luăm cu noi, la un film.

Capul lui Julian a zvâcnit în sus.

— Încă te mai vezi cu Maddie?

— La modul platonic.

Am rostit cuvântul „platonic" cu scârbă, ca și când ar fi fost o blasfemie. Mi se părea total nedrept să fiu înghesuit în categoria „prieten" și dat deoparte, ca o pereche de șosete murdare, după ce îi provocasem lui Mad atâtea orgasme.

Am dat din umeri, cu nepăsare prefăcută, și am comentat:

— E pierderea ei.

— Că tot ai adus vorba despre pierderi...

Julian a tras aer în piept înainte de a continua. Și-a ferit ochii. A luat de pe birou un teanc de post-it-uri negre și a început să le răsfoiască, plin de agitație.

— Chase, când le-am spus tuturor despre Ronan, a fost foarte urât din partea mea. I-am cerut iertare tatei. L-am asigurat că n-o să mă mai amestec în planurile lui pentru alegerea viitorului CEO. M-am gândit că ți-ar plăcea să știi.

N-am scos niciun cuvânt. Evident, eram suspicios. Și-a lăsat capul pe spate. A oftat și și-a ațintit privirea în tavan, după care a încercat să se justifice:

— Pur și simplu am vrut ceva numai al meu.

— Păi, ai avut ceva numai al tău. O soție. O fiică. O carieră frumoasă.

— O soție care mă ura, în ciuda faptului că încercam să-i fac pe plac. O femeie căreia i-am promis că va deveni soție de CEO, iar când s-a dovedit că promisiunea nu putea fi îndeplinită, m-a amenințat că mă părăsește. Voiam poziția supremă în firmă deoarece credeam că așa o pot păstra pe Amber. Ea și Clemmy erau singurele pe care eu le aveam, iar tu nu. Încercând să le păstrez în viața mea, le-am neglijat, mi-am petrecut tot timpul la birou. Iar acum divorțez. Ce ironie!

A ridicat brațele în aer, cu un hohot plin de amărăciune.

— Încă o poți avea pe Clemmy. Ea știe că tu ești tatăl ei. În privința lui Amber, îți spun sincer că ar fi mai plăcut să-ți îndesi scula într-un pai de hârtie decât să trăiești cu o femeie care nu te dorește decât pentru contul tău din bancă și pentru statutul tău. Până și tu meriți o femeie mai bună de-atât.

Încă nu eram pregătit să-l consolez pe fratele meu, după ce fusesem nevoit să-i înghit toate tâmpeniile vreme de trei ani, însă nu îmi stătea în fire să lovesc un om care deja zăcea la pământ.

Era limpede că Julian n-avea de gând să plece de-aici decât dacă îl dădeam afară din birou.

— Am de lucru, Julian. Trimite-mi un mesaj când afli de unde s-o iau pe Mucișor!

S-a uitat în jur, de parcă uitase ceva. Poate că-și uitase bunele maniere pe undeva. Ar fi trebuit să bată la ușa biroului. Ar fi trebuit să-și ceară iertare pentru purtarea lui din ultimii trei ani. Remușcările nu aveau valoare dacă nu-și recunoștea deschis greșelile.

— Știi ceva, Chase? Nu ești chiar atât de rău.

S-a oprit în dreptul ușii.

— Mersi că ți-ai dat seama! *Nu ești chiar atât de rău* e sinonim cu *Am întâlnit ticăloși mai mari decât tine*?

A pufnit în râs.

— Vezi? Exact la asta mă refer. Dintotdeauna am crezut că n-ai inimă, iar asta m-a ajutat să te consider personajul negativ. Pari atât de detașat de tot ce se află în jurul tău! Ai o aură mohorâtă și încrâncenată. Parc-ai fi diavolul în persoană.

Julian s-a încruntat. Am simțit un fior pe șira spinării. Și Madison spusese asta despre mine. Am crezut că glumea. Acum nu mai eram la fel de sigur.

— Dar mi-am dat seama că pur și simplu așa ești tu și că ai capacitatea de a ține la ceilalți. Îți pasă de Lori și de Ronan, de Katie și de Clemmy.

Și de Madison.

De fapt, nu eram foarte diferit de fosta mea iubită. Într-un fel, și eu mă dădeam peste cap ca să-i mulțumesc pe cei pe care îi iubeam. Tocmai de aceea riscasem atât de mult pentru tata. Însă, spre deosebire de Madison, tendința mea de a le face oamenilor pe plac m-a împins să spun lucruri care mai apoi s-au întors împotriva mea. I-am promis lui Amber că ne vom căsători. Și pe urmă trădarea ei m-a izbit drept în față.

Chiar dacă suferisem mult, tot mergeam până-n pânzele albe pentru oamenii pe care îi iubeam.

Aveam să fiu întotdeauna alături de familia mea.

Julian mi-a aruncat o privire plină de speranță. Of! Ce dracu?! Tocmai când îmi închipuiam că părăseam încet, dar sigur teritoriul dramelor de familie, el încerca să mă înduioșeze. Am tras adânc aer în piept.

Spune-o!

O să te simți ca naiba, dar trebuie s-o spui.

Julian face parte din familie.

— Îmi pasă și de tine.

Am încercat să nu scrâșnesc din dinți când am rostit cuvintele. Ochii lui Julian s-au luminat. Am înțeles. Considerase că ne-am bătut joc de el fiindcă îi oferiserăm numele Black, însă fără avantajele care veneau la pachet cu acest nume. Prin urmare, se răzvrătise. Asta nu îi scuza comportamentul de rahat, însă era o explicație.

— Pe bune? Chiar îți pasă? a întrebat.

— Da.

— Asta înseamnă că-mi păstrez postul în firmă?

Poate că tot ce vrea e să-și scape pielea și să-și păstreze slujba.

— E încă prea devreme să vii cu pretenția asta, l-am avertizat.

— Mersi, frate!

Mi-a făcut cu ochiul.

◆ ◆ ◆

M-am oprit la Croquis, ca s-o iau pe Mad. Sven era la lifturi. Mângâia burta unei angajate însărcinate de parcă ar fi fost un glob de cristal și vorbea entuziasmat despre bebeluși. L-am salutat cu un gest al capului. O fată blondă, cu o figură vag cunoscută a alergat după mine. A început să mă urmărească prin tot studioul.

— Domnule Black, așteptați! Vreau să vă mulțumesc din nou că l-ați convins pe Sven să-mi mai dea o șansă. Nu știu dacă ați citit e-mailurile pe care vi le-am scris sau dacă ați văzut florile de la mine. Voiam să știți că iau totul în serios și că n-o s-o dau iar în bară.

Am mormăit în chip de răspuns. Habar n-aveam cine era și nici ce voia de la mine. Voiam să ajung cât mai repede la Madison. Stătea așezată la biroul ei, îmbrăcată într-o rochie bleu, cu imprimeu cu lebede.

Fata turuia mai departe:

— Maddie și cu mine începem să ne înțelegem bine. Ieri am luat prânzul împreună. Nu știu dacă v-a povestit, dar ne-am împăcat.

Îmi aținea calea. Trebuia să vorbesc cu ea.

— Tu ești Nadia, nu?

— Nina.

A zâmbit încântată.

— Maddie a spus că v-ați despărțit. Îmi pare rău.

A dus o mână la piept, în dreptul inimii. Mda. Cu siguranță, îi părea *foarte* rău.

— Dacă aveți nevoie să stați de vorbă cu cineva...

Dac-o să am nevoie, voi cere ajutorul cuiva care, spre deosebire de tine, nu vrea să mi-o sugă. Aș fi vrut să-i trântesc replica asta, dar știam că Maddie ar fi declarat că sunt un ticălos. Iar eu *chiar* nu voiam să mă mai considere diavolul în persoană.

— Mersi, Nina!

Am ocolit-o și m-am îndreptat spre Madison. A ridicat privirea, și-a luat haina și m-a sărutat pe obraz. Inima mea aproape că a explodat.

Mi-a zâmbit.

— Chase, sper că putem merge să-l salutăm pe Ronan după ce se termină filmul. I-am pregătit chec cu banane neagresat.

— Cum adică?

I-am căutat privirea, dar Madison și-a ferit ochii. Tâmpenia cu relația platonică era enervant de insipidă și impersonală.

— Adică nu l-am mai lovit de perete. Exteriorul nu arată prea bine, dar are un gust foarte bun.

— Iar exteriorul tău arată mai bine decât îți închipui, am murmurat.

◆ ◆ ◆

Până la urmă, a fost o seară plăcută, în ciuda împrejurărilor („împrejurări" înseamnă că a trebuit să dau iar ochii cu Julian și să-i văd mutra acră, plus că Madison a rămas îmbrăcată pe tot parcursul serii).

După film, am mers împreună cu Clementine în vizită la tata și am rămas să bem ceai acolo. Când a venit momentul să plecăm, Madison m-a oprit la ușă și și-a sprijinit o palmă pe pieptul meu. Mușchii mi-au tresărit sub degetele ei.

— Ronan nu arată prea bine, mi-a șoptit. Rămâi cu el. O să iau metroul până acasă.

În mod normal, aș fi încercat să mai trag de timp, ca să mai stau puțin cu ea. Dar Mad avea dreptate în legătură cu tata. Am sărutat-o pe obraz.

— Îți mulțumesc că mi-ai ucis libidoul și retina cu filmul ăla. N-o să mă mai pot uita în viața mea la rochii de bal sau la coroniță.

— Eu îți mulțumesc că ai fost de treabă și c-ai îndurat să te uiți la film!

A zăbovit o clipă. Mama și Clemmy erau în living, rezolvând un puzzle. Tata era în dormitor. Aș fi putut să mă aplec și s-o sărut, iar ea m-ar fi lăsat să o fac. În ochii ei ardea ceva care-mi era foarte cunoscut: dorință.

Însă acum nu era momentul potrivit pentru așa ceva.

Și, cu siguranță, nici locul potrivit.

I-am dat un bobârnac peste nas și i-am zâmbit.

— Pa!

— Pa, Chase!

În clipa în care a urcat în lift, am scos telefonul și i-am trimis un mesaj, deși știam că acolo semnalul era slab.

Chase: Te iubesc, Madison Petal Goldbloom! Te iubesc atât de mult, încât uneori mi-e greu să mă uit la chipul tău.

<Chase a șters acest mesaj.>

Un minut mai târziu, mi-a răspuns.

Maddie: Ce mi-ai scris și ai șters? O să te strâng de gât într-o bună zi, Chase, fiindcă-mi faci de-astea.

Chase: Tata a zis că checul tău cu banane a fost acceptabil. N-am vrut să te superi.

Maddie: Eşti un ticălos.
Chase: Cineva trebuie să fie aşa.

◆ ◆ ◆

— Intră!

Vocea tatei a răsunat dogit. Plămânii lui funcţionau doar la zece la sută din capacitatea lor. Am intrat în dormitor.

M-am sprijinit cu spatele de uşă. Stătea întins pe pat, în penumbră. Grant îmi explicase că tata lua analgezice puternice, dar tot se simţea foarte rău. Respiraţia lui suna atât de chinuit, încât semăna cu motorul unei maşini vechi care încearcă să se mai târască alţi câţiva kilometri, înainte să rămână fără benzină. Sfârşitul se apropia.

— Nu sta acolo, băiete. Intră! Nu muşc.

A tuşit. Am făcut câţiva paşi. Pentru prima dată în viaţa mea, aveam un sentiment copleşitor de vină amestecată cu stânjeneală. Mai avea câteva zile de trăit. Sau, poate, doar câteva ore. Şi totuşi viaţa mergea înainte. O duceam pe Clementine la film. Mă duceam la serviciu. Trăiam. Fiecare moment pe care îl trăiam departe de el mi se părea o trădare.

S-a sprijinit de tăblia patului, a întins mâna spre noptieră şi a luat o ţigară rulată de mână. Am ridicat din sprânceană în clipa în care a luat bricheta.

— Tragi un cui? am întrebat sarcastic.

— Atât cât pot, dată fiind starea plămânilor mei. E canabis medicinal. Face minuni când ai dureri mari.

A aprins ţigara şi a inhalat adânc. M-am aşezat lângă el.

— Maddie pare binedispusă, a comentat tata.

— Chiar vrei să vorbim despre ea?

Am luat de pe noptieră borcanul plin cu marijuana şi l-am studiat.

— Nu. Scuze! Hai să vorbim despre subiectul meu preferat: faptul că mor.

— OK. Ai dreptate.

M-am scărpinat în creștet.

— Mda, Maddie e bine. Își face griji pentru tine.

— Îi faci curte bietei fete?

Și-a înclinat capul într-o parte și a tras încă un fum. Mi se părea de necrezut să stau alături de el, în timp ce fuma iarbă. Dacă ar fi purtat o șapcă pusă cu cozorocul la spate și ar fi avut un abonament Pornhub premium, ar fi semănat cu oricare alt student pe care-l cunoscusem în facultate.

Am chicotit.

— Mă străduiesc.

— Ia-o încetul cu încetul!

A scuturat scrumul.

— Tată, nu-ți face griji pentru asta! Uite, vreau să lămurim situația în privința scandalului cu Julian, de la birou. N-am apucat să discutăm.

Tata a fluturat din mână.

— Nu-i nevoie. Știam c-o să se întâmple așa ceva la un moment dat. Amândoi aveați nevoie să vă măsurați puterile, și exact asta ați făcut. Julian și-a încercat norocul: a vrut să devină primul om în companie, dar n-a reușit. Acum își linge rănile. Fii înțelept și nu le zgândări cât sunt încă proaspete! Așa cum am mai spus, îl consider pe Julian fiul meu. Clementine e nepoata mea. Nimic nu va schimba asta. Faptul că nu avem același sânge n-are nicio importanță. Să ții minte un lucru, Chase! Dintre toți copiii mei, cel mai mult mă regăsesc în tine.

Când a terminat de vorbit, a tras lacom aer în piept, de parcă plămânii lui nu puteau îndura efortul câtorva propoziții rostite consecutiv.

— Mulțumesc!

Următoarea lui replică m-a luat pe nepregătite.

— N-am spus-o ca pe un compliment.

M-am încruntat. A oftat, a mai tras un fum, pe urmă a explicat:

— Sunt foarte încăpățânat și, uneori, extrem de irațional. O iubesc pe mama ta, dar recunosc că am chinuit-o cu toanele mele. Nu prea am maniere și vorbesc sarcastic chiar și atunci când nu e cazul. Adică mai mereu. Vreau să-mi promiți ceva.

Speram din tot sufletul că nu avea de gând să-mi spună să renunț la sarcasm. Ar fi fost ca și cum mi s-ar fi cerut să-mi tai un braț.

— Te ascult, am răspuns prudent.

— Dă o șansă iubirii! E un lucru rar, pur și îți schimbă viața complet. O fată ca Madison nu îți pică în brațe în fiecare zi. Dac-o dai în bară cu ea, n-ai nicio garanție că o altă fată croită pe același calapod cu tine va intra în viața ta. Știu că Amber te-a făcut să suferi mult, dar nu ai iubit-o. Pur și simplu ai vrut doar să te așezi la casa ta. Am văzut cum te privea Amber. Și cum o priveai tu.

Știam ce voia să spună. O considerasem pe Amber, absolventa de facultate, o mașină nouă, strălucitoare, în ediție limitată. Pe atunci, păruse un element pozitiv în viața mea. Madison era pentru mine ca o piñata. Era plină de surprize și orgasme, și voiam atât de tare să o fac să explodeze. Cu penisul, în loc de bâtă. Mă scotea din minți. Mereu mă întrebam ce urmează să facă sau să spună.

Până la urmă, *chiar* m-am uitat la filmul *Înainte să te cunosc*. Și ghici ce? Louisa Clark e supersexy.

— Deschide-ți inima, Chase! Viața e mai scurtă decât crezi. Când ești în situația mea, țintuit la pat, la un pas de moarte, nu te gândești la toți banii pe care i-ai câștigat, la toate afacerile bune pe care le-ai încheiat, la toate veniturile tale, la oamenii care te-au înșelat și la cei pe care i-ai înșelat în afaceri. Te gândești cât de norocos ești că mănânci chec cu banane făcut în casă și că-ți auzi

nepoata râzând în cealaltă cameră, în timp ce femeia care o face să râdă este tocmai iubirea vieții tale.

Am închis ochii și am dat aprobator din cap.

— Îți promit că...

Când am deschis ochii, am băgat de seamă că tata dormea buștean. Chiștocul ardea în mâna lui. L-am luat și l-am stins în scrumiera de pe noptieră. L-am sărutat de noapte bună și am plecat.

CAPITOLUL 25

Maddie

— Ești OK? a întrebat Sven, în timp ce netezea și aranja rochia de pe mine.

Nu eram OK.

Absolut deloc.

Manechinul care ar fi trebuit să vină la probă pentru RS dispăruse din nou și eram nevoită să-i țin locul. Eram de-a dreptul furioasă. Una era să-i dau lui Sven măsurile mele, însă era cu totul altceva să joc eu rolul manechinului, mai ales când tipa aia era cu cel puțin douăzeci de centimetri mai înaltă decât mine. Câtă lipsă de profesionalism!

— Sunt bine. Ar trebui să stai de vorbă cu agenția la care lucrează fata aia. Ne-a tras clapa de două ori la rând. Cere-le să ne trimită un alt manechin! Unul care poartă mărimea XS.

Maddie Martira rămăsese în trecut. Vechea Maddie nu ar fi spus niciodată ceva neplăcut despre o altă persoană. Însă noua Maddie voia să-i tragă pe ceilalți la răspundere pentru faptele lor. Era mult mai comod să conviețuiesc cu noua Maddie.

— Nu pot, Maddie. E prea târziu.

Sven s-a aplecat și a început să înfigă ace de jur împrejurul materialului strâns în jurul taliei mele. Avea încă un rând de ace în gură, dar a continuat să vorbească.

— În plus, chiar dacă aș putea face rost de alt manechin, aș vrea să arate ca o femeie adevărată. Merită efortul. Ai încredere în mine!

— Și manechinele sunt femei adevărate, am subliniat. De fapt, femeile au diferite forme, mărimi, culori și înălțimi. Trăsăturile lor fizice nu le fac să fie mai puțin femei.

Nina a ridicat o mână și a rostit:

— Că bine zici!

Am bătut cuba cu Nina, pe urmă am făcut o piruetă în fața oglinzii înalte până în tavan. O păstram în studio mai mult pentru ca Sven să-și cerceteze zilnic profilul. Designerii, stagiarii și restul angajaților s-au adunat în jurul meu, pentru a admira rochia. Aveam gâtul și obrajii stacojii de stânjeneală. Nu eram obișnuită să simt privirile tuturor asupra mea.

— Bine, Mad. Ai dreptate. Dar manechinul ăla își merită banii, pentru că arată de parcă s-a născut să poarte rochia ta. Maddie, fii drăguță și stai cu spatele drept! Parcă vrei să te ascunzi în rochie.

Am făcut întocmai cum mi-a spus. Am netezit materialul bogat al Florii Lunii. Îmi botezasem rochia după floarea aceea albă care, atunci când se deschide, seamănă cu o rochie lungă, surprinsă în timp ce purtătoarea face o piruetă. Și mai exista un motiv — unul secret — pentru care alesesem acest nume: floarea lunii se deschide numai în lumina lunii. Înflorește doar pe întuneric. Sven îmi spusese să-i dau un nume care îmi amintește de mine însămi.

Florile care se trezesc la viață în brațele întunericului îmi aminteau cel mai mult de mine însămi.

Îmi pierdusem mama tocmai în perioada aceea ciudată care face trecerea de la adolescență la maturitate. Avusesem parte doar

de îndrumarea tatălui meu văduv, care pe atunci fusese ocupat să salveze cealaltă moștenire a mamei: florăria.

Mă îndrăgostisem de Chase Black atunci când tatăl lui era pe moarte.

Și începusem să mă îndrăgesc pe mine însămi odată ce mi-am dat seama că sunt demnă de un bărbat precum Chase Black. La drept vorbind, sunt demnă de orice bărbat.

Mi-am mușcat buza de jos. Mă priveam în oglindă și mă gândeam la toate femeile care speram că vor merge spre altar purtând creația mea. M-am gândit la viețile pe care aveau să le împartă cu soții (ori cu soțiile) lor. M-am gândit la copiii pe care aveau să-i nască. La testele de sarcină pozitive. La balurile de absolvire. La diminețile de Crăciun. La vacanțele în familie. Vieți întregi aveau să fie înfășurate în jurul Florii Lunii. Mii de femei aveau să privească această rochie mulți ani la rând, iar ea va simboliza ceva cu totul diferit pentru fiecare dintre ele. Dragoste. Speranță. Suferință. Gândul acesta m-a umplut de emoție.

Nina s-a apropiat de noi. Telefonul meu vibra în palma ei.

— Maddie, te sună cineva.

Pe ecran era afișat numele lui Katie. M-am încruntat. Oare mă suna ca să anuleze prânzul pe care stabiliserăm să-l luăm împreună? Am dus telefonul la ureche.

— Salut, K.! Ce faci?

— Maddie! a rostit Katie, cu voce sugrumată.

Am simțit că-mi stă inima în loc.

— Katie, ce s-a întâmplat?

Era îngrozitor. Pusesem o întrebare al cărei răspuns îl știam deja pentru că doream ca grozăvia să fie rostită cu glas tare, așa încât să ne străduim s-o îndurăm împreună. Azi-dimineață, cuvântul ales de Layla fusese *dezastru*. Ar fi trebuit să-mi dau seama că urma să se petreacă o nenorocire.

Vocea ei era pierită, răguşită.

— Tata... a murit.

◆ ◆ ◆

Ora următoare a trecut ca în ceaţă. Nu puteam respira. Nu puteam gândi. Nu vedeam limpede.

M-am năpustit afară din clădire, îmbrăcată în rochia de mireasă care semăna cu un tort cu trei etaje. Sven şi Nina m-au ajuns din urmă şi m-au tras cu de-a sila înapoi, în timp ce eu mă zbăteam şi ţipam că trebuie să mă duc la familia Black. Nina m-a împins în baie şi a scos rochia de pe mine, apoi m-a ajutat să mă îmbrac cu hainele mele obişnuite. Tremuram şi încercam să-l sun pe Chase, însă de fiecare dată mă loveam de vocea rece şi impersonală a mesageriei vocale. Slavă Cerului că Nina se străduia din plin să compenseze purtarea ei urâtă din trecut! Acum se purta exemplar la serviciu. M-a ajutat să mă mai liniştesc şi mi-a comandat un taxi.

Nici n-am ştiut când am ajuns la spital. Câţiva angajaţi m-au îndrumat spre rezerva lui Ronan Black. Când am ajuns, deja îl scoseseră din rezervă. Chase stătea cu spatele la mine. Se uita în gol, pe fereastră. Patul era gol, cu aşternuturi şifonate. Lori se ghemuise într-un scaun de spital. Îşi rezemase capul de umărul lui Katie. Julian stătea pe marginea patului, uitându-se lung la propriile mâini. Amber şi Clementine nu erau de faţă. Mai întâi m-am grăbit să vorbesc cu Katie şi Lori, pentru că nu eram pe de-a-ntregul pregătită să privesc de aproape suferinţa lui Chase.

— Cum s-a întâmplat? am întrebat, deşi ştiam că nu era o întrebare la care doreau să răspundă.

În ziua în care am aflat despre moartea mamei, tata fusese dispus să vorbească despre absolut orice, mai puţin despre cum se petrecuse totul. Şi totuşi, pe măsură ce prietenii şi rudele veneau

la noi, eram asaltați cu întrebări: cum a murit mama, cine a găsit-o și cum mi-a dat tata vestea?

Katie și-a tras nasul și mi-a răspuns:

— Mama s-a dus în dormitor, să-l întrebe dacă vrea să mănânce împreună cu ea. Nu a răspuns, iar mama a apăsat butonul de urgență. Când au ajuns paramedicii, tata mai avea puls, însă era foarte slab, așa că l-au adus aici. A murit în câteva minute.

Le-am îmbrățișat pe amândouă. Am primit în inima mea suferința lor și le-am sărutat pe creștet. Nu prea eram sigură că aveam dreptul să fac acest gest, însă îmi doream nespus de mult să le consolez.

Când suspinele lor s-au potolit, m-am ridicat în picioare. Julian și Chase erau cu spatele la mine, în colțuri opuse ale încăperii. M-am îndreptat întâi spre Julian. Era alb ca hârtia. Avea aerul singuratic al unui om care și-a pierdut de curând mult mai mult decât un părinte. Știam că trecea printr-un divorț și că nu-i era ușor să se adapteze la noua realitate, mai ales referitor la Clementine. Plină de precauție, l-am strâns de umăr. Foarte încet, și-a ridicat ochii spre mine. Era limpede că se aștepta la o confruntare.

I-am zis doar atât:

— Îmi pare rău.

Și-a aplecat fruntea.

— Tu nu ar trebui să simți decât dispreț pentru mine. Dar să știi că apreciez gestul tău.

— Știu că nu te consolează acum, când rana e încă proaspătă, însă îți promit că vor veni și zile mai bune. Încearcă să fii puternic!

— De ce faci asta? a întrebat Julian, înghițind în sec. De ce-ți pasă? M-am purtat îngrozitor cu tine.

Nu mi-am luat mâna de pe umărul lui.

— Așa e, Julian. Te-ai purtat urât cu mine, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă port la fel cu tine. Mie îmi place ce fel de om sunt. Oi fi de nota șase, cum ai zis, dar am o inimă de zece.

— Adică ai auzit când am spus că ești de nota șase?

A ridicat din sprâncene. Arăta aproape comic.

— Frumusețea e o noțiune subiectivă, Julian.

Nu era nici momentul, nici locul potrivit să purtăm o asemenea discuție. Totuși, așa îi ofeream o ocupație lui Julian — un lucru important atunci când încerci să faci față suferinței. Mergi mai departe, vorbește, fă lucrurile pe care le faci de obicei!

— Am zis-o fiindcă voiam să-l necăjesc pe Chase. Nu vorbeam serios. Să știi că s-a supărat când i-am zis-o. Așadar...

Privirea lui a rătăcit spre fereastră, acolo unde Chase stătea adâncit în gânduri, fără să-mi observe prezența.

— Înțelegi ce vrei din asta, Maddie!

Faptul că pe Chase îl deranjase remarca lui Julian despre aspectul meu nu însemna mare lucru. Chase și Julian pur și simplu adorau să se necăjească reciproc. Nu-mi puteam permite să cred altceva. Mi-am îndreptat privirea spre Chase. Avea fruntea lipită de fereastră, iar aburii respirației lui se întindeau pe sticlă, aidoma unui norișor. Mă copleșea nevoia de a-l lua în brațe.

Julian mi-a mângâiat mâna.

— Du-te! Pentru el ai venit.

M-am apropiat de Chase. Mi-am pus mâna pe spatele lui încordat. Inima mi se strângea dureros în piept. Mă implora: *Spune-i ce simți!* Nu mi-a fost niciodată atât de teamă să port o discuție. Nu știam dacă eram în stare să îndur suferința lui.

— Chase.

S-a răsucit și s-a prăbușit în brațele mele. M-am împleticit. L-am strâns tare în brațe. De sus până jos, corpurile noastre erau contopite. Eram conectați: eu fiind încărcătorul, iar el, cel care se alimenta din energia mea. Pe chipul lui era o învălmășeală de emoții. Nu-l mai văzusem niciodată în starea asta. În trăsăturile lui se citea atât de multă vulnerabilitate, încât mă simțeam de parcă aș fi fost spintecată cu un cuțit. I-am cuprins fața în palme

și l-am îndepărtat ușor, ca să-l pot privi în ochi. Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji. Oare îmi pierdeam mințile? Îl adoram pe Ronan, însă nu-l cunoscusem atât de bine încât moartea lui să-mi provoace o asemenea reacție. Pe de altă parte, știam că lăsase în urmă o familie care îl adorase. Prin urmare, era un om demn de lacrimile mele.

— Hai să te duc acasă, am șoptit.

Chase a scuturat din cap.

— Sunt atâtea de făcut!

Mama și sora lui s-au ridicat în picioare.

— Ba nu! Chiar nu sunt multe de făcut, a insistat Lori. Acum trebuie să ne ocupăm de formalități. O să ne întâlnim peste câteva ore, cu toții. Vreau să fac un duș și să-mi adun gândurile. O să le sun pe surorile mele, să le dau vestea.

Cursa cu taxiul, până la apartamentul lui Chase, a fost tăcută. Ne-am ținut de mână pe bancheta din spate, privind cum peisajul newyorkez se perinda prin dreptul geamurilor. Când am ajuns în apartamentul lui, i-am turnat o porție zdravănă de whisky și i-am pus paharul în mână. L-am obligat să se așeze la insula de bucătărie. Am dat drumul la duș. Aburul a acoperit imediat ușa de sticlă a cabinei de duș luxoase. Am azvârlit un prosop pe calorifer, după care m-am întors în bucătărie. I-am dus la buze paharul cu restul de whisky și l-am obligat să-l dea peste cap. Apoi l-am împins în duș.

— Strigă-mă dacă ai nevoie de mine!

— Nu sunt invalid, a spus Chase ursuz, după care a inspirat adânc, tremurător. La dracu'! Iartă-mă, Mad! Îți mulțumesc.

I-am pregătit ceva consistent de mâncare. Avea nevoie de mâncare adevărată, nu de preparate sofisticate, comandate de la restaurant. Îți dădeai seama imediat că frigiderul lui era aprovizionat de cineva care știa că Chase e burlac și că nu prea calcă în bucătărie. Am ales să fac chili de vită, cu ciuperci și vinete. Am descoperit un dovleac într-un coș cu legume organice. Era neatins.

Probabil că-l primise cadou. L-am tăiat cubulețe și l-am adăugat în oală.

Am citit cu atenție rețeta de pe un site culinar, în timp ce învârteam cu o lingură de lemn în oala aburindă. Singurul ingredient care lipsea era paprika. Am deschis cămara lui Chase, ca să văd dacă nu avea, din întâmplare, condimentul ăsta. Am dus o mână la inimă. Telefonul mi-a alunecat printre degete și a căzut pe podea.

Azaleele erau aici, la semiîntuneric, unde nu se mai afla nimic altceva decât niște umidificatoare. Înfloriseră, iar culorile lor explodau în lumina slabă — petale tivite cu alb și rozalii spre mijloc. Am căutat semnul secret, pe care îl făcusem cu markerul. Voiam să mă asigur că era aceeași plantă.

Era aceeași.

Le plac spațiile întunecate și umede. Asta îi spusesem în ziua când le cumpărasem.

Și-a amintit.

Nu le-a aruncat și nici nu le-a lăsat să moară. Le-a îngrijit.

Am închis ușa, pășind de-a-ndăratelea și străduindu-mă să respir normal. Plămânii mei parcă se micșoraseră. Chase făcuse imposibilul. Ținea florile în viață, de săptămâni bune. Scosese totul din cămara lui și le îngrijise în fiecare zi.

Acum aveam certitudinea că Chase era pregătit să-și asume un angajament. Pe de altă parte, știam că-și jelea tatăl. Era năucit și avea alte lucruri pe cap.

— Hei!

I-am auzit vocea în spatele meu. M-am răsucit spre el.

— O, salut!

— Gătești ceva?

Își usca părul cu un prosop. Părea extenuat.

— Da. Am făcut chili. Vrei să mănânci?

— Sigur, dacă nu s-a ars.

Brusc, mi-am dat seama că chiliul meu era într-un stadiu avansat de carbonizare. M-am năpustit spre aragaz. La suprafață se închegase o crustă de fasole arsă.

Chase și-a lungit gâtul peste umărul meu. S-a uitat la mâncarea afumată.

— Vrei pizza? am întrebat cu un oftat.

Când a încuviințat din cap, bărbia lui mi-a atins umărul.

— Cu pepperoni și anghinare. Cum îi plăcea tatei.

◆ ◆ ◆

CHASE

Cinci zile mai târziu, l-am înmormântat pe tata.

Mama ar fi vrut s-o facem peste trei zile, însă a trebuit să așteptăm sosirea rudelor din Scoția, din Virginia și California. Trebuia să ținem cont că toți aveau ore de zbor diferite. Madison a fost alături de noi în fiecare clipă, așa cum a promis. S-a dus cu mama să cumpere un sicriu, s-a ocupat personal de aranjamentele florale pentru înmormântare și a fost de mare ajutor când i-a întâmpinat pe vizitatori acasă la mama și i-a primit pe curierii care livrau coroanele funerare trimise de cunoscuți.

Sicriul lui Ronan Black a fost coborât în groapă într-o zi mohorâtă de toamnă. Ceremonia funerară a fost un eveniment impresionant, la care au participat peste o mie de persoane. Am cerut ca la înmormântarea propriu-zisă să participe doar rudele apropiate. În tot acest timp, Mad și-a ținut mâna mică și caldă într-a mea. Era o nebunie că nu puteam să o sărut ori de câte ori îmi doream, să mă scufund în ea ori de câte ori totul devenea insuportabil. Zilele care au urmat au rămas lipite laolaltă, asemenea paginilor unei cărți rămase necitite.

Oamenii aduceau mâncare la noi acasă, de parcă i-ar fi fost cuiva foame! Când durerea devenea copleşitoare, când nu mai reuşeam să afişez un zâmbet politicos, Mad prelua frâiele şi se ocupa de oaspeţi în numele nostru. Mă îndoiam că reuşise să doarmă ca lumea în ultimele nopţi. Continua să lucreze — parţial de acasă, parţial de la birou — şi stătea cu noi până târziu în noapte.

La o săptămână după înmormântare, ne-am strâns cu toţii, în familie, ca să aflăm conţinutul testamentului. Madison a insistat să nu fie prezentă. După cum s-a exprimat, „asta-i partea seacă a morţii şi nu mă simt în largul meu cu ea". I-am respectat dorinţa, cu toate că o consideram deja un membru neoficial al familiei. Ne-am strâns cu toţii acasă la mama. Menajera ne-a servit *cranachan*, desertul scoţian preferat al tatei. L-am mâncat şi am băut greu suportabila vodcă de cartofi Ovilvy, aşa cum îi plăcuse tatei.

Katie a citit testamentul. Dat fiind că ea era singura dintre noi, cei trei copii, care nu părea hotărâtă să facă moarte de om dacă nu căpăta ce dorea, era logic ca ea să citească documentul.

— Mama primeşte moşiile, douăzeci şi cinci la sută din acţiunile firmei Black & Co. şi toate bijuteriile familiei.

Katie a ridicat privirea din hârtii şi a strâns uşor mâna mamei.

— La naiba! Eu venisem aici doar pentru colierul Tiffany. Ce repede a mers treaba! a glumit Julian, prefăcându-se că dă să plece.

Mama l-a plesnit uşor peste coapsă şi l-a îndemnat să se aşeze din nou. Au chicotit amândoi. Mă bucuram că Julian folosea iar sarcasmul, însă nu aveam niciun chef de râs. Katie a continuat lectura. Hârtia tremura ca o frunză în mâna ei. A strâns din buze, iar ochii îi jucau în lacrimi.

— Eu moştenesc toate rochiile vintage pe care le deţine Black & Co. şi care au fost croite sau folosite de către legende ale modei. Primesc şi cincisprezece la sută din acţiunile companiei. Şi apartamentul de la mansardă!

Știam de ce era așa de emoționată. Rochiile acelea însemnau enorm pentru ea. Aveam în centrul orașului un muzeu Black & Co. unde erau expuse cele mai cunoscute rochii ale noastre. Katie le adora. În copilărie, mergea aproape lunar să le vadă. Oare Mad vizitase vreodată muzeul? Aș fi vrut să o duc acolo. Mă întrebam dacă ar fi de acord.

— Julian, tu urmezi.

S-a aplecat spre el și i-a strâns încurajator genunchiul. Dacă exista un lucru pozitiv după moartea tatei, acela era faptul că Julian primise o a doua șansă, deși nu o ceruse fățiș. Într-adevăr, era un idiot de talie mondială și se purtase ca un ticălos în ultimii ani, însă karma dăduse cu el de pământ atât de tare, încât nimeni din familie nu dorea să-i distrugă și mai mult viața.

— Julian primește douăzeci de procente din acțiuni, ambele proprietăți în care locuiește împreună cu Amber, castelul din Edinburgh și casa din Dundee în care a copilărit. Văd că tata are și un mesaj personal pentru el.

Katie și-a dres glasul, uitându-se îngrijorată la el. Julian și-a aplecat fruntea. Și-a ascuns fața în mâini. Se cutremura, cuprins de suspine. Era înduioșător că primea casa din Dundee. Nimeni nu știa că tata o păstrase. Ne-am închipuit că tata a vândut casa. Drept dovadă că Ronan Black nu spusese vorbe goale, Julian primise mai multe acțiuni decât Katie. Îl considerase cu adevărat un fiu.

Când și-a ridicat din nou privirea, Julian avea ochii roșii, plini de lacrimi.

— Un mesaj personal? a îngăimat el. Tu și Lori de ce n-ați primit unul?

— Am primit. Unul particular, a explicat mama. Probabil că Ronan a vrut ca toată familia să audă ce avea să-ți spună.

— Bine, a acceptat șovăitor Julian. Să-l auzim!

— A spus...

Vocea lui Katie s-a frânt.

— Reproduc întocmai mesajul, așa că nu vă supărați pe mine. „Dragă Julian, ți-ai pierdut de tot mințile? Ai tot ce și-ar putea dori un bărbat, dar arunci totul pe geam ca să ai parte de mai multă muncă, de mai multă bătaie de cap, de mai multă responsabilitate? Concentrează-te asupra lucrurilor importante! Banii, statutul social și Amber nu s-au numărat niciodată printre ele. Te iubesc, fiule, dar ești o adevărată pacoste. Dacă nu-ți pui prioritățile în ordine, n-o să ajungi în rai. O să mă asigur eu de asta. Crede-mă când îți spun că alternativa n-o să-ți convină. Fă alegeri înțelepte și iubește din toată inima! Tata."

Am izbucnit cu toții în râs. Râdeam pentru prima dată de la moartea tatei, petrecută în urmă cu aproape două săptămâni. Katie mi-a aruncat o privire piezișă. A ridicat un deget, în chip de avertisment.

— Chase, în locul tău, n-aș fi atât de veselă. E rândul tău, frățioare.

— Dă-i drumul!

— Primești douăzeci și cinci la sută din acțiuni, a spus Katie.

— Asta-i tot? a întrebat mama, ridicând din sprâncene.

Îmi puneam aceeași întrebare, însă nu eram un copil răzgâiat. Nu aveam de gând s-o rostesc cu glas tare. Restul de cincisprezece procente din acțiuni le reveneau investitorilor externi.

— Ai și tu un mesaj, a zâmbit Katie, încântată.

Primisem cele mai puține posesiuni. Îmi convenea de minune, fiindcă nu îmi păsa de ele.

Așezat în capătul opus al canapelei, Julian s-a prefăcut că-mi întinde un obiect imaginar.

— Poftiți lubrifiantul dumneavoastră, domnule!

M-am prefăcut că-l iau. Era la fel ca pe vremuri, când eram puști.

— Un frate bun s-ar oferi să mi-l aplice, am comentat.

— Mi se pare corect, de vreme ce hobbyul meu e să te bat la fundul gol la șah.

Ne-am privit pentru o clipă, după care am izbucnit în râs. Katie a scuturat din cap. Era obișnuită cu tachinările fraților ei mai mari.

— Mesajul tatei pentru tine este următorul: „Dragă Chase, dacă ești aici fără Maddie la brațul tău, m-ai dezamăgit și, cinstit vorbind, ai dezamăgit întreaga specie masculină. Du-te și îndreaptă lucrurile imediat! Femeia asta te-a adus înapoi la viață, după ce ani întregi ai fost doar o umbră a vechiului Chase. Nu sunt sigur ce a făcut de-a reușit performanța asta. Orice-ar fi, nu-ți poți permite s-o pierzi. Cu dragoste, tata".

Cuvintele au plutit în încăpere. Katie a încuviințat din cap, aprobând vorbele tatei, după care a continuat să citească.

— „Am lăsat ceva și pentru Maddie. Se află în seif. Te rog să i-l dai cât mai repede. P.S.: Dacă îl concediezi pe fratele tău, nici tu n-o să ai un loc la ferma din rai pe care o construiesc!"

M-am întors către Julian, înapoindu-i lubrifiantul imaginar.

— Se vede treaba c-o să fiu șeful tău multă vreme de-acum înainte. Cred că o să ai și tu nevoie de niște lubrifiant.

— Băieți! Purtați-vă frumos!

Indignată, mama și-a strâns colierul de perle între degete. Parcă am fi fost din nou adolescenți.

— Bine, a făcut Julian, îmbunându-se.

— El a început, am bombănit eu.

Julian a izbucnit în râs și m-a înghiontit în coaste.

Katie ne-a privit pe amândoi, după care a început să plângă și să râdă în același timp. O înțelegeam foarte bine: sentimentele ei erau amestecate. Îi eram recunoscător tatei că ne părăsise într-o notă plină de umor.

Katie și-a șters o lacrimă.

— Și mai e un mesaj general, adresat tuturor. „Dragii mei, să nu uitați niciodată că sunt perfect capabil să am grijă de mine.

Nu vă faceți griji! Oriunde m-aș afla acum, sunt bine. Mi-e dor de voi și vă iubesc! Vă rog, nu vă grăbiți să vă alăturați mie! Cu dragoste, tata."

— Ce minciună! a murmurat mama. Niciodată n-a putut să aibă grijă de el.

A urmat o nouă rundă de râsete.

— Cum să nu poată! a contrazis-o Julian, frecându-și bărbia. Dacă în rai apare o situație ca în *Împăratul muștelor*, tata o să fie liderul. La fel ca Ralph[1].

Tata. Îi spunea din nou „tata". Am zâmbit.

Dacă râdeam la mai puțin de două săptămâni de la moartea tatei, poate că urma să supraviețuim emoțional.

[1] Personaj din romanul *Împăratul muștelor*, scris de William Golding. În roman, un grup de băieți naufragiază pe o insulă pustie. Ralph este vocea rațiunii. Reprezintă ordinea, civilizația și este un exemplu de leadership. (N. red.)

CAPITOLUL 26

Maddie

Stăteam ghemuită pe canapea. Deodată, cineva a sunat la ușă. M-am ridicat să deschid. Daisy m-a urmat. Lătra încântată, ca de fiecare dată când Chase venea în vizită. Nu stabiliserăm să treacă pe aici. Mă îngrozea pustiul pe care îl simțeam în suflet fiindcă azi, pentru prima dată după săptămâni întregi, nu puteam fi împreună cu el. Am deschis ușa, apoi am cercetat încruntată coridorul gol. Nu era nimeni acolo. Mă întrebam cum reușise să intre cel care sunase. Interfonul rămăsese mut. Am presupus că sunase Layla.

— Layla? Chase?

Am privit în jos și am văzut... o mașină de cusut! Era un model vechi. Greu. Costisitor. Un Singer vintage, negru cu auriu. M-am aplecat, am luat mașina de cusut în brațe și am dus-o înăuntru. De mașină fusese lipit un bilet. Am început să citesc.

Maddie,

Pe vremea când eram un puștan din Dundee, mama mea era croitoreasa cartierului. Am văzut cu ochii mei cum hainele reușesc să-i transforme pe oameni. Nu doar la nivel vizual. Le schimbă dispoziția, atitudinea și năzuințele. Când m-am mutat în Statele Unite, am înființat firma Black & Co. întemeindu-mi planul de

afaceri pe ceva ce am învățat de la mama mea, o văduvă scăpătată, care nu-și permitea să cumpere nici măcar lapte.

Iată ce m-a învățat Gillian Black: dacă iubești ceea ce faci, niciodată nu vei simți că muncești.

Îți doresc să creezi cât mai multe rochii și — sper eu — amintiri fericite împreună cu fiul meu.

Ronan Black

Am clipit. Voiam să-mi stăpânesc lacrimile, ca să pot reciti scrisoarea. Ronan îmi lăsase o moștenire. Nu știam de ce gestul lui mă impresiona atât de tare. Poate pentru că situația îmi aducea aminte de mama și de faptul că nu avusese ce să-mi lase moștenire, în afară de scrisorile ei.

Am avut nevoie de douăzeci de minute și de două pahare cu apă ca să mă liniștesc. Am luat telefonul și i-am scris un mesaj lui Chase. Eram conștientă că un om normal l-ar fi sunat, însă mesajele erau plasa noastră de siguranță. Amândoi eram cu băgare de seamă și încercam să nu ne expunem inimile prea mult. Mesajele pot fi șterse, dar cuvintele rostite rămân întipărite pentru totdeauna în amintire.

Maddie: Mulțumesc pentru mașina de cusut! Cum a fost astăzi?

Chase: În mod surprinzător, a fost chiar bine. Cred că Julian și eu nu suntem o cauză pierdută.

Maddie: Mă bucur mult să aud asta.

Chase: Vrei să zici „să *citesc* asta".

Maddie: Tot ticălos ai rămas.

Chase: Ce bine că mi-ai dat papucii, nu?

Maddie: Nu s-a întâmplat chiar așa.

Încă nu îi spusesem că am descoperit azaleele. Nu mi se părea momentul potrivit să discutăm despre relația noastră, când în viața lui se petreceau lucruri atât de importante. Pe de altă parte, mă simțeam blocată într-un vârtej de sentimente amestecate.

Partea cea mai neplăcută era că nu aveam ce să discutăm. Eram îndrăgostită de Chase Black, iar el acceptase să fim numai prieteni doar pentru că eu insistasem atât de mult. Deşi trecuse testul azaleelor, fusese cât pe ce să concedieze pe cineva de dragul meu şi avusese grijă de mine în nenumărate feluri, alegeam să cred cuvintele lui atât de prosteşti şi de laşe, pe care mi se repetase de atâtea ori: nu era pregătit să se îndrăgostească.

Dar nu ţi le-a mai repetat de săptămâni întregi.

Chase: Luăm cina împreună, mâine?

Maddie: Sigur. Îţi convine să mănânci chili ars?

Chase: E felul meu de mâncare preferat.

◆ ◆ ◆

Era ziua paradei de modă de la Săptămâna Modei, iar nervii mei erau ferfeniţă. Măsuram încăperea, cu paşi agitaţi.

— Ţi-am spus eu! m-am răstit la Sven, îndreptând acuzator un deget în direcţia lui. Ţi-am spus că nu ne putem baza pe ea! Care manechin lipseşte tocmai de la *Săptămâna Modei*?! De la ce agenţie spuneai că e?

Manechinul dispăruse fără urmă. Aşadar, nu aveam nicio fată care să defileze pe catwalk îmbrăcată în Rochia Supremă, pe care o creasem cu pasiune şi cu atâta grijă.

— Tipa chiar s-a îmbolnăvit de pneumonie. Ştiu că nu mai eşti Maddie Martira, dar ar fi drăguţ să fii puţin mai înţelegătoare, mi-a reproşat Sven.

M-am prăbuşit pe un scaun, cu capul în mâini.

— Nu pot să cred că mi se întâmplă asta! Să-mi văd rochia pe catwalk ar fi fost un vis împlinit.

Sven, Nina şi Layla, care îşi luase o zi liberă şi venise să mă susţină moral, mă priveau cu un amestec de fascinaţie îngrozită şi milă.

Layla a venit cu o propunere:

— Ştii, ai putea să defilezi chiar tu în rochia asta.

Am smucit capul în sus și m-am strâmbat la ea, oripilată.

— Poftim?

— Rochia a fost ajustată după măsurile tale, a spus Nina încetișor, încrucișându-și brațele la piept.

— Rochie avem. Acum nu ne trebuie decât un manechin, a intervenit Sven.

— Nu pot să defilez în rochia mea! am spus, scuturând din cap. Pur și simplu, nu pot.

— Cum să nu? Sigur că poți, a intervenit Layla.

— Exact! a subliniat Sven.

M-am uitat la toți trei. Aveam ochii injectați. Mâinile îmi tremurau. Uram lumina reflectoarelor. Uram să fiu în centrul atenției. Însă nu exista altă soluție. Oricare alt manechin prezent la eveniment ar fi înotat în rochia asta. Era mult prea mare pentru o fată cu măsurile unui manechin obișnuit.

Am închis ochii.

— Doamne! Chiar trebuie s-o fac, nu?

— Așa se pare.

Layla m-a luat de mâini și m-a ridicat în picioare.

— Începe spectacolul, scumpo!

◆ ◆ ◆

O jumătate de oră mai târziu, vomitam într-o găleată, în culise, îmbrăcată în rochia de mireasă pe care o concepusem. Sven a scurtat-o iute. Totul se potrivea la marele fix. Rochia avea mâneci lungi, din dantelă crem, decolteu adânc, în formă de V și o trenă lungă de un metru. Ornamentele din satin *nude*, liniile fine și spatele gol o făceau memorabilă. Cel puțin asta mi-a zis Layla.

Mi-ar fi fost de ajutor să știu unde era Sven în momentul ăsta, când aveam cea mai mare nevoie de el.

— Lasă-mă, te rog, să merg până la baie! Mi se face tot mai rău, am gemut eu, cu capul în găleată.

Layla mă mângâia pe spate, iar Nina îmi ţinea găleata.

— Nici pomeneală! am refuzat Nina, pufnind. Rochia o să se murdărească în baie, iar Sven ne-ar omorî pe amândouă. Nu-mi asum niciun risc!

Layla a încercat s-o îmbuneze pe colegă-mea:

— Ei, haide! Baia e ocupată doar de modele. Rochia se poate murdări doar cu resturi de cocaină. Iar rochia e oricum albă.

Nina a scuturat energic din cap.

— Îmi pare rău, dar nu te pot lăsa la baie. Vreau să-mi păstrez locul de muncă.

Mi-am ridicat capul din găleată şi m-am uitat în jur. Culisele show-ului de modă gemeau de coordonatori de evenimente, de manechine şi de stilişti. Toate fetele care urmau să defileze păreau de două ori mai înalte decât mine şi erau atât de slabe, încât le puteai număra coastele când îşi scoteau sutienul. Şi aproape jumătate dintre ele nu purtau sutien. Se fâţâiau de colo-colo pe tocuri înalte şi în chiloţi tanga, de culoarea pielii, discutând între ele.

— Unde e Sven? am întrebat cu voce stinsă.

O asistentă s-a apropiat de noi, vorbind într-o lavalieră. Mi-a făcut cu ochiul.

— În zece minute îţi vine rândul. Defilarea Valentino tocmai se încheie.

Layla mi-a pus un scaun pliant sub fund, iar eu m-am prăbuşit pe el şi am strâns din pleoape. Nu eram timidă, însă nu mi-am dorit niciodată să mă etalez aşa, sub privirile tuturor. Cu toate acestea, emoţiile mele nu aveau legătură numai cu defilarea. Chase se purtase ciudat în ultimele zile. Era atât de drăguţ! Atent, amabil, grijuliu... Nu mai semăna *deloc* cu vechiul Chase. Mă temeam că are o cădere nervoasă.

Nu mă puteam stăpâni să mă gândesc că se întâmpla ceva foarte grav, dar când l-am chestionat, s-a făcut că plouă. Îmi făcea

plăcere să ne contrazicem, să ne tachinăm și să ne necăjim unul pe celălalt. Versiunea aceasta nouă și drăguță a lui Chase mă deruta.

Am auzit vocea lui Sven.

— Vin! Faceți loc! Doamne, ce-i aici? Ai crede că suntem în *American Horror Story*. Glumesc, doamnă Westwood. Ador creațiile dumneavoastră. Și vă respect enorm. Sex Pistols era trupa mea preferată când eram în liceu. Desigur, îmi plăcea pentru că mă făcea să par mai cool. Muzica lor nu prea e pe gustul meu. Mi-ați văzut designerul pe undeva? O cheamă Maddie Goldbloom. Scundă, păr scurt, pare speriată de bombe... Gata! Am găsit-o.

Sven se hlizea, croindu-și drum printre designeri, asistenți și modele. Ceașca de cafea parcă era lipită de mâna lui. M-a apucat de umeri și m-a săltat de pe scaun.

Brusc, mi s-a făcut iar greață.

— Uau! Serios, Maddie, rochia asta nu-i nici pe departe la fel de ciudată cum mi-am imaginat. E chiar drăguță.

I-am aruncat o privire sceptică și nefericită.

— Hmm... O s-o iau ca pe un compliment. Mersi!

— Trebuie să-ți spun ceva, a anunțat șeful meu.

Sven m-a călăuzit afară din culise. Am păşit într-un coridor îngust și alb, plin de uși laterale care dădeau spre diverse încăperi.

Mă gândeam să-i aduc aminte că trebuia să defilez pe catwalk în mai puțin de zece minute. Însă, la drept vorbind, n-ar fi curs multe lacrimi dacă aș fi ratat ceea ce avea să se transforme într-o farsă stânjenitoare.

M-am poticnit. Sven mă târa de-a lungul coridorului. Din cauza înălțimii mele, trebuia să port tocuri de cincisprezece centimetri. Era aproape imposibil să merg în pantofii ăștia, darămite să alerg!

— Felicitări! Rochia Supremă a fost cumpărată, a spus Sven, ca într-o doară.

— Cumpărată? am îngăimat, încercând să țin pasul cu el. Cei de la Black & Co. au cumpărat-o? Ei cumpără mereu colecțiile noastre.

Știam că firma Croquis încheiase cu ei un contract pe trei ani.

— Nu, nu a fost Black & Co. E un cumpărător particular.

— Cum ar putea s-o achiziționeze un cumpărător particular? Rochia nici măcar nu e de vânzare deocamdată. Și, chiar dacă ar fi, nimeni nu a văzut-o încă. De asta suntem aici: ca s-o arătăm lumii în premieră.

— Ei, cumpărătorul e convins c-o să-i placă rochia.

— Și cum rămâne cu angajamentul nostru față de Black & Co.?

— Am găsit o portiță de scăpare în contract. Ni s-a oferit o sumă mult prea tentantă ca să refuzăm.

— Dar...

— Rochia e vândută. Nu asta e problema.

Mi-a retezat vorba cu o fluturare de mână. Ne îndepărtam tot mai mult de culise, iar acum intram într-o zonă cu birouri.

— Și atunci, *care este* problema?

Încercam să-mi recapăt suflul. Dintr-odată, o idee mi-a încolțit în minte. Dacă rochia fusese cumpărată de o vedetă? Dacă vedeta cu pricina nu voia ca altcineva să vadă rochia, așa încât să fie prima care s-o poarte? Dacă defilarea era anulată, iar eu puteam să-mi văd de treabă și să urmăresc evenimentul de pe tușă? Parcă vedeam rochia creată de mine îmbrăcată de Dua Lipa și apărând pe coperta revistei *OK!*. Am început să mă entuziasmez. Inima mi s-a umplut de mândrie.

— Cumpărătorul a avut o cerere mai neobișnuită, a adăugat Sven.

În cele din urmă, ne-am oprit în fața unei uși albe, de lemn.

Mi-am îndesat după ureche câteva șuvițe de păr. Sven mi-a dat mâinile la o parte.

— Hei! Ai așteptat patruzeci și cinci de minute ca ți se ondu-leze părul, iar acum vrei să-ți distrugi coafura cu câteva minute înainte de show?

Prin urmare, tot o să defilez? Și cum rămâne cu visul meu despre Dua Lipa?

— Ce fel de cerere? am pufnit, sătulă de atâta secretomanie.

— Va trebui să-l întrebi pe mire.

— Pe *mire*?!

Sven a deschis ușa. De uimire, mai că m-am prăbușit de pe tocuri. O pereche de mâini mari și puternice m-au prins înainte să cad grămadă la podea.

Chase.

Chase mă ținea în brațe.

Se uita la mine cu o privire neastâmpărată, plină de o căldură înduioșătoare, pe care nu o zărisem în ochii lui până acum.

— Salut, Mad!

— S-salut...?

Eram conștientă că răsuflarea mea mirosea a vomă. Am privit în jur. Toată lumea pe care o cunoșteam în New York se strânsese aici. Lori, Katie, Julian, Clementine, Sven, Ethan, Grant, Francisco și toți colegii de care eram apropiată. Nina și Layla s-au strecurat înăuntru tocmai când număram oamenii din încăpere.

Mă uitam când la Chase, când la Sven, încercând să-mi potolesc inima, care mi se zbătea nebunește. Nu trebuia să trag concluzii pripite. În plus, pe Chase îl cunoșteam de mai puțin de un an. Adevărat, era unul dintre cei mai palpitanți ani din viața mea.

L-am întrebat:

— Tu ești cel care vrea să-mi ceară ceva?

În timp ce rosteam cuvintele astea, mă rugam în gând ca el să fie mirele. Dar dacă se căsătorea cu altcineva? Poate că-și ducea la bun sfârșit planul de a-i face pe plac propriei familii, însă împreună

cu o altă femeie. Să fi fost acesta motivul pentru care se purtase atât de ciudat şi de drăguţ cu mine în ultima săptămână?

Doamne! Dar dacă Ethan se căsătorea cu Katie, iar eu interpretasem totul greşit? Simţeam că mi se învârte capul. Trebuia să stau jos. Chase a dat din cap, în semn de aprobare. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie de cuvinte.

— Te rog, spune ceva! am îngăimat, cu gura uscată. O iau razna.

Chase şi-a scărpinat o sprânceană. Nu-l văzusem niciodată aşa de nesigur şi de gânditor.

— Mad, ţi-ai plănuit ziua nunţii încă de când erai mică. Ştiu asta pentru că l-am întrebat pe tatăl tău. Am fost în Pennsylvania săptămâna trecută, ca să fac cunoştinţă cu el. Am vrut să-l cunosc pentru că încercam să te înţeleg mai bine. Cred că am reuşit. Eşti genul de femeie care adoră declaraţiile de dragoste în public. Îţi doreşti o poveste de basm, cât mai mare şi mai colorată. Nu sunt sigur că ceea ce urmează să fac poate fi mai public de-atât.

Încântat, Sven a bătut din palme şi a ţopăit.

— Scena asta îmi aduce aminte de filmele cu Hugh Grant. Ce-mi place! a exclamat şeful meu.

Chase i-a aruncat o privire, apoi s-a întors din nou spre mine.

— Mă întreb dacă...

Ochii lui au coborât spre decolteul rochiei mele, iar buzele lui au schiţat un surâs poznaş. Parcă şi-ar fi regăsit echilibrul. Aveam nevoie să prindă curaj. *Să vorbească.*

— Da, Chase. Te întrebi dacă...?

Am încercat să păstrez un ton cât mai neutru.

— Vreau să ştiu dacă eu voi fi ticălosul norocos care în noaptea nunţii va rupe cu dinţii capodopera pe care o porţi, pe jumătate beat şi total îndrăgostit de tine.

— Oh! am suspinat.

Îmi zâmbea din ce în ce mai larg.

— Și mă mai întreb dacă pot fi eu bărbatul care îți ferește părul atunci când vomiți, dar fără să fiu motivul pentru care te îmbeți turtă.

Am simțit că rămân fără suflare. Că tot veni vorba, respirația mea mirosea îngrozitor. De parcă îmi ghicise gândul, Layla mi-a strecurat în palmă două bucăți de gumă, după care a făcut un pas în spate. Le-am îndesat între buze. Aveau gust de mentă.

Chase a continuat:

— Mă întreb dacă am putea face fotografii de logodnă într-un loc care nu-mi aduce aminte de anii '80 și fără să-mi bat capul că urmează să pleci la o întâlnire cu un nemernic care poartă o cravată ciudată și colanți. Nu te supăra, Ethan!

Chase i-a făcut lui Ethan cu ochiul.

— Nu m-am supărat, i-a răspuns Ethan.

El și Katie se țineau de mână. Am râs printre lacrimi. Era cea mai frumoasă și totodată mai jalnică cerere în căsătorie pe care o auzisem vreodată. Iar Chase nici măcar nu terminase de vorbit!

— Vrei să știi ce mă mai întreb? a zis Chase, ridicând din sprâncene.

— Mor de nerăbdare să aud.

Am râs printre lacrimi.

— Mă întreb dacă m-ai putea privi la fel cum m-ai privit atunci când ne-am întâlnit prima dată: ca și cum aș fi o reală posibilitate, ca și cum am potențialul de a fi deveni o persoană pe care ți-o dorești. Vreau să fiu totul pentru tine, până când vom aduce pe lume o copie a noastră și vom deveni sclavii ei, pentru că tu ești înnebunită să ai copii și așa mai departe.

Râdeam și plângeam în același timp. Îl sorbeam din ochi. Era sfios ca un adolescent, plin de speranță și fermecător, cu înălțimea lui impunătoare, cu părul negru ca pana corbului și cu ochi strălucitori, care își schimbau mereu nuanța și mă țineau ca pe ace. Mi-a luat mâna într-a lui. Tremura. Asta m-a emoționat teribil.

— Pe scurt: de vreme ce porți deja o rochie de mireasă croită pe măsura ta și ai niște flori pe care le-am îngrijit — apropo, să le ții în viață mi-a mâncat *toți* nervii —, vrei să te măriți cu mine?

În ochii lui sclipeau nerăbdarea, entuziasmul și promisiunea că urma să-mi lumineze tot viitorul.

— Madison, îți ziceam mereu „Mad" pentru că eram nebun[1] după tine, dar nu mi-am dat seama de asta decât după ce ai plecat. După ce m-ai părăsit, m-am gândit la tot felul de soluții și pretexte ca să iau din nou legătura cu tine. Luni întregi am încercat să mă conving că era doar un moft de-al meu. Când tata s-a îmbolnăvit, am găsit o scuză ca să te abordez, iar restul e istorie. Te iubesc la nebunie, Goldbloom! Mă îmblânzești, a adăugat el, coborându-și privirea spre degetele noastre înlănțuite. Dar nu *peste tot*, dacă știi la ce mă refer...

Toată lumea a izbucnit în hohote de râs. Adrenalina îmi alerga prin vene. Tremuram cu totul. Prin urmare, de asta se purtase Chase atât de ciudat în ultima vreme!

Asistenta cu lavalieră a năvălit în prag, agitând în aer iPad-ul.

— Aici erai! Tu urmezi pe catwalk. Fuga-fuguța!

Privirile tuturor s-au întors spre ea. Layla a încercat să-i închidă ușa în nas și a amenințat-o:

— Te fugăresc eu acuși, dacă nu pleci de aici! Asist la cel mai romantic moment din lume. Parcă e desprins din filme. Să *nu* îndrăznești să ne strici plăcerea!

— Deci care-i răspunsul tău?

Chase mi-a cercetat cu înfrigurare chipul. A băgat degetele în buzunarul de la spate al pantalonilor — cel mai probabil, ca să scoată un inel. Mi-am mușcat buza de jos. Am aruncat o privire către Layla, care îmi făcea semn să accept.

Am pus o mână pe brațul lui.

---

[1] Joc de cuvinte între prenumele Mad și expresia idiomatică *mad about you*.

— Chase, n-am vândut inelul de la tine. Nu m-a lăsat inima s-o fac. Știam că logodna noastră nu era reală, dar mie îmi *părea* reală. Așa că... l-am păstrat.

— Ai păstrat inelul? m-a întrebat neîncrezător.

Era stânjenitor că încă aveam inelul. Dar poate nu la fel de stânjenitor precum o cerere în căsătorie rostită într-o cameră, de față cu toți oamenii pe care îi cunoști.

— Și de fiecare dată când ștergeai mesajele...? am îngăimat.

— Îți scriam că te iubesc. Dar când tu le ștergeai pe ale tale?

Am izbucnit în râs. Mi-am șters din nou lacrimile. S-o ia naiba de defilare!

— Și eu îți scriam că te iubesc.

Asistenta a bătut din nou la ușă. Și-a ițit capul înăuntru.

— Defilarea Croquis ar fi trebuit să înceapă acum opt minute. Cineva o să fie concediat în curând!

— Da! a strigat Chase. Cu siguranță. Eu dețin Black & Co., sponsorul oficial al evenimentului. Acum, lasă-ne!

Iată-l! Era bărbatul de care mă îndrăgostisem, în ciuda atâtor evenimente dureroase, în ciuda rațiunii și — nu mai avea rost să neg — a oricărei logici. Trebuia să ne grăbim, cu toate că nu-mi doream ca momentul acesta să se termine.

— Nu vreau să ai impresia că cedezi în fața condițiilor mele, am spus cu blândețe. Mai putem amâna nunta, dacă vrei.

Chase avea o expresie uluită.

— Madison, nu te cer de soție doar ca să-ți fac ție pe plac. Vreau să ne fac *nouă* plăcere. Îmi aduci bucurie. Mă simt fericit când te acopăr de daruri, de iubire și de orgasme.

Ethan s-a strâmbat, Layla a chicotit, iar Sven a suspinat visător. Mi-am mușcat buzele, ca să nu izbucnesc în râs.

— În cazul ăsta, da! Mă mărit cu tine, Chase Black!

Eram gata să-i înlănțui umerii cu brațele, așa cum îmi imaginasem mereu că o să se întâmple. Ca în filme. Însă n-am mai

apucat, fiindcă el m-a luat în brațe și a trântit ușa de perete. Asistenta a zburat cât colo. Chase alerga pe coridor. Râdeam pe înfundate, cu fața lipită de pieptul lui, inspirând parfumul lui unic. Două minute mai târziu, a năvălit pe catwalk, cu mine în brațe. Sigla Croquis trona în spatele nostru, strălucind în lumini fosforescente.

Luminile proiectoarelor s-au ațintit asupra noastră. Jurnaliști de modă, celebrități, personalități din mass-media și designeri de la alte case de modă erau cu ochii pe noi. Declanșatoarele aparatelor de fotografiat țăcăneau. Oamenii fluierau, râdeau și aplaudau.

Chase avea pe buze zâmbetul acela diabolic care mă făcea să mă topesc.

— Mă numesc Chase Black și sunt directorul companiei Black & Co. Vreți să vedeți care e creația de nuntă pe care o prefer în acest sezon?

M-a pus pe podea, cu blândețe.

Rochia s-a învolburat în partea de jos. Am simțit privirile tuturor măsurându-mă, admirând rochia.

— Ea este!

EPILOG

Chase

Șase luni mai târziu

Dragă Chase,

Când eram cu toții în Hamptons, tu erai ocupat să te cerți cu Julian, iar mama ta, sora ta, Amber și Clemmy ieșiseră în oraș, la cumpărături. Maddie a venit la mine, în bibliotecă. Mi s-a părut o mișcare îndrăzneață, de vreme ce nu ne cunoșteam, iar eu eram șeful ei.

Madison mi-a povestit că mama ei îi scria scrisori în timp ce se lupta cu cancerul, pentru a-și imortaliza sentimentele față de fiica ei. Firește, povestea asta mi-a stârnit interesul. Am întrebat-o pe Madison dacă vrea să-mi trimită câteva dintre scrisori. A fost de acord. Am petrecut multe nopți citind scrisorile lui Iris Goldbloom către fiica ei. Din câte am văzut, a fost o femeie minunată.

Am încercat să scriu scrisori pentru tine, pentru Julian, Kate și Clementine. Dar, sincer vorbind, să-mi exprim sentimentele nu a fost niciodată punctul meu forte. Sunt mai degrabă genul de om care tace și face. Dar, în cele din urmă, am găsit ceva despre care merită să-ți scriu. Ceva care nu mi se pare că sună banal sau plictisitor.

Astăzi am aflat că relația ta cu Madison e o farsă și că, în parte, ai pus-o la cale ca să mă liniștești pe mine. Faptul că te-ai străduit atât de mult să-mi asiguri liniștea sufletească mă emoționează.

Te iubesc!

Sunt mândru de tine.

Cât despre logodna ta cu Maddie... În Hamptons, am văzut cum ți s-au luminat ochii când Maddie a apărut la cina noastră târzie și am știut pe loc că e aleasa ta.

Poartă-te frumos cu ea! Ai grijă de mama ta! Protejează-ți sora și ajută la creșterea nepoatei tale.

Încă un lucru: încearcă să nu-l omori pe fratele tău!

Cu dragoste,

Tata

◆ ◆ ◆

Am pus scrisoarea tatei în buzunarul de la piept al sacoului. Stăteam în fața oglinzii din dormitorul îngrozitor de mic, cu tapet galben, demodat. Mi-am aranjat papionul. Arătam de milioane într-un costum negru, de la Black & Co.

— Știi ce mă uimește cel mai mult? a întrebat Grant, trecându-și o mână prin păr.

De bună seamă, cavalerul meu de onoare voia s-o impresioneze pe Layla, domnișoara de onoare. Prietenul meu încă nu își revenise după ce fusese respins. Mă îndoiam că termenul „respingere" exista în vocabularul lui.

— Ce te nedumerește? Faptul că arăt fenomenal? am întrebat ironic.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Julian clătinând amuzat din cap. S-a aplecat și a aranjat coronița de flori a lui Clementine. Era fetița care ducea florile de nuntă. Ea însăși era frumoasă ca o floare. Mad a creat o rochie special pentru ea, după multe consultări și discuții care te-ar fi făcut să crezi că micuța era cea care se mărita.

— Nebunilor! a râs Julian. Să nu te măriți niciodată, Clemmy!

Nepoată-mea a făcut ochii mari.

— Dar vreau să mă mărit, tati. Cu Chase!

Grant a chicotit.

— Ca să-ți răspund la întrebare, mă uimește că Maddie a ales să se mărite cu tine, deși știe că ești arogant, înfumurat și nenoro...

Grant era cât pe ce să termine propoziția, însă Clemmy a ridicat brusc capul și s-a uitat întrebător la el. Abia aștepta să-i scape cuiva o înjurătură. Stabiliserăm că, pentru fiecare înjurătură, vinovatul va pune o bancnotă de cinci dolari în borcanul ei pentru cuvinte urâte. De Crăciun, Clementine plănuia să-și cumpere o bicicletă Barbie.

— Ține-ți gura, domnule! l-a avertizat Julian.

— Clem, știai că unchiul tău cântă la chitară-bas? a spus Grant.

S-a răsucit spre nepoata mea și i-a aruncat un zâmbet fermecător.

Clementine a mijit ochii, neîncrezătoare.

— Nu știam. Nu cred că unchiu' știe să cânte la chitară.

Am rânjit.

— Presimt că urmează o provocare.

Layla și-a strecurat capul în apartamentul meu. Iar când spun *apartament*, mă refer la dormitorul matrimonial din casa domnului Goldbloom.

— Ce presimți tu e un șut în fund, Chase! a amenințat Layla. Ai întârziat cam mult.

Exact! Eram pe cale să mă căsătoresc într-o casă din Pennsylvania.

Nu, n-am înnebunit.

Grant a salutat-o pe fosta lui parteneră de așternut:

— Bună! Arăți bine, Layla.

Ea i-a aruncat un zâmbet grăbit.

— Și tu la fel, Grant. Viața se poată bine cu tine?

— Mai bine decât te-ai purtat tu cu el, am mormăit eu, apoi am golit paharul cu whisky dintr-o sorbitură.

Layla a luat-o de mână pe Clementine și a condus-o spre camera miresei (în traducere, camera din copilărie a lui Madison). Noi, ceilalți, am pornit spre altarul montat în curtea din spate.

Julian era primul în spatele meu, după care venea Grant. După ei veneau toți bărbații din cartier cu care Madison încheiase căsătorii false, în copilăria ei. Laylei i se păruse amuzant să-i invite. Părerea mea e că Layla nu prea avea simțul umorului, dar am fost de treabă și am acceptat, știind că Mad avea să se amuze. În spatele lui Grant se înșirau Jacob Kelly, Taylor Kirschner, Milo Lopez, Aston Giudice, Josh Payne și Luis Hough.

Spre deosebire de Madison, singura mea fostă iubită prezentă la nuntă era Amber. Stătea pe unul dintre scaunele pliante aranjate în fața altarului. Purta ochelari de soare. Pufnea, cu nasul vârât într-un pahar cu vin spumant, și se plângea de lipsa șampaniei franțuzești. Mad a ales să avem o nuntă restrânsă. Mireasa mea martiră a donat mare parte din bugetul nostru de nuntă unei asociații caritabile care se ocupa cu cercetarea în domeniul cancerului. Mama și Katie se așezaseră lângă Amber, care venise la nuntă numai ca să-i facă pe plac familiei Black. Nu era corect ca Clemmy să aibă de suferit pentru că Amber și Julian nu se înțeleseseră. Ethan a luat mâna lui Katie și mi-a făcut semn de aprobare. I-am răspuns cu o înclinare a capului. Nici acum nu-mi plăceau colanții lui de alergare și cravatele pe care le purta, însă nu-mi mai păsa atât de mult de garderoba lui.

De patru luni, Katie avea o relație destul de serioasă cu Ethan. La două luni după moartea tatei, Ethan a invitat-o oficial la o întâlnire. Până atunci, o sprijinise emoțional. Îmi dădeam seama că se temea să nu fie etichetat drept un simplu prieten. De fapt, eu l-am îndemnat s-o invite pe Katie, de teamă că soră-mea avea să renunțe la Ethan.

Acum se antrenau împreună pentru primul lor maraton (unul complet, nu semi).

Mama era bine, în ciuda a tot ce se întâmplase. O ajuta că Mad și Clementine erau mai tot timpul împreună cu ea, dar și faptul că Julian apela foarte des la ea, după divorțul de Amber. Încerca să se

acomodeze cu rolul de tată, după ce obținuse custodia comună asupra lui Clementine.

Amber îl introducea treptat pe tatăl biologic al lui Clementine în viața fetiței.

Mai erau acolo Sven, Francisco și fetița lor proaspăt adoptată, Zooey. Stăteau în primul rând. Purtau cu toții ținute asortate, făcându-mi semn cu mânuțele grăsune ale lui Zooey și zâmbete entuziasmate pe fețe. Procesul de adopție fusese finalizat în urmă cu trei luni și picase la momentul potrivit. Mad și cu mine nu reușiserăm să ajungem la un acord despre care dintre noi avea să se mute în apartamentul celuilalt. Chiar atunci, Sven a spus că are nevoie de ajutor la creșterea copilului, așa că Mad a cedat și s-a mutat la mine. Deveniseră mult mai apropiați în ultima perioadă, de când Mad își susținuse punctul de vedere în legătură cu Rochia Supremă. Acum discutau de pe picior de egalitate.

Ca să-l răsplătesc fiindcă datorită lui Mad se mutase la mine, am plătit pentru decorarea și mobilierul camerei lui Zooey.

Pastorul s-a foit de pe un picior pe altul, smulgându-mă din visare. A scos o exclamație de uimire. În clipa în care mi-am ridicat privirea, am văzut-o: femeia visurilor mele, îmbrăcată în rochia visurilor *ei*. Cuvintele nu erau de ajuns pentru a descrie acest moment. I-am zâmbit. Maddie se apropia de altar, la brațul tatălui ei. Clementine presăra în calea ei floarea lunii, dintr-un coșuleț decorat, iar Layla îi ținea trena.

Mad s-a oprit lângă mine și mi-a oferit unul dintre zâmbetele ei minunate.

Un zâmbet care făcea lumea întreagă să se oprească în loc.

Aveam mii de lucruri să-i spun. Arăta al naibii de bine în rochia ei, care se bucurase de un succes uriaș în timpul Săptămânii Modei de la New York. Se vânduse deja în treizeci de mii de exemplare. Era a doua cea mai vândută rochie creată de Croquis. Voiam să-i spun că o iubesc la nebunie.

Deodată, Mad s-a răsucit, a întins o palmă și a așteptat ca Layla să-i dea telefonul.

Scandalizați, toți invitații și-au ținut respirația. Madison scria un mesaj. Tocmai *acum*!

Degetele lui Mad au început să danseze pe ecran. Avea pe buze un zâmbet jucăuș. Toată lumea — inclusiv eu — se zgâia la ea. Pastorul și-a dres glasul, încercând zadarnic să-i atragă atenția. Telefonul mi-a vibrat în buzunar.

L-am scos și am deschis mesajul.

<Maddie a șters acest mesaj.>

Chase: Nu se poate!

Maddie: M-am speriat de mi-au înghețat picioarele.

Chase: Poți să le încălzești pe spatele meu, când o să mergem în luna de miere, în Ibiza. Întotdeauna ai avut circulația periferică proastă. E problema oamenilor mici de statură.

Maddie: Cu fiecare secundă, îți scad șansele să te însori.

Chase: Ce-ai șters?

Maddie: Dacă-ți zic, promiți că nu faci o criză?

Am ridicat privirea spre ea, cu o sprânceană arcuită. Chiar nu mă cunoștea deloc? A continuat să scrie.

Maddie: Sunt însărcinată.

Chase: E copilul meu?

Maddie: Tu vorbești serios?!

S-a ridicat pe vârfuri și m-a plesnit pe ceafă. Am izbucnit în râs și am luat-o în brațe, în fața pastorului uluit, a oaspeților și a grupului de băieți cu care mireasa mea se „măritase", în copilărie.

— De ce să fac o criză? am murmurat, cu buzele lipite de gura ei.

Și-a înfășurat brațele în jurul meu. Toată lumea a chicotit.

— Încep să-ți simt coarnele, domnule Black.

— Asta — am zis, după care i-am cuprins buza de jos între dinți, strângând-o ușor și vorbind suficient de încet încât să nu ne audă toată lumea — e din cauza ta. Mă exciți mereu.

◆ ◆ ◆

1 ianuarie 2002

Dragă Maddie,

Poți să-i faci mamei tale o favoare cât se poate de bizară? Când va veni vremea, mărită-te cu un bărbat împreună cu care poți să râzi. Nici nu știi cât de important e să râdeți împreună după ce vin zile triste, când singurul lucru care te ajută e faptul că cineva poate să-ți redea zâmbetul.

În ziua nunții tale, bagă-l puțin în răcori! Asigură-te că-i stă inima în loc pentru o clipă. Vezi dacă își păstrează calmul. Dacă da, el e alesul (dar deja ar trebui să știi asta. Ha!).

Cu dragoste,

Mama. x

◆ ◆ ◆

MADDIE

Opt luni mai târziu

— Te urăsc atât de mult!

L-am înșfăcat pe soțul meu de revere și l-am scuturat. Stăteam într-o poziție incomodă, pe un pat de spital. Trecusem de etapa în care transpiram; acum eram de-a dreptul leoarcă. Arătam de parcă ieșisem din duș fără să mă șterg cu prosopul. Ca să nu mai zic că eram pe cale să scot un omuleț din corpul meu! Da, eram conștientă că nașterea e un lucru firesc, iar multe femei nasc fără asistență medicală. Însă, în apărarea mea, trebuie să zic că niciuna dintre femeile respective nu e măritată cu Chase Black.

— Vrei să spui că refuzi? s-a încruntat Chase.

Şi-a îndreptat iute spinarea şi făcut un pas în spate. Presimţea că eram gata să-i înfig în ochi primul obiect ascuţit care-mi pica în mână.

— Exact! N-o să grăbesc naşterea făcând sex cu tine. Nu aşa se face! Am deja o dilataţie de patru centimetri.

— Iar eu am la dispoziţie încă cel puţin douăzeci de centimetri care ar încăpea în...

— Să *nu* îndrăzneşti s-o spui!

Am ridicat un arătător în aer, în semn de avertisment. Chase a mai făcut un pas în spate.

Layla a intrat grăbită în salon. Părea descumpănită.

— Am vrut să-ţi spun că Daisy e cu bona de căţei...

S-a uitat pieziş la Chase.

— Încă nu-mi vine să cred că trebuie să spun cuvintele „bonă de căţei" cu o mină serioasă! Şi ţi-am udat plantele, deci totul e OK.

Daisy se purta minunat. Nu mai făcea pipi în pantofii nimănui, încă de când Chase şi cu mine ne împăcaserăm. Ca s-o dezvăţ de obiceiul ei neplăcut, se pare că tot ce trebuia să fac era să-l las pe bărbatul potrivit să-mi intre în casă.

Am deschis gura ca să spun ceva, însă Layla mi-a luat-o înainte:

— Da, am udat şi azaleea din cămară. Doamne! Când mă gândesc în câte feluri ar putea fi folosită cămara aia uriaşă! Ce mai face micul Ronan?

Am arătat spre burta mea uriaşă.

— Încă n-a ieşit din mine.

— Norocul lui! a mormăit Chase.

Layla l-a împus cu cotul. Am izbucnit în râs. Ultimele opt luni fuseseră de vis. Cine ar fi crezut că bărbatul ăsta diabolic de arătos, a cărui gură voiam s-o plesnesc şi s-o sărut în acelaşi timp, putea fi un soţ grozav? Aveam o viaţă frumoasă, plină de familie, prieteni şi râsete. Petreceam foarte mult timp cu Zooey, cu Sven şi Francisco, dar şi cu Clemmy. Clementine devenise obsedată de

rochia pe care o purtase la nunta mea. Îmi călca pe urme: forțase un coleg de clasă să se însoare cu ea, în joacă.

Ronan completa perfect familia noastră mare și iubitoare.

O altă contracție m-a săgetat. Aveam senzația că cineva luase un chibrit și îl aprinsese în șalele mele. Am gemut, strângând cearșaful în pumni. Una dintre asistentele medicale — Tiffany, o roșcată în vârstă de cincizeci de ani — a intrat în salon. Layla și-a dat seama că era prea multă lume în salon și a ieșit, salutând pe toată lumea. Asistenta a aruncat o privire sub pătura care-mi acoperea picioare și a anunțat:

— E gata să-și facă marea intrare în lume. Continuă să respiri!

N-am înțeles niciodată expresia asta. Oare oamenii se opresc de bunăvoie din respirat? Mai ales o femeie care naște?

Tiffany a ieșit din salon, l-a chemat pe doctor, după care și-a vârât din nou capul înăuntru.

— Cum vreți să procedați? Tăticul rămâne aici, să asiste la naștere?

Eu și Chase am schimbat o privire. Plănuiserăm toată nașterea, până la ultimul detaliu — bagajul meu de spital, pregătit împreună când eram însărcinată în șapte luni, cursurile de travaliu la care am mers împreună, planul de alăptare —, însă nu discutaserăm niciodată dacă soțul meu urma să asiste la naștere.

— Tu hotărăști, Mad.

Ne-am uitat în continuare unul în ochii celuilalt. Preț de o clipă, am crezut c-o să scoatem telefoanele și o să ne trimitem iar mesaje ironice. Dar în clipa următoare soțul meu a făcut ceva surprinzător. M-a luat de mână și a zis:

— Te rog...

Am înțeles.

— Da, tăticul va rămâne, am spus cu un surâs.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Ronan venea pe lume, urlând cât îl țineau plămânii. Avea ochii albastru-cenușii ai lui

Chase, păr de culoarea mierii, ca al meu, și doi pumnișori încleștați, cu unghii bizar de lungi. Semăna cu un pui de dragon. Am râs și am plâns deopotrivă când Tiffany l-a așezat pe pieptul meu gol. Știam că era un dar trimis de mama și de Ronan.

Iată singurul lucru pe care i l-am scris bebelușului Ronan, în prima scrisoare pe care am compus-o pentru el, când am aflat că sunt însărcinată. Una dintre multele scrisori pe care aveam de gând să i le scriu. I-am spus că e un dar minunat și prețios, însă neplanificat. I-am scris că eu și tatăl lui fuseserăm cu băgare de seamă; de pildă, eu luasem anticoncepționale în fiecare zi. În ziua în care fabricantul anticoncepționalelor a emis un comunicat de presă în care își cerea scuze pentru produsul lor cu defecte, mi-am dat seama că-mi întârziase ciclul cu o săptămână și jumătate. Ideea de a fi însărcinată nici măcar nu îmi trecuse prin minte, așa că nu ținusem socoteala zilelor.

Am făcut un test de sarcină. A ieșit pozitiv.

Eu și Chase eram logodiți și urma să ne căsătorim, însă nu vorbiserăm încă despre cuvântul acela care începe cu litera „c" — copii.

În ziua aceea, mă așezasem pe vasul de toaletă din baia de la Croquis. Printr-o ironie a sorții, eram în aceeași cabină de toaletă în care eu și Chase făcuserăm sex, în urmă cu câteva luni. Mă uitasem la cele două liniuțe albastre ale testului de sarcină, după care îmi ridicasem privirea spre tavan și îi zâmbisem Cerului.

— *Touché*, Ronan și mama! *Touché!*

Acum aveam un fiu. Un copil pe care să-l iubesc și căruia să-i scriu scrisori. Un copil pe care urma să-l văd crescând.

Chase și-a luat în brațe fiul înfășurat în scutece, ca un *burrito*. I-a zâmbit copilului, iar eu am simțit cum mi se topește inima.

— Vrei să știi cum am convins-o să spună „da"? Ronan, asta-i o poveste amuzantă. Hai să-ți zic cum a fost...

Sfârșit

MULȚUMIRI

Se spune că scrisul este o activitate singuratică. Deși sunt de acord din toată inima cu această afirmație, e o mare satisfacție să-ți vezi numele pe coperta unei cărți și să fii mândru atunci când munca ta e apreciată.

Însă această carte este rezultatul muncii multor femei minunate și vreau să profit de ocazie pentru a le mulțumi cum se cuvine.

În primul rând, îi mulțumesc din inimă agentei mele, Kimberly Brower. Am vrut să fac ceva diferit anul ăsta, iar tu m-ai ajutat. Ești cel mai bun copilot alături de care aș putea călători prin lumea editorială.

Toată aprecierea mea se îndreaptă către editorii mei de la Montlake Publishing: Lindsey Faber și Anh Schluep. Vă mulțumesc mult pentru munca voastră uimitoare, pentru experiența, priceperea voastră uluitoare în domeniu și pentru atenția extraordinară la detalii! Am știut că Maddie și Chase sunt pe mâini bune.

Mulțumiri speciale pentru asistenta mea personală, Tijuana Turner, și pentru cititoarele manuscriselor mele: Sarah Grim Sentz, Vanessa Villegas și Lana Kart. Doamnelor, voi sunteți tribul meu.

Le mulțumesc celor mai bune prietene ale mele — și totodată scriitoare —, Charleigh Rose, Parker S. Huntington, Ava Harrison și Helena Hunting. Sunteți sursa mea de inspirație. Vă mulțumesc că m-ați încurajat tot timpul, pe măsură ce am scris această carte.

Recunoștința mea se îndreaptă către echipa mea de promovare și către grupul de Facebook Sassy Sparrows. Sunteți cei mai tari! Am mai spus-o și o s-o repet la nesfârșit: voi mă încurajați să devin o scriitoare din ce în ce mai bună.

Le mulțumesc soțului și fiului meu, care au o răbdare infinită. Vă mulțumesc pentru că sunteți înțelegători atunci când pășesc în universul meu paralel și îmi petrec timpul cu personajele mele!

Mulțumiri pentru bloggerii și influencerii care sunt mereu pe fază! Nici nu pot exprima în cuvinte cât de recunoscătoare sunt pentru timpul pe care mi-l acordați și pentru efortul pe care îl depuneți pentru pasiunea voastră. Sunteți niște adevărați artiști.

Foarte mulți oameni au ajutat la publicarea acestei cărți: Yamina Kirky, Marta Bor, Amy Halter, Ratula Roy și mulți alții. Din păcate, sunt bine-cunoscută pentru că nu reușesc să-mi amintesc de toți cei cărora ar trebui să le mulțumesc, atunci când scriu această secțiune. Vă rog, nu fiți prea aspri cu mine dacă nu v-am inclus aici, deși ar fi trebuit s-o fac!

În cele din urmă, aș vrea să vă mulțumesc vouă, cititorilor mei. Le mulțumesc stelelor mele norocoase în fiecare zi pentru că vă am! E un privilegiu să scrii. Dar să-mi pot plăti facturile scriind cărți este pur și simplu un miracol.

Mulțumesc!

Cu toată dragostea,

L.J. Shen

xoxo

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:
Editura EPICA
Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3
București, cod poștal 030693
Tel.: 031 0699705
E-mail: vanzari@edituraepica.ro
office@edituraepica.ro
Magazinul virtual și blog:
www.edituraepica.ro

Tipar: ARTPRINT
Email:office@artprint.ro
Tel: 021.336.36.33

Există oare o idee mai proastă decât să te încurci cu fostul iubit?

Madison Goldbloom află pe propria piele răspunsul la această întrebare. Însă tânăra nu e de condamnat. E greu să nu cedezi când bărbatul cu pricina, Chase Black, e printre cei mai râvniți, mai sexy — și mai afurisiți — burlaci din Manhattan.

În ciuda unor asemenea trăsături greu de trecut cu vederea, Chase Black deja i-a frânt inima o dată, după o relație de doar câteva săptămâni. Prin urmare, Maddie știe că e înțelept să păstreze distanța. Dar, câteva luni mai târziu, ea se trezește cu Chase la ușă, cerându-i o favoare. Madison îi răspunde cu un „nu" categoric, însă acesta nu este deloc omul care să accepte un refuz. Chase are nevoie de ajutorul ei: pentru un weekend, trebuie să se prefacă amândoi că sunt un cuplu logodit și îndrăgostit lulea, pentru a-l liniști pe tatăl lui, aflat pe patul de moarte.

Madison trebuie să aleagă: fie își înfrânge firea plină de compasiune și se ține la distanță de acest bărbat diabolic, fie intră în joc și acceptă rolul de logodnică, însă riscând, în același timp, să se atașeze emoțional de un om care nu pare să aibă prea multe scrupule.

În cele din urmă, conștiința o îndeamnă să accepte propunerea lui Chase. Dar acum trebuie să petreacă două zile cu fostul ei iubit, care e mai fermecător ca niciodată. Și va fi nevoită să apeleze la toată stăpânirea de sine de care e capabilă, ca să nu cadă iar în mrejele lui.

Cover image © Hang Le

www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-9713-34-1

EPICLOVE

Ficțiune pentru tineri. +17 ani